ஓம் மகாகணபதயேநம:

ஸ்ரீ வீரசேகரமென்னும்

ஞானவாசிட்ட வசனம்.

இது

ஞானவாசிட்ட மூலவியாக்கியானங்களை யனுசரித்து

ஸ்ரீ வீர சுப்பய்ய ஞான தேசிகேந்திர

சுவாமிகளால்

மொழிபெயர்த்தருளப்பெற்றது.

இஃது

ஷை சுவாமிகளாலே

சென்னை சூளை,

ஸ்ரீ "பாரதி" அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1929.

விலை அணா 8.]

உ

ஓம் மகாகணபதயே நம:

ஸ்ரீ வீரசேகரம்

என்னும்

ஞானவாசிட்ட வசனம்.

மங்களம்.

திங்களணி வேணியனார் உமையோடுங் கிளைத்தாடித்
திருந்து வேதம்,
பொங்குலகும் போற்றிசெய நாற்றிசையும் புகழ்பெருகப்
பொலித்த சீமான்,
மங்களமெய் மூர்த்தியாய் வணங்கினர்க்கு மாறினையும்
மணமே செய்யும்,
எங்கள்குரு வீரேசன் இணையடியை மனமொழியில்
இணைத்து வாழ்வாம்.

சத்தியஞான அனந்த அத்விதிய பரமாத்மாவாகிய பகவான் நாராயணர் கற்பாதியின் கண்ணே தமப்பிரதானமாகிய க்ஷேத்திரங்களையும் சிற்பிரதானமாகிய ஜீவர்களையும் பாவனை ஞான கருமானுசாரமாகச் சிருஷ்டித்தார்; "தமப்பிரதானமாம் க்ஷேத்திரங்கட்கும் சிற்பிரதானமாஞ் சீவர்கட்கும், பரம் காரணமாம் பான்மையைப்பற்றும், பாவனை ஞான கருமங்களினால்" என ஸ்ரீமதாசிரியரும் கூறியுள்ளார்.

தம்மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளின்சொர்க்கமோக்ஷப் பொருட்டு உபாயமாகக் கொள்ளத்தக்கனவாயிருக்கும் கரும ஞானவடிவ வேதார்த்தத்தை மரீசியாதிகட்கும் சனகாதி கட்கும் உபதேசித்தனர்; அவர்களானே யுபதேசிக்கப்பட் டுப் பிராணிகளானே யனுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்த அந்த வேதார் த்தமானது இராவணாதி துஷ்டர்களானே யனுஷ்டிக்கப் படாதவாறு இடையூறு செய்யப்பட்டதை யுத்தேசித்து அதை இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்னு மிச்சையினாலே மாயை யைத் தன்வயப்படுத்திய சத்திய சங்கற்பமுடைய பகவான் சங்க்றபத்தினாலே இனிது சம்பாதித்துக்கொண்ட அறி யாமையுடையவராகிக் கௌசல்யதசரத குமாரராயவதரித் தார். அவதரித்துப் பின் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானது சீடன்போ னடித்து நானாவிதமான கதைமாலைகணிறைந்த அவரது சம் வாதத்தால் ஞானமிருதரசத்தையும் வெளிப்படுத்தினர், கரு மத்தையும் பிரவிருத்திப்பித்தார் அரக்கர் குலத்தை நாசஞ் செய்யும் வாயிலாக அவ்விரண்டையுமே காப்பாற்றியருளி னர். ஆண்டுப் பிரஹ்மத்திற்கே பிரஹ்மவித்யாதிகாரித் தன்மையை அறிவித்தற்பொருட்டு ஸ்ரீ ராமர் சீடனானதாம், "இவையெலா மெழுந்திங் கிலங்குதன் முன்னர், நவையறு பிரமமேநண்ணும் நன்கது, உவமறு தன்னையே யுணர்ந்தது யானப், பவமறு பிரமமே படிவமா யுள்ளேன்" "ஆகலினது வெலாமாயது கண்டாய்" என மறையுமறைகின்றது. "சர் வதுவைதாகார அஞ்ஞானபரிணாமங்களில் தன்னுடைய ஆபாசம் அந்தப் பலகத்தில் இனிதாரூடமாகச் சாக்ஷித்வ ஈசுரத்வ காரணத்வ அந்தர்யாமித்வரூபத் தன்மையை யாத்மா அடைகின்றது. அதுவும் உலகத்திருந்தபோதி னும் உண்மையாயினும் அதனோடு சம்பந்தப்படாதாம் அசங்காகமவிரோதம் வருதலின், ஆகலின் ஈசுரத்வாதி கற் பிதம்" என வார்த்திகத்துளதாம். அவ்வசிஷ்டராம சம்

வாதத்தைச் திவ்யஞான சம்பத்தையுடைய ஸ்ரீவான்மீக பகவான் முப்பத்திராயிரம் சுலோக வடிவமாக இயற்றினர். வைராக்கிய முமுக்ஷு விவகார ஜகதுற்பத்தி ஸ்திதி உபசாந்தி நிர்வாணப் பிரதிபாதக அறுபிரகரணப் பேரலைகளோடு கூடியதும், அநேக ஆக்கியான வரதரங்கங்களோடுற்றதும், விவேக வைராக்கிய உபரதி விஞ்ஞானுதி இரத்தினங்கட்கிடமும், ஆகிய அவ்விவ் வாசிஷ்ட சமுத்திரத்தை மந்தமதிகள் கடக்க முடியாதவாறு கண்டு பரமகாருணிகராய காஷ்மீரபண்டிதரென்னும் ஸ்ரீ அபிநந்தாசாரியர் ஆறுயிரம் சுலோகங்களை யதினின்றும் தொகுத்தனர், அவற்றையே வீரை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் முனிவர் கீர்வாணவலியிலாதுகிளர் தமிழ் மாக்கண்மேலுள்ள காருண்யச்சிறப்பால்செந்தமிழ்க்கவிதையிற் செய்து வைத்தனர், அவ்விவ் வரியஞான வாசிஷ்டத்தை விரித்து மந்தமதியினர்க் கெளிது புலப்படுமாறு ஸ்ரீ வீரஞானேசதேசிகன்றந்த மதியளவு ஸ்ரீ வீரசேகர மெனப் பெயர்தந்தே யுபகாரப் பொருட்டு வியாக்கியானிப்பேன்.

விநாயகர் வணக்கம்.

பெண்மை பாதியன் பெற்ற களிற்றிணை
யண்மை தூர மறவகத் துன்னுவாம்
திண்மை ஞானச் சிறப்புயர் வாசிட்ட
முண்மை யாக வொருங்குரை செய்யவே.

(ப - ள்) திண்மை=ஐயந்திரிபு இலாமல் அப்பிரதிபந்தகமாய்ப் பிரதியக்ஷமாக வுண்டாகும், ஞானம்=சாக்ஷாத்கார அனுபவத்தையும் அதன் அந்தரங்க பகிரங்க சாதனங்களையும் கூறுவதில், சிறப்பு=மற்றைய எல்லா அத்தியான்மிக சாஸ்திரங்களிலும் விசேடமாக இருத்தலின், உயர்=சர்வ

வேதாந்த மூர்த்தன்யமாய் மேம்பட்டிருக்கும், வாசிட்டம்= ஸ்ரீ வசிஷ்ட ஸ்ரீ இராகவர் சம்வாதரூபமாகிய இஞ்ஞான வாசிட்ட நூலே, உண்மையாக=எவ்வாறு கீர்வாண பாஷை யில் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் அருளியிருக்கின்றாரோ அவ் வாறே அருத்தமுங் கருத்தும் மாறாமலும் வேதாந்த சம் பிரதாய விரோத மில்லாமலும், ஒருங்கு=காஸ்மீர பண்டி தர் சங்கிரகித்து ஆறாயிரங் கிரந்தங்களேயும், உரைசெய்ய= செந்தமிழ்ச் செய்யுளால் இனிமையாகப் பாடும்பொருட் டும், இடையூறின்றி யினிது முடியும் பொருட்டும் பெண்மைபாதியன் = பராசக்தியைப் பாதி பாகத்திற் கொண்ட பெருமானாகிய பரமசிவன், பெற்ற=தவம் புரிந்து உலகமுய்ய உதவிய, (இருவரும் தவம் புரிந்தே பரமான் மாவைப் புத்திரராகப் பெற்ற புராணவசன மனுசரித்துத் தான் பெண்மையாதியன் என்றதாம்) களிற்றினே=தாம் எப்போதும் விசுவரூபமென்று எல்லாரும் உணர்ந்துய்யக் கொண்ட சகலாகிருதியையுடைய, கயமுக அசுரனால் வந்த இடர்தீர்ந்து சுரநராதியுலகு சுகிப்பக்கொண்ட திருமேனி யையுடைய பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திராதி சர்வதிருசியமும் தோற்றற்கும் ஒடுங்குதற்கும் வாயிலாக இலங்கும் கஜமுகப் பெருந்தகையை, அண்மை தூரமற=தற்பதபரோக்ஷ துவம் பத அபரோக்ஷமதாய்ச் சர்வகதமாயிருத்தலின் சமீப தூரமி லாது தன் வடிவமாகவே பஞ்சகோச பிரபஞ்ச கற்பனேகள் கடந்து, அகத்து=சுத்த சத்துவ அந்தக்கரணத்தில், உன் னுவாம்=அகண்டாகார விருத்தியால் பலவியாத்தியிலாமல் விருத்திவ்யாத்தியாற் சந்ததம் சிந்திப்பாம் ; என்பதாம்.

உ

ஓம் மகாகணபதயே நம:

நூல்.

வைராக்கியப் பிரகரணம்.

இனிது தொடங்க இச்சித்தகிரந்தம் இடையூறிலாது முடிபெய்துவான், பாரம்பரியமாய்ப் படித்துணருவானுகவும் இஷ்டதேவதையை நமஸ்கரிப்பதாய மங்களாசரணத்தை நேரேகூறிப் பொருளால் நூலால் நுவலப்பட்ட பொருளை ஸ்ரீ பகவா னுசிரியர் காண்பிக்கின்றூர் :—பொன், அல்லது, இனித் தொடங்க அவாவிய பெரியநூல் இடையூறில்லாமல் இனிது முடியவும், எங்கு மினிதுலாவவும் வேண்டி " மங்களத்தை முதலினும் இடையிலும் ஈற்றிலும் உடையசாஸ்திரங்கள் வீரபுருடர்களை யுடையனவாகியும் ஆயுளோடு கூடியவர்களை யுடையனவாகியும் விளங்கும்" என மகாபாஷியத்திற் கூறியதும், சுருதியிற் செய்யற்பாலதென வுணர்த்தப்பட்டதும், யாவற்றையும் விளக்கும் அறிவுரசம் வாய்ந்த சர்வபிரத்தியக்கபின்ன பரப்பிரஹ்ம நமஸ்கார இலக்கணம் வாய்ந்ததும் ஆகிய மங்களத்தைச் செய்துகொண்டு பொருளானே சாஸ்திரத்தினது விஷயப் பிரயோஜனங்களைக் காண்பிக்கின்றூர் :—பொன்.

பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத்
தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கின்றது
மன்னுசிற் சோதியே வடிவ மியாவுமாய்த்
துன்னுவ தப்பொருள் தொழுதிறைஞ் சுவாம்.

(பதவுரை.) பொன்னுலகத்தினில்=சுவர்க்கலோகத்திலும், புவியில்=பூலோகத்திலும், அந்தரத்து=பூ சொர்க்க மத்திய அந்தரிக்ஷ லோகத்திலும், என்னுடைய=எனது, உட்புறத்து=உள்ளிலும் வெளியிலும், மன்னு=விபுவாயுறையும், சிற்சோதியே=(எந்த) ஞானவடிவமாகிய ஆன்மா,

இலங்குகின்றது = விளங்காநிற்குமோ, வடிவம் யாவுமாய்த் துன்னுவது = சர்வான்மகமாகச் செறிகின்றதோ, அப்பொருள் = அவ்வான்மாவை, தொழுதிறைஞ்சுவாம் = மீண்டும் மீண்டும் வணங்குவோம். (எ - று.)

விசேஷ உரை.

(ஸ்ரீ-வீ-ம்) எது என்பது பிரசித்தப்பொருளை யியம்புதலான் ஆன்மாப் பிரசித்தமாக விருத்தலின் ஆன்மா விசேடியமாகச் சம்பந்திக்கும், என வுணர்த்தற்பொருட்டு எந்த ஞானசொரூபமெனப்பட்டது ; எவ்வான்மா எனக்குணர்த்தியவா றிலங்குகின்றதோ அதன்பொருட்டு நமஸ்காரமாமென வுணர்க. அதன்வடிவமறிவிப்பான் அறைந்ததாம் சிற்சோதியென்பது. சிற்சோதி = யாவையுமிலக்கும்அறிவுவடிவமாம். தேகபரிச்சேதம் இன்றென் றுணர்த்தியது மன்னுமென்றது, சகலதேச வியாபியாமென்க. வியாபகத்தைச் சாதிக்கின்றது பொன்னுலகத்தினிற் புவியிலந்தரத்து என்பது. தொகுத்து வகுத்துச்சொல்லிய பொருள் கேட்போர் மதியில் எளிதாக ஏறுமென வெண்ணி விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதித்த பொருளைச் சுருக்கிக் காட்டுகின்றது உட்புறத்தென்றது. அல்லது லோகத்திரயத்திலும் உள்ளிலும்வெளியிலும் யாதிலங்குகின்றதோ அதன்பொருட்டு நமஸ்காரம்; "உள்ளும் புறம்பும் அவை யாவற்றையும் வியாபித்து நாராயணர் விளங்குவர்" என சுருதியுமறைகின்றது, "பூதங்களினுள்ளிலும் புறம்பிலும் அசரத்திலும் சரத்திலுமே பரமனுளன்" எனமிருதியுமறைகின்றது. இத்தகைய ஆன்மசொரூபத்தில் ஞானிகளி னனுபவமே பிரமாணமாமென ஸ்ரீ வான்மீகிபகவான் குறிப்பிக்கின்றுர் எனக்கிலங்குகின்றதென்பதாக ; அற்றேல் ஆன்மாவிற்கயலாய்ப் பொருள்களிருத்தலின் பொருள்களினுலே பரிச்சேதம் வருமேயெனின், வாராதாம், வடிவமி

யாவுமாய்த் துன்னுவதாதலின், கற்பிதமாய சர்வதுவைதப் பிரபஞ்சத்திற்கும் வெள்ளிக்கிப்பியேபோல வடிவமாக எந்தப் பரமாத்மா விருக்கின்றதோ அதன் பொருட்டு நமஸ்காரம்; வஸ்து பரிச்சேத நிராகரணஞ் செய்தமாத் திரையானே ஆன்மாவிற்குக் காலபரிச்சேதமும் நிராகரிக்கப் பட்டதேயாமென வுணரற்பாற்றும்; காலத்திற்கு முண்மை யாக்த் தன்னிடத்திற் கற்பிதமாந் தன்மையுண்மையின் ஆன்மா இருப்பு விளக்கங்கொடுத்தலின் ஆன்மாவை யது பரிச்சேதப்படுத்த முடியாதாம். அல்லது, விளங்காநின்ற லிங்கசரீரத்திலும் பூமிகாரிய தூலசரீரத்திலும் அவ்யா கிருத ஆகாச காரிய காரண சரீரத்திலும் அவற்றின் சாக்ஷி வடிவமாக யாது ஒளிர்கின்றதோ அதற்கு நமஸ்காரம்; பிற முன்போலவேயாம். "அன்னியனிவனே யன்னியன் யானே என்னத் தேவதை யெவனுபாசிப்பனோ, அன்னவன் சிறிது மறிந்திலனந்தோ, இன்னவன் றெய்வப் பசுவென வியம்ப லாம்" என்னும் சுருதியினானே ஆன்மாவிற் கயலாகத் தேவதையைக் காணில் நிந்தை காணப்படுதலினாலும் "ஆன்மாவே தேவதை யனைவர்கடமக்கும்" என்னும் மனு மிருதியினானும், ஆன்மாவையே யிஷ்ட தேவதையாக நமஸ்கரித்தன ரென வறியலாம். அல்லது, பரமான்மா விசேடியமாகச் சம்பந்திக்கின்றதாம், எப்பரமாத்மா வென்ப தாக; அதற்கு ஈசுரத்தன்மையானே பிரசித்தமுண்மையின் அதற்கு ஜீவர்களிடத்தினின்றும் வேற்றுமை நீக்கப்படுகின் றதுவடிவமியாவுமா யென்பதால், சர்வஜீவர்களின் பரமார்த்த சொரூபமாயிருக்கப்பட்டதன்பொருட்டுநமஸ்காரம், மற்றவை சமானமாம். அல்லது பூமியாகாசமென ஆதியந்தங்களைக் கவர்தலான் மத்தியிலிருக்கும் முப்பூதமும் சந்தம்சநியாயங் கொண்டு கவர்ந்ததேயாம், காரணபூதக்கவர்ச்சியானே காரி யமுமாம், ஆகவே பொருளிதுவாம்:—ஆகாசாதிரூப பூத

பௌதிகங்களிலும், க்ஷேத்திரஞ்ஞ வடிவமாக வுள்ளிலும் சம்சாரத்தின் வெளியிலும், தனது மகிமையிலும் யாது விளங்குமோ அதற்கு நமஸ்காரம். "இதனது பாதமொன்றே இகபரவுலகங்கள், பதமது மூன்றூநற்பர வறிவமுதந்தான்" எனச்சுருதியு முளதாம். ஆக விங்ஙனம் மூவித பரிச்சேத ரகிதமாய் நித்திய அத்விதீயபரிபூர்ணமாய் சிதான்மகமாயிருக் கும் வஸ்துவே சாஸ்திரங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாம் எனக் காண்பிக்கப்பட்டதென் றுணர்க. மற்றும், சுவர்க்கத் தில், பூவுலகில், அந்தரிக்ஷ லோகத்தில் அதிபூதத்தில், அத் தியாத்மத்தில், அதிதைவத்தில், எவ்விபுவானவர் நானுவடிவ மாக எனதறியாமையால் எனக்கிலங்குகின்றாரோ, உண்மை யாயோ இலங்கும் வடிவதாய் நிர்விகார சின்மாத்ர இயற்கை யதாய எல்லாவற்றின் வடிவாய அதன்பொருட்டு நமஸ்கா ரம். அல்லது, பிருதிவி பூர்வரூபம் துறக்கம் உத்தரரூபம் என்னுஞ் சுருதியிற்போல, ஈண்டும் பொன்னுலகத்தில்= பிரஹ்மாண்டத்தினது மேற்கபாலமாகிய சுவர்ணமய வத்து வில், புவியில்=கீழ்க்கபாலமாகிய வெள்ளிமயவத்துவில், அந் தரத்து = அவ்விரண்டன் சந்தியாகிய சூக்ஷ்ம ஆகாசத்தில், பிரஹ்மாண்டத்தின் வெளியிலும் உள்ளிலும் யாது விசேட மாக = சூரியசந்திர அக்கினி வாக்கு முதலியவற்றினும் அதிசயமாக, சுவப்பிரகாச அபரிச்சின்ன இயற்கையானே யாதிலங்காநிற்குமோ! அஃதெங்ஙனமெனின், "இவ்விலங்கா நின்ற ஆன்மாவானது சூரியாதிகளையும் விளக்குவதும் அவற் றின் வடிவமும் ஆகுமாதலின், எதனாற் சூரியன்றபிக்கின் றானோ தேயுவொளிர்கின்றதோ, ஆன்மாவே யிதனது ஜோதி யாம், ஜோதிகளுக்குமது ஜோதியாகும்" என்பதாதி சுருதி மிருதிகளானே யெனவுணர்க. எல்லா வஸ்துக்களினது பார மார்த்திக சொரூபபூதத்தின் பொருட்டு நமஸ்காரம். அல் லது, பொன்னுலகத்தினில்= இலக்குவிக்கும் ஏகாசம்வாய்ந்த

பூமானந்த வடிவ துரியவடிவமத்தில், இரண்டவஸ்தைகளி னுற்பத்தி பூமியில், அவ்வியாகிருத ஆகாசத்தில், வெளிப் பிரஞ்ஞைப் போக்கியமாகிய ஜாகரத்தில், உட்பிரஞ்ஞைப் போக்கியமாகிய சொப்பனத்தில், அவற்றின் சந்திகளாகிய மரண மூர்ச்சை முதலிய அவத்தைகளிலும் யாது நானுவித மாக இலங்குகின்றதோ, தூலசூக்கும காரண அபிமானியாக வும், அவற்றின் போக்தாவாகவும், அவற்றின் சாக்ஷியாகவும், நிஷ்பிரபஞ்ச பூரணுனந்த சின்மாத்ர இயற்கையதாகவும், விளங்குகின்றதோ என்பதாம். ஆயினென், நானு இரசமே யின்ருவெனக் கடாவிக் கூறுகின்ருர்:—இலங்கும் வடிவது அறிவு மாத்திர இயற்கையது. திருசியமானது திருக்கு மாத்திர வடிவமாய்த் திருக்கினும் வேருக இராமையின் அவித்தையோடு கூடியதும் அவித்தை யற்றதும் ஆகிய எல்லா வடிவத்தின்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, பொன் னுலகத்தினில் = சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலியவற்றின் சம் பத்துண்மையின் இலங்காநின்ற காரணவுபாதியின் கண்ணே, புவியில் = கருமபீஜமுண்டாகும் பூமியாகிய காரிய வுபாதி யின் கண்ணே, அந்தரத்து = எங்குமிலங்காநின்ற சொரூப மிகப்பிரகாசத்தில், ஜீவன் முக்தி தசையில், வெளியில்=நிரு பாதி சொரூபத்தில், உள்ளில்=காரியகாரண வுபாதியுள் ளடங்கிய மாயாந்தக்கரணவிருத்தி பேதங்களிலும், எவ் விளங்கு மியற்கையுடையது விளங்குமோ சருவ உபாதிசார மாய அவ்வான்மாவின் பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, விளக்கும் வடிவதேஜசில், பிருதிவியில், விண்ணில், உள் ளடங்கிய நீர் காற்றுகளில், பகிர்ப்பூதமாகிய அவ்வியாகிரு தத்தில், நிருபாதிகத்தன்மையானே சப்தாதிகட்குத் தகுதி யல்லாத பாரமார்த்திக வடிவத்திலும் யாது தொடர்ந்து நின்று சன்மாத்திர வியல்பதா யிலங்குமோ அதுவே இலங் கும்பிரத்தியக்கான்மாவாம். அச்சர்வவடிவமாகியபூர்ணுனந்த

சொரூப என்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, தேவலோகத் தில் வெளியே தடஸ்தமாகப் பூஜ்யதேவதா ஈசுராதிவடிவ மாக, புவியில் உள்ளே, உடம்பிலிருப்பதாய்ப் பூஜகவடிவமாக, ஆகாயத்தில்=இரண்டனிடையில் கிரியாபலசாதனுதி வடிவ மாக, என்னுடைய வடிவம், விளங்காத காலத்தில் பரிச்சேத மாகி வேறுக விளங்கினும் யாது இப்போது தத்துவதிருஷ்டி யுதயத்தானே வெளிப்படையாய் விளங்கும் வடிவதாய, மூவிதபரிச்சேத சூனியவிபு, வெளிப்படையாய் விளங்கும். அத்தகைய பூர்ணுனந்த வடிவின்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல் லது, மேல் கீழ் இடையில் கிழக்கு முதலிய திசைகளில், உடம்பினுள் பூர்வோத்திர காலங்களில் எவ்விலங்குமான்மா வாகிய சிதேகரசமானது தத்துவ வித்தாகிய எனக்கு விளங் குமோ, "ஆன்மாவே கீழும் ஆன்மாவே மேலும்" என்ப தாதி சுருதியினுனே யென்க; ஆன்மாவே இவ்வி யாவுமென் னும் சர்வ பிரபஞ்சபாதத்தால் எஞ்சி நிற்பதாய பரமான்மா வின்பொருட்டு நமஸ்காரம். இவ்வாறு வேறுபொருள்களும் மதிவைபவப்படி ஊகித்துக்கொள்க. ஈண்டுப் பொருளால் அவ்வகையாய அறியப்படாத பிரஹ்மமே சாஸ்திரத்தின் விடயமாம். ஞானத்தால் அவ்வடிவமாய் நிலைபெறுதல் பரம நிர்வாண ரூபமாகிய பிரயோஜனமாம் எனக் குறிப்பிக்கப் பட்டது. மேலும் மேலும் இதுவே வெளிப்படையாய்க் காட்டப்படும்.

நூற் பெருமை.

திகழுநான் முகன்முதற் றேவர் மூவருஞ்
சகலவே தங்களும் சாத்தி ரங்களும்
புகலுஞா னத்தினுற் புரண மானது
நிகரில்வா சிட்டமா நிபுண ஞானநூல்.

(ப - ரை.) திகழுநான்முகன் = ஸ்ரீ வசிஷ்டர் மரீசியாதி சகல முனிவர்கட்கும் ஞானசிரியராய் விளங்கும் நான்கு வேதங்களையும் நான்குமுகத்தா லருள்புரியும் பிரஹ்மா, முதல் = முதலிய, தேவர் மூவரும் = பிரஹ்மா, அருச்சுனற்கும் பிரஹ்மாதிகட்கும் அருளும் மகாவிஷ்ணு, சனகாதிகட்கும் பிருங்கி ரிபு முதலியவர்க்கும் அம்பிகை நந்தி முதலியவர்க்குந் திருவருள்புரிந்த மாகாதேவர், என்னும் முத்தேவரும் அருளிய கீதாத்திரயங்களும், சகல வேதங்களும் = கருமம் பக்தி ஞானமென்னுங் காண்டத்திரய வடிவமாய் அநேகமாயிரம் சாகைகள் நிறைந்து விரிந்த தருமத்தையும் பிரஹ்மத்தையும் பிரதிபாதிக்கும் அபௌருஷேயப் பரமப்பிரமாண வாக்கியங்களின் வடிவமான சுருதிகளனைத்தும், சாத்திரங்களும் = அவ்வேதங்களையே யாதாரமாகக்கொண்டு மகரிஷிகளாலே செய்யப்பட்ட அநேகம் ஸ்மிருதி யிதிகாச அத்தியாத்ம சாஸ்திரங்களும், புகலு ஞானத்தினுல் = பிரதிபாதிக்கப்பட்ட விஸ்தாரஞான ஞானசாதனங்களால், நிகரில் வாசிட்டமாநிபுண ஞானநூல் = தன்னிடத்திலேயே சகல கிரந்தங்களின் அருத்தங்களு மிருத்தலின் உவமையற்றுப் பிரஹ்மபுத்திர வாக்கியாமிருதமாய்ச் சகலமாண்பானும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மிகவுமாழ்ந்து கம்பீரமாய் மகத்தான தீரபுத்திகட்கே சாத்தியமாய் விளங்கும் இந்த ஞானவாசிட்ட நன்னூலானது, புரணமானது = பூரிக்கப்பெற்றுப் பொலிகின்றது.

தலைமைநான் முகன்மனத் தாமரைக் கினன்
சிலையில்ரா கவன்றிருச் செவிக்குத் தெள்ளமு
துலைவில்வான் மீகிவாக் குதித்த தத்துவ
நிலைமைவா சிட்டமா நிபுண ஞானநூல்.

(ப - ரை.) தலைமை = பிரஹ்மாண்டம் அவரது நுகர் வினைப்பயனுதலின் இதன்கண்ணியாவருக்குமே பிரதானமா

யிலங்கும், நான்முகன்=நாற்றிசையினும் படைக்கச் சதுவ தனங்களையுடைத்தாய் பிரஹ்மாவினது, மனத்தாமரைக்கு= திருவுள்ளமாகிய தாமரைமலருக்கு, இனன்=அலறிபோன்ற தாம், மனத் தாமரையை மலர்த்தமைந்தன் மதலைமொழி மாண்புடைத்தேயாம், சிலையில்=வில்வித்தைக்கில்லமாயிருப் பவரும், சிரவணிக்குங் காலத்தில் ஆத்தாதி பணிவிடைகளை மேற்கொண்டொழுகலின் சிலையில்லாதவரும், சிலையாகிய அக லிகையைத் தமது திருவடிப்பரிசத்தான் மீண்டும் கௌதமர் இல்லத்திற்குத் தருமபத்தினியாக்கியவரும், அவர் வைராக் கியப் பிரகரணத்திற்கூறிய சில ஐயங்கள் உண்மையிலில்லாத வராயிருந்தும் இருப்பதுபோ னடித்தவரும், ஜட இயற்கை யின்றிச்சந்ததம் சேதன இயற்கையையேயுடையவரும், சீதா பிராட்டியை யுத்தேசித்துக் கோதண்டச் சிலையைச் சிதைத் தவரும், ஸ்ரீ வசிஷ்ட உபதேசானந்தரம் சிலைபோல நிருவி கற்பசமாதியையடைந்து காஷ்டலோஷ்டம்போ லானவரும், அசங்கமா யசலமா யிருக்குந் தம்மிடத்தி லுண்மையில் யாதொரு ஆரோபமுமில்லாதவரும், மேலும் அநந்தவிதமான கல்யாண குணங்க ணிறைந்தவரும், ஆகிய இராகவன்=ஸ்ரீ காமதேனுவின் கன்றாகிய நந்தினியின் றிருவருளால் வந்து மகாதீரவீரனு யிந்திரனையும் வெற்றிகொண்டு குருதக்ஷணை கொடுக்கும் நிமித்தம் யாகானந்தரம் அடைந்த குமரனை யுத் தேசித்துக் குபேரன்பேரில் படையேவிய இரகுவினது உத்தமோத்தம குலத்தவதரித்த ஸ்ரீ இராமச் சந்திரரது, திருச்செவிக்கு=இலக்குமி தேவியின் அமிருத மொழிகளை யெப்போதுங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் அழகிய சுரோத்தி ரங்கட்கு, தெள்ளமுது=பாற்கடலிலுதிதமாய அமுதமும் கற்பாந்தபரியந்தமே வாழ்க்கை நல்குமாதலின் அதனினும் மிகத்தெளிவுற்ற இது அழியாத பரமபதத்தையே கரதலா மலகம்போலத் தருதலின் பரமாமிருதமானதாம், உலைவில்

வான்மீகி=முன்னனேககாலம் ராமஜபத்தாற் றவம்புரிந்து கெடாதவித்தையையும் பிரஹ்மவித்தையையு மடைந்திருந்து திருமேனி புற்றுன் மூடப்பட்டு புற்றினுள்ளேயே ஸ்ரீ ராம சரிதங்கூறிய ஆதிகவியாகிய மகாமுனிவரர்தம், வாக்குதித்த தத்துவம் = திருவாக்கியமிருதமாய் வெளிப்பட்டு அநேக தத்துவங்களையும் சாகித்ய நவரசங்களையும் பொழியும் பெருமை வாய்ந்ததாம், இத்தகைய விசேடங்கள் வாய்ந்தது யாது கொலாமாலோவெனின் ? நிலைமை = சொரூபத்தின் யதாஸ்திதியையும் சாதகமாகிய சர்வஞான நிஷ்டைகளையும் நித்திய மோக்ஷத்தையும் அனுக்கிரகம் புரிவதில், மா = மாக்ஷிமைதங்கிய, வாசிட்ட நிபுண ஞானநூல்=ஸ்ரீ வாசிட்ட ராமசம்வாதமாகி அதிவித்தககன கம்பீரமான இந்த ஞான சாஸ்திரமேயாம். (எ - று.)

பெரிய வாறிவுறு பெருமை சான்றது
விரிவுறு சிறியவர் மேவொ ணுதது
வரிசையி லுயர்ந்தது வசிஷ்ட சங்கிதை
யரியமெய்ஞ் ஞானநூ லனைத்தின் மிக்கதே.

(ப - ரை.) பெரியவாறிவுறு=சாதனங்கள் நான்கும் நிறைந்து சிசுருஷை சிரவணதி தொடங்கி யெப்போதும் ஆந்தரவிருத்தியிலும் சித்தவிசிராந்தியிலும் விருப்பமிகுந்து பரதிபராகிச் செயற்கரியசெய்யும் மகான்கள்மாத்திரம், அறிவுறுத்த ஆசிரியர் அரிதிலெளிதிலறிந்து கொள்ளும்படியான, பெருமைசான்றது=அத்தகைய மேன்மையைத்தான் பிரதிபாதிக்கும் சூக்குமப்பொருளால் உடையதும்; விரிவுறு= விடயங்களிலிந்திரியங்களை இஷ்டப்படி போகுமாறு செலுத்திப்பின்னேகி மொத்துண்டலையும், சிறியவர்=அற்பமதியும் அற்ப முயல்வும் அதைரியமும் நம்பிக்கை யின்மையும் தேகான்மமதியும் பிரபஞ்சசத்தியபுத்தியும் உடைத்தாகி

மோக்ஷ ஆவலின்றிய அற்பர்கள், மேவொணாதது=சிறிதுங் கிட்டிக் கரத்தினுந்தீண்ட அருகமல்லாததும்; வரிசையி லுயர்ந்தது=ஞானப்பொருள்களையும் கதைமேற் கதைகளை யும் உபாக்கியானத்துள் ளுபாக்கியானங்களையும் திருஷ்டாந் தங்களையும் ஊகங்களையும் ஆரோப அபவாதக்கிரமங்களையும் ஜகன்மித்தியாத்துவத்தையும் பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தா லெய்தும் பரமானந்தத்தையும் சமாதிகளையும் போகங்களை யும் பிறவற்றையும் அடுக்காக அடுக்காக அறைவதும், எல்லா ஞானநூல்களினும் பரமப்பிரமாணமா யெடுத்துக்காட்டாய் நின்று மிகவும் பூசிக்கத்தக்கதும்; ஆகிய, வசிட்ட சங் கிதை=ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானது இனிமையைத் தருமிதோப தேசம், அரியமெய்ஞ்ஞான நூல்=அதிதுர்லபமாகி யாச்சரி யம்போற் கண்டுங் கேட்டும் பேசியு மனுபவித்தும் வரும் மெய்யான சிதானந்த பூரணத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதா ந்த சாஸ்திரங்கள், அனைத்தின்மிக்கதே=யாவற்றுள்ளும் சர்வார்த்த போதகமாதலின் மிகவும் உயர்ந்ததே. (எ - று.)

தெருளுறு மகர்க்கிதஞ் செய்யு மன்பினு
லருமைவா சிட்டநூற் கன்னை யொப்பளோ
வுரியதாய் பிறவியை யுள்ள தாக்குவள்
பெருமைவா சிட்டமிப் பிறப்பை மாற்றுமே.

(ப - ரை.) தெருளுறுமகர்க்கு = ஞானத்தையடைய வேண்டுமென்று மிகவும் முயல்வையுடைய முமுக்ஷுக்கட்கு, இதஞ்செய்யு மன்பினுல்=பக்குவநோக்கி யவரவர்க்குத் தக்க படி இதோபதேசம் செய்யாநின்ற கருணையைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின், அருமை=சொல்லாலும் பொருளாலும் மிகவும் அருமை வாய்ந்த, வாசிட்டநூற்கு=ஸ்ரீ வசிட்ட கீதமாய் மனக்கோட்டம்மாற்றும் இச்சாத்திரத்திற்கு, அன்னையொப் பளோ=பெற்று வளர்த்திடும் பெருங்கருணைத் தாய்தானும்

சமமாவளோ, ஆகாள்; என்னை, உரியதாய்=சரீரத்தைப் போற்றற்குத் தக்கதாய், பிறவியை யுள்ளதாக்குவள்=ஜனன மரண சமுசாரத்தை மேலும் மேலும் மனைவிமக்களாதி வாசனையை யுண்டுபண்ணி விருத்தியே யடையுமாறு செய்து வைப்பள், பெருமைவாசிட்டம்=திருசிய தோடத்தையகற் றிச்சனனமரண சமுசாரமகற்றுவதில் மிகுவலியுடையதாய் பெருமை வாய்ந்த ஆசிரியர் வசிட்டரதுபதேசம், பிறப்பை மாற்றுமே = ஜனித்தற்குமூலமாய வாசனைக்கிருப்பிடமான அவித்தையையே யில்லாமற் செய்யும்; செய்யவே அன்னை யுவமை யாகாளாம். (எ - று.)

அவையடக்கம்.

எண்ணுறு பெருங்குணத் திராமன் றன்மய
நண்ணுற வசிட்டனே நவின்ற ஞானநூல்
பண்ணுறு தமிழினுற் பாடுகேன் சுதை
மண்ணுறு கலத்தினும் வைக்கு மேழையேன்.

(ப - ரை.) எண்ணுறு=அநந்த நல்ல கல்யாணகுணங்க ளும் தம்மிடத்து முந்தி வரவுத்தேசித்துப் பரஸ்பரம்பொரு மையுற்று நின்றனவெனவெண்ணத் தக்கனவான, பெருங் குணத்து=அரும்பெரும் பொறுமையாதி யளவின் மகத் தான குணங்கட்காஸ்பதமாக விலங்கிய, இராமன்=சந்ததம் சொரூபத்தின்கண்ணே யியல்பாகவே இரமித்துத் தம்மை யடைந்தவரையும் சொரூபாநந்தத்தில் இரமிக்கச் செய்பவரா யிருந்தபோதினும் அதிகாரி போனடித்த ஸ்ரீ இரகுகுலதில கன், தன்மயம் நண்ணுற=இயல்பாகவே சித்தித்திருக்குந் தன்னுடைய சைதன்ய இயல்பை ஞாபகஞ் செய்துகொண்டு அதன்கண்ணே சதாசுகிக்க, வசிட்டனே=சூரியகுல குருவா

யும் திரிகாலஞ்ஞராயும் சர்வசாஸ்திர சுதந்திரராயும் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ பிரஹ்மாவின் மானசீய புத்திரரே நேராகத் தமது வாக்கியாமிருதத்தால், நவின்றஞான நூல்= ஸ்ரீ இராமச்சந்திரரை முன்னிலைப்படுத்தி அனைத்தாய அதிகாரிகட்கும் அமலஞானமுண்டாகப் பொழிந்தருளிய அரிய பெரிய இந்த ஞானசாஸ்திரத்தை, சுதை=க்ஷீராப்தியாற் கடைந்தெடுத்த தேவாமிருதத்தை, மண்ணுறுகலத்தினும்= மண்ணாலாய சாமானிய பாத்திரத்தினும், வைக்கும்=வைக்கும்படியானஉயர்வுதாழ்வின்பகுப்பிலாத,ஏழையேன்=அற்ப அறிவினனாகிய யான், பெரிய மகரிஷியின் றிருவாக்கியாமிருதத்தை, பண்ணுறு தமிழினாற் பாடுகேன்=அநேகவித சந்தங்களோடுகூடிய செந்தமிழ்ப் பாஷையில், என் புன்கவியாற் கொள்வ தவடிறமையன்றே யென்ற அருமைத் தந்தை வசனம்போல என் அற்பசெய்யுளாகிய மட்கலத்தில் வைக்கின்றேன் குணமே கொள்க. (எ - று.)

அதிகாரியை யறிவித்தல்.

நூலின்முதலில் கேட்பவனுக்குப் பிரவிருத்திபுண்டாகுமாறு செய்விக்க விடயத்தைக் காண்பித்து அதிகாரியைத் தரிசிப்பித்துக்கொண்டு பிரயோஜன சம்பந்தங்களைக் குறிப்பிக்கின்றார்:—பந்த. மற்றும், இனியிந்நூலின்கண்ணே அதிகாரியாவன், அறியானா? அறிவுடையவனா? ஆதியனல்லன், அவனுக்குத் தேகாதிகளிடத்தில் ஆன்மமதிதிடமாக விருத்தலினானும், ஆசையதிகரித் திருத்தலினானும், முமுக்ஷுத்தன்மை யில்லாமையின்; விடயங்களிடத்திற்றோட தரிசனத்தாலும், ஜனனமரணாதி துக்க தரிசனத்தாலும் அவனுக்கே வைராக்கிய உதய இச்சையால், முமுக்ஷுத்தன்மையுண்டாகி

அதிகாரமாமென்னற்க; இராகமுடையவர்கள் மிகவும் விடயங்களை இரக்ஷிப்பதாகக் காணப்படுதலின் விடயங்களிருக்கும்போதே அவற்றிலுள்ள தோடத்தை நீக்கு முபாயத்தை முயல்வதுடன் நல்லநல்ல விடயங்களையும் தேடுதலின் இக லோக சம்பந்தி பரலோக சம்பந்தியுபாய இச்சையோடு முயலுதலின் என்க. அறிஞனுமாகான், அவனுக்குக் கிருத கிருத்தியத்தன்மை புண்மையினுனே கிரந்தத்தாற் சாதிக்கப்பட்ட பிரயோஜன ஆசையின்மையினுனே கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி கூடாமையின் என வினவி விசிஷ்ட அதிகாரியைக் காண்பிக்கின்ருர் :—பந்த.

பந்தமுற் றனன்பர பதத்தைச் சேர்கவென்
றந்தநிச் சயமுளா னறிவிலா னலான்
சிந்தனைத் துயர்கெடச் சித்தைச் சேர்ந்துளா
னிந்தநூற் குரியவ னென்று கொள்கவே.

(ப - ரை.) பந்த முற்றனன் (நான்)=நான் பந்தத்தை யடைந்திருக்கின்றேன், பரபதத்தை = மேலாகிய மோக்ஷ பதத்தை, சேர்கவென்று = இனி யடையவேண்டு மென்று, அந்த = அம் மகிமைவாய்ந்த, நிச்சயமுளான்=நிச்சயத்தை நன்ருகவுடைய முமுக்ஷுவே, இந்த நூற்கு = இந்த ஞான சாஸ்திரத்திற்கு, உரியவன்=பொருந்திய அதிகாரியாவன், என்றுகொள்க = முத்திவாஞ்சை யுண்டா யிருத்தலின் இந்திரியங்கள் விடயங்களி னின்றும் அவசியம் உபாதி யடைந்திருக்கும் இருக்கவே இக பரபோக வைராக்கிய மின்றியமை யாது எய்தியிருக்கலாம், ஆகவே நித்தியமின்னது அநித்தியமின்னது என்னும் பகுப்பும் ஒருதலையாக வுண்டாகியுளதாமென்க, எனவே நான்கு சாதனமுடையவனே இந்நூற் கதிகாரியானுன் என்று மனதிற் கவர்ந்து கொள்க. அறிவிலான்=அஞ்ஞான மிகுந்தவனும், அலான்=அதிகாரி

யலன், சிந்தனைத் துயர்கெட=சங்கற்பதுக்க நீங்க, சித்தைச் சேர்ந்துளான் = சைதன்யான்மகமான தன்னை யுணர்ந்த ஞானியும், அலான்=அதிகாரியலன், என்று கொள்க=என் றுணர்தற்பாற்று. (எ - று.)

(ஸ்ரீ - வீ.) பத்தன்யான் விடுபடவேண்டும் என எவ னுக்கு நிச்சயமதியுளதோ அவனிந்த நூலில் நூற்கேட்கு மதிகாரமுடையவ னென வறிக. அவனுக்குக் கேட்குத லாதியின் சாதகமாக ஆரம்ப விவேகம் வேண்டுமெனக் காட்டுகின்றார் :—அறிவிலானலன் என, சித்தைச் சேர்ந் துளான் = அதனை யுணர்ந்தவன் எனப் பொருள்படும் தத்ஞன் என்பது மூலபதமாம், அலன்=நோ, ஒருங்குகூடி நோதத்ஞன் எனவாம், ஆகவே, அது என்பது பிரஹ்ம மெனப்படும், ஓம் தத்சத்தென்னும் நிர்த்தேசம் பிரஹ்மத் தை மூவிதமாய்க் கூறியது என்னு மிருதியினால்; அதனை யுணர்ந்தவன் தத்ஞன் பிரஹ்மவித்தாவன், நோதத்ஞன் என்பதில் ந-உத-ஞ என்றேனும் பதப்பிரிவு செய்யலாம், உம்மைப் பொருளில் உத, வரும், வரவே ஞோபிந=அறிஞ னும் அலன், பிரஹ்மத்தைப் பெரிதறிந்தவனும், பெரிதறியா தவனும், கேள்வியாதியில் முயலுதல் கூடாமையின் சிறிது விவேகியே யதிகாரியாவன். பரபதத்தைச் சேர்க வென் பதனால் பந்தநீக்கம் இந்நூலின் கேள்வியாலுறும் பயனு மெனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. அறிவிலான் அலன் என்ப தாதியாலும் சாஸ்திர பிரஹ்மங்கட்குப் பிரதிபாத்திய பிரதிபாதகபாவ வடிவ சம்பந்த முளதாமென அறிவித்தது மாகும். மற்றும், அத்தியந்தம் அஞ்ஞனும், அறிஞனும், இந்நூலின்கண்ணே அதிகாரிகளல்லர் ; மற்றோ, யான் பத் தன்=இச்சம்சாரத்தில் அநாதிகாலந் தொடங்கிச் சிறையிற் கட்டுண்டு கிடப்பவனைப் போலப் பரிச்சேத பரவச ஜந்ம ஜரா மரணாதி துக்க மனுபவித்துக்கொண்டு சோகிக்கின்

றேன். முற்றினுஞ் சோகத்தைக் கடக்கவேண்டு மானலோ ஆன்மஞானமே உபாயமாம். "ஆன்மவித்தானவன் சோகத் தைக் கடக்கின்ருன்" என்னுஞ் சுருதியினுனென்க. அவ் வான்ம ஞானத்தானே யான் முக்தனுவேன் என்னும் முதிர்ச்சியாய அறியும் வேட்கையோடு கூறிய நிச்சயமானது எவனுக்குளதோ அவன் விநய உபாய முதலியவற்ருனே குருவைச் சரணுகதியாக அடைவன் இந்நூற் கதிகாரியுமா வன் சாஸ்திர சிரவணுதி பலத்தைச் சேவிப்பவனுவ னென் பதாம்; எனவே அளவிறந்த புண்ணியங்களானே இராகாதி தோடங்களற்றவனும் விவேக உதயத்தானே அறியும் வேட் கையனும் ஆகிய அஞ்ஞனுக்கே அதிகாரம் என்பது கருத் தாம். அற்றேல் இராகாதி தோடமற்றவன் மூவருணத்தின னுயின் சந்யாசவாயிலாக வேதாந்த சிரவணத்தின்கண்ணே யதிகாரியாவன்; முற்காண்ட அடுத்த அனுஷ்டானத்திற்கு மனத்தூய்மை வாயிலாகப் பிற்காண்ட அதிகாரத்தை யடை விக்குந்தன்மை "அவ்விதனை வேதவசனத்தானே" என்ப தாதி சுருதியினுனே துணியப்பட்டிருத்தலின் மூவருணத் தின னல்லாதவனுக் கீண்டதிகார மில்லையாம்; "அம்மகத் தாயதை வேதமுணராதவன் மனனியான்" என அதிகார நிடேதங் காணப்படுதலின்; ஆகையால் அதிகாரி சுலபனல்ல னெனின்? அற்றன்ரும், ஸ்மார்த்த கருமம்போற் கூடலின் மூவர்ணமுடையவனுக்கு மூன்றக்கினியிற் சாதிக்கத்தக்க கருமத்தின்கண் ணதிகார மிருந்தபோதினும் அக்கினியா தானஞ் செய்யாதவனுகிய சாதாரணன் ஸ்மார்த்தகருமாதிகா ரத்தை யடைவதேபோலும்; சிரௌத ஞானுதிகாரி யிருந்த போதினும் அசந்யாசியாகிய முமுக்ஷு சாதாரணன் இந் நூலின்கண் ணதிகாரியாவன்; அஞ்ஞான மிருக்கும் வரை யாம். இந்நூற்கும் மிருதியைப்போலும் வேதவியாக்கியா னத்தன்மை புண்மையின், அங்ஙனமே கூறவும்பட்டுளது:—

வேதம் விளம்பாநின்ற பரபுருடன் தசரதர் மதலையாயுண் டாம் போழ்து வேதமும், ஸ்ரீ வான்மீகி பகவானுடைய வாக்கினின்றும் சாக்ஷாத் திராமாயண வடிவமாகியது. ஆண் டுப் பூர்வகாண்டத்திற்கு, ஸ்ரீ இராமசரிதகதை முன்னிலை யாக வியாக்கியானமாகிய ஆறுகாண்ட பூர்வ ராமாயணம் சமானமாம் உத்தர காண்டத்திற்கு இவ் வைராக்கியாதி யாறு பிரகரணமும் சமானமாம் சில ஸ்மார்த்த கருமங்களில் ஸ்திரீசூத்திரப் பொதுவாக அதிகார முண்டாவதே போல இதனது சிரவணத்தினும் புராணப்போலுமாம். "மறை யவனை முதன்மையாகக்கொண்டு நான்கு வருணங்களையும் கேட்பிக்க" "சூத்திரரும் மகத்துவத்தையடைகுக" என்ப தாதி வசன லிங்கங்களானும். "அப்பெரும்பொருளை வேத முணராதவன் மனனியான்; அவ்வுபநிடப் பிரதிபாத்திய புருடனை வினவுகின்றேன்" என்பதாதி வசனமோ அவேத வித்திற்குச் சிரௌத ஞான அநதி காரபரமாமென்பர் சிலர்; அபரோக்ஷஞான முடிவுபேரிலதாம் பரமென்பர் மற்றையர்; வேதவாயிலாந்தன்மைத் துதிபரமாமென்பர் சிலர். எல்லா வாற்றானுமே மற்றையருக்கும் புராண சம்பந்த சாதாரண மாகிய ஞானத்தின்கண்ணே அதிகாரமுளதேயாம் "எல்லா வருண ஆசிரமங்களானுமே அவ்வான்மா அறியத்தக்க தாம்" என்பதாதி வசனங்களானு மறிக. ஆண்டுச் சிரௌத ஞானத்தில் பூர்வகாண்டத்திற் கூறிய தருமானுஷ்டான ஜன்னியமனத்தூய்மையைப்போல, ஈண்டும், பூர்வ இராமா யணத்திற் காட்டப்பட்ட தத்தம் வருணாசிரமத்திற்குத் தகுதியாய நிஷ்காம தருமானுஷ்டான ஜன்னிய மனத் தூய்மை அறியும் வேட்கையை யுண்டாக்கும் வாயிலாகக் காரணமெனப் பூர்வோத்தர இராமாயணங்கட்கு ஹேது ஹேதுவுடைமைச் சம்பந்தத்தைக் காண்பித்துக்கொண்டு சர் வாநர்த்த நிவிருத்திவடிவ வேறு பிரயோஜனத்தைக்கூறுகின்

ளுர் :—தருமதத்துவஞான அனுஷ்டானங்களாகிய, ஞானுதி காரங்களை யடைவிக்கும் ஈசுர ஆராதனைகளில் கதையே யுபாயம் இந்நூலின்கண்ணே அந்தப் பூர்வ இராமாயணக் கிரந்தம் கதையுபாயமாம். அநேக காண்டங்களோடு கூடிய அவற்றை ஆதியில் விசாரித்து அதனதனுஷ்டானத்தி லதி காரத்தை யடைந்து எவ்வதிகாரியானவன் இவ்வியம்பும் ஆறுபிரகரணரூப மோக்ஷோபாயங்களை ஆராய்கின்றனனே, பிரஞ்ஞையால் காம கருமவாசனை அஞ்ஞான பீஜங்களை யெரித்த அவன், மறுபடியும் ஜன்மாதி துக்கத்தை யடைவ தில்லை முக்தனே யாகின்றுன்.

ஸ்ரீ பாரத்துவாசர் விஞதல்.

இங்ஙனம் பொன்னுலகத்தினில் என்பதனுல் மங்களா சரணத்தையும் விடயசூசனத்தையும் விதித்து, பந்தமுற்றன னென்பதனுனே அதிகாரியையும் பிரயோஜனத்தையும் சம்ப ந்தத்தையு முணர்த்திச் சாஸ்திரத்தைத் தொடங்குபவராகி இதற்கு முதலில் சம்வாத கதைரூபத்தன்மையை விளக்குவி க்கும் பொருட்டுக் குருசீடமுறையைத் துதிக்கின்ளுர்:—மற் றும் 56000ங் கிரந்தவடிவ இராமாயணத்தில் அநாதிகாலந் தொடங்கிப் பயின்ற இராகாதி தோஷத்தைக் கெடுக்கு மாற் றலுடைமையின் மகாபலம் பொருந்திய இராமகதை வடிவ மாகிய 24000ங் கிரந்த வடிவ 6 காண்டங்களை முதலில் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவானியற்றி வணக்கமுடையவனும் மதிமானும் திருவருள்பெற விரும்பியவனும் சீடனும் ஆகிய பரத்வாஜர் பொருட்டுக் கடலானது யாசகனுக்கு இரத்தினத்தைக் கொ டுத்ததேபோலக் கொடுத்தார் ஒருகாலத்தில் அறிவின் மி குந்த பரத்வாஜர் மேருகிரியின்பாலுள்ள ஒரு ஆரணியத் தின் கண்ணே வீற்றருளியிருந்த ஸ்ரீ பிரஹ்மாவின் சந்நிதி யிற் கீர்த்தித்தபோது சந்தோஷத்தை யடைந்த வுலகபிதாம

கராகிய பிரஹ்மதேவர் வரமுன்னிலையால் உலகைக் காக்குஞ் சாதனமாகிய மோக்ஷசாஸ்திரத்தைச் செய்விக்கவேண்டு மென்னும் பெருங் கருத்துடையராகி அந்த பரத்வாஜரை நோக்கி ஹே! குழந்தாய்! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளென, பரத்வாஜர் ஹேபகவன்! பூதபவ்ய ஈசுரரே! பூர்வ இராமாயண அர்த்தானுஷ்டான ஜன்னிய சித்த நற்றூய்மையை யடைந்த இப்போது எதனு லிம்முமுக்ஷுக் கள் சமுசார துக்கத்தினின்றும் விடுபடுவார்களோ அதைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுவீராக என்னும்வரத்தைத்தான் தேவ ரீரை வேண்டிக்கொள்ள அடியேனுக்கு இச்சை யிருக்கின்ற தென்றனர், இதைக் கேட்ட பிரஹ்மதேவர் நீ வினவிய இப் பொருளில் உனதாசிரியராகிய வான்மீகரையே மிகமுயல் வுடன் விரைவில் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுவாயாக வென வருள்புரிய அவரது ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு வந்து தமதாசிரியரைச் சரணுகதியடைதல் சாற்றப்பெறுகின்றது.

பிரஹ்மானந்தத்தை யினிதுபருகும் பொருட்டு ஏகாந் தத்திருந்த சமதரிசன சீலரான ஸ்ரீ வான்மீகி யாசிரியரைப் பரத்வாஜராகிய சீடர் நமஸ்காரஞ்செய்து விநயத்துடன் அடங்கிய குரலால் வினவினர். ஸ்ரீ இராமர் ஜீவன்முக்த பதத்தையடைந்து எங்ஙனம் சமுசாரசங்கடத்தில் விவகரித் துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனுல் இப்பொருளையே பரத்து வாஜர் வினுவினுர் என்று எங்ஙனம் அறிய முடியும் எனின், கேட்டி! பெரிய வாசிட்டத்தில் எங்ஙனம் சம்சார சங்கடத் தில் ஸ்ரீ இராகவர் விவகரித்தனர் என முன் வினுச் செய்து அதன் அடுத்தபின்னரே ஸ்ரீ இராமர் முதலியோர் ஜீவன் முத்தராய் விவகரித்ததுபோலவே நீயும் விவகரிப்பாயாக எனத் தங்களாற் கூறப்பட்டதே அந்த ஜீவன் முக்தஸ்திதி யடைவினுபாயத்தில் ஸ்ரீ இராமருக்குக் கிடைத்த முறை தெரிந்தால் யானுமதைப் பின்பற்றலாம், அன்றியும்,

ஸ்ரீ இராகவரை வருணிப்பதற்காக முன்னிலையாய் முக்கிய மாக்கி ஜீவன்முக்தஸ்திதியை முறையாக ஹே பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த பெரியவரே! கூறுவீராக, அதைக் கேட்டுப் பின் அடியேன் நித்தியம் சுகியாயுலவுவேன், ஸ்ரீ இராகவருக்கு முறையாக ஜீவன் முக்தாவஸ்தையைக் கற்பித்து அடியே னுக்கு முதவினின்றும் மொழிவீராக, அம்முறையானே யான் நித்தியம் சுகியாய் வாழ்வேன்; என வினவி யிருத் தலினுனும், ஜீவன் முக்தபதத்தை யடைந்து மகா மனத்தை யுடைய ஸ்ரீ இராகவர் எவ்வாறு விவகரித்தாரோ அவ் வாற்றை யாம் கூறக்கேட்பாயாக என விடை தொடங்கலா னும், மேலும் இச்சமுசார சங்கடத்தில் ஸ்ரீ இராமரும் மகாமனத்தையுடைய பரதரும் சத்ருக்நரும் இலக்குமண ரும் புகழ்பெற்ற சீதையம்மனும் ஸ்ரீ இராமரைப் பின் ருெடர்ந்திருந்த மந்திரி மைந்தர்களாகிய மகா மதிமான் களும் தசரதரும் அவர் பரிவாரமும் எங்ஙனம் விவகரித்துக் கொண்டிருந்தனர் அஞ்ஞானிகளாய் மற்றையரைப்போற் சோகித்துக்கொண்டா? அல்லது ஜீவன் முக்தரைப்போ லவா? என்பதை யருளவேண்டும், அவர்கள் துக்கமடையா மற் சுகிகளாயிருந்த விதத்தை அடியேனுக்கு என்மதியிற் படும்படி வெளிப்படையா யருள் செய்யின் அவ்வாறே அடியேனும் தங்களுபதேச சிரவணத்தானே கிருத்தியத் தன்மையை யடைந்த திருக்கூட்டங்களுடனே சுகியாயுல வித்திரிவேன் என ஸ்ரீ இராமபரதாதி விடய வினுவின் பின் னர் மந்திரிமைந்தர் நிர்துக்கித்தன்மை வடிவ ஜீவன்முக்தி யடைவுவகையை வினுதலினுனும் அறியப்பெறுகின்றதாம், பெறவே இப்பொருளே பரத்வாஜராற் கேட்கப்பட்டது.

இவ்வாறு மிகவும் பணிவுடன் வினவிய வித்யா விநய சம்பன்ன பரத்வாஜரை யாசீர்வதித்துக் கிருபாதிருஷ்டி யுடன் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் கூறுகின்ருர்:

நின்னுலியாது வினவப்பட்டதோ அது சாதுவாம். சிரவணத்தின் பொருட்டு நீ யோக்கியனுக விருக்கின்றுயாக லின் உன்பொருட்டுக் கூறுகின்றேன். சிரவணிக்கும் ஸ்ரீ இராகவ ஜீவன்முக்திலாப வுபாயத்தாற் சம்மோகமென்னும் அஞ்ஞானமலத்தை முற்றிலுமே நீ தூரஞ்செய்யலாம் இனிமேல் வராமலே யத்தியந்தங் கெடுக்கலாம், அல்லது சம்மோக மலமாம் ஹேயத்தகைமையால் அதனுனே அதைத் தூரத்திலெறிதலுசிதமாம். அன்றியும், குழந்தையாகிய ஹே பரத்வாசனே! கேட்பாயாக! நீ கேட்டபடி கூறுகின்றேன், அதைச் சிரவணித்த மாத்திரையானே ஆன்ம தத்துவத்தை யறியாத மலமானது அத்தியந்த தூரத்தில் ஓடுமாறு செய்துவிடலாம், யாவற்றினும் பொய்யென்னும் புந்தியானே பற்றின்றிச் செந்தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீ இராமபிரான் சுகியாயிருந்து விவகரித்ததுபோலவே, பிராஞ்ஞனுகிய நீயும் விவகரிப்பாயாக. அபரிச்சின்ன வஸ்து மனதிற் புகுதலானே பெருமனத்தை யுடையவராகிய இலக்குமணர், பரதர், சத்ருக்னர் கௌசலை சுமித்திரை சீதை தசரதர் அவர்தம் பரிவாரம் இராமசகாயர்களாகிய கிருதாஸ்திரன், அவிரோதனென்போர் யாவரும் எதன்பின்னறியவேண்டிய தயலொன் றெஞ்சாதோ அத்தகைய முடிவான மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைந்தனர். ஸ்ரீ வசிஷ்டரும் வாமதேவரும் மந்திரிமா ரெண்மரும் அயலாரும் அவ்வாறே யடைந்தனர். திருஷ்டிஜயந்தன் பாசன் உண்மையுரைக்கும்விஜயன் விபீஷணன் சுஷேணன் அனுமான் சுக்கிரீபனுடையமந்திரியாகிய இந்திரஜித்து என்பரே எட்டு மந்திரிமாரென எண்ணப்படுவர். இவர் யாவரும் உள்ளேசாந்தராகி இராகமற்ற மனத்தராய் வெளியிற் பிராரப்தப்படி கிடைத்த வற்றின் கண் மகிழ்வுடையாராய், மகான் மாக்களாய்ச் சீவன் முக்தர்களாய் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் ஹோம முதலிய சிரௌதகருமங்களை

யும், தான முதலிய ஸ்மார்த்த க்ருமங்களையும் கொள்ளல் தள்ளன் முதலிய அவ்வக்காலத்திற்குத்தக்க இலௌகிக நல் விவகாரங்களையும், நினைதலேயும் மேற்கூறிய இரண்டன் ஆலோசனையையும், செய்ததேபோலச் செய்துகொண்டு நீ வாழ்வையாயின் மைந்த! இச்சங்கடத்தினின்றும் முக் தனே ஆவாய்; கரையற்ற குடும்பக்கடலில் விழுந்தவன் இவ்வுயர்வாகிய ஊகத்தை யடைவனுயின் மிகுந்த சத்துவ குணமுடையவனுய், சோகத்தையு மடையான், தைன்னியத் தையுமடையான் யாதொரு விதமான தாபமுமில்லாதவனுகி நித்திய திருப்தனுய் நிலேப்பன்.

சமுசார சங்கடத்தில் ஸ்ரீ இராகவர் எங்ஙனம் விவ கரித்தனர் என்னும் வினுவிற்கு, ஜீவன் முக்தபதத்தை யடைந்த இராகவர் மகாமனத்தராய் எங்ஙன் விவகரித் தனரோ என்பதாதியாக விடையளித்து ஆதியில்கூறப்படும் ஜீவன்முக்தி சாதனபூத ஆத்ம அபரோக்ஷ ஞானத்தினுபா யம், சித்தமானது சின்மாத்திரமாகச் சேடித்து நிற்கும் வடிவத்தியானமும் அதன் முதிர்ச்சியாற் கையுறும் அசம் பிரஞ்ஞாத சமாதியும் ஆமென்பது பிரசித்தமாம். ஸ்ரீ இராகவ விருத்தாந்தத்தைக் கூறும் வாயிலாக விஸ்தாரமா யினி யடிக்கடி பிரதிபாதிக்கும்படியாக விழைந்துள்ள சோபாயத்தை யுணர்வின் சௌகரியப் பொருட்டுச் சுருக்கிக் கூறுகின்றூர்:—அல்லது ஜீவன்முக்த பதத்தையடைந்த ஸ்ரீ இராமர் என்பதாதியால் வினுவினுத்தரத்தைக் கூறி ஆதி யில் முக்தியையும் அதனுபாயவடிவ சாஸ்திரார்த்தத்தையும் மதியிலெளிதாக ஏறும்பொருட்டுச் சுறுக்கிக் கூறுகின்றூர்: ஆகாயத்தின் சியாமளத்தகைமைபோல ஜகத் சம்பந்தியாய மோகத்தை மறப்பதே மேன்மையான பேருபாயமென வெண்ணுகின்றேன் என்பது வருஞ் சம்பந்தமாம்,

ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் இலக்கணம் சொரூபம் சாதனம் பலம் என்பவற்ருனே ஜீவன் முக்தியினிலைமையை விரிவாகக்கூற இச்சித்தவராய் முதலில் எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுச் சுருக்கி முத்தியிலக்கண சொரூபங்களைக் காண்பிக்கின்ருர்.

கற்பிதமாகிய திருசியம் அதிஷ்டானமான காண்போனுக் கயலாகவில்லை யாகமாதிகளா லுண்டாக்கப்பட்ட போதத்தால், சங்கற்ப வடிவமாய மனமென்னும் அந்தக்கரணத்தினின்றும் திருசியநீக்கம் உண்டாகுமானுல் மோக்ஷ சுகமான துண்டாகி விளங்கிநிற்கும். அதுவிடய சுகம் போலச் சாதிசமயமன்று. திருசியமித்தியாத்வ நிச்சயந் திடமானவழி அவ்வாதனை நீங்கிப் போதலின் ஆண்டு இராகம் அனுதயமாதலின் அதனினின்றும் திரும்பிய சித்தம் பிரஹ்மானந்தத்தை யறிந்தனுபவிக்கும்; அதனுலே தடையாவுமுடைந்து அவிரும் அபரோக்ஷ ஞானத்தால் மோக்ஷமான துண்டாமென்பது கருத்தாம். அன்றியும், ஆகாயத்தில் நீலம்போல முற்றினும் அசம்பவமாயதும், கற்பனையானுண்டாகியதும் ஆகிய உலக சம்பந்தியத்தியாச வடிவ இம்மயலை, இதன் மூலமாகிய அவித்தை வாசனை யழிவானே மீண்டு மெண்ணுமை யுண்டாகுமாறு மறத்தலே யாவற்றினும் மேலாகிய முக்தியிலக்கணமும் சொரூபமுமாம், எனப் பிரமாண அனுபவங்களானே துணிந்திருக்கின்றேம்; பரோக்ஷ ஞானிகட்கும் துயிலினும் நிருவிகற்ப சமாதியிலும் திருசியத்தின் மறப்பிருந்தபோதினும் அது மீட்டு மெண்ணமில்லாமை யாகாதாம். அல்லது மீண்டும் நினைத்தல் எம்மனத்தால் அது மீட்டு மெண்ணமாம், அது எதன்கண்ணின்றே அது மீட்டு மெண்ணமில்லாமையாம். மறப்பு என்பது நினைப்பின்மையாம், துவைதத் தோற்றமாத்திரமுமில்லா திருத்தலென்பதாம். அல்லது மறந்திருத்தலே

போல மறந்திருத்தலாம், அனுபவிப்பவன்பால் மறந்தவிடய மிருந்தபோதினும் தோற்றுதததேபோலச் சைதன்யத்தின் கண்ணே திருசியமிருந்தபோதினும் தோற்றுதிருக்கும். ஆயினென் பரமார்த்த சத்தியமாகிய திருசியத்திற்கே சாங்கியர்கொண்ட முக்தியைப்போலத் தோற்றுமை மாத் திரமாயிருத்தலா முக்தி யெனின்? அல்லவாம், அத்தி யஸ்தமாகிய அது தோற்றுமையே முக்தியாமென்க. சமஸ் காரத்தா லஃதுண்டாகாமையின் யாங்ஙனம் அதற்கு மய லாந்தன்மையெனின்? பூர்வ பூர்வ ஜகத்து விவகாரத்தாலுண் டாய சமஸ்காரத்தால் நிலைபெறல் கூடுமென்றுணர்க. அற் றேலாயின், தோடத்தாலுண்டாகாமையானும், அதிஷ்டான மின்மையானும் மயற்றன்மை கூடாதெனின், ஆகாயத்தில் வர்ணம்போலுண்டாய தென்க. தூர ஆராய்ச்சி யின்மைத் தோடத்தானே ஆகாசவர்ண மயலுண்டாவதேபோல் அவித் தைத் தோடத்தாற் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே யவித்தை மயற் கூடுமென்றுணர்க. எனவே முற்றினுந் திருசியத்தை மாற் றுவதாம் மொழிந்த இவ்விலக்கணம், அதனுற்குறிப்பிக்கப் பட்ட சின்மாத்திர நிலைபேறு சொரூபமாம். அவை தமத னுபூதியினுனே துணியப் பெற்றனவெனக் காண்பிக்கப்பட் டன, அவ்வாறாயின் நம்மனோரால் அவையே னனுபவிக்கப் படவில்லை யெனின்? திருசியத்தினது அத்தியந்தாபாவ போதமாகிய பாதமில்லாமல், கூறிய இலக்கணமும் சொரூப மும் எப்போதும் எங்கும் அனுபவிக்க முடியாவாம். ஆயின், திருசியபாதமானது எவ்வேதுவிலாமென் றுசங்கைவரின், சர்வ ஜகத்திற்கும் அதிஷ்டான பிரத்தியக்கபின்ன ஆன்ம தத்துவ சாக்ஷாத்காரத்தானே அஃதாம், என்பதனுனே அச் சாக்ஷாத்காரத்தைத் தேடவேண்டும்; உபாயத்தாலதைச் சாதிக்கவேண்டுமென்பதாம். ஆயினதற்கென்ன வுபாயமெ னின், அது இச்சாஸ்திரத்தை யுணரின் அவசியம் சம்பவிக்

கும் அதன் பொருட்டே இஃதுண்டாயதாம் தத்துவத்துணி புண்டாகும்வரை சாஸ்திரத்தைச் சிரவணஞ் செய்குவாயா யின் தத்துவத்தையடைவாய் வேறுவிதமாய் முடியாதாம். உலகமயலாகிய இதுகாணப்பட்டபோதினும், இந்நூலிற் காண்பித்தபடியாராய்தலினுனே யாதொருதுயரமுமல்லாமல் ஆகாயத்தில் வருணத்தைப்போலும் இல்லவே யில்லையென அனுபவிக்கலாம். அனுபவிக்கலாமென்றுல் அனுபவம்ஆன்ம சைதன்யமேயா? அல்லது அயலா? அயலென்பது கூடாது, ஏனெனின், அறிவிற்கு வேருயது ஜடமாய் விடயமாதலின் அனுபவமென்பதுபொருந்தாதாம். ஆன்மாவேயெனின், அது முன்னரே யிருக்கின்றதாதலின் சாஸ்திரத்தாலாகவேண்டிய தென்னுளது ? எனின், உண்மைதான், ஆன்மாவே யனுப வமாயினும் இது திருசியத்தோடு கூடியிருத்தலின் அவ்வனு பவமாகாதாம் ; மற்றுே, விருத்திரூபமாகிய ஆன்ம தத்துவ சாக்ஷாத்கார போதத்தானே அவித்தையினழிவால் அதனு லுண்டாய திருசியநீக்கமானது, திருசியம் முக்காலத்திலு மில்லையென்பதாக மனத்திற்குக் கிடைப்பின் நித்தியசித்த ஆன்ம வடிவமாக இருப்பினும் மேலாகிய மோக்ஷஆனந்தமா னது தத்துவஞானத்தாலுண்டாயதேபோல ஆகின்றதாமெ னக் கேவலம் அதன்வாயிலாகச் சொரூப பூதமாயினும் அனுபவம் சாஸ்திரபலமாம்.

வித்தையின்வலுவினுலே சித்தத்திற்கு விடயத்தினின் றுந் திரும்புதலைச் சம்பாதியாதவர்கள்பாற் ருேடங்கூறு கின்ருர், அல்லது வேறுசாஸ்திரந்தெரிவித்த உபாயங்க ளானே முத்தியேனுண்டாகமாட்டாதெனின் கூறுகின்ருர்.

கூறியமுறையே உண்முகத்தைச்சம்பாதிக்காமல் வெளி முகமாகச் சாஸ்திரங்களாகிய படுகுழிகளில் புரளும் காய சேஷ்டையைச் செய்து கொண்டு அக்கிருத்திரிமத்தை யறி

யாத அதாவது அப்பிரஹ்ம வித்துக்களாய பரத்வாஜாதி யுங்களைப்போன்றவர்கட்குப்பெரும் பெரும்போது சென்ற போதினும் மோக்ஷசுக முண்டாகாதாம். அல்லது, அறியா தவர்கட்கு மோக்ஷசுக முண்டாகாதாமென்க. குழியிற் புர ளும் புரட்சியானது, சேறுபூசிய காத்திரபங்காதியாலு ளவாம் துக்கத்தின் பொருட்டே யாதல்போல, வெளிமுகர் தங்கள் நூலின் கேள்வி துயரப்பொருட்டேயா மல்லாமல் இன்பப்பொருட் டிறையுமாகாதாம் என்பதபிப்பிராயம். அன்றியும், கூறியவுபாயத்தைக் கவராவிடின் பிறப்பில்லாத அனுதியஞ்ஞானத்தை யுடையவரும், வெவ்வேறு வகையாய அநான்ம சாஸ்திரக்குழிகளிற் புரளுபவரும், இச்சையையு டைய குருடுகள் விழுவதற்கேதுவாதலின் குழியெனப்படும் அவ்வச் சாஸ்திரமுணர்த்திய உபாயங்களானே இகபர லோக விடயவிருப்பத்தானே முயல்பவரும், அதனுனே, அதனை யனுபவிக்கும்பொருட்டு, மீண்டு மீண்டு இச்சம்சார த்தில் பிறப்பெடுப்பவரும் ஆகிய கீழ்மக்கட்கு அளவில்லாத பிரஹ்ம கற்பங்களானும், இளைப்பாறுஞ் சுகமான துண்டாகா தாம். அநாதியஞ்ஞானமானது ஞானத்தினும் வேருகிய ஆயிரஞ் சாதனத்தானும் நீங்க மாட்டா தென்பது கருத்தாம்.

போதத்தாற் றிருசியநீக்கம் திருசியவாசனை நீக்கவாயி லாகவே யாமாகலின் வாசனைத்தியாகம் திருசியநீக்கமுதலிய வற்றின் வாயிலாக மோக்ஷத்திற்கு உத்தம உபயோகமாக இருத்தலின் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாம் எனக் கூறுகின்றார். அற்றேல், உபாசனைமுதலிய வேறு உபாயங்களானே சாதிக் கப்படுவனவாகிய சாலோக்கிய முதலிய அன்னிய மோக்ஷங் களும் பிரசித்தங்களாம் அவற்றாலவர்கட்கு எங்ஙனம் ஆன ந்த முண்டாகாமற்போகும் எனின் கூறுகின்றார்.

வாசனைத்தியாகத்திற்கு எங்ஙனம் மோக்ஷத்தன்மை யாதல் கூடுமெனவாசங்கித்து உபசாரத்தாலாமெனக்கருதி விடையளிக்கின்றார். வாசனைத்தியாகமே நிர்மலவுபாயமாம் மோக்ஷத்திற்கென்பது பொருள். பிறப்பிற்குவிரையாய வாசனைகளின் சேடமின்றிய யாதொரு பரித்தியாகமுளதோ, அதாவது, மூலத்தைக்கெடுத்தலானே முற்றினுங் கெடுத்தல் யாதோ அது முக்கியமோக்ஷமாம்; மோக்ஷசப்தத்திலிருக்கும் முச என்னும் பகுதிக்குப் பந்த நீக்கத்தில் இடுகுறித் தன்மை யுண்மையின் வாசனைகளே முக்கிய பந்தமாதலின், சாலோக்கியாதிகளில் அவ்வாசனை நீக்கமில்லாமையின், மோக்ஷசப்தங் கௌணமாம்; அந்த முக்கியமே அவித்தை முதலிய மலம்நீங்கியோரா லடையப்படும், மற்றையரான் முடியாதாம், கருமங்களானும் உபாசனைகளானும் சிரவணாதிகளானும் நாடோறும் மன நற்றூய்மையே சர்வவாசனைகளும் அழியும் வரைசாதனமுறையாமெனவுணர்க. வாசனை நீங்கிய போதிலும் அதனேதுவாகிய மனமிருத்தலின் மீண்டும் வாசனை யுண்டாம் உண்டாகவே பந்தமு மாமெனின், ஆகாதாம், சீதசந்ததியானது சென்றொழியவே பனிக்கணம் பட்டழிவதேபோல, வாசனையானது கழிந்தொழியவே வாசனையின் கூட்டமே மனமாதலின் விரைவாகவே மனங்கெடும்; மனம் நஷ்டமாயினும், தூலதேகமே பந்தமாக நிலைபெறுமேயெனின், பெறுதாம், பூதக்கூட்டத்தாலாகிய பிராணிகளாகிய பறவைகட்குக் கூண்டுபோன்ற இத்தேகமும் வாசனையால் மெல்லியதாகி யுட்பிரவேசித்த நூலினாலே, முத்துக்கூட்டம் நிலைப்பதேபோல நிலைக்கும்; ஆகலின் வாசனையழியவே அத்தேகமும் நீங்கிவிடும்.

வாசனைத்தியாகம் மோக்ஷவுபாயம் என்னும் பொதுக்கூற்றால் எஞ்சுதலின்றி எல்லாவாதனையின் நீக்கம் எய்துறத் தூயவாதனை விடத்தக்க தன்றாம் என்று காண்பிக்கும்

பொருட்டு வாசனை யிருவகையாமெனக்கூறுகின்றார், அல்லது இங்ஙனம் உபோற்காதத்தானே பரமுக்தியை வருணித்து பிரகரணத்திற் றுதிக்கப்பட்ட ஜீவன்முக்தியை விளம்பும் வேட்கையராகி அதன்பொருட்டு வாசனையின் இருவகையை வழங்குகின்றார், சுத்தம் மலினம் எனவாசனை யிருவகையாக வழங்கப்படும், மலினமானது பிறப்பிற்கேதுவாம், சுத்தமானது பிறப்பையறுப்பதாம்.

அவற்றுண் மலினவாசனையின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.

அஞ்ஞான மிருந்தாலன்றோ வாசனைக்கு நிபிடத்தன்மையாதல், மற்றையபோதாகாதாம், கன அகங்காரசாலினியாமிது அதாவது நிபிடமாயாதல் திடமாயாதல் அகங்காரத்தால் அழகுடைத்தாகும் என்பதாம். இனிச் சுத்தவாசனையினிலக்கணமாவது, இனிது வறுத்த விதைபோலும் மீண்டும் உண்டாக்கத்தகாததா யிருக்கும். அன்றியும், மலினவாசனையானது அஞ்ஞானத்தினன்குபெருத்த ஆகாரத்தையுடையதாம், கன அகங்கார இயற்கையதாம், மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பினும் வித்தாம், என்பர் மூத்தோர். வாசனைவிரைகள் இனிது முளைப்பதற்கு அஞ்ஞானம் நல்ல நிலமாம், அதன்கண்ணே விடயத்தைச் சந்ததம் சிந்தித்தல் வடிவப்பயிற்சியால் விருத்தி யடைந்த நல்ல கனுகாரததை யுடைய வாசனை விரையாம். இராகத்துவேடாதிகளானே வளர்தலால் நெருங்கிய அகங்காரம் நீர் தெளிக்கும் நிலமுடையவனும்; அவனுலேயே அது விருத்தியடைவதாகி விரிந்து விளங்குகின்றது. சுத்த வாதனையானது மறுபிறப்பையுண்டாக்கு மங்குரத்தை விடுத்து வறுத்தவிதைபோ லிருப்பதாம்.

கூறிய பொருளையே விரித்து விளம்புகின்றார் அல்லது பலத்தோடுகூடி வியந்த ஜீவன்முக்தியை யாசிரயத்தோடுங் கூறுகின்றார்.

வர்த்தமான தேகஸ்திதியின்பொருட்டுத் தாங்கப்படுவதும், எதன் நிமித்தத்தினுலே அறியவேண்டிய பிரஹ்மம் அறியப்பட்டதோ அதுவும் சுத்த வாசனையாமென்று மறிக. யாவர் தூயவாசனை யுடையவராய் அறிய வேண்டிய தமது யதார்த்த சொரூபத்தை யறிந்து மகாமேதாவிகளா யிருக்கின்றுர்களோ அவர்கள் ஜன்மமேயாய அனர்த்தத்தின் பாத்திரமாக மறுபடியாகமாட்டார்கள் ; அவர்களே ஜீவன்முக்தர்களென்றும் சொல்லப்படுகின்றுர்கள். சுத்த அசுத்த வாசனைகட்கு இவ்வாறு இலக்கணங்களமைந்தவழி முமுக்ஷுவால் தூயவாசனை விடத்தக்கதன்றும், மற்றே, மலினவாசனையே விடத்தக்கதாம், தூயதோ பெருமுயற்சியினுலே சம்பாதிக்கத் தக்கதாம் என்பது சமுதாயப் பொருளாம். விதையினுள்ளே சூக்குமமாகிய அங்குரங்களிருந்தே காலஞ்சல முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தான் முளைக்கின்றன, அது போல, வாசனையின் கண்ணுள் ளடங்கிய ஜன்மபரம்பரைகளிருந்தே காமகருமாதி நிமித்த வசத்தால் கிளம்புகின்றன. முற்றினுமில்லாததற்குச் சன்மஞ் சம்பவியாமையின் ஆண்டுத் தத்துவ ஞானத்தானே அவித்தைநிலஞ் சுடப்படுதலின் அதனுள்ளடங்கிய பிறப்பங்குரங் கெடினும் தனது பிறரது பிராரப்தத்தானே தடைப்பட்ட, வறுத்த விதைபோலும் தேகத்தைத்தாங்குவதின்மாத்திரம் பயனுடையதாயவாசனை எஞ்சும் அதுவே சுத்தமாம். ஜீவன் முக்தர்களாகிய தேகிகளிடத்தில் தேகமிருக்கும்வரை மீண்டும் பிறப்பைத் தராததாகிய சுத்த வாசனையானது, சுழன்ற சக்காத்தில் சுழற்சியிருப்பதேபோல விருக்கும். தேகத்தைத் தாங்குங்காரியத்தானே அவர்களிடத்தும் வாசனையினிருப்பு அனுமிக்கப்படுமென்பது கருத்தாம். மிகுதியாகச் சுத்தவாசனை யுடையவர்களாகி மீண்டும் பிறப்பாகிய அநர்த்தத்தை யடையாதவர்களாகி யிருக்கும் அவர்களே மகாமதியுடையவர்களும்

ஜீவன் முக்தர்களும் அறியவேண்டியதை யறிந்தவர்களும் ஆ வர்கள் எனப்படுவர்கள், படவேதத்துவஞானத்தால் தகிக்கப் பட்ட பிறப்பின் முளையாற்றலையுடைய வாசனை மாத்திரத் தானே தரித்த சரீரத்தன்மை, ஜீவன்முக்த இலக்கணமென் பதுதுணிபாம்.

இதுகாறும் இயம்பியவகையே ஜீவன் முக்திசாதன விஞ்ஞானஉபாய பூதசமாதியையும் உபாயசகித முக்தியை யும் அதனுபாய இலக்கண சாஸ்திரார்த்தத்தையும் சுருக்கமா கக் கூறி இப்போது எம்முறையானே ஜீவன்முக்தபதத்தை யடைந்து இச்சமுசார சங்கடத்தில் விவகரித்துக்கொண்டி ருந்தனர் ஸ்ரீ இராகவர் என்னும் வினவிற்குத்தாத்தைப் பிர திஞ்ஞைவாயிலாக உத்தரகிரந்த சந்தர்ப்பங்கொண்டு கூறு கின்றார்:— அல்லது ஜீவன்முக்தியின் சாதன நிருபணத்தைப் பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றார்.

ஜீவன்முக்தர்களுடைய ஸ்தானத்தை அதாவது சுவா ராஜ்ய மென்னும் நிர்வாண பரமானந்தவடிவ சொரூபத்தை எம்முறையானே ஸ்ரீ இராகவரடைந்திருந்தாரோ அம்மு றையை. அத்தகைய ஜீவன் முத்திப்பதத்தை மகாமதியை யுடைய ஸ்ரீ இராகவர் எச்சாதனமுறையானே சாதித்தாரோ அதனை நினக்குக்கூறுகின்றேன் கேட்குதி கேட்பின் ஜனன மரணமேமுதலாயிருந்த அநர்த்தங்களியாவும் நீங்குவதாகிய பயன்கிடைக்கும்; மேலும், இச்சுயமாகிய ஸ்ரீ இராமர் முறை யைக்கூறுகின்றேன் இதனை நீ கேட்பதனானேயே எப்போ துமே யாவற்றையுமே புணர்வாய், இதனானே, ஒன்றனுணர் வானே எல்லாவற்றி னுணர்வுமாமென்பதும் அதன்பயனுய தாம்.

அற்றேல் ஏககாலத்தில் வெகுவித சாஞ்சல்லியமான வாலியமும், அன்றியும் அகிலமான ஆசையென்னுந் தோடத்

துக்கடிமை புகுந்தாருண்யமும், அன்றியும் சார்வபௌமசம் பத்தோடுகூடிய மகாகீர்த்தியும் வலியுமுள்ளபிதாவும், முன்னிலையி லனுதினமு மனுபவித்தற்குரிய சுகசாதன சாமக்கிரியும் இருப்ப ஸ்ரீ இராமருக்கு வைராக்கியாதி யோக்யதை யெங்ஙனமாம், எங்ஙனந்தான் அநதிகாரியாகிய அவருக்கு ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவா னுபதேசங்கூடல், உபதேச மில்லாதவருக்குச் சீவன்முக்தியினயடைவுதான் எங்ஙனமோ தானுதல் எனச் சங்கித்து, நிரந்தாந்தடையற வியற்றும் ஞானசாஸ்திர விசாரத்தால் நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகமும், தீர்த்தாடன மூர்த்தி வழிபாடு முதலியவற்ரு லுண்டாகாநின்ற அகண்ணிய புண்ணியத்தானே பரிசுத்தமான சித்தத்திற்கு விடயங்களிலுள்ள தோட தரிசனத்தால் வைராக்கியமும் ஸ்ரீ வசிஷ்டாதி மகாமுனீசுரர்கட்கு அன்புடன் செய்யும் பணிவிடையாற் சமதமாதி சம்பத்தும் முத்திவிருப்பும் என்னுஞ் சாதனசதுட்டய சம்பத்துள்ள அதிகாரியான ஸ்ரீ இராகவருக்கு ஆசிரியரது அனுக்கிரகத்தாலும், தமதுபோத வலியாலும் ஜீவன்முத்தி சித்திப்பதிற் றடையாதாமெனக் கருதிக் கூறுகின்ருர்.

தீர்த்த புண்யாசிரமங்களின் வரிசைகளைக் காண்பான் அனுராக முண்டாயதாம். எங்கும் பயமின்றிய செந்தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீ இராமர் பாடசாலையினின்றுங் கிளம்பி வீடுவந்து சேர்ந்து நாட்களை விளையாட்டாற் கழித்து வந்தனர். பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்திற்குத் தக்க குருகுலவாசத்தினின்றும் கிளம்பி யென்றதனுனே சர்வ வித்தைகளின் தானங்களையும் கவர்ந்ததன்பின்னென்னலாம். சுரமுதலியவற்றுச் சோகமின்றியவராய்ப் பிரஜைகளிருக்கும்படியாகத் தசரதர் பூமியைக் காத்துக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில் ஈண்டு இராஜ்யத்தின் இனிமையானே பிரஜைகட்குச் சுரமுதலிய பீடையுமில்லையாயின் அன்னிய பீடைக

ளில்லாமலிருந்தன வென இயம்பவேண்டுவ தில்லையாம். அக்கால் ஸ்ரீ இராமருடைய மனமானது, தீர்த்தங்கள் புண்ணியாசிரமங்கள் முதலியவற்றைக் காணவேண்டுமென்னும் பேரவாவைப் பெரிதுமடைந்தது. அற்றேல், இவ்வத்தியாத்ம சாஸ்திரத்தில் தீர்த்த யாத்திரையை வருணித்தற்கும், இனிக் கூறப்படும் வேட்டையை வருணித்தற்கும் யாது சம்பந்தம்? ஸ்ரீ இராம சரித்திர மாதலினனே ஈண்டு வருணிக்கப்பட்ட தென்பது கூடாது, ஏனெனின் ஸ்ரீ இராமரது அவதாரத்தை வருணிக்க நேர்தலினனும், பூர்வ இராமாயணம் வீணுகப்போதலினனும் என வினவின்? விடை வருமாறு:—கதையி னுபாயத்தை விசாரித்து என்பதன் கண்ணே தத்தம் வருணத்திற்குத்தக்க யாகாதிகருமத்தாலுண்டாய மனத்தூய்மையானது பிரஹ்மவித்தையினதிகாரத்திலினிது பொருந்துகின்றது என இயம்பப்பட்டது; வயது வித்தை முதலியவை கிடையாமையின் யாவன் யாகாதியை அனுஷ்டிக்கச் சாமர்த்திய மில்லாதனுவனே அவனுக்குத் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றானும் யாகாதிபலமாகிய மனத்தூய்மை யதிகாரம் 'பூமிசம்பந்தமாய இந்நீர்மய யாகங்கள் தீர்த்த ரூபங்களாக உண்டாக்கப்பட்டன' என்னும் வசனத்தானே சித்தமாம் என்பதை குறிப்பிக்கும்பொருட்டுத் தீர்த்தயாத்திரையை வருணித்ததாம். இதனானே ஸ்ரீ இராமரைக் கிழவயதுடையவராக இனிது கற்பித்து ஆன்மஜிஞ்ஞாசையை வருணிக்கவில்லை, கூறியபொருள் குறிப்பிக்கப்படாமற்போதலின். வேட்டையைவருணிப்பதோ, கண்ட உற்சாக தரிசன அவாவும் ஆன்மஜிஞ்ஞாசைக்குத் தடையாதலின் அவ்வுற்சாகத்தை யனுபவியாமல் அவ்விச்சை யகலாவிடின் அதையனுபவித்தேனும் அஃதசாரமென்னுந் துணிபானே அவ்வாசையை யகற்றித் தடையில்லாமல் சிரவணுதிகளில் நிலைபெற்று நிற்றல்வேண்டும் என விசேடமாகத்

தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஆமென யாவுமே மண முடைத்தாம்.

ஆண்டு ஒருகால் நற்குணங்கட்கிடமாகிய ஸ்ரீ இராகவர் இவ்வாறு கூறியபொருளைச் சிந்தித்துத் தந்தையினது நக மாகிய தாதுக்கணிறைந்த நவீன சரணகமலங்களை அன்னப் பக்ஷியைப்போல அணைந்து வணங்கிக் கூறுவதாவது, ஹே நாதனே, தீர்த்தங்களையும், தேவாலயங்களையும், முனிவர் வாழும் வனங்களையும், அவரது பன்னகசாலைகளையும் காணும்பொருட்டு எனது மனம் மிகவும் விரும்பியது. நாதனே யென்றது தமது பரதந்திரத்தைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டாம். தந்தையின்பால் வாழ்பவனுக்குத் தந்தை யின் சந்நிதியில் தந்தையின் ஆணைவாயிலாகவே தரும அதி கார மிருத்தலின் என்பது கருத்தாம்.

உம்மால் எந்த யாசகனுவது இப்புவனத்தில் இச்சித்த வற்தை யடைதலாற் சன்மானிக்கப்படாமற் போனனென்ப தாக இல்லையாதலின், முதலதாகிய இவ்வெனது பிரார்த்தனை யைப் பலனுடையதாகச் செய்யவேண்டும், என வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட அரசரானவர் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானேடும் ஆலோசனைசெய்து முதல்முதல் வேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீ இராமரைப் போகுமாறே ஆஞ்ஞை தந்தனர். மைந்தன் பிரியும் துயரால் அங்கிகரித்திலர் என்பதாக இல்லை.

சுபவாரத்தில் சுபதிதியில் சுபநக்ஷத்திரத்தில் சுபயோ கத்தில் சுபலக்கினத்தில் ஸ்ரீ இராகவர் தம்பிமார்களோடும் சுபசகுனங்களோடும் மங்கள அலங்காரத்தோடுகூடிய திரு மேனியை யுடையவராகி, மறையவர்களா லாசீர்வாதம்பண் ணப்பட்ட மார்க்கமுடையவராகி ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுற் றேர்ந்தெடுத்தனுப்பப்பட்ட சாஸ்திரமுணர்ந்த பிராஹ்மணர் களோடு கூடியவராகி மிகநேயத்தோடுகூடியமேன்மைதங்கிய

இராஜபுத்திரர் சிலரோடுகூடியவராகி, தாய்மார்களால் பன்முறை தழுவித் தழுவிச் செய்யப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களோடு அலங்கரிப்பட்டவராகித் தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டுமென்னு முயற்சியுடையவராகித் தமது அரண்மனையினின்றும் வெளிப்போந்தனர். தமது கோசல மண்டலத்தினின்றும் முறையாகத் தொடங்கி ஸ்நான தான தவத்தியான வாயிலாக நதிதீரங்கள், புண்ணிய வனங்கள், புண்ணிய ஆசிரமங்கள், தேவாலயங்கள், காற்று நிறைந்த பாலை வனங்கள், கிராம முடிபுகளிலிருக்கும் கடற்கரைகள், மருத்தலங்கள், மலைத்தோற்றங்கள், இந்துசம மந்தாகினி நிலோற்பல சம யமுனை முதலிய விசேட புண்ணிய நதிகள், ஸ்ரீ வாராணசி முதலிய விசேட புண்ணிய ஸ்தலங்கள், ஸ்ரீ விசுவேசர் முதலிய புண்ணிய மூர்த்திகள், 64 சிவாலயங்கள், 64 விஷ்ணுவாலயங்கள், நானுவித ஆச்சரிய விசித்திர நாற்கடற்கரைகள், விந்திய மந்திர ஹிமாசலதலங்கள், இராஜ இருடிகள், பிரஹ்ம இருடிகள், தேவர்கள், பிராஹ்மணர்கள், புனித மங்கள புண்ணியாசிரமங்கள் முதலிய யாவற்றையும் மிகவும் ஆதரவோடும் இனிது நோக்கினர்.

ஆண்டாண்டு சந்தித்த அமரர், கின்னரர், மனுடர் முதலியோரானே பூஜிக்கப்பெற்றவராகி, ஜம்புத்தீவு வடிவமாய இச்சர்வ பூமியையும் இனிது கண்ணுற்றுத் தமது அயோத்திமாநகரை ஸ்ரீ இரகுநந்தனர் திசைகளில் பரம பக்தானுக்கிரக விலாசமாகச்சென்ற ஸ்ரீ பார்வதி நாயகர் தமது சிவலோகத்தை யடைந்ததுபோல அடைந்தனர். புரவாசிகளால் லாஜபுஷ்பாஞ்சலிமாரியால் நிறைக்கப்பட்டவராகி, ஸ்ரீமான் ஜயந்தனுகிய தேவேந்திரன் மைந்தன் றனது சுவர்க்கத்தை யடைந்ததேபோலத் தமதரண்மனையை யடைந்தனர்.

மேலும் சந்தோஷத்தா லுன்மத்தர்களாகிய ஜனங்களால் மிக மேன்மையாகச் செய்யப்பட்ட கம்பீரமாகிய கோலாகலத்துடன் ஸ்ரீ இராமரது விஜய மகோற்சவம் பரமானந்தத்துடன் எட்டு தினங்கள் கொண்டாடிய பின்னர் ஸ்ரீ இராகவர் இங்குமங்குங் கண்ட நானாவகையாய தேசாசாரங்களை யிங்குமங்கும் வருணித்துக்கொண்டு அரண்மனையிலேயே அதுமுதற் சுகமாக வசித்து வந்தனர். அதிகாலையில் தினம்தினம் எழுந்து விதிப்படி சந்தியைச்செய்து கொலுமண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் இந்திரசமமாகிய தமது தந்தையைத் தரிசித்து ஸ்ரீவசிஷ்டர் முதலியவரோடுமிருந்து மிகவும் விசித்திரத்தோடு கூடிய அத்தியாத்மஞானக் கதைகளானே மகிழ்ந்தும் இருந்தனர்.

தினத்தின் நான்காவது பாகத்தில் தந்தையினது கட்டளைப்படி பெருஞ்சேனையோடு கூடியவராகி வேட்டையின் விருப்பத்தால் காட்டுப்பன்றி, காட்டெருமை முதலியவற்றுனேகலக்கமிகுத்தகாட்டையடைந்து வேட்டையாடி வீட்டிற்குத்திரும்பிவந்து முறையாக ஸ்நாநாதிகளைச்செய்து மித்திரர் பந்துக்களோடும் அமுதுசெய்து நேயர்களோடும் நிசியை நீக்குவர். ஸ்ரீ இராகவர் இலக்குமண சத்ருக்நர்களோடும் தீர்த்தயாத்திரையி னின்றும் வந்தது முதற்கொண்டு இவ்வாறு பெரும்பாலும் திஞசார முடையவராய்த் தந்தையினது அரண்மனையில் பெருமகிழ்வோடும் வாழ்ந்து வந்தனர். பெரும்பாலும் என்றது வேட்டை முதலியவற்றிற்கு குடிகட் குபத்திரவமேற்பட்டாற் செல்லுதலும், படாவிட்டாற் செல்லாமைபற்றியாம். அரசர்கட்குத்தக்க விவகாரத்தால் மனோகரமும், நல்லோருடைய உள்ளத்தில் சந்திரிகையைப் போலும் மகிழ்வைத்தருவதும், அதனானேயே புகழத்தக்கதும், அமுதரசம்போல ஆற்றலுற்றதும், கோமளமும் ஒழுகாநின்ற அமுதரசம்போலும் மாதுர்யமும், ஆகிய

ஒழுக்கத்தானே ஸ்ரீ இராமர் தினங்களை நன்கு கழித்து வந்தனர்.

ஈண்டிது சுருதி புகன்ற நிச்சிரேய சோபாய பரிபாடியாம், பல அபிப்பிராயம் பற்றுமை வாயிலாகத் தத்தமது வருண ஆசிரம கரும அனுஷ்டானத்தால் அறம்பிறக்கும் அதனானே மறமழியும், "அறத்தான் மறத்தை யறுத்தே யகற்றலாம்" என்னும் சுருதியினுலென்க, மறமழிந்தவழி மனத்தினுக்கு விவேக வாற்றலாம், பின் சமுசாரதத்துவ பரிஞானம் அதனால் வைராக்கியாதி அதன்பின் முமுக்ஷுதை, அதனான் மோக்ஷசாதனந்தேடுதல், பின்சருவகருமசந்நியாசம், பின்குருசரணத்திற் சரணடைதல், பின்சிரவணாதியனுஷ்டானம், பின் பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்காரம், அதனால் அஞ்ஞானவிநஷ்டி, அதன்பின்னரோ சுவராஜ்யத்தின்கண்ணேயே யெழுந்தருளி யிருத்தலாம். "இச்சம்பிரசாதம் இவ்வுடம்பினின்று மினிது கிளம்பிப் பரஞ்சோதி ரூபத்தைப்பற்றித் தன்வடிவத்தானே தானே யிருக்கும்" எனச் சுருதியு மறைகின்றது. அறை அவ்வித்தொடர்ச்சி ஜகத்குரு ஸ்ரீ இராம சரண கமல பஜனத்தின்கண் மூழ்கிக்கிடக்குஞ் சிற்சில மஹாதீர புருடர்களிடத்தின் மாத்திரமிருப்பதாகும், புருடோத்தமனாகிய உலகர்க்கெல்லாந் திருவருள் செய்யவேண்டு மென்னு மிச்சையினானே பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரிதுரந்தரத்தகைமையைத் தரித்திருந்ததாசரதியின்மாட்டும் கூறியமுறையைக் காண்பிப்பான் விரும்பி, அவரிடத்தில் நிஷ்காம கருமானுஷ்டான மிருப்பதாக அறைந்த கிரந்த சந்தர்ப்பத்தால் அறைந்து இஞ்ஞான்று அதன் பயனாய விவேக வைராக்கிய இலக்கணத்தைக் காண்பிக்கின்றார்:- இவ்வாறு ஸ்ரீ இராமருக்கு மனத்தூய்மையினுபாய அனுஷ்டான ஒழுக்கத்தை வருணித்து, அதன் பயனாகிய! வைராக்கி

யாதி சாதன சம்பத்தியை விளம்பும் வேட்கையராய்த் தொடங்குகின்றார்.

தீர்த்தயாத்திரையை முடித்துவந்து தமது வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ இராமர் தமக்குப் பதினைந்தே முக்கால் வயது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது நாடோறும் சரத்காலத்தில் நின்மலமாகிய தடமானது குறைவதேபோல இளைத்துக்கொண்டே வந்தார்; இளைத்தன் முதலியவை வைராக்கிய சிந்தாதுக்கத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. குமாருடைய விசால நேத்திரத்தோடுகூடிய வதனமானது, பக்குவமாகி மலர்ந்த விதழோடு கூடிய வதனமானது, பக்குவமாகி மலர்ந்த விதழோடுகூடிய வண்டு மாலைகள் சூழ்ந்த வெண்டாமரையைப்போலும் வெளுப்புற்றது. விசாலநேத்திர விசிஷ்ட உவமானப் பொருட்டே வண்டின் மாலைகள் சூழ்ந்த என்றதாம், கபோலத்தைக் கரத்தாற்றாங்கிப் பத்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து சிந்தைபரவசராகி மௌனியாகிச் சேட்டையற்றிருந்தனர்.

இளைத்த யாக்கையராய் சிந்தையோடு கூடியவராய், துக்கிதராய், மிகவுந் துன்பமுறுமுளத்தராய், எவரோடும் எதனையும் இயம்பாதவராய் சித்திரத்திலெழுதிய பதுமைபோலும் ஆயினர். தாதர்களான் மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டபின் அவசியம் செய்யத்தக்க தினசாரத்தை மிகவும் மலினமுற்ற முககமலத்தையுடைய அவர் கஷ்டத்தோடுஞ் செய்தனர்.

குணகணங்கட்கிடமாகிய ஸ்ரீ இராகவர் துக்கத்தோடு மிளைத்து வருவதை நோக்கிப் பத்தினிமார்களோடும் தசரத மன்னவர் மிகவுஞ்சிந்தாவசராகி வினவுகின்றார்.

இங்ஙனம் நிஷ்காம கருமபலமாகிய வைராக்கியத்தைச் சுருக்கமாகப் பிரதிபாதித்து இதனையே பிரச்ன உத்திரங்

களால் விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதிப்பான் விரும்பிப் பிரசனப் பிராப்தியின்பொருட்டுப் பிரசங்கத்தைக் கூறு கின்றார் :— ஹே மைந்த ! நினக்குப் பெருஞ் சிந்தையுண் டானதென்னே யென அடிக்கடி மிகவும் அன்போடு கூடிய மொழியினனே கேட்டும் அவர் யாதொன்றுஞ் சொல்லவே யில்லை ; சொல்லியும் பயனில்லையே யென்னும் நிச்சயமிருத் தலின் என்பது கருத்தாம். தந்தையின் மடிமீதிருந்த தாமரை யிதழ்போலும் நேத்திரமுடைய ஸ்ரீ இராமர் ! ஹே தந்தையே எனக்கு யாதொரு துயரமுமில்லை யெனக் கூறி மௌனமாகவே யிருந்தனர் ; வந்திருக்கப்பட்ட துயரம் அரசராற் பரிகரிக்க முடியாத தென்பது கருத்தாதலின் மித்தையாகாதாம். மன்னவர் ஸ்ரீவசிஷ்டபகவானைப் பார்த்து இராமசுவாமி யேன்றுயருற்றுளனெனக்கேட்ப, முனிநாதர் இதன்கண்ணே காரண மிருக்கின்றது நீர் துயரப்படவேண் டாம் எனச் சாமானியமாக வுரைத்தலும் விசேஷ சந்தேகத் துடன் அரசரிருந்த அவ்வேளையில், தவசிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரமகரிஷி ஆண்டெழுந்தருளினர். அம்முனி வரைத் தூரத்திலேயே கண்ட பூபாலர் வணங்கிய ஆகிருதி யுடையவராகி மவுலிமணி கழன்று பூமியை யலங்கரிக்கு மாறு நமஸ்கரித்தனர். மகாமகிமைவாய்ந்தவரும் பால சூரி யனைப்போற் பிரகாசிப்பவரும், செஞ்சுடர்ச் சடாசூடரும் தவ இலக்குமியை யுடையவரும் புருடோத்தமரும் ஆகிய அம்முனீசுரரும் அவனி காவலரை யாசீர்வதித்து மதுரகம் பீர உதாரவாணியால் விஸ்தாரமா யனுக்கிரகித்தனர். ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானும் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரமகரிஷியும் பரஸ்பரம் அநாமயமுரைத்துக்கொண்டபின் றங்கத் தங்கப்பீடந்தந்து தவ இலக்குமியா லலங்கரிக்கப்பட்ட அவரைக் கண்டஞ்சி அந்த உத்தமோத்தமமாகிய மகரிஷிக்கு மகிழ்ச்சியோடு கூடிய வதனராய் அரசர் தாமே அர்க்கியத்தை நிவேதித்

தனர் ; அதாவது, அர்க்கியத்திற்குவேண்டிய நீரைப் பிற ரைக் கொண்டுவரச் செய்யின் அபராதம் வருமென நினைந்து தாமே கொணர்ந்து அருக்கியங் கொடுத்தனர். முனிநாதரும் விதிப்படியாய கருமத்தால் அருக்கியத்தைக் கவர்ந்து வலம் வந்து போற்றும் அரசரைப் புகழ்ந்தனர். நிராசையுடைய விவர் அரசர்பால் வருவானேனெனின், மாயாவீரியபலத் தால் உன்மத்தராகிய அரக்கர்களானே, தருமமே யவசியஞ் செய்யத்தக்க காரியமெனக்கொண்டு நடத்தும் மகாமதியை யுடைய அவரது தருமயாகமானது சிதைவுற்றது அதைக் காக்கும்பொருட்டு அரசரைப் பார்க்கவேண்டு மென்னு மிச்சையான தவருக்குண்டாயதால் வருமாறு நேரிட்டதென் றுணர்க.

ஆசனத்தி லெழுந்தருளிய மகாமதியையுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகா முனிவருக்குப் பாத்தியம் அர்க்கியம் சந்தனம் புஷ்பம் வஸ்திரம் தக்ஷிணை பழந் தாம்பூலம் கோக்கள் முதலியவற்றை அளவிறந்தனவாகச் சமர்ப்பித்து, விதிப்படி அருச்சனைபுரிந்து அம்முனிவரை நோக்கித் தசரதர் இரு கரஞ் சிரங்குவித்து அன்போடும் புனிதமாகிய இவ்வாக்கியத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்.

நினையாமலிருப்பக் கிடைத்த தங்களது வரவினாலும், ஒளிவாய்ந்த தரிசனத்தாலும், ஆசீர்வாதத்தாலும் ஹே மகா முனிவரே ! கதிரவனைக்கண்ட கமலாகரங்கள் போலு வந்தோம். தங்களுடைய அனுக்கிரகமே எங்களுக்கினிவரும் பாக்கியமன்றோ ; காரணமற்றதும் உண்டாதல் வளர்தல் அயலொன்றாய் மாறல்களற்றதும், குறைவழிகளற்றதும், ஔபாதிக தனது அங்கிச லேசத்தானே யாவரையும் ஆனந்திக்குமாறு செய்விப்பதும் ஆகிய அந்தப் பிரசித்த பரமபுருடார்த்தசுகத்தையே தங்களுடைய தரிசனத்தால்நாங்களடைந்

தோம். தங்களுடைய வரவுக்குரியராகிய யாங்கள் இன்று தன்னியர்களாகிய கிருதகிருத்தியருக்குள் முதன்மைத் தானத்தை யடைந்தோம். மேழிச்செல்வனுக்கு மழை யிலா நாளில் மழையுற்றதுபோலும், அந்தகனுக்கு அழகிய விழி கிடைத்ததேபோலும் ஆம் தங்களுடைய திவ்ய தரி சனம். அபாயவர்ச்சிதம்=நாசமின்மை.

கமலமொத்தேன், மகா புருட தரிசனத்தினுற் பிர சன்ன சித்தர்க்குச் சொரூபம் பிரகாசிக்கும் அதனல் கமலங் கள்போற் பந்த நீங்கி மனம் பரிபூரணமா மென்பதாம். இவ்வாறே "கண்களுக்குக் கதிரவன் கடுப்பச் சாதுக்களும், சமசித்தர்களும், அத்தியந்தம் தத்சொரூபமாய்ப் பிரகாசிப் பவர்களும் ஆகிய மகானுபவர்களது தரிசனமட்டும் புரு டர்க்குப் பந்தமுண்டாம்" என ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் கூறப் பட்டுளது. சொரூபம் பிரகாசிக்குமெனின் சொரூபசுகமு முதிக்கலாமே யென்ருல், உண்மையே இனையதோ ரின்ப மென்று மியைந்திலேன்; இதன் கருத்திதுவாம்:—அநாதி யுந் துர்லபமும் அபாயவிவர்ச்சிதமும் ஆகிய வித்தன்மை யான ஆனந்த சுகமிப்போ தடைந்தனன் என்பதாயிற்று. அவற்றி லநாதி யென்பது முதலியவற்ருன் விடய சுகத்தி னின்றும் விசேடந்தெரிவித்ததாம். சுழுத்திச் சுகமு மநாதி, அதுவுஞ் சொரூபசுக மாதலின், அதனை நீக்குவதற்காகத் துர்லபமென்ருர் என்பார் என்று மியைந்திலேன் என்ருர். இதனுற் சர்வசகத்தையும் ஆனந்தாத்மகமாக்குங் கைவல்லிய சுகம் பெற்றேனென்பதாம். இஃதன்றியுந் தன்னியனு னேன் எனல், மழையிலா என்பதாக.

மேலும் மேலும் உபமானங்களை யுரைத்துத் தன்னிய னுனேன் என முனிநாதரது வரவை யரசர் கொண்டாடு கின்ருர்.

ஆகாசக மனத்தா லுண்டாய அரிய மகிழ்ச்சியைப் போலவும் இறந்தவன் மீண்டெழுந்த சந்தோடம்போலவும், மனுடனுக்கு அமுதங் கிடைத்ததேபோலவும், ஹே பிரஹ்ம சொருபமாகிய மகா முனிவரே ! தங்களுடைய வரவால் அடங்கா மகிழ்ச்சியை யடைந்தேன். பிரஹ்மலோகத்தின் வாழ்வானது யாருக்குத்தான் பிரீதியை யுண்டாக்காது. அதுபோலத் தங்கள் நல்வருகையென் றுண்மையாகவேகூறு கின்றனன். தேவரீருக்கு அடியேன் கொடுக்கத்தக்க எப்பொ ருளிலதிகப்பிரியம்! அடியேன் செய்யத்தக்க சேவை யாது! ஹே பரம தரும மூர்த்தியாகிய விப்பிரசிரேஷ்டரே ! நீர் நற்பாத்திரமாக அடியேனுக்குக் கிடைத்தீர் முன்னர் இராஜ இருடி சப்தத்தானே விளங்கிய ஒளியுடையவரானீர், தவத் தாலே பிரஹ்ம இருடித் தன்மையைப் பின்னெய்தினீர் ! ஹே பகவன் ! அடியேனாற் பூஜிக்கத்தக்கவராயுள்ளீர் ! ஆக லின் பூஜாபாத்திரமாயுள்ளீர், ஸ்ரீ கங்காஜல அபிடேகத் தானே எனக்கெவ்வாறு பிரீதியுண்டாமோ அவ்வாறு தேவ ரீரது தரிசனத்தானே யுண்டான உட்பிரீதியானது எனது தாபங்களைப் போக்கிச் சுகத்தையே யுண்டாக்கியது. ஹே பிரஹ்ம சொருபரே ! தங்கட்கு நமஸ்காரம்.

தேவரீரது வரவு புதுமைத்தா யிருத்தலின் அவசியம் தாங்கள் விரும்பியதை அடியேன் றூனஞ்செய்தேவிட்டேன் என அரசர் கூறுதல்.

இச்சை = அர்த்தமாத்திர விடயஞ்செய்யும் ஆசையாம், இராகம் = ஸ்திரீ முதலிய விசேட விடயங்களின் ஆசை யாம். சிலர், கிடையாத வத்துவானது கிடைக்கவேண்டு மென்பது மாத்திரமான ஆசை இச்சையென்றும், அடைந் ததிற் பிரார்த்தனை இராகமென்றும் கூறுவர். என்ன பிர யோஜனத்தை யுத்தேசித்துத் தேவரீரிங்குற்றதோ அதன்

பொருட்டு யான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அது செய்து முடிவுற்றதாகவே எண்ணிக்கொள்ளலாம்; ஏனென்றால், எங்களாற்றுங்கள் பூசிக்கத் தகுந்தவர்களல்லவா! மயிர்சிலிர்த்துக் குலுங்கல்=மிகுந்த சந்தோஷத்தால் என்றுணர்க. இச்சை பயம் குரோதம் விடய நேய அதிசயத்தால் விடயாகாரமாகச் சித்தம் இரமிக்கும் இராகம் நோய் முதலியவையற்றவராக இருந்துந் தாங்கள் என்பால் வந்த இவ்வருகை மிகவும் அற்புதமாக விருக்கிறது ; இச்சையாதிகள் இருப்பினன்றே பிறன்பாற் செல்லல்வேண்டும். ஹே முனிபுங்கவரே ! எக்காரியத்தை யெண்ணி வந்தீரோ அது செய்யப்பட்டதாகவே எண்ணுவீராக, எப்பொருளை வேண்டி வந்தீரோ நிரந்தர மென்னுற் பூசிக்கப்பட்டவரா யிருத்தலின் அதை யடைந்ததாகவே எண்ணுவீராக; என ராஜசிங்கம் முழக்கிய ஆச்சரிய அருத்தத்தோ டுற்ற அதிவிஸ்தாரமாகிய அவ்வாக்கியத்தை, மகாதேஜஜையுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் கேட்டு மெய்புளகெறிந்து விளம்பலுற்றார்.

ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கிருதகிருத்தியரேயாயினும் உலக திருஷ்டியை யனுசரித்துக் கூறுகின்றார். காரியகாரண சங்காதத்திற்கு ஞானநிஷ்டை யோக்யதையடையவே சித்தியாம், கருமத்தாற் சாக்ஷாத் முக்திலக்ஷண சித்தி சம்பவியாமையின், அத்தகைய எனது நியமத்திற்கு விக்கினஞ் செய்கின்றார்கள் அரக்கர்கள் என்பதாம் ஹே மன்னர் மன்னரே ! மகா வம்சத்திற்பிறந்து குலகுருவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானது ஆணையைச் சிரமேல் வகித்துவளரும் உமக்கே தகு மிப்பூமண்டலத்தில், எனது மனத்திற் சொல்லவேண்டுமென் றுள்ள வாக்கியத்தின் காரிய நிண்ணயத்தை ; அதாவது, அதன் சம்பந்தியாகச் செய்யத்தக்க பொருணிச்சயத்தை ; நீர் முதலிற் செய்வீராக, அஃததருமமாயின் செய்யத் தகாததுதான், ஆனலது தருமமாதலின் அதை யினிது

காக்க வேண்டும். சித்தியை யடையும் பொருட்டு யான் யாகத்தை யாரம்பித்தேன் அதற்கிடையூறு செய்யக் கோர மாகிய அரக்கர் அங்குவந்து சேர்ந்தனர். யான் யாகத்தாற் றேவர்குழாங்களைப் போற்றும்போதெல்லாம், அம்மகத்தை யந்நிசாசரர் அழிக்கின்றனர். என்னுன் மிகவும் அனுஷ்டிக் கப்பட்ட அந்த யாகபூமியைத் தசையாலும் இரத்தத்தாலும் பேரரக்கர் கெடுக்கின்றனர். இடையூற்றின் மிகுதியாற் கெடுக்கப்பட்ட அத்தகைய அம்மகக்கூட்டத்தில் அளவிறந்த கஷ்டப்பட்டு உற்சாகமற்று அங்கிருந்திங்குவந்து சேர்ந் தேன். சாபத்தினுலேயே இடையூறுகளை நீக்கிக்கொள்ளலா மெனினே, ஆண்டென்மதி கோபத்தைச்செய்ய முயற்சிக்க வில்லை, அக்கருமம் அத்தகையதாக விருக்கின்றது, அதன் கண்ணே சாபம் புகலாகாது. அம்மகாயாகத்தில் எனது யாகதீக்ஷையானது இத்தகைய கோபசாபமற்றதா யிருக்கின் றது ; அதன்கண் மகாபலத்தைத் தங்களுடைய அருளால் இடையூறில்லாமல் அடையலாமென் றெண்ணுகின்றேன்.

ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் தாம்வந்த காரிய மானது இன்னதானத்தாற் கைகூடுமெனல்.

துக்கிதனுய்த் தஞ்சமென்றடைந்த என்னைக் காத்தல் உமது கடனுகும், வேண்டிக்கொண்டவர் வேண்டியது பெரு மற் போவது, மேன்மைதங்கியவரின்பால் பெருமிகழ்ச்சி யையே கொடுக்கும். ஆகலின், மதத்த வெம்புலிபோல விக்கிரமத்தையும், மகேந்திரருக்குச் சமானமாகிய வீரியத் தையு முடையவனும், அரக்கர்குல காலனும், சத்தியத்தை யும் அமோகபராக்கிரமத்தையு முடையவனும், காகபக்கத் தைப்போற் சிகைமுடியனும், சூரனும், மூத்தவனும் ஆகிய உமது மைந்தனை ஸ்ரீமான் இராமச்சந்திரமூர்த்தியை எனக்குத் தரவேண்டும். காகபக்கமென்னுங் காதடிச்சிகை க்ஷத்திரிய ஆசாரசித்தமாம்.

வில்வித்தையிற் றேர்ச்சியில்லாத பாலகனாகிய ஸ்ரீ ராம சுவாமி கர தூஷணாதி யரக்கரைக் கொன்று எங்ஙனந் தங்களுடைய யாகசித்தியைச் செய்தல் கூடுமெனின் இங்ஙனமென்கின்றார்.

தூட்படுத்துவன் = அபகாரிகளாகிய அவர்களின் றலைகளைப் பொடிப்பொடியாக்குவதி லாற்றலுடையனென்க. தேவரிற் றேசுமிக்கதனாலும் = தான் தானே ஸ்ரீமந் நாராயணரானபடியால் எல்லாத் தேவதைகளினும் மிகுந்த திவ்ய தேஜசுடன்கூடி மகா வல்லவனா யிருத்தலாலும், என் பெருஞ் சேமந்தன்னாலும் என்று பிரித்துப்பொருள் கொள்ளவே திவ்ய தேஜசால் ஆற்றலுடைமையும், இருடியாற் காக்கப்படுந் தன்மையும் முரண்படுமாலோ வெனின், படாதாம். அஞ்ஞானவதாரத்தில் இருடியும் அஸ்திரதானாதிகளால் அவரது திவ்யதேஜசை விளக்குதல் பொருத்தமா யிருத்தலின், என்போன்றார் சந்திக்தமான கிரியையில் திடப்பிரவிருத்தி யுடையவர் ஆகார். மற்றும், என்னாற் காக்கப்பட்ட இராகவன் தன்னுடைய திவ்ய தேஜசினானே யாகத்திற்கும் உலகிற்கும் அபகாரஞ் செய்யப்பட்ட அரக்கர்களுடைய சிரச்சேதம் செய்தவன்கண்ணே வல்லமையுடையவன்; அவனுக்கு அஸ்திரவேற்றுமையானே பலவேறுவகைப்பட்டதும், எல்லையில்லாத அழிவற்ற மகிமையோடு கூடியதும் ஆகிய அஸ்திரவித்தையை யினிது கொடுத்தல் வடிவமேன்மையைச் செய்வேன் அதனால் மூன்றுலகங்களும் பூஜிக்குமாறு ஆய்விடுவன். ஆயினுந் தந்தையார் மைந்தரைவிடல் எளிதல்லவே யெனின், உண்மையே, மைந்தன்மேல் வைத்த என் மைந்த னிவனென்னும் நேயத்தை மிகுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் நலனன்றாம். என்போலிய அறிஞர் ஐயப்பட்ட காரியத்தில் மெய்ம்முயற்சியைச் செய்யார்.

அரக்கர்களை யழிக்கமுடியு மென்று கூறினீர்களே பாலகனாகிய இராகவனுக்கு இத்தகைய சாமர்த்தியம் எங்ஙனங் கூடுமெனின், கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீ இராகவனை, சங்கற்பமாத்திரையானே உலகமாங் குட்டியாவை யுண்டாக்கவும் ஒழிக்கவும் வல்லமைவாய்ந்த பரமாத்மாவென்று யாங்களறிந்திருக்கின்றோம். தன்ம முதலியவை உம்முடைய உள்ளத்திற் றள்ளத்தகாதனவாக வுள்ளனவாயின் உமக்கதிகப்பிரியனான ஜேஷ்டமைந்தனைத் தரல் வேண்டும் என்பதாகத் தருமான்மாவாய் மகாதேஜசோடு கூடி விளங்கும் ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனீசுரர் தருமார்த்த சகிதவாக்கியத்தை விளம்பிவிட்டுச் சும்மா யிருந்தார். செந்தாமரைக்கண்கள் வாய்ந்து மகா மகிமையோ டிலங்கும் ஸ்ரீ இராமனை ஜீவ உபாதியாற் பரிச்சின்னப்படாத பூரண வடிவ ஈசுரனென்று, யானும் மகா தேஜசையுடைய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானும் யோகசித்தியினானே எல்லா விடங்களிலிருக்கும் பொருள்களையும் அறியுந்தன்மைவாய்ந்த மற்றைய இருடிகளு மறிவோம், அறத்தையும் மேன்மையையும் கீர்த்தியையும் காக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் உமதுள்ளத்திருப்பின் அதிகப்பிரிய மைந்தனான ஸ்ரீ இராமச் சந்திரனை நன்னிச்சயத்துடன் கொடுக்கவேண்டும். எனதுயாக வைரிகளாக விக்கினங்களையே செய்யும் அரக்கர்கள் ஸ்ரீ இராமனாற் கொல்லப்படுபவர்களாய் நடக்கு மெனது யாகம் பத்து நாளிரவும் பகலும் செய்யத்தக்கதாம். அசக்தத்தன்மையை யங்கீகரித்துக் கூறுகின்றார். இவ்வுலகில் மகாத்மாக்கட்குக் கொடுக்கத்தகாத பொருளுமொன்றுண்டோ! "கன்னனே கவசந்தந்தான் கவின்றசைசிபிசீமூதன் இன்னுயிர்அலர்க்கன் கண்ணே யீந்தனன் றதீசிதேக, மென்னென்பு தந்தான் வேண்டில் விழுமிய பெரியோர்க்காக, மென்னதான் கொடுக்கலாகா விரும்பொருளுலகிலம்மா!" என்பது ஸ்மிருதியாம்.

சிபி ததீசியலர்க்கன் முதலியோர் தமதுதேகம் விழி முதலி யவற்றையுங்கொடுத்தனர் என்பதுமக்குத்தெரியாததல்லவே, இவ்விடயத்தில்அபாயம்வருமெனநினைத்தலுங்கூடாது,வெற்றியும் மேன்மையுமே யுண்டாம். அற்புதம் அவ்வரக்கர்களை மடிந்தவர்களாகவே என்றவத்தால் நான் நிச்சயமா யறிகின்றேன் என் வாக்கியத்தால் நீரும் அதை நிச்சயமாக வுணருதிர். ஸ்ரீ இராகவனை யனுப்புவதில் ஸ்ரீ வசிஷ்டாதியரும் சம்மதிதருவர். காலத்திற் செய்த நன்றியே ஞாலத்திற் பல பரியந்தம் மேன்மையதாம் என்றனர்.

ஸ்ரீ இராகவனுக்குப் பருவமின்மையின் வலியின்றென்றும் யானுவதுவந்து போர்செய்யலாமா வென வெண்ணுகின்றே னென்றும் மன்னவர் கூறுதல்.

ஊனசோடசம் = பதினாறு வருடங்களின் பூர்த்தி சோடசமாகும், அப்பதினாறுவது வருடஞ் சிறிது குறைவா யிருத்தலே ஊனமாகும் என்பதாம். அவ்வரக்கர்கள்பாற் றுஷ்டத்தன்மைக்குக் காரணம் மாம்சபக்ஷணமே யாமென்றறிக. விசுவாமித்திரர் கூறியதைக்கேட்டு அரசர்க்கரசராகிய தசரதர் விடை யில்லாமையின் செயலற்று, முன் மொழிந்த ஸ்ரீ இராமரது தசையை எண்ணுதலால் பிரதிஞ்ஞைசெய்த பொருளிற் சாமர்த்தியமின்மையினாலும், முனிவரது வசனத்தைத் தாண்ட முடியாமையானும் தைனியத்தோடு கூடிய இவ்வசனத்தைக் கூறுகின்றார். தாமரை விழியையுடைய இவ்விராமனுக்குப் பதினைந்தே முக்கால் வயதுதானாகின்றது. போர்செய்யத் தகுதியே யில்லாதபோது அரக்கரோடு போர்செய்வானென்று நினைக்கவே முடியாது. ஆனால் கேட்டது வீண்தானோ என்பீரேல் ஹே பிரபுவே ! பூரணமாகிய அக்ஷௌஹிணிக்குக் கருத்தாவாகிய யான் அச்சேனையோடு கூடிச்சென்று தசைதின்னு

மாக்கரோடு போர்புரிவேன், அக்ஷௌஹிணியின் இலக்கண மிதுவாம் :—ஆனை 1, தேர் 1, குதிரைகள் 3, காலாட்கள் 5, இது பத்தியெனப்படும், இத்தொகை மூன்று மூன்று கொண்டன முறையே, சேனாமுகம், குல்மம், கணம், வாகினி, பிருதனை, சமூ, அநீகிநீ, யெனவாம் ; 10 அநீகிநீ சேர்ந்து அக்ஷௌஹிணி அதாவது, ஆனைகள் 21870, தேர்கள் 21870, குதிரைகள் 65610, காலாட்கள் 109350 என்பதாம். இஃதமரசிங்கத்தானே ஸ்ரீமத் மகாபாரதாதியில் வெளியாயிருப்பது தொகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சேவகர் சூரர்வெற்றி நிறைந்தோர் மந்திரத்தெளிஞராவர், வில்விளங்குங் கையனாகிய யானே இவர்களைப் போர் முனையிற்காப்பேன். இவர்களோடுகூடவே சென்று சிங்கமானது மதம்பொழியும் யானைகளோடு போரிடுவதேபோல மகேந்திரரினும் வலுமைவாய்ந்த போர்வீரரோடும் போரிடுவேன். பாலகனாகியஇராமனோபகையாளிகளின்பலாபலத்தை யறிந்துகொள்ளமாட்டான், நகரத்துள் அம்பு பயிலுமிடத்தில் விளையாட்டின்பொருட்டுக் கற்பிக்கப்பட்ட போர்க்களத்தினும் வேறாகிய போர்க்களத்தை யவன் கண்டதே யில்லை. மேலான சஸ்திரமாகிய விடாப்படையோடு கூடினவனுமல்லன், போர்விட்யம் முற்றுந் தெரிந்தவனுமல்லன், விடும்படைகளோடு கூடினவனுமல்லன், சூரகோடிகணிறைந்த போர்க்களத்திற் போருணர்வு மவனுக்கில்லை, போர் ஞானமுமில்லையாயின் போரின் முற்றுமுணர்ச்சி அதிதூரத்ததன்றோ. அன்றியும், இப்போது எனது பாக்கியக்குறைவால் பனியினாலே பதுமாகரம்போல மிகமிகவும் வெளுத்திளைத்து வருகின்றான், அன்னமுண்ணவும் ஆற்றலில்லை, வீட்டினுட் சஞ்சரிக்கவு முடியவில்லை, உள்ளே நிரம்பிய துயரோடுகூடிய வடிவினனாகிக் கேவலம் சும்மாவே யிருக்கின்றான். அனுப்புதற்கே தகுதியற்ற அவனைப் போர்க்கனுப்புதல் எங்ஙன் ?

அதனினும் அரக்கரோடு போர்க்கென்பது அத்தியந்தம் தகுதியற்ற காரியமன்றே ! வஞ்சகமாகப் போர்செய்வதிற் சமர்த்தும், கொடுந்தொழிலும் உடைய அரக்கர்களோடு கூறிய இத்தன்மையிலிருக்கும் இராமன் போர்புரிகவெனக் கூறும் தங்கள் யுக்தியே மிகவும் சகிக்கமுடியாததாக விருக்கின்றது, என விரிவாயுணர்க.

முன்னவனைத்தந்தால் பெரும் பெரும் ஆபத்துக்கள் வருவதுடன் தங்கட்கும் தருமம் வளர்வதற்கயலாக அதருமமே யேற்படும் என்று தசரதர் கூறுகின்றார்.

அரக்கர்பொருட்டு என்னருமை முதன்மைச் சுதனை வலுவில்கொண்டு செல்வீராயின் உயிர் துறப்பேன். இராகவனைக் கொடுக்கமுடியா தென்பதில் வேறுநிமித்தமும் சங்கிக்கப்படுகின்றது. இராமனைப் பிரிந்து ஒரு முகூர்த்தமேனும் வாழ விரும்பிய யான் வாழச்சகியேன், ஆகையால் இராமனை யழைத்துச் செல்லுதல் தகுதியன்றாம், இராமனை யழைத்துச் செல்வீராயின் அரக்கர் வதமோ உண்டாகப் போவதில்லை, மாறாகவோ மைந்தரோடுகூடிய வெனக்கே யும்மால் அவ்வதமேற்படும், படவே யாகதருமத்தைக் குறித்து உமக்கு மகா அதருமமன்றோ எற்படும். ஒன்பதினாயிர வருடங்கள் புத்திர இச்சையால் வருந்திக்கழிந்த எனக்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுச் சாதித்த அசுவமேத புத்திர இஷ்டியாதிகளானே இந்நான்குமைந்தர்உண்டாயினர். பூர்வ இராமாயணத்தில் "ஹே கௌசிகரே! அறுபதினாயிரம் வருடங்கழிந்த எனக்கு" என்றது, தனக்குக்கடந்த வயதைக்காட்டலின், ஈண்டொன்பதினாயிரவருடம் புத்திர வாஞ்சையாற் கழிந்ததோடு விரோதியாதாம். அந்நால்வருள்ளும் கமலலோசனனாகிய இராமனே முக்கியனாவான், தேகத்துட்பிராணனேபோலும் முக்கியமாய அவன் அதிகப் பிரீதிக்கு

விடயனுயிருக்கின்றான் ; ஆகலின் ஈண்டு அவனில்லாமல் மற்றைய மூவரும் உயிர் தரிக்கமாட்டார்கள். எவனை யழைத்துச் செல்வதால் மற்றைய மூவரும் மரணத்தை மருவுவரோ, அத்தகைய இராமனே, யமன்வடிவமாய அரக்கர் பொருட்டுத் தங்களாலழைத்துக்கொண்டு போகப்படுவனேல் நான்கு மைந்தர்களையுமிழந்தயான் இறந்ததாகவே நீரறிந்துகொள்ளவேண்டியது. நால்வர் மரணத்தாலென நான் சொல்லவேண்டிய தென்னே, இராமன் ஒருவனை யழைத்துச் செல்லன்மாத்திரையானும் நானிறப்பேன்; ஏனெனின், இந்நால்வருள்ளும் இவனிடத்திலேயே எனக்குப் பரமப் பிரீதியான திருக்கின்றது. ஆகையால் மூத்த தரும மயமாகிய இராமனை யழைத்துச் செல்லுதல் தங்கட்குத் தகுதியன்றாம். நல்லது இராமனை யழைத்துச் செல்லாமற்போவனுயின் எனது காரியசித்தி எப்படியாகுமெனின், ஹே மகா முனிவரே ! நிசாசரர்களுடைய சேனையைக் கொல்லத் தங்கட்கு விருப்பமிருக்குமாயின் என்னோடுகூடச் சதுரங்க சேனையை யழைத்துச் செல்லுங்கள். பகைவர் பலமறியாமல் எதிர்க்கலாகாதன்றோ, அவ்வரக்கர் எவ்வளவு வீரியமுடையவர் எவர் மைந்தர் எங்ஙனமிருக்கின்றனர் எவ்வளவு பேரிருக்கின்றனர் அவர்கள்பெயர்கள்தானென்னேஎன்பதை நன்றாய்த் தாங்கள் கூறவேண்டும். அவ்வரக்கரோடு இராமனுற் போர்புரிய எங்ஙன் முடியுமா ? என்னுலேனும் எனது பாலகர்களாலேனும் பெரும்போரில் அத்துஷ்ட பாக்கியமுள்ள வஞ்சகப்போர் ;செய்யும் அவரோடு எவ்வாறு எதிர்த்து நிற்க முடியும் ? இவ்வியாவற்றையும் தாங்களே கூறவேண்டும் ; வீரிய மிகுத்து வலுத்தவரன்றோ அவ்வரக்கர், நேரே குபேரனுடைய சகோதரனும், விசிரவசுவின் மைந்தனும் ஆகிய மகா வீரியத்தையுடைய இராவண னென்னும் அரக்கன் ஒருவனிருக்கின்றானென்று கேள்விப்பட்டுளேன்

தங்களுடைய யாகத்தில் அந்தத் துன்மதியானவன் ஒரு வேளை யிடர்செய்ய வருவானுயின் அந்தத் துராத்மாவோடு போரினெதிர்த்து நிற்க எங்களான் முடியவே மாட்டாது.

இராவணனுக்கு இத்தகைய வீரியமெங்ஙனம் வந்தது, எங்ஙனந்தான், காகுத்தாதி வமிசத்தில் வந்தவர்களாய் இராவணுதிகளைப் பார்க்கினும் அதிக பலத்தோடு கூடிய தங்கட்கு வீரியக்குறைவு ஏற்பட்டது எனக் காரணத்தை வினுவத் தசரதர் கூறுகின்றூர்.

அன்னியோன்னியம் விலக்ஷணங்களான பகுவீர்ய சௌர்ய சம்பத்துகள் அபிவியக்த அநுகூல அவ்வச்சமயத்தில் பிராணிகளிடத்தில் வெளிப்பட்டு விளங்குகின்றன; பிரளய அநுகூல காலத்திலோ யாவும் உட்பட்டு ஒய்கின்றன. எம்போலிய சற்சனர்கட்குப் பிரதிகூலமாகவுள்ள இக்காலத்தில் இராவணுதிகளாகிய சத்துருக்கள் முன்னிலையில் யாங்கள் எதிர்த்து நிற்கச் சமர்த்தராகேம், இவ்விதி ஈசனுலே விதிக்கப்பட்டதாம்.

இப்போழ்து முப்போழ்தைக்குறித்து அத்தியந்தம் அயலாய் விபரீதமாயிருக்கின்றது. விருத்தத்தன்மையும் சர்ச்சரத்தன்மையும் எனக்கு மேலிட்டுவிட்டது, இராகவனே ஊனசோடச வருடத்தோடுகூடினவனுயினும் விருத்தஅவஸ்தையிற் போலச் சர்ச்சரமடைந்தவனு யிக்கால் தீனபாவத்தையடைந்து துக்கியாக விருக்கின்றூன். கௌசிகர்=குசிக கோத்திரத்தில் வந்தவர்.

ஒவ்வொரு பிராணிகளிடத்தில் ஒவ்வொரு காலத்தில் தனித்தனியாக மிகுந்த வீரியங்களும் விபூதிகளும் உண்டாகின்றன, ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒடுங்குகின்றன, ஆகையால் இக்காலத்தில் அதனினு மிப்போது நாங்கள் இராவணுதி

சத்துருக்கள் முன்னின்று போர்புரிய ஆற்றலுடையவர்க ளல்லேம், இஃதீசர் நியதியென்பது நிச்சயமாகும். ஆக வின் ஹே தருமத்தை யுணர்ந்த மகா முனிவரே! என் னுடைய மைந்தன்மீது திருவருள்புரியவேண்டும், யாசகரது எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்யு மாற்றலற்ற அற்ப பாக்கிய முடைய அடியேனுக்குத் தாங்களே மேலாய தெய்வமாக இருக்கின்றீர்கள்; ஏனிவ்வளவு அதைரியமெனின், தேவர் தானவருங்கூட இராவணனோடு போர்புரியச் சமர்த்தராகார் ஆயின்மனுடராகிய யாங்கள் அவன்முன் னென்செய்வோம். போரின்கண்ணே இந்திராதிகளையும் துச்சமாக்குகின்ற னன், அத்தகையனோடு பாலகன் என்ன செய்வான். நல்ல மேலோர்களும் பலமற்றவர்களாக வாழும் இஃதொரு விப ரீதகாலமாக இருக்கின்றது; யானோ கிழத்தன்மையானே தளர்ந்திருக்கின்றேன். இராமனோ கிழவனைப்போல எளி மையையுந் தளர்வையு மடைந்துளான். ஆகையால் இரா மனைக் கொடுக்கமுடியாது, யான் கொடாமலிருந்துந் தாங்கள் தவமகிமையாற் கொண்டு செல்வீர்களேயாயின், உங்களால் யானே கொல்லப்பட்டவனுவேன் என்பதாக அவ்விரகுகுல திலகராகிய தசரதர் என்னும் மேன்மை மிக்க அரசர் மெது வாகக் கூறி மகாமுனிவருக் கிஷ்டமாகிய ஸ்ரீ இராகவரை யனுப்புதலினும் அரக்கர் வதத்தினும் செய்யத்தக்கதா? தகாததா? அனுப்பலாமா? வேண்டாமா? என்ப தாதி வடிவச் சம்சயமாகிய பேரலைக்கூட்டத்தில் உயர்ந் தெழாநின்ற அலைமிகுத்த கடலில் மூழ்கி மோகமுற்றவனைப் போல மூழ்கினவராகித் தன்னின்பத்தையும் நிச்சயத்தை யும் அறியாதவரானுர். நேயத்தால் வியாகுலமுற்ற விழிக ளோடு கூடிய அவரது அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டுக் கோபத் தோடு கூடிய ஸ்ரீ கௌசிக மகாமுனிவர் மகீபதியை நோக்கிக் கூறுகின்றுர் என்பதாம்.

இப்போது ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் வெகுண்டு கூறுதல் கூறப்படுகின்றது.

காகுத்தனெனக் குறிப்பிட்டது ஏசிக்காண்பித்ததாம்; ஹே மன்ன! செய்கின்றேன் என அங்கீகரித்த பிரதிஞ்ஞையைக் கெடுக்க நினைத்தல் தகுங்கொல்! மகா மகிமை வாய்ந்த நீ சிங்கமாக விருந்து மான்றன்மையை மருவ வாஞ்சித்த லென்னே!! இராகவர் குலத்தி லிப்பொய்பேசும் விபரீதமானது பொருந்தாததே யன்றோ! ஒரு காலத்திலுஞ் சந்திரனிடத்தில் உஷ்ண கிரணங்க ளுண்டாகாவாம். நீர் சாமர்த்தியமுடைய ரல்லராயின் நாம் வந்தவாறே செல்கின்றோம், ஹே காகுத்த! பிரதிஞ்ஞை யற்றவனுகிப் பந்துக்களோடும் சுகமாக வாழ்ந்துகொண் டிருப்பீராக வென்றனர், தவமகாத்மிய சாலியாகிய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் இவ்வாறு கோபத்தினல் வியாபிக்கப்பட்டபோது நமது பதியின் அபராதத்தாலேனும், அபராதியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் அபராதத்தினலேனும் என்னையே எங்குசபிக்கப்போகிருரோ வென்னும் பயத்தானே பூமிமுழுதும் நடுநடுங்கியது. தவத்தால் வேருகவே இராவணுதிகளைக் கொல்லுமொருவனை யெங்கு சிருஷ்டித்து விடுகின்ருரோ, அவன் நம்மனேரையும் எங்கு துன்புறுத்தப் போகின்ருனே வெனத் தேவதைகளும் நடுநடுங்கினர். இத்தகைய சக்கிரவர்த்திக்கு ஏதாவது முனிவர் சினத்தாற் றீதுண்டாயின் அவனியானது காப்பற்றுத்தவிக்குமேயென இவ்வுலகிலுள்ளவர்களும், புண்ணியமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ இரகுநாயகற்கு ஏதாவது தடைவரின் இராவணுதி சங்காரமிலதாகி யாம் பெருந்துயரன்றோ முன்னினும் அதிகமாக அனுபவிக்க நேரிடுமென அவ்வுலகிலுள்ளாரும் பயந்தனர் எனினும் அமையும்.

உலகிற்கு நேராகிய மகா முனிவர் கோபத்தால் வியாபிக்கப்பட்டதை யுணர்ந்து, தைரிய முடையவராதலின் ஸ்ரீ

விசுவாமித்திரரது கோபத்தை தமதுகோபத்தானே தடுக்காமல், பேரறிவாளியும் பரம சாந்த சொரூபரும் நல்ல விரதமும் உடையவராய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறுகின்றார் :—

இக்ஷுவாகு குலத்திற் பிறந்தும், சாக்ஷாத் தருமமே வேற்றுருவங்கொண்டு வந்ததேபோல இருந்தும் ஸ்ரீமான் றசரதப்பெயர் பெற்றும் மூவுலகிலுமுள்ள குணவான்களினுடைய குணங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே யலங்காரமாக அடைந்தும் தைரியமுடையவனாகி நல்ல விரதமுடையவனாகியிருந்தும் தருமத்தைக் கெடுக்க நினைப்பது தகுதியன்றாம். இதுகாலம்வரை பிரதிஞ்ஞாபாலனமாகிய விரத அலங்காரம் பெற்றும் இப்போது மாறுதல் தகுதியாமோ, தருமத்தோடுங் கீர்த்தியோடுங் கூடியுள்ளது மூன்றுலகினுமன்றோ விளங்குகின்றது உங்களுடைய குலதருமமாகிய பிரதிஞ்ஞா பாலன தருமத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். தருமத்தைக் கெடுப்பது தகுதியன்றாம், மூவுலகிலும் விரும்பியதைச் சம்பாதிப்பதில் ஆற்றன்மிக்க மூவுலகேசராகிய முனிவருடைய வாக்கியப்படி செய்வதே தகுதியாம், செய்கின்றேனென அங்கீகரித்துப் பின்னதைச் செய்யாமலிருப்பது உனது இஷ்டபூர்த்தங்களாகிய யாகாதி தடாகாதி தருமத்தை யழிக்குமாதலின் இராமனை யவசியம் அனுப்பவேண்டும். எந்நெறியோடு மன்னவர்கள் வாழ்கின்றார்களோ அந்நெறியே குடிகள் என்னும் நியமமிருத்தலின், குடிகள் மரியாதையைக் காக்கும்பொருட்டேனும் பிரதிஞ்ஞாவாக்கியத்தைக் காப்பாற்றுவாயாக இக்ஷுவாகு குலத்திற் பிறந்தும் சுயம் தச திசையினும் தேரைச் செலுத்திப் போர்செய்தலினால், தசரத ஆரூடமாகி மாறிமாறிப் போர்செய்தலினால், தசரதனெனப் புகழ்பெற்றும், முனிவருக் குரையைக் காப்பாற்றாமல் பொய்யாக்குவையாயின் வேறு யாவர் காப்பாற்றுவர், உன்னால் நியமித்த விவகாரப்படி நீதியாக அஞ்ஞானிகளா

கிய பிராணிகளும் மரியாதையைக் கடவாராயின் நீ கடத்தல் நீர்மை யாமோ என்பதாம்.

ஆனால் சிறு பாலகனாகிய இராமனுக் கேதாவது ஆபத்து வந்தால் யாவரே காப்பர், வில்வித்தையினும் இவன் பாலகனாயிற்றே யெனின் கூறுகின்றார்.

பயிற்சிசெய்து சாதிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்களோடு கூடியவனேனும், அவ்வகைகூடாதவனேனும் ஆகுக இராகவன், ஆயினும் அவனைத்துயர்ப்படுத்த அரக்கரான் முடியாதாம். இந்திரரது கிருகத்தில் வைத்திருக்கும் அமிருதமானது நாற்புறமும் வளர்ந்திருக்கும் அக்கினியால் பிரசித்தமாகக் காக்கப்படுவதே போலப் புருடசிங்கமாகிய இம்முனிவரானே இராமன் அஸ்திரவித்தை பயின்றவனாயினும் பயிலாதவனாயினும் அவனை அரக்கர் தீண்டவும் வல்லரல்லர். இவர் தரும விக்கிரகமாக விளங்குபவர் வீரியவான்களுக்குள் உயர்ந்தவர், இவ்வுலகில் மதியினும் உயர்ந்தவர் தவத்திற்குமேலாய இடமாகவிருப்பவர், பலவேறு வகைப்பட்ட அஸ்திரங்களையு முணர்ந்தவர் என்பது சராசரமாயுள்ள மூவுலகத்திலும் வெட்டவெளியேயாம் என்றறிதி. இத்தகைய இவ்விசுவாமித்திரமுனிவர் வீரியத்தையும் பெருந்தேஜஸையும் யோகபலத்தால் உலக முழுவதையும் நேரேகாணு மாற்றலுடையவரும் ஆவர், அதனானே இராமனது எதிர்காலவிஷயத்தையும் தெரிந்தேவந்திருக்கின்றாராதலின் இராமனது செல்கையில் மதியைச் சஞ்சலப்படுத்திக்கொள்ளுதல் தகுதியல்லவாம்; என்றிவ்வாறு ஸ்ரீ வசிட்டபகவான்கூற அரசர் மிகமகிழ்வுற்ற மனத்தராய் அருமை மைந்தராகிய ஸ்ரீ இராமரை இலக்குமணரோடும் அழைத்துவருமாறு சேவகனை விளித்து, பெருந் தோளையும் பராக்கிரமத்தையும் உடைய இராமனை

இலக்குமணனோடும் விரைவில் இடையூறின்றி முனிவரது யாகஞ் சித்திக்கும்பொருட்டும், உண்மை மொழியைக் காக்கும்பொருட்டும், அத்தகையமகாபுண்ணியகாரியத்தில் முன்னுண்டாய பொய்ச் சோகம்போலக் காலதாமதத் தால் வேறேதேனும் விக்கினமுண்டாகாம லிருத்தற் பொருட்டும், அழைத்து வருவாயாகவென்றனர். இவ்வர சரால் ஏவப்பட்ட அவன் சென்று அந்தப்புரத்திலிருக் கும் ஸ்ரீ இராமமந்திரத்தினின்றும் முகூர்த்தமாத்திரத் தில் வந்து அரசரை நோக்கி ஹே தேவரே! ஸ்ரீ இராமர் தமதுமந்திரத்தில் இரவிற்குமரையில் வண்டிருப்பதே போலத் துக்கமனத்தரா யிருக்கின்றனர், ஒருபோது கணத்தில் வருகின்றேனென்கின்றார், ஒருபோது தியா னத்திலிருக்கின்றார், கூறுதல் வாக்குமாத்திரத்தானே யிருக்கின்றதேயன்றி மனப்பூர்வகமாகவில்லை முக்கிய மாகத் தியானமே செய்கின்றார், (கணங்கடிகையி னறி லோர்பாகம்) சமீபத்திலொருவருமிருக்க இச்சிக்கின்று ரில்லை மதிவடிவாயுள்ளார் என்றனன் சேவகன், என்ற போது அரசர் அச்சேவகனோடு ஸ்ரீ இராமரது சமாசாரத் தைத் தெரியப்படுத்த வந்திருக்கும் அவரது சேவகரை யதட்டிக்கேட்பின் அனைத்தையும் சரியாய்ச் சொல்லா ரென் றெண்ணி அவர்பால் மிகப்பிரீதிகாட்டி முறையாக யாவற்றையும் கூறவேண்டுமெனக் கேட்டனர். இராமன் எவ்வாறு ஒழுகுகின்றனன். இளைத்தல் துயருறல் முதலிய வற்றின் நிலைமை யெங்ஙனிருக்கின்றது என அரசராற் கேட்கப்பட்ட ஸ்ரீ இராமரது சேவகர் அரசரை நோக்கித் துக்கிதராயிவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர். ஹே தேவரே! தங்களுடைய மைந்தராகிய ஸ்ரீ இராமர் இளைத்த யாக்கை யோடுந் துயருற்றிருத்தலைக்கண்டு மெலிந்த இந்த யாங் களுந் துக்கிதரா யித்தேகக்குச்சியைத் தாங்கிக் கொண்

டிருக்கின்றோம், காணப்பட்ட எங்கட்கும் இத்தகைய துக்க இளைப்புகள் உண்டாயிருப்பின் அவருக்கிவைகளைப் பற்றி யாங்கள் கூறவுமாவேண்டும், கமலபத்திர நேத்திர முடைய ஸ்ரீ இராகவர் மறையவரோடுந் தீர்த்தயாத்திரைக் குச்சென்று வந்தநாள் முதலாக மனோவியாகூலத்தோடு கூடியவராகவே யிருக்கின்றனர் என்பதாம். புருடசிங்க மாகிய மகரிஷியால் ஸ்ரீ இராகவர் கருடனாலமுதம் போலக் காப்பாற்றப்படுவர் என்றும் பாடமுள தெனக் காண்க.

இப்போது உழையர் ஸ்ரீ இராகவர் அடையுந் துய ரத்தை விளம்புகின்றார்.

பரிவிராட்டுகள் என்று சொல்லப்பட்ட சந்நியாசி களின் றருமமாகிய நிரபேக்ஷை முதலியவற்றையே நமது ஸ்ரீ இராகவர் கைக்கொண்டுளார். எங்களுடைய முயற்சியி னாலும் பிரார்த்தனையினாலும் தினந்தினஞ் செய்யும் தமது போஜனாதி வியாபாரத்தை வாடிய முகமுடையவராய்ச் செய்தாலுஞ் செய்வர், செய்யாமலு மிருப்பர், அதில் விருப்பமே கிடையாது, ஸ்நானம், தேவார்ச்சனை, தானம், ஆதனம், போஜனம், முதலியவற்றில் மனமேயில்லை; வேண்டிக்கொண்ட போதிலும் திருப்தியுண்டாம் வண் ணம் உண்ணுவதே கிடையாது. போஜனம், சயனம், வாகனம், விலாசம், ஸ்நானம், ஆசனம், என்னு மிவ்வாசற் றவைகளிலும் உன்மத்தன் விவகரிப்பதேபோல மகிழ் வதே கிடையாது; சம்பத்தாலென்னே! விபத்தாலென் னே! மனையாலென்னே! மனோரதங்களா லென்னே! யாவுமே சாரமற்றனவாம், என்பதாக வியம்பி மவுன மாகத்தனியே யிருப்பர். பரிகாசங்களில் மகிழ்வதில்லை, போகங்களில் மூழ்குவதில்லை, தொடங்குங் காரியங்களில்

அவாவுமில்லை, மவுனியாகவே யிருக்கின்றார். ஏகாந்தங் களிலும், திகந்தங்களிலும், தீரங்களிலும், ஆரண்யங்களி லுமே அவர் மகிழ்கின்றனர்; உடுத்தல் குடித்தல் உண் ணல் நண்ணல்களில் வெளிப்படையாக உபேக்ஷையா யிருத்தலின் தவமுடைய எதையுமே யேலாத யதிகள் போலவே யொழுகுகின்றனர். ஜனசூனியமாகிய தேயத் தில் ஒருவராகவே யிருந்துகொண்டு முக்கியமாகிய மதியி னுனே நகைத்தல் பாடுதல் அழுதல் முதலன வொன்றுமே செய்வதில்லை, மற்றோ பதுமாதனத்திருந்து இடது கை யாற் கபோல தலந்தாங்கிக் கேவலம் பரமார்த்தப் பற்று தலானே தியானத்திலேயே யிருக்கின்றார். அபிமானத்தை யடைவதே கிடையாது, மன்னவனுந்தன்மையையும் வாஞ் சிப்பதே கிடையாது. இஷ்ட அநிஷ்ட வஸ்துக்கள் கிடைக் கும்போ துண்டாம் சுகதுக்கங்களில் மகிழ்ச்சி வாட்டங் களையும் அடைவதேகாணோம். இவர் செல்கின்றதென்? செய்வதென்? விழைகின்றதென்? தியானிக்கின்றதென்? வருகின்றதென்? எங்ஙனமென் னனுசரிக்கின்றார் என் பதை யாங்கள் அறிய முடியவில்லை. தினந்தினம் இளைத்தே வருகின்றனர், வெளுத்தே வருகின்றனர், சரற்கால முடிவி லுள்ள காயுந்தருவைப் போலத் தினந்தினம் வைராக்கி யத்தையே யடைக்கின்றனர் என்பதாம்.

ஆயின் என்னதான் சொல்கின்றான், என்னதான் செய்கின்றான், அவன் கருத்துத்தானென், அவனைத் திருத் தத்தான் முடியாதோவெனிற் கூறுகின்றார்.

ஹேயாசகனே! ஆபத்திற்கு முக்கிய வாசஸ்தான மாக இருக்கும் தனத்தை யாதின் பொருட்டு வாஞ்சிக் கின்றாய் என் றனுசாசனஞ் செய்துகொண்டே சர்வ ஐசு வரியங்களையும் உச்சம் நீசம் நாடாமல் கேட்டவர்கட்

கெல்லாம் இவ்வாபத்து நம்மைவிட்டுத் தொலைந்தாற் போதுமென்னும் மதியால் ஈவதே வேலையாக இருக்கின்றா ரென்பதாம். அத்தகைய சித்தமுடைய இவர்க்கு யாங்கள் என்னசெய்வ தென்பதாகத் தீர்க்கமாக ஆராய்ந்தும் தெரியவில்லை. பிராகிருத விவகாரத்தின் கண்ணே இவ்விராமச் சந்திரரை பிரவேசிக்கும்படிசெய்ய யாவர் சமர்த்தரோ, அத்தகைய பேராற்றலை யுடையவர் இம்மகீதலத்திற் சுற்றினும் யாவர்தாங் கிடைக்கப்போகின்றார் என்பதாம். இந்திரியங்களா லனுபவிக்க ஆரம்பிக்கும்போது மாத்திரம் மனோரம்மியமாகிப் பின்பு விடம்போலாம் போகங்களில் மனத்தை யழுத்தாதீர்கள் எனச் சமீபத்திலிருக்கும் இனியநேயர்களாகிய விவேகிகளை நோக்கிச் சிக்ஷிப்பர். ஆயாசமில்லாம லடையத்தக்க மோக்ஷபதத்தை யடையாமற்போம் புருடரானே பாகியப் பிரவிருத்திகளால் ஆயுள் வீணே கழிக்கப்பட்டதென்றும், அநாயாசமாக அடையத்தக்க பதத்தை யடையாமற் போம்படியான தொழில்களால் என்னால் ஆயுள்வீணே கழிக்கப்பட்டதென்றும், மாதுரியமும் வெளிப்படாததும் ஆகிய வாக்கினானே யடிக்கடி பாடாநிற்பர்; ஆபத்துக்கட்கு முக்கிய வாசஸ்தானமாகிய தனத்தையா விரும்புகின்றீர்கள் எனக் கூறி எல்லாத்தனத்தையும் யாசகர் பொருட்டு வாரிவாரித் தருகின்றார். இஃதாபத் திதுசம்பத்தென்னும் கற்பனைப் பெருக்கான மோகம் மனத்தினின்றும் உண்டாயதென்னும் கவிகளைப் பாடுகின்றார். தங்களுக் கிட்டமானவை நழுவிவிடின், யான் ஹதஞ்செய்யப் பெற்றேன், யான் நாதனற்றவனாயினேன், எனப் பெருந்துய ரடைந்தபோதினும், அதாவது உடன்பா டெதிர்மறைகளானே இராகமுதலியவை துயரமெனக் கண்டபோதிலும் இவ்வுயிர்கள் வைராக்கியம் அடைவதேகிடையாது. அகோ! ஆச்சரியம்

எனக் கூறுகின்றார். ஸ்ரீ இராமர் நிரந்தரம் இவ்வாறிருத்தலினுலே யாங்கள் துயரத்தை யடைந்துள்ளோம். இத்தகைய மனத்தையுடைய இவருக்கு என்ன செய்வதென எங்களுக்குத் தெரியவில்லை இவ்விடயத்தில் நீர்தான் எங்கட்குக் கதி. மேற்கூறிய இயற்கையோடு கூடியிருக்கும் ஸ்ரீ இராமருக்குச் சம்பூர்ண ஐசுவர்யத்தோடுகூடி வஞ்சக வேடம் புனைந்த இச்சம்சார ஜாலமானது பிரதிகூலமாகிய விடம்போ லிருக்கின்றது. இத்தகைய இவரை உலகவிவகாரத்தில் புகுத்திவைக்கும் ஆற்றலுடைய மகானுபாவர் இவ்வுலகில் எங்கே யிருக்கப்போகின்றார், இரார், இரார், உங்களையன்றி வேறுயாரிருக்கின்றார். உங்களைப் போன்றுவது யாவரேனு மிருப்பின் இது முடியக்கூடியதேயாகும்; எங்ஙன மிருளையகற்றும் சூரியர் பூமியின் கண்ணே தனது ஒளியைப் பயனுடையதாகச் செய்கின்றனரோ, அங்ஙனம் விவேகத்தைத் தடுக்கும், துயரமாகிய இருளையுண்டாக்கும் சகல மோகத்தையும் ஸ்ரீ இராமருடைய மனத்தினின்று மகற்றி இவர் விடயத்தில், தமது சாதுத்தன்மையை யுபதேசிக்கு மாற்றலைப் பயனுடைய தாக்குகின்ற மேன்மை வாய்ந்த மனத்தின ரெங்குளார்?

ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் ஸ்ரீ இராமர்தம் வசமாம் வகையை நினைந்து மிகுந்த குதூகலத்துடன் ஸ்ரீ இராகவரைச் சபைக்கழைத்து வரும்படியாகப் பிருத்தியருக்குக் கட்டளையிடுகின்றார்.

விளம்பியவண்ணம் துயரத்தையும் மோகத்தையும் அடைந்திருப்பின், அவ்விடயத்திற் சோதிக்கும் ஆற்றலுடைய பேரறிவாளர்களாகிய நீங்கள் இரகுநந்தனனைத் தலைமானைப் பின்றொடருமான்கள்போல இங்குவிரைவிற் கொண்டுவாருங்கள். இம்மோகம் அவனுக்கு ஆசையா

லேனும் ஆபத்தாலேனும் வந்ததன்றும், விவேக வைராக்கியவானுக்குப் போதமே மகோதயமாம். ஆபத்துக்களாலேனும் இராகங்களாலேனும், உண்டாம் ஜடத்தன்மையே மோகமாம். இதோவிவேக முதலியவை யுடையவனுக்குப் போதபல முண்மையின் போதமாகிய பெருஞ் செல்வமேயாம். இராமனிங்கு விரைவில் வருவானாயின் வந்த இந்த இடத்திலேயே யாங்கள் சிக்கிரத்தில் அவன் மோகத்தை மலையின் மருவும் மங்குலை மாருதம் மாற்றுதலை போல மாற்றி விடுகின்றோம். மோகமகன்றபோதினும் அவருக்குக் கிடைப்பது யாதெனின் கூறுகின்றார்:— தளர்வறுமென. இம்மோகமானது ஊகத்தா லகற்றப் படவே இரகுநந்தனன் எம்மனோரைப்போல, முன்னின்ற "அது விஷ்ணுவினது பரமமாம் பதமாம்" என்னுஞ் சுருதிப்பிரசித்த உத்தமபதமாகிய தன்னான்மாவின்கண் இளைப்பாறுவன், அபரிச்சின்ன ஞானரூபத் தன்மையையும், ஆனந்தம் வெளிப்பட்ட போதுண்டாம் பிரஞ்ஞையையும், கெடாத வஸ்துத்தன்மையையும், பரமானந்தரூபத்தகைமையையும், இளைப்பாறுதலையும், தாபமின்மையையும், தேகத்தின் பருமையையும், பேரழகையும், அமுதபானஞ் செய்தவன் மறையறைந்த அறப்பயனைக் கண்கூடாய்க் காண்டலின் மெய்ம்மையையும் சுவர்க்க சுகித்தகைமையையும், தெய்வஞான அடைவையும் உறுவதேபோலடைவன்.

விவகாரம் அவித்தையாலுண்டாயதெனப் பிரசித்தமாதலின் குடை நீங்கவே நிழல்நீங்கினாற்போல அதனீக்கமுமாம், அதோ பிரஜைகட் கிட்டமன்று, இராஜ்ஜியத்தைத் தனக்குப் பின்னாளுவதற்கு எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டு விருத்தாப்பியத்திற் பெற்றமைந்தன் விவகரியாமற் போவது மன்னவற்கு மிட்டமன்று எனின் கூறுகின்றார்.

தனது வருணாசிரமத்திற்குத் தகுதியாய்த் தொடங்கிய விவகார பரம்பரையையே யிடையீடிலாது நிறைந்த மனத்தனாகி மானியனாய்ச் செய்வன். அவாவிய அனைத்தையு மடைந்தவனாயினும் வாழுமவன் சர்வவிவகாரத்தையும் விடமுடியாமையின் இன்றியமையாது கொள்ளத்தக்கதாய தொடங்கிய விவகாரத்தை விடுத்து வேறொன்றைக் கொள்ளக் காரண மின்மையினாலும், தனது நடையைக் கண்டு நடக்கும் பிரஜைகட் கனுக்கிரகித்தற் பொருட்டும் தனது விவகார பரம்பரையைத் தடையிலாது செய்வன். அவற்றைச் செய்து அவற்றிற் பற்றுறின் அதனால் முன்போலச் சுகதுக்க தசையுடையவராகவும் ஆவரேயெனின் மனனாதியாலாகிய ஞான திடவலிமை யென்னும் மகா சத்துவத்தை யுடையவனாகியும் உலகிற் காரணதத்துவம், காரியதத்துவம், பிராணிகளின் பரமபுருடார்த்த ரூபம், சமுசாரத்துற்ற சுழல்கை வடிவமென்னும் பராவரங்களை விவேகத்தா லுணர்ந்தவனாகியும், உலகவடிவமாகிய விராட்டையும், அவ்யாகிருதத்தையும் ஹிரண்ய கருப்பரையும் உண்மையாகப் பிரஹ்மமே யல்லவென அறிந்தவன்; இதனானேபற்றறவே சுகதுக்க தசையற்றவனாகியும், ஓடு கல் பொன்களின் சமமதியுடையவனாகியும் ஆவன்; என்றிவ்வாறு முனிநாதர் கூறவே அரசர்நிறைந்த மனத்தராகி ஸ்ரீ இராமரையழைத்துவரும் பொருட்டுத் தூதபரம்பரையை மீண்டு மீண்டும் அனுப்பினர். தூதர் வந்ததும் ஸ்ரீ இராகவர் தமதரண்மனை யுள்ளாசனத்தினின்றும் தந்தைபால் வந்து சேவிப்பான் அசலத்தினின்றும் அருக்கன்போல எழுந்து தேவேந்திரரது சொர்க்கம் போலிருக்கும் ஸ்ரீ வசிஷ்ட விசுவாமித்திரரது திருவடிபடலாற் புண்ணிய மயமாகிய தமது பிதாவினுடைய அக்கொலுமண்டபத்தை நோக்கிப் பலதாசர்களும் சகோதரர்களும், சூழத்தந்தை

யின் பாதவந்தனஞ் செய்யும் பொருட்டு வந்தனர். முதலிற் றந்தையையும், பின்பூஜிக்கப் பெறுபவரானும் பூஜிக்கப் பெறும் ஸ்ரீ வசிஷ்டவிசுவாமித்திர மகரிஷிகளேயும், பின் மறையவரையும், பின்பந்துக்களேயும், பின்குருமார்களே யும் அழகிய இருதயத்தையுடைய ஸ்ரீ இராமர் வணங் கினர். பின்பார்வையினுலும் தக்கவர்களிடத்தில் விநயத் தைக் காட்டும் சிறிது வணங்கிய சிரமசைத்தலினுலும் வாக்கினுலும் அரசக்கூட்டங்களாற் செய்யப்பட்ட நமஸ் கார பரம்பரையை யேற்றுக்கொண்டனர்.

மகீபதியானவர் புத்திரரைத் தழுவி யுச்சிமோந்து அன்புகாட்டி மடிமீதிருத்த முயன்றும் இராமற் பூமியி லிருத்தல்.

மகீபதியானவர் மடியில் வந்திருத்தி மைந்தவெனக் கூறவும், பூமியில் வேலையாட்களால் விரிக்கப்பட்ட வத் திரத்தி லுட்கார்ந்தனர்; விவேகியாகிய நீ மங்கலங்களே யெல்லாம் மருவவேண்டியவனுக இருந்தும் அவிவேகி யைப்போலச் சிதிலமாகிய மதியினுனே உயிரைத் துயரப் படுத்த வேண்டாம்.

ஸ்ரீ இராகவருக்குத் தசரதமன்னர் கவலையற்றிருக் கும்படியான விவேகத்தைப் போதிக்கின்றுர்.

மோகத்தை யடையாதவர்களாகிய நின்னைப் போன் றவர்கள் பிதாமுதலிய பெரியோர் மறையோர் ஆசிரியர் அருளிய பிரஜைகளேக் காக்குந் தருமசாதனமாதலிற் புண்ணியமாகிய இராஜஸ்தான சுவர்க்காதி பதத்தைய டைந்து வாழுகின்றுர்க ளல்லவா. மோகத்திற்குவிரிய இடங்கொடாயேலாயின் ஆபத்துக்களானவை தூரத்தி லேயே மிகக் கோமளங்களாக விருக்கும், சம்பந்தியாதன வோ தூரத்திலேயே நிற்கும் தொடரா, சம்பந்தித்தன

வோ முற்றினும் மிருதுவாகி யிருக்கும் தமது காரியத்தைக் காட்டமாட்டா. மோகம் விரியினே மொழிந்தவை மாறுகி வந்துவிடும் என்றரசர் கூறினர்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் ஸ்ரீ இராகவரது வைராக்கியத்தை மெச்சி மோக்கடலின் மூழ்குதல் எற்றினுக்கு யாமிருப்பவெனல்.

சங்க்ஷேபமாகப் பூர்வம் பிரதிபாதித்த வைராக்கியத்தை விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதிக்கும் உத்தரகிரந்த சந்தர்ப்பம் கிளம்புவதற்கு ஹேது பூதமாக ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் வினக்களை யுதிப்பிக்கின்றார். மூஷிகங்கள் கிருகத்தைக் கிலப்படுத்துவதேபோல மனப்பீடையிலக்கண ஆதிகள் நினது மனத்தை விசேஷமாகத் துன்புறுத்துகின்றன. அவை எவ்விடயங்களில் நிரந்தரம் நிற்கின்றன, எவ்வடிவமுடையன, எக்காரணத்தாலுண்டாயின, எவ்வளவுள்ளன என்பதாம். வினவிய வினக்கட்கு விடை யளிப்பது பிரயோஜனமற்றதாமாலோவெனக் கடாவக் கெடுக்கின்றார். ஹே அநக! எதனை யடைந்த மாத்திரையானே காதலித்தது கிடைத்த அதனுல் எல்லா ஆதிகளுமே நின்னைப் பேதிக்கமாட்டாவோ அத்தகையவாய அபிப்பிரேத பதார்த்தத்தைக் கூறுதி, காதலித்தவை வெகுவாயினும் அவ்வியாவுமே நீ யடைந்து கொண்டதாகவே யெண்ணலாம். பெரும் புயங்கள் வாய்ந்த அரசகுமர! உன்னல் கெடுக்க முடியாதனவும், துக்கத்தைத் தொடங்குவனவும், ஆக இவ்விடய சத்துருக்க ளிருந்தபோதினும் வெற்றிகொள்ளப் பட்டனவாதலின் நீ சூரனே யாவாய், என்னை, பிரசித்தமாய சத்துருக்கள் கெடுக்க முடியாதவர்களே யாயினும் அவர்கள் தன்னுல் துக்கத்தோடும் சம்பாதிக்கப்பட்டவர்களல்லர் விடயப்பகைகளோ, தன்னுலேயே சம்பாதிக்கப்பட்டவைகள், வேறுதுக்க

பரம்பரையை யுண்டாக்குபவைகள், கெடுக்கமுடியாத வைகளன்றோ; இங்ஙனமிருந்தும் நீ விக்ஷேபங்களாகிய பேரலைகணிறைந்ததும் ஆவரணத்தான் மூடப்பெற்றதும் அஞ்ஞானிகட்கு யோக்கியமும் ஆகிய அருமோகப் பெருங்கடலில் ஆன்மாவை யறியாதவர்கள்போல ஏன் மிக மூழ்குகின்றனை, என ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறினர். துக்கமடைந்ததாலாக்கப்பட்ட அசையாநின்ற கருங்குவளைக் கூட்டத்தோடொத்த விழிகளின் சாஞ்சல்யத்தை விடுத்து எவ்வேதுவினுனே நீ மோகித்து மயங்கியிருக்கின்றாயோ அதனைக் கூறுதி! நின் மயக்கினுக்குக் காரணமியாது, வீட்டை மூஷிகங்கள் குடைவதேபோல எம்மனோ வியாதிகள் நின் மனத்தைத் துன்புறுத்துகின்றனவோ அவை எதன்கண் முடிவுபெறுபவை, விரும்பிய எதனை யடைந்தாலவைதீரும், எவற்றைப் பற்றியவை, எவ்வடிவமுடையன, எக்காரணத்தால் வந்தன, எத்தனை வகையின, மனோவியாதியின் காரண முதலியவை உலகிற் பிரசித்தங்களே யாமாதலின் அவற்றையேன் கேட்கவேண்டும்? எனின், பிரசித்த மென்பதுண்மையாயினும் தகாதனவாகிய மனோவியாதிகட்கு நீ யுத்தமபதமாகமாட்டாய்; ஆபத்துடையவனேனும் தரித்திரனேனு மிட்மாவன், என்றெண்ணுகின்றோம், தந்தையின் மகிமையினுனே உனக்குயாதொரு ஆபத்துங் கிடையாதாதலின் நீ யகற்றவேண்டிய ஆபத்தேயில்லை. மேலும் சர்வ சௌபாக்கியமுமுனக்கு நிறையக்கிடைத்திருத்தலின் சுயமாகவே ஆபத்துக்கள் நீங்கியிருக்கின்றன. மனோ வியாதிகளும் நீங்கியேயுள்ளன. ஹே பாவமற்ற குழந்தாய் நீ விரும்பியது யாதோ அதனை மறையாமல் அறைவாயாக! பாவமுனக்கில்லாமையானுமே விரும்பிய யாவற்றையுமே யடைவாய்.

ஸ்ரீராகவர் முனிநாயகர் கூறியதைக் கேட்டானந்த

முற்று அவர் ஆக்ஞையின்படியே தமது குறையைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கல்.

இராகவர் = இரகுவம்சகேதுவாவர், தேர்க்குக் கேதுவானது அலங்காரமாக இருத்தலேபோல இரகுவம்சத்திற்கு அலங்காரபூதமானவரென்க, ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியருளிய வாக்கியமானது உசிதமான அர்த்தங்களின் விஸ்தாரத்தைக் கர்ப்பத்தி லுடைத்தாகியிருந்தது. மயூரமானது எங்ஙனம் தான்விரும்பிய பிரயோஜனத்தை யனுமித்துத் துயரத்தைத் துடைக்குமோ. அங்ஙனமே ஸ்ரீ இராகவருமென்றறிக. நீ விரும்பியவண்ண மடைந்திடின் மீண்டுமுன்னை மனைவியாதிகள் பிளக்கமாட்டா. இரகுவம்சகேதுவாகிய ஸ்ரீ இராமர் இவ்வாறு மகாமதியையுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறிய, தாம் விரும்பியவை போன்ற பொருள்களின் பிரகாசத்தைத் தாற்பரியத்தில் வைத்திருக்கும் வாக்கியத்தை இருசெவிகுளிரக்கேட்டு விரும்பியபொருள் கைகூடிவிட்டதாகக் கருதி மேககர்ச்சனையைக்கேட்ட மயூரம்போல அத்துயரத்தை யடியோடு விட்டனர். முனிநாதரா லிவ்வாறுகூறக்கேட்ட ஸ்ரீ இராகவர் நன்கு சமாதானத்தை யடைந்து பரிபூரண அர்த்த கவுரவத்தானே மந்த நடையை யடைந்து அதனானே யழகுபெற்ற வாக்கியத்தைக் கூறத் தொடங்கினர். ஹே பகவன்! தங்களால் கேட்கப்பட்டது முழுவதையும் உள்ளபடி யிப்போது தங்களுடைய ஆணையைக் காக்கும் பொருட்டு அஞ்ஞனாயினும் யான் கூறுகின்றேன்; என்ருட்டியத்தைக் காண்பிக்கும்பொருட்டல்ல. பெரியோர் வாக்கியத்தை யாவரே கடப்பர்.

மேற்கூறியவண்ணம் விநயமாகக்கூறி. முனிவரை வயஞ்செய்து தமது விருத்தாந்தத்தை யனுவாதஞ் செய்

யும் வாயிலாகத் தருமானுஷ்டானத்தா லுண்டாய மனத் தூய்மையானே யுளதாய விவேக வைராக்கியங்களால் தமக்கு விசாரமுதித்ததைக் காட்டுகின்றார் ஸ்ரீ இராகவர்.

இந்நான் இந்தத்தந்தையி னரண்மனையிற் பிறந்து முறையாக விருத்தியடைந்து வித்தையையு மடைந் திருந்தேன். பின்னர், ஹே முனிநாயகரே! நல்லொழுக்க முடையவனாகி ஆர்கலியை மேகலையாயுடுத்த பூமியைத் தீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டுச் சுற்றிவந்தேன். இவ் வாறிருக்குங் காலத்தில் இக்சமுசாரவாசை அடியோட ழிந்து என்மனதில் இனிக்கூறும் வகையாய விசாரமுண் டாயது. விவேகம் நிறைந்தயான் இன்று சுயமாகவே போகங்களிலிச்சையின்றிய புந்தியானே இதனை விசாரித் தேன்:—அந்தோ! இவ்விஸ்தாரமாகிய சம்சாரத்தில் யாது சுகமிருக்கின்றது ஒன்றையுங்காணேமே! பிராணி கள் இன்பின்மைக் கேதுவாகப் பிறக்கின்றன இறப் பதற்கு: இறப்பதுவோ பிறப்பதற்கேயாம். மரிப்பதற்கு விரையாயாம்பிறந்திடுதல், பிறத்தற்கு விரையாயாம்மரித் திடுதல், என்னும் வசனமுமுளதன்றோ!

அற்றேல் அவ்வாறாகுக, ஆயினும் இடையில் வைபவ பூமிகளில் சுகமனுபவிக்கப்படுகின்றதே யெனின் கூறு கின்றார்.

பாவங்கள் என்னும் புத்திரபாரியாதி லக்ஷண பதார்த் தங்கள் கேவலம் தன் மனக்கற்பனையால் என்மைந்தனிவன் என்மனைவியிவள் என்பதியிது என்பதாதி வடிவமாய்ச் சம்பந்திக்கின்றன. சரீரம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அகங் காரம், சித்தம், அஞ்ஞானம், சித்பிரதிபிம்பம், பிம்பம், கேவலம் என்பவற்றின் மத்தியில் யான் யார்? வாரா நின்ற அபிவியக்தமாயது இவ்வுலகம்; அசத்தியமா?

அல்லது சத்தியமா ? என்று நன்கு விசாரிக்குங்கால் இவ்வுலகமானது பொய்யேயாயிருக்கின்றது. பொய்யாயிருக்கப்பட்ட இது ஒரு காலத்திலும் மெய்யாக மாட்டாது. சரங்கட்குப் பிரவிருத்தி நிவிருத்தி அதீனமான சாதனத்தானே சாதிக்கப்பட்டவை யெனவும் அசரங்கட்கோ தெய்வத்தாற் கிடைத்த சாதனுதீனமானவை எனவும் இருவகையன்றோ போகப்பிரவிருத்தி அவ்வடிவ சேஷ்டையோடு கூடிய வைபவ சமயத்தில் மாத்திரம் இருப்பனவாய மாலை சந்தன அன்னபானுதி விடயங்கள் யாவுமே இன்ப மீவனவாகாவாம்; திரமற்றவையாகலின்; இலாபமற்ற போதும் கைவிட்டபோதும் துக்கத்தைக் கொடுப்பனவாம். நினக்கும் அனுபவிக்குங் காலத்தில் அவற்ருற் சுகந்தானே யெனின் ராகாதி தோஷத்தைப் பயத்தலானே பரம ஆபத்தை அடைவித்தலின் ஆபத்துக்குச் சுவாமிகளாகி மேன்மை மிக்கனவாம். இவைகள் சாஸ்திர நிஷித்தங்க ளல்லாதவைகள். இனி நிடேதிக்கப் படுவனவோ பாவத்தைப் பயத்தலின் பாவங்களாம், ஆகவே விடங்கலந்த அன்னம்போலாதலின் அதன் யோகத்திற் சுகமிருன் என்பதாகச் சம்சாரத்திலும் சுகமின்ருமெனத் துணிவேன். அவைசுகங் கொடுப்பன வல்லனவாயின் சுகம் செய்விப்பனவாய் ஒன்றற்கொன்று யாங்ஙனம் பற்றி நிற்கின்றன வெனின் எல்லாவிடயங்களும் தாம் இருப்புச் சலாகைகளாகிய ஊசிகள் முதலியவை போல ஒன்றற்கொன்று சம்பந்த மற்றனவேயாம். ஆனுல் இம்முறையாக எனக்கிது போகசாதனம் இதனுல் இவ்வகை இதனைச் செய்வேன் என்பதாதியாய்த் தன் மனக் கற்பனையானே கேவலம் கிரியை காரசாதித் தன்மையானே இவை சம்பந்திக்கின்றன; இவ்வாறே அந்வயமும் வியதிரேக

மும் காணப்படுதலின். யான் யார்? இத்திருசியக்கூட்டத்திற்கு வடிவம்யாதாம்? யாதின்பொருட்டு வந்தது, எனக்கு இவ்விராஜ்யத்தாலென்னே, போகங்களாற்ருனென்னே, அவற்றுள் யாது மித்தையேயாமோ அதுவே மித்தையாகுக; மாருகவாகா தொழிக.

யாவும் பொய்யேயாதலின் எப்பொருளிலும் ஆசையானது இன்றென்கின்ருர்.

பொய்யாகிய அதனுல் யாருக்குத்தான் என்ன தான் வந்தது. பொய்ப்பொருளானே அபகாரமாதல் உபகாரமாதல் எவருக்கும் உண்டாவதில்லை. மரீசிகையின் உதகத்தால் பூமிக்குப் பூஷணமேனும் அபூஷணமேனு முண்டாவதின்ரும். அதிஷ்டானபூத ஆத்மாவிற்குக் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் ஒரு சிறிதும் உண்டாவதில்லை யென்பது கருத்தாம். இவ்வண்ணம் சம்சாரத்தின் உண்மைவடிவை விசாரஞ் செய்வதாற் சித்தித்த பலம் யாதுகொலாமாலோ வெனின் கூறுகின்ருர்; எண்ணி யெண்ணிப் பார்ப்பதால் இரமித்தல் ஒய்ந்தது. இச்சம்சாரதுக்கம் எவ்வுபாயத்தானே நீங்கியொழியும் என்னுஞ் சிந்தையால் தாபமுற்றுத் துக்கிதனு யிருக்கின்றேன். எக்காரணத்தால் ஆதிகள் துன்புறுத்துகின்றன என்னும் வினுவிற்கும் சம்சார சாந்தியுபாயத்தை நன்கறியாத காரணத்தானே எனவிடை, பொருளால் ஈண்டேயியம்பப் பெற்றதென இனிதுணரற் பாற்ரும். அது மித்தையாயின் யாவர்க்கு என்னவந்தது, யாதொருகோதும் வாராதாம். இவை யாவும் பொய்யா? அல்லது சிறிது மெய்யுமாமோ? அவற்றினுள்ளும் திருஷ்டியுண்மையா? அல்லது திருசியமுண்மையா? ஹே பிரஹ்மசொரூபரே! மேற்கூறிய வகையானே ஆராயுமெனக்கதனுல் எல்லாவிடயங் களினுமே

வழிப்போக்கனுக்கு நீரின்றிய பூமியிற் பிரீதியில்லாததேதே போலப் பிரீதியில்லை. இவ்வாறெனக் காராய்ச்சி யுண்டாயிருத்தலினாலும் ஆராயுங்கால் அசாரத்தன்மை யிருத்தலினாலும் தங்களை வினவவேண்டிய அங்கிசம் மிகவுமுளதென்பதாம். எவ்வேதுவினாலே மோகிக்கின்றாயெனின்? பெருந்தருவானது தனது பொந்திலிருக்கும் உக்கிரமான அக்கினியினாலே வேதலேபோல இத்துயரமானது எங்ஙனம் நீங்குமென்னுஞ் சிந்தையானே வேகின்றேன். சமுசாரதுக்கத்தால் கற்போல இடைவெளியில்லாமல் நெருக்கிரம்பப்பெற்ற இருதயத்தை யுடையவனாயிருக்கின்றேன்.

எவ்விதத்தாலேனும் இத்துயரை நீக்கிக்கொள்ளலாமேயெனின்? கூறுகின்றார்.

சர்வபோக்கியங்களோடுகூடி விளங்காநின்ற நீ தரித்திரனைப்போல துக்கத்தையே வர்ணிப்பது எவ்வாறு ஒவ்வுமெனச் சங்கிப்ப, யாவும் அனர்த்தத்தைச் செய்யும் துஷ்டங்களே, எனக்காண்பித்து ஆதியில் அநேக அனர்த்த ஹேதுவான தனத்தை நிந்திக்கின்றார்: சிந்தைகளின் சமூகங்களே சக்கரங்களென்னும் ஆயுதவிசேடங்களாய்ச் சுழற்றுமிடமாம். தனங்களால் உண்டாக்கப் பட்டவைகளேயாய சிந்தைக்கூட்டங்கள் நேமிபோலப் புருஷனைப் பிளந்தெறியும். நன்றாகவிசேஷமாய்ப் பிரசவித்திரா நின்ற தாரங்கள் இல்லங்களி லிருப்ப மிகவும் விருத்தியான உக்கிர ஆபத்துக்களாற் பிடிக்கப்பட்ட குடும்பிகட்குச் சக்கரதுல்லிய சிந்தைச் சமுதாயங்களை உண்டாக்கும் அநேகங் குழந்தைகள் சூழ்ந்த மனைவிகளும் மனைகளும் சுகத்தின் பொருட்டாகாவாம்; மற்றோ துக்கத்தின் பொருட்டேயாம்: அதுபோலத் தனங்களும் ஆம். தன நிந்தையின் பின்னர் தனஹேதுவான ஸ்ரீயை நிந்திக்

கின்றார். இச் சம்சாரத்தின் கண்ணே அச்செல்வம் உதார மென்னும் மகத்தாயிருப்பதாம்; எங்கும் திரமற்றதாம், அச்செல்வமும் சுகத்தைக் கொடுப்ப தாகாதாம். நிச்சய மாய் மாறுகப் பரிமோகத்தின் பொருட்டு ஆம். குண முடையவர்களையே ஆசிரயிக்கின்றது இலக்குமி என்ப தாக நியமமின்மையின் அதற்கு ஆசிரயத்தன்மையில் துஷ்டத்தன்மையுளது மூடமையாக்குவதாம் துன்பத்தை யீவதாம், பெறுதற்கரியதாம் இவனிடத்திற் குணமிருக் கின்றது, இவனிடத்திற் றோஷமிருக்கின்றது, என்னும் ஆராய்ச்சியில்லாமலே பக்கத்துறுபவனைப் பற்றுநிற்கு மென்பது உலகவதந்தியாம். எங்ஙனமென்னின் அரசரி யற்கையைப் போலுமென்க. அரசரியற்கை துர்ச்சன மேனும் சற்சனமேனும் பக்கத்திலிருந்தால் பகுப்பின்றி யே பற்றுதலாம். துராரூடமுமாம், அல்லது அரசரியற்கை ஆமாத்தியாதியரைப் பற்றுமென்க. எனது பந்துக்களும் என் பொருட்டாக அழுவார்களே யென்னும் பயத்தானே கண்ணீர்பெருக அழவில்லை. தரித்திரம், சத்துரு, நோய், முதலிய தீவிரமான ஆயிரம் ஆபத்துக்களாற் பிடிக்கப் பட்டவர்கட்குப் பிரசவித்த அநேக மனைவியரோடு கூடிய கிருகங்கள்போலத் தனிகரைச் சிந்தைகளாகிய முனைகளால் எள்ளெள்ளாகத் துண்டித்துக் குவிக்கும் பொருட்டு முயன்ற சக்கரங்களாகிய தனங்கள் அடியே னுக்கானந்தத்தின் பொருட்டாகவில்லை. இவ்வாறு விட யங்கள் அசாரங்கள் அநர்த்தங்கள் விடய சம்பாதன காரணமாகிய தனமும் அவ்வாறாதும், இச்சம்சாரத்தில் நீங்காதவளாகி மிகமிகச் சுகவேதுவாகலின் மேலானவள் என இவ்விலக்குமி மூடர்களா லினிது கற்பிக்கப்படுகின் றாள். உண்மையாயோ, அவளும் கொலைபந்தம் நரகமுத லிய நிந்தைக் கிடமானவற்றையே கொடுத்தலானே அனு

வள்ளின்பமுங் கொடாமையானே, பெருமோகப் பொருட்டேயாவள். பெருமோகப்பொருட் டடைவுறினும் அடையாமற் சென்றிடினும், இகழுந்தனத்தைக் கொடுத்து விவேகத்தைக் கொடாமையினானும் நிந்தைக்கிடமே யாவள், இலக்குமி=செல்வம். அநேக மூர்க்க அரசர் தருமமும் குணமு முடையவரோடு நேயஞ்செய்வதில்லை; மற்றே, எவன்முற்பட்டானே அவனோடு நேயஞ் செய்தலேபோலத் துயருற்றுச் சம்பாதித்தபோதினும் தருமமுடையவரே யனுபவிக்கின்றாரென்பதாக இல்லாமல் குண அகுண ஆராய்ச்சியின்றியே முற்பட்ட எவனை யேனும் பற்றுவள்.

இலக்குமியால் தோஷங்கூறி அபிவிருத்தியின் கண்ணும் எல்லா மூடர்கட்கும் பிரியந்தந்து சந்ததம் போகானர்த்தங்களை ஈந்து வெகுவித தோஷங்களோடு கூடியிருக்கு மெனக் கூறுகின்றார்.

அவ்வச் சாதுவான கருமத்தாலேனும் அசாதுவான கருமத்தாலேனும் அபிவிருத்தியை யடையாநிற்கும், அபிவிருத்தி யடைந்தபோதினும் அஃதனர்த்தத்தின் பொருட்டேயாம். இலக்குமிரூபக்ஷீரம் தோடங்களாந் தர்ப்பாதி விடப்பாம்புகளின் விடவேகத்தினுடைய விசர்ப்பணம் போல ஆசிரிக்கின்றது. எங்ஙனம் பால் உரகத்தின் விடவேகத்தை வளர்ப்பதாமோ அங்ஙனம் தோஷ சர்ப்பங்களின் பிரபாவரூப விடவேகத்தை வளர்ப்பதாய இலக்குமிரூபப்பாலுமாம்.

எக்கருமத்தின் பலம், தன இராஜ்ஜிய இலாபாதியின் உலோபத்தானுண்டாம் இம்சை பொய்முதலிய தோஷ சர்ப்பவிஷ வேகத்தின் பொருட்டாமோ; போர், சூது, வாணிச்சியம் முதலிய அவ்வக்கருமத்தானே இவ்விலக்

குமி விஸ்தாரத்தை யடைவளேயன்றி யாகதானுதியானே யடையாள்; மாறாக, அவை அழிவின் காரணங்களேயாம். வாயுக்கூட்டத்தாற் பனியேபோல எதுவரை யிலக்குமி யானே பெருங்கஷ்டப்படுத்தப் படவில்லையோ அது வரையுயிர்கள் தம்மவரிடத்தும் பிறரவரிடத்தும் தயை, தாக்ஷிண்யம், நேயம் முதலியவற்றோடு கூடியிருப்பர். மேலும் செய்ந்நன்றியறிவோர், விவேகியர், சூரர், குசலர், இனியவர், முதலிய யாவரும், இலக்குமியினாலே, பெரும் புழுதியாற் பதிந்த அருமணிபோல மலினத்தை யடைவர்.

ஸ்ரீமான்களுள்ளும் அநேகர் தருமமுடையவராயும் கீர்த்தியுடையவராயும் காணப்படுகின்றாரெனின்? உரைக் கின்றார்.

நாகஞ்சூழ் குழிக்கொடியானது, சர்ப்பபந்திகள் புரளும் தேகத்தோடு கூடியிருப்பதேபோலச் சடர்களின் பந்தியால் காத்திரங்களிற் புரளும்படியான தேகத்தை யுடையவளாவள். இலக்குமியை இகழ்ந்ததின் பின்னர் இலக்குமியின் போக நிமித்தமான ஆயுளை நிந்திக்கின்றார். இலையின் ஈற்றுக்கூற்றின் நுனியில் தொங்கும் உதகலே சம்போல பங்கசீலம் வாய்ந்த ஆயுளானது அசமயத்தில் சரீரத்தை விட்டோடிவிடும். இதன்கண்ணே திருஷ்டாந் தம் இயம்புகின்றார். அநுன்மத்தன் உன்மத்தனை விடுதல் போலவாம், அல்லது உன்மத்தனைப்போல விருக்கும் சரீ ரத்தை யென்றேனுங் கொள்க. உலகராலிகழப்படாத ஸ்ரீமானும் மொழிதவறாத சூரனும் சமதிருஷ்டியை யுடைய பிரபுவும் ஆகிய மூவரும் கிடைக்கக் கூடாதவரே யாவர். மனதுக் கினிமையானவளும், மனோவிருத்தியைக் கவர்பவளும் அதோகதி மரண முதலியவற்றை யுண்டாக் குங் காரியங்களானே தேடத்தக்கவளும், ஒரு கணத்தி

லழிபவளும், பாம்பின் மாலைகளை யாகத்தி லலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் பாழுங்கிணற்றிலும் படுகுழியிலும் எழுந் தமலர்க்கொடி போன்றவளுமாவ ளிந்தஇலக்குமிதேவி. இலக்குமியைப் போலவே ஆயுளும் சுகத்தின் பொருட் டாகாதாம், ஆயுளானது மூங்கிலிலை நுனிமேற் றாங்கும் பனிநீர்போலக் கணத்தில் நீங்குவதாகும். உன்மத்தனைப் போன்ற ஆயுள் உன்மத்தமாய உடலினின்றும் அகா லத்தி லோடிவிடும்.

சிலபால் தீர்க்கமான ஆயுளும் காணப்படுகின்றதே யெனின், உண்மையே, அதுவும் ஆத்மஞான உபயோக மற்றதா யிருப்பின் வியாதி, ரோகம், ஜரை, முதலியவற் றோடுகூடி காமாதிகளாற் கலக்கமுற்று, அனர்த்தத்தின் பொருட்டேயாம் என்கின்றார்.

விடயப்பாம்பு தீண்டலானே எங்குஞ் சிதறுண்ட சித்தத்தையுடையவரும், அதிதிடமாகிய ஆன்மஞான மில்லாதவரும் ஆகியோர்க்கு ஆயுளானது ஆயாச காரண மாம். பிரஹ்ம வித்துக்கட்கு மிவ்வாறேனுகாதெனின்? யாவர் நன்கறிய வேண்டியதை யறிந்துளாரோ, அபரிச் சின்ன வஸ்துவின் கண்ணே இளைப்பாறி யுளாரோ இலாப அலாபங்களிற் சித்தசமாதான மடைந்துளாரோ அவர் தம்மாயுள் சுகத்தைக் கொடுப்பதாம். நாங்கள் தேகாதி களிடத்தில் இவ்வளவுதா னுன்மரூபமெனத் துணிந்து சம்சாரமேக மின்னற் கூட்டமாகிய ஆயுளிற் சுகிகளாகி லேம். எளிதாக ஆகாயத்தைப் பிளக்கலாம், வாயுவைக் கட்டலாம், அலைகளைக் கோர்க்கலாம், ஆனல் ஆயுளின் கண்ணே நம்பிக்கை வைக்கமுடியாதாம்.

மேலும் அற்பவாணுளின் பயனை நாடில் நிற்பது ஆபத்தே என்கிறார்.

சரற்காலத்திருக்கும் அற்பமேகம்போலவும், தைல மில்லாதவிளக்கே போலவுங் அலையாகின்ற அலைபோலவும் சென்றதாகவே கருதவேண்டும். முற்றினும் ஆசை நீக்க மாகிய இளைப்பாறுதலை யடையாத மகாமூடன், சுகப் பொருட்டல்லாத விஸ்தாரமாய ஆயுளைத்துக்கத்தின் பொருட்டே, ஆண்குதிரைக்கும் பெண்கழுதைக்கும் பிறந்த அசுவதரியானது தனது கருப்பம் தன் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வருவதாயிருந்தபோதினும் கருப்பந் தரிக்க இச்சிப்பதேபோல இச்சிப்பன்.

ஞானத்திற்குச் சாதகமாகாத ஆயுளை விசேஷமாய் நிந்தித்து அதற்குச் சாதகமாகும் ஆயுளைக் கொள்ளத் தக்கதாக ஸ்துதிக்கின்றார்.

இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே வாழும் வாழ்க்கையானது எனக்குப் பிரியமாகத் தோற்றவில்லை. அவசியம் அடையவேண்டியதாகிய பரம புருடார்த்தத்தை அடைந்து எப்போதும் துயரமே சிறிதும் அடையாமல் மேலினும் மேலாய ஜீவன் முத்திச் சுகத்தானத்தையுற்று வாழும் வ்ாழ்க்கைதான் வாழ்க்கை யெனப்படும். மரங்களுந்தான் வாழுகின்றன, பசுபறவைகளுங்கூட வாழுகின்றன; அதுபோல் மனனத்தின் மனஞ் செலுத்தாமல் வாழும் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையாமோ? மனனத்தின் பயனாகிய தத்துவஞானமேனும் வாசனக்ஷயமேனும் அடையாமல் வாழும் வாழ்வு துச்சமேயன்றோ? மீண்டு மீண்டும்பிறவாத பெரியவரே புகழும் வாழ்க்கையை உலகிலுடையவராவர். மற்றையர் நெடுநாள் வாழ்பவராயினும் அசுத்தமாகிய தேகாத்மபுத்தி யுடைத்தாயிருத்தலின் கிழக்கழுதையொப்பக் கிழான இகழும் வாழ்க்கை யுடையவரோ யாவர். அந்தமொன்றில்லா ஆநந்தம் பரமானந்தமாம்.

அஞ்ஞஜீவிதத்திற்கு விருக்ஷாதி ஜீவிதம்போலத் துர்ஜீவிதத்தன்மையைத் தரிசிப்பித்து அச்சரீராதிகட்கும் துஷ்டத்தன்மை அர்த்தத்தாற் றரிசிப்பிக்கப்பட்டது, அதனைத் தெளிவிக்கின்றார்.

பாரம் எங்ஙனம் தரிக்கமுடியாததாய்ச் சுவாதீனமாகாதோ அங்ஙனம் அவிவேகியாதிகட்குச் சாஸ்திராதிகள் சுவாதீனமாகாவாம் என்றுணர்க. ஈண்டு அவிவேகி என்றது விவேக சாமர்த்திய மில்லாத மந்தபுத்தியென விளம்ப விழைந்ததாம். அற்றேல் ஆத்மவித்துக்கும் தேகம் பாரமே, ஆக ஆண்டு அனாத்மவித்துக்கு உடம்பு சுமையென உரைத்ததென்னே யெனின்? இங்ஙனமன்றும், ஆத்மவித்துக்குச் சரீரமே இன்றாதலின் உண்டெனினும் பிராதிபாசிகமாய அதன் கண்ணே முன்போல் அபினிவேச மின்மையின் அதன் சம்பந்தமாய் வாராநின்ற லாபசேதங்களில் உதாசினமுண்மையின் என்க. திரசேட்டைகள் என்பதில் சேஷ்டைக்குத் திரத்தன்மை திரகாரிய விஷயத்தன்மையாலாம். திதசேஷ்டையெனினும் இதேபொருளாம். அவிவேகிகட்குச் சாஸ்திரம், பாரம்போல வீணான சிரமகாரணமாம், ஆசையுடையவருக்கு ஞானம் பாரமாகும், சர்வ சிரமங்களையும் நீக்குவதிற் பிரசித்தமாகிய ஞானமும் பாரமாயின் மற்றவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதெங்ஙன். சாந்தியற்றவனுக்கு மனது பாரமாம்; ஆன்மாவை யறியாதவனுக்குத் தேகம் பாரமாம்; சிறந்தரூபம், வாணாள், மனது, மதி, அகங்காரம், தொழில்கள் முதலியயாவுமே கெட்டபுத்தியுடையவருக்குச் சுமைசுமப்பவர்க்குச் சுமையேபோலத் துக்கப் பொருட்டேயாகும் என்பதாம்.

யௌவன அவத்தைகளின் ரூபாதிகள் சுகத்தின்

பொருட்டாமேயெனின் அதற்கஸ்திரத்தன்மை யுண்மையின் இங்ஙனமின்று மென்கின்றார்.

புருடார்த்தத்தில் உபயோகிக்கவில்லை எனவுணர்ந்து ஆதரவு செய்யாத யவ்வனத்தால், துஷ்டனென்று தெரியாதவரையுமே சாதுவால் துஷ்டன் ஆதரிக்கப்பட்டுத் தெரிந்தபின் கைவிடப் படுவதேபோலச் சில தினங்களிலேயே கைவிடப்படும். ஜீவன் முத்திச் சுகத்தினாலும் நிலைபேற்றினாலும் எப்போதும் விடுபட்டதும் மிகவும் துச்சமாயதும் குணமற்றதும் மரணத்தைச் சேவிப்பதும் இவ்வாயுள் எவ்வாறுமோ அவ்வாறு இவ்வுலகில் ஒரு பொருளுங் கிடையவே கிடையாது. மேற்கூறிய வகையே எல்லா அனர்த்தங்களும் தொடங்குதற்குக் காரணமாகிய தம்பமும் மமதையாகிய கொடிக்குக் காரணமும் ஆகிய அகங்காரமும் சுகவேதுவாகாதாம்; மாறாகச் சர்வ தோஷங்கட்கும் அபிமான மூலமாயிருத்தலின் அனர்த்தமே செய்கின்றது. அதன் விஸ்தாரமெங்ஙன மெனின் அஞ்ஞானமாகிய நிமித்தத்தானே வீணாகவே அகங்காரமானது எழுகின்றது, வீணாகவே நாற்புரமும் வளருகின்றது, அதனாற் புருடார்த்த மின்றாம். அதனது காரணமும் மோகமேயாகும். பொய்மயமாயும் நோய்மயமாயு மிருக்கும் கெட்ட அகங்காரமாகிய சத்துருவினாலே மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்.

அகங்காரம் துர்வைரி என்பதையே சாதிக்கின்றார்; அல்லது அகங்கார வயத்தினாலேயே கொடியவை யாவையும் எய்தலின் அதன் பலத்தையே ஒருவாறு காண்பித்து விஸ்தரிக்கின்றார்.

அகங்காரவயத்தானே ஆபத்தாகிய சரீரதுக்கமாம். அகங்காரவயத்தானே கொடிய மானச துக்கங்களாம்;

அகங்காரவயத்தானே இச்சையும் கெட்டதொழிலுமாம்; அகங்காரமே எனக்கு நோயுமாம்; மேலாயதும் நெடு நாள் வைரியுமாய அவ்வகங்காரத்தைப்பற்றி அன்ன முண்ணேன் தண்ணீருமருந்தேன் எனின் இனி யரும் போகங்களைப்பற்றிப் போகிக்கும் விடயத்தில் அறைய வேண்டியதென்னே! அகங்கார வயத்தினுனே என்னுல் யாவை புசிக்கப்பட்டனவோ, ஆகுதி செய்யப்பட் டனவோ, விவகரிக்கப் பட்டனவோ, அவை யாவுமே துச்சங்களும் அசாரங்களும் ஆகிய பொய்களேயாம்; அகங்கார மில்லாமையே மெய்யாம். நானென்னும் தோற்ற முண்டாயின் ஆபத்தில் துயரடைகின்றேன் இலதாயினோ இன்பமடைகின்றேன். ஆதலின் அகங்கார மின்றி யிருத்தலே மேலானதாம்.

அகங்காரவசத்தாலென்று கூறியதையே விஸ்தரிக் கின்றூர்; அல்லது அகங்காரம் தீரும்வரை எல்லாக் கிளர்ச்சிகளும் மேலும் மேலும் விளைந்துகொண்டே யிருக் கும் என்கின்றூர்.

அகங்காரத்தியாகத்தால், அதன் சாக்ஷியாகச் சேடித்த அநிதமம்சமாயிருக்குமாறு நன் குபதேசித் தருளுவீராக. ஈண்டுத்தொனித்த பொருள் கூறப்படும்:— அகங்கிருதிபதம், அகமெனச் சப்தித்தலால் அகங்கிருத் கோவாம் அதன்கண் நிகழும் பதம்; அல்லது அகம்சப்த விஷயாகிருதிப் பிரயத்தனம் எக்கோவிற்கோ அது அகங் கிருதியாம் அதனது பதம், பாதமாம். ஆகவே சஞ்சல மாய், குக்ஷிப்பிரதேசத்திருப்பதாய், உத்தமமான ரஜ் ஜுவினுல் விடுபட்டதாய், எப்புறத்தும் அடிமுதலிய வற்றுனே அதிசயமாய துக்கத்தைக் கொடுக்கும், கோவின்பதத்தை விவேகி பற்றுதலேபோல அவ்வகங்

காரபதத்தை யான் பற்றுதிருக்குமாறு உபதேசித்தருளு விராக. விவேக ஜோதிக்கூட்டத்தை மறைக்கும் அகங்காரமாகிய மேகம் நாற்புறத்தும் சரீரங்களை விரிக்கின்ற காலம்வரையுமே ஆசை மல்லிகைப்பூங்கொத்தானது மலர்ந்துகொண்டிருக்கும். அகங்காரமாகிய மேகம் சாந்தமானபோது ஆசை யென்னும் நவமின்னற்கொடியானது அணையுந் தீபச்சிகை யொடுங்குவதேபோல மிக விரைவில் எங்கேயோ ஓடிவிடுகின்றது. மூர்க்கத்தன்மையினுலே சோகத்தாற் றுக்கிக்கும் நிரகங்கார விருத்தியோடு கூடிய எனக்கு யாதுபதேசிக்கத் தக்கதாமோ அதனை ஈண்டு தேவரீர் உபதேசித்தருள வேண்டுகின்றேன். இவ்வாறு அகங்காரத்தையும் அஃதுண்டாக்கிய அனர்த்தத்தையும் அதைக்கெடுக்கி னுண்டாம் பயனையும் இனிது வருணித்துத் தமக்கு அதன்றியாகத்தாலுண்டாம் சிரவண அதிகார அடைவைக்கூறி ஸ்ரீ இராகவர் உபதேசிக்கும் பொருட்டுப் பிரார்த்திப்பார். எல்லா ஆபத்துக்கட்கும் இடமும், நிலையில்லாததும், உள்ளே யிருப்பதும், சாந்தியாதி உத்தம குணங்களானே விடப்பட்டதும், நாற்புறமும் மிகத்துயரை உண்டு செய்வதும், ஆகிய அகங்கார வடிவ அடையாளத்தை விவேகத்திறத்தானே பற்றுமல் ஒழித்துவிடும் வகையையும், மற்றுமின்னும் என்ன சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதையும், ஆன்மதத்துவத்தையும், தேவரீர் உபதேசிக்க வேண்டுமென்பதாம்.

அகங்கார நிந்தையின் பின்னர் அகங்காரத்தின் காரியமான மனத்தை நிந்திக்கின்றார்; அல்லது அநேக ஊகங்களாலும் திருஷ்டாந்தங்களாலும் விஸ்தாரமாக மனத்தோடங்களைக் கூறத்தொடங்குகின்றார்.

அகங்காரத்தைப் போலச் சித்தமனங்களும் சுகஹே

துக்க ளாகாவாம் ; மற்றோ, துக்கஹேதுக்களே யாகும் ; "மகத்துக்கள் சேவையை முத்திக் கேதுவாய் மலர்வர்" என்னும் வாக்கியத்தானே நல்ல முமுக்ஷுக்களால் இன்றியமையாது செய்யதக்கதாய ஆரியசேவையைவிடுத்துக் காமாதிகளானே சிதிலத் தன்மையாகிய புருடார்த்த சாதன ஆற்றலின்மையைச் சித்த மடையும்; வாயுப் பிரவாகத்திடையிலகப்பட்ட மயிற்றோகை நுனியின் சஞ்சலம்போலச் சஞ்சல சுபாவமுடையதாதலிற் சலிக்கும் மனதும் பிராணவாயுவின் அதீனமாய்ச் சலனமாகவேயிருக்கும். எவ்வாறெனின்? பொருத்தமா,பொருத்தமின்று என விசாரியாமல் மிகுந்த வியாகூலத்துடனே மேலும் மேலும் வீணுகவே, எவ்விடத்தும் தனக்கு நிறையுங்காரணங் கிடையாமையின் தீனமான நகர் நாயானது மிகுதூரத்திலும் தூரமாகச் சுற்றித் திரிதல்போலச் சுற்றித்திரியும். எவ்விடத்தும் ஒரு சிறிதும் அடைவதேயில்லை. பெருந்தனங்களை அடைந்தபோதினும் மூங்கிற்பிரம்புப் பெட்டிகள் தண்ணீரால் நிறையாததேபோல உள்ளே நிறைவையடைவதே கிடையாது. குரூரம் = நிஷ்டூரம்.

மேலும் அச்சித்தம்செய்யும் பேரனர்த்தத்தையே விரிவாகக் கூறுகின்றார்.

சந்ததம் உதரம் நிறையாத மனைவியாகிய பெண்ணையைப் பின்றொடரும் கோரமான நாயால் பெரும்பாரம் வாய்ந்தபிணம் தின்னப்படுவதேபோல ஆசையாகிய மனைவியைப் பின்றொடரும் சித்தத்தால் யான் தின்னப்பட்டேன். ஆற்றங்கரைத் தருவானது, அலைமிகுத்துச் சஞ்சலித்துக் கரைக்கும் நீர் வெள்ளத்தால் வீழ்க்கப்பட்டிழுக்கப்படுவதேபோல, அலைபோற் சலித்துக் கிடையாத விடயத்தின் மொத்துண்டுழலும் விருத்திகளோ

டுற்ற சடவடிவமாய சித்தத்தால் இழுக்கப்பட்டேன். சூறைக்காற்றினலே துரும்பானது இடையில் வீழ்த்தற் பொருட்டும், சூனியத்திற் சுழற்றும் பொருட்டும் இழுக்கப் படுவதேபோல யான், தருமப் பிரவிருத்தியானே சுவர்க்கத்திற் செல்லில் அகாலத்தில் வீழ்தற் பொருட்டும், அஃதில்லையாயின் சுகலேசமுங் கிடையாத இவ்விடத்திலேயே புழுபறவை முதலிய பிறப்புக்களானே சுழலும் பொருட்டும், மனத்தால் நெடுந்தூரம் இழுக்கப்பட்டவனுயிருக்கின்றேன். அவ்வாறே:—“இந்நெறி தன்னினே யிறங்குவர் மீண்டே” எனவும் “பின்னிவ்விரு நெறியுளொன்றேனும் பெற்றில, அன்னவிவை துச்சமாம் பிராணியா யநேகமுறை, பின்னும் பிறக்கும் பிறத்திபிறத்தி, யென்னுமிது மூன்றுவது தானமாம்” எனவும் சுருதிகளும் புகல்கின்றனவன்றே.

துஷ்ட சித்தமானது என்னைக் கீழும்மேலுமாய்க் கிருகிருக்கின்றது என. “பிராணனற்றது, மனமற்றது, சுப்பிரம், அக்ஷரத்தினும் பரத்தினும் பரம்” என்னும் ஆத்மதத்துவப் பிரதிபாதக சுருதி இருத்தலின் உனக்குச் சித்தமே இன்று. இலதாகவே எங்ஙன் அதனுல் ஏவப்படுந் தன்மையென ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

பாலகன் தன்மேனிச்சாயை முதலியவற்றில் வேதாளத்தை ஆரோபித்து அதனுற் பீடிக்கப் பெற்றவனுவன். பொய்யாகவே செறிதலும் அதன் விசாரத்தால் மாறுதலும் சித்தத்திற்கும் வேதாள சம்பந்திக்கும் சமானமாம், உருளேயானது கயிற்றினுற் சுற்றப்படுவதே போலத் துஷ்டசித்தத்தாற் பாதாளத்தினின்றும் பிருதுவியிற் செல்பவனுகியும் பிருதுவியினின்றும் பாதாளத்திற் செல்பவனுகியும் சுற்றப்படுகின்றேன். பாலன் பயப்படக் கற்

பிக்கப்பட்ட வேதாளம், பாலபுத்தியினுனே இருப்ப தாய்த் தோற்றி அவனுக்கே பாலியம் நீங்கினவுடனே விசாரத்தால் அசத்தாவதேபோல அஞ்ஞான மதியினுனே வெற்றிகொள்ள முடியாததாகியும், பொய்யாகவே தோற்றுவதாகியும் விசாரத்தால் விவேகமுதித்த அளவில் வடிவமே யில்லாததாகும் துஷ்டசித்தத்தானே பீடிக்கப் பட்டுளேன்.

ஹே ராகவ! நீ கூறியவாறு சித்தமானது துஷ்ட சேஷ்டையைச் செய்யும்பக்ஷத்தில் நிக்கிரகித்துவிடலாமே எனின் முடியாதகாரியமா யிருக்கின்றதென்கின்ருர்,

ஆகாசாதி பதார்த்தங்கட்குச் சித்தம் உபாதான காரணமாம். அங்ஙனமே சங்க்ஷேபசாரீரகத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுளது:—"முத்தொரொ டமுத்தர்பின்னினய லறி வாளர்மூடர், மத்தக மாதிமண்ணீ ருகியமகிதா னெல்லாம், அத்தம தவித்தைபெற்ற வகப்பொறி யாக்குமத்தை, மைத்ததை யறிகமாருய் மனனுணர் வடைந்திடாதே" (இ—ள்) அற்றேல், நித்திராதி தோஷ ஜன்னியமாய சொப்பனம் அவித்தை அத்தியாசத்தானே அதைக் காண்பவனினும் அயலாக அசத்தென்பது கூடும், அதனுனே யாங்ஙனம் ஜாக்ரத் பிரபஞ்சத்தின் சாமியமாதல், அதனுனே வைதர்மியத்தானும் சொப்பனுதி போலாகாதாம் எனச் சொப்பனவைஷம்மியம் சூத்திரக் காரர் கூறினர் எனக்கடாவ, பிரமாதா விருப்பப் பாதமாவது கொண்டும் பாதமாகாதது கொண்டும் சொப்பன ஜாக்கிரங்கட்கு வைதர்மிய மிருந்தபோதினும் அத்தியஸ்தத் தன்மையானே, முக்காலத்தினு மில்லாமற்போதலில் யாதொரு விசேடமுமின்ரு மென்னுங்கருத்தோடும் விடையிறுத்த வுத்தேசித்துக் கூறுகின்ருர்:—முத்தரென.

சுகாதி முக்தர் சைத்திராதிய முக்தர் இங்ஙனம் குரு முதலிய அறிஞர் தேவதத்தாதி அறிவிலர், மண்பிருதிவி, என்பதை யந்தமாகவுடைய விசுவமா மிதுமுழுதும் தன்னவித்தையி னுண்டாய அந்தக்கரணகத வாசனை நிமித்தத்தானே அதனது சேஷ்டை மாத்திரமேயாம்; அவித்தையின் காரிய அந்தக்கரண பரிணாமமென்றேனும் அறியத்தக்கதாம், மாறாய் = சொப்பன விலக்ஷணமாகச் சத்தியமாய் நீயறியவேண்டாம், அல்லது இங்ஙனம் தள்ளத்தக்க சமுசாரப் பிரபஞ்சத்தை யவித்தையாலாயது என்பதை நிரூபித்து முன்னர் விவர்த்ததிருஷ்டியினானே ஏக அநேகஜீவவிடயமாக இருவகைமை யியம்பப்பட்டது, ஆண்டுச் சுகர்முக்தர், நம்மனோரல்லவாம் என்பதாய், வைதிக இலௌகிக விவகாரத்தை யனுசரித்து ஜீவநாநாத் தகைமையே பொருந்துமென வினவித் திருஷ்டிமாத்திரம் அங்ஙனமே சொப்பனம் போலும், உண்மையாக வேனும், வியாவகாரிக மாகவேனும் ஜீவபேத மில்லையாம். அங்ஙனமன்றோ:—அவித்தையின் கண்ணேபிரதிபிம்பிதமான சைதன்யமே ஜீவனும், அவித்தையும் எளிதிற்கோடல் என்னும் யுக்தியா லனுக்கிரகிக்கப்பட்ட அஜை ஏகை" எனபதாதி சுருதியால், அதனனுபவத்தால், அதனது பேதத்திற் பிரமாண மின்மையினானும் ஏகமாகவே சித்தமாகின்ற படியால் ஜீவனும் ஒருவனேயாவன். அவனும், அவித்தியாகாரிய அநேக அந்தக்கரண வரைவினானே அநேகரூபப் பிரமாதா கருத்தா போக்காத் தன்மையை யடைவன், என இலௌகிக வைதிக விவகாரம் யாவுமே எவ்வாறு வேண்டப்படுமோ அவ்வாறு ஒரு ஜீவனை யுடன்படினும் ஒத்தே யிருக்கின்றதாம், ஆகவே அநந்த ஜீவகற்பனைசெய்தல் அடாதாம்; வேறோ

ராற்ருற் பெறப்படாத அளவை யின்மையினுனு், அரி திற்கோடலாலும் என்க. அந்தக்கரண நானுத்தன்மையும் ஏகஜீவவாதத்திலும் பிரசித்தமாய் விவஸ்தையோடுகூடி விளங்கும் விவகாரத்தை யனுசரித்துக் கற்பிக்கப் பெற்ற தாய் லோககந்தித் தன்மையையும் கவர்வதின்ருமென் னுங் கருத்துடன் கூறுகின்ருர். முத்தரொ டமுத்தரென என்பதாம். அக் காரணசித்தமுளதாயவழி அதன் காரிய மாகிய முப்புவனம் நிகழாநிற்கும், அக்காரணம் நஷ்ட மாகிய வழியோ அதன்காரிய பூதஜகத்தும் க்ஷீணமேயாய் விடும். ஆகலின், அச்சித்தமே புருடார்த்த மடைவான் பிர யத்தனத்தாற் கூறப்போதலின் சிகிச்சை செய்து வயப் படுத்தற்குரியதா மென்றுணர்க. துயரமடைந்தும் கவரத் தகாத மனமாகிய பேயானது எப்போதுந் தகித்தற்கேது வாதலின் தீயினுமிக்க வெப்பமுடையதாம்; மலைகளைத் தாண்டுவதினும் இதனை வயப்படுத்தல் மிகவுங் கஷ்ட மாம்; இதுவயிரத்தினும் வலியதாகும், இடியினுங் கொடூர முடையதாம். பெருங்கடலைக் குடிப்பதினும் மேருகிரி யைப் பெயர்த்தெடுப்பதினும் அக்கினியை விழுங்கு வதினும் சித்தத்தை யடக்கல் மிகவும் கஷ்டமாம். பொருள் கட்கெல்லாம் சித்தமே காரணமாம். அஃதிருந்தால் மூன் றுலகமுமுளது, அஃதடங்கின் அகிலமுமடங்கும், எம் முயல்வானும் அது நோய்போல அவசியம் அகற்றத்தக்க தாம்.

கூறியதையே திருஷ்டாந்த முகத்தால் நன்குகூறு கின்ருர்,

சித்தமானது மெலியமெலியச் சுகதுக்காதிகளும் அத்தியந்தம் தோற்ருமல் நசித்துவிடும் என்றெண்ணு கின்றேன். மனத்திற்குத் திருஷ்ணைவாயிலாக அநர்த்த

ஹேதுத்தன்மை யுண்மையின் மனநிந்தையின பின்னர் நீக்கும் பொருட்டுத் திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றார். மோக விருள் = ஹார்தாந்தகாரம், இருதயத்திருக்கும் அந்த காரத்தோடு கூடிய சந்திரிகையில்லாத இரவு திருஷ்ணை யாகிய ஆசையாம். ஆசையாலே தொழில்கள் அதிக மாகத் துயரமாய் முடியும். அறிவேயாய ஆகாயத்தில் குரோதிகளேயாய கௌசிகங்களின் பந்திகள் உலவும், பிரசித்த அந்தகார இரவு பிரசித்த ஆகாச உலூக பந்தி கட்குப் புரணவேது வென்பது பிரசித்தமேயாம். பெரும் பர்வதங்களினின்றும் பெருங்காடுகள் உண்டாவதே போலச் சித்தத்தினின்றும் நூற்றுக்கணக்கான இச்சுக துக்கங்களியாவும் திரமாயுண்டாகின்றன; விவேகமிகுதியி னுனே அம்மனம் இலயமடையுமாயின் அவைகள் அடி யோடுந் தொலைந்து விடுமென எண்ணுகின்றேன். எல் லாப் பாவங்களேயும் உண்டாக்குவதும், தீனலோப மர ணங்களே யீவதும் உலகமுழுவதும் உலாவுவதும் ஆகிய ஆசையையிகழ்தல் செய்கின்றார். பரமப்பிரீதிக் கிடமான ஆன்மதத்துவத்தையும், இருதயத்திலுதித்த விவேகாதி களேயும், மறைக்கும் கெடுக்க முடியாத இருளினுலே, இச் சேதனுகாசமாகிய ஜீவன்பால், இராகாதிதோடக் கூகை களின் கூட்டம் குலாவித்திரியும்.

திருஷ்ணையானது கேவலம் தோஷத்தையே யுண் டாக்குகின்றது என்பதாகமாத்திர மின்றும், மற்றே, குணங்களேயும் நாசஞ்செய்கின்றதென்கின்றார்.

சுதைகளானும் தாகஉபசமனம் ஆகாதென் றெண் ணும்வண்ணம் தகிக்கப்பட்டேன். விவேக வைராக்கி யாதி குணங்களுக்குள் எவ்வெதன்பால் யான் அதிக ஆவற்படுகின்றேனே அவ்வதை யெனதாசை, வீணையின்

நரம்பைத் துஷ்ட எலி கடிப்பதேபோலக் கெடுக்கின்றது. சுழலாநின்ற பிரவாகத்திற்பட்ட இலைபோலவும், சண்ட மாருதத்தின்கண்ணேபட்ட துரும்பேபோலவும், ஆகாயத்தின்கண்ணே சரற்கால வெண்மேகம்போலவும், சிந்தையாகிய சக்கரத்திற் சுழலுகின்றேன் யான். எங்களுடைய பாரமார்த்திக வடிவத்தை யடையமுடியாத மதியையுடைய யாங்கள் வலையிற் பறவைகள்போலச் சிந்தையாகிய வலையிலகப்பட்டுக்கொண்டு பெருமயக்கத்தை யடைகின்றோம். ஆசையெனப் பெயரிய அழலினானே யழற்றப்பட்டயான், அமுதத்தானுந் தாகசாந்தியை யடையமாட்டேனென வெண்ணுகின்றேன்.

அற்றேல் தீரனுய் விசாரவானுய் திருஷ்ணைக் கனுகூல வியாபார ரகிதனுயிருக்கும் நின்னை யெங்ஙனம் திருஷ்ணை தாகப்படுத்துவதாகும் எனக் கூறுகின்றார்.

ஆசையானது, அறிவுமிகுந்து தைரியத்தோடு கூடியிருக்கு மென்னையும் பயமுறுத்துகின்றது, விவேக நேத்திரங்களோடும் வெளி விழிகளோடுங் கூடியிருந்தபோதினும் குருடாக்குகின்றது, அபரபக்ஷத்திரவேபோல ஆனந்தத்தோடுகூடி யிருந்தபோதினும் பெருந்துயரப்படுத்துகின்றது. ஒருவனது மனத்தையும் வயப்படுத்த முடியாமலிருந்தபோதினும் யாவர் பின்னும் தொடர்ந்து யாதொரு யோகலாபப் பயனையும் சிறிதும் அடையாமல் விருத்த விலைமாதைப்போன்ற விருப்பம் துயரையே யடையும். விரிந்தபுவன நடனசாலையின்கண்ணே சோகமோக கருணை நகைப்பு முதலிய பலவித ரசங்களோடு கூடிய சமுசாரப் பெருங்கூட்டத்தில் ஆசையாகிய கிழத்தாசி யாடுவள்.

வேறு வகையானே திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றார்.

ஆசையோ சுகமொன்று மின்றிய கஷ்டத்துடன் சேட்டிக்கும். அசாத்திய விடயத்திலும் உண்டாந்தன்மை, துன்புற்றும் நிறைவின்மை, திரமின்மை வடிவ வேறு தோடங்க ளிருக்கின்றன வென்பார், எதிர்கிடைத்தற் கென்றார். நடக்கவுஞ் சாதிக்கவும் முடியாதவளா யிருந் தாலும், நடனகதியை முயல்பவளான, ஆசையாகிய கிழக் கூத்தியானவள் வலுவின்மையினுனே மனமகிழ்விலாம லானந்தமின்றிக் கூத்தாடா நிற்பள். ஆசையாகிய அதி சஞ்சலவானரம் அடையத் தாண்டமுடியாததன்கண்ணும் எண்ணமாகிய பாதத்தை வைக்கின்றது; திருப்தியடைந் திருந்தபோதினும் இலாபமென்னுங் காய்கனியை விரும் பிக்கொண்டேயிருக்கும். ஓரிடத்தில் நீள்காலம் நிலைத் திருப்பதே கிடையாது. பிராணிகளின் கருமானு சார மாக விருக்கும் பிரஹ்மாவின் சேஷ்டையைப்போல ஆசையானது சுபமா யுசிதமானதைத் தொடங்கி அதனை முடிக்காமலே அசுபமா யனுசிதமாய்த் தொடங்கியதற்கு மாறுய எல்லாக் காரியங்களையுமே அதிவிரைவி லனு சரிக்குமாயினும் இளைப்பாறுவதே கிடையாது மற்றுே, எப்போதுமே சுப அசுபப் பலப்பொருட்டு முயன்று கொண்டே யிருக்கும்.

ஓரிடத்தில் நிலையாமையையே காண்பிக்கின்ருர், எப் போதுமே சுப அசுபப்பலப்பொருட்டு முயன்று கொண்டே யிருக்குமென்பதை விரிக்கின்ருர்.

விரித்துக் கூறுவதாலென்னே! தொகுத்துக் கூறக் கேளுங்கள் திருஷ்ணையின் றுஷ்டத்தனத்தையெனக் கரு திக்கூறுகின்ருர். சருவசமுசார தோடங்களின் மத்தியில் ஆசையொன்றே பொல்லாததாம். ஆயின் என்னதான் றிருஷ்ணையைத் தியாகிக்கு முபாயமெனின், கூறுகின்ருர்.

உலகத்துள்ள இச்சனம் பாபவடிவமா யிராநின்ற சிந்தையைத் தியாகஞ்செய்த மாத்திரையானே அகில துக்கங்களையும் விட்டொழிக்கின்றது என்பதவிவாதமேயாம். ஆண்டுச் சிந்தையின்றியாகம் துக்ககாரணபூத திருஷ்ணையின் றியாகசம்பாதன வாயிலாகவே அகிலதுக்கத்தின்றியாகவேது வென்பது பொருத்த முடைத்தாம்; ஆகலின் அறைகின்றார்.விடயசிந்தையின் றியாகமே திருஷ்ணை விடூசிகையின் மந்திரமெனப் பிரசித்தமாகக் கூறப்படும். திருஷ்ணையே விடூசிகையெனப் பெயரிய ரோகவிசேஷமாம்;அதையகற்றும் மந்திரம் திருஷ்ணை விடூசிகை மந்திரமெனப்படும். விடயங்களில் இரமணீயத்தன்மைச் சிந்தையினானே ஆண்டுத் திருஷ்ணையுண்டாகின்றது, ஆண்டுச் சிந்தைப் பரித்தியாகத்தால் இராகமெனு மயற்பெயர் வாய்ந்த திருஷ்ணை யுண்டாகாதாம், ஆகலின் சிந்தையின்றியாகம் திருஷ்ணை விடூசிகைமந்திரம் என்பதாகப் பொருத்தமாகவே புகலப்பெற்றதாம். இருதயதாமரையிலிருக்கும் வண்டாகிய ஆசையானது கணப்போதிற் பாதாளஞ் செல்லும், க்ஷணத்தில் மேனுலகங்கட்குப் போம். கணத்திற்றிக்குக் குஞ்சங்களிற் சுழலாநிற்கும். அந்தப்புரத்தி லிருப்பவனையும் அதிக சங்கடத்திற் சேருமாறு செய்யாநின்ற ஆசையொன்றே சமுசாரத்துள்ள சர்வதுக்கங்களுக்குள்ளும் நீண்ட தூண்டிற்கயிறு கொல்பவனது அருகாமையிற் கொண்டிழுத்துக் கொல்லன் முதலியவற்றைச் செய்வதேபோலப் பெருந்துயர்களை நெடுங்காலீயும் விடவிசேடத்தா லுண்டாய விடூசிகை ரோகம்போல மரணஹேதுவாகிய ஆசையை எதுவரையினும் அனுசரிக்கின்றார்களோ, இனிது தரிக்கின்றார்களோ, விடுகின்றார்களில்லையோ, அதுவரையும் அத்தியாத்ம சாஸ்திரக்கதையே கேளாத பிராணிகள் வியாகூல

சித்த முடையவர்களாகி மோகிக்கின்றார்கள். ஆயின தன் றியாகத்தில் யாதுதானுபாய மெனின், விடயத்தைச் சிந்தித்தலை விடுதலானே உலகர் எல்லாத்துயரங்களையும் விடுப்பர். காதலாகிய விடுசிகைக்கு மகாமந்திரம், சிந்தை செய்தலை விடுதலே யாமென்பர். “விடயந் தனைநினைக் கின்றவன் விரகொன்று வனவையில்” எனக்கீதையுமருள் கின்றது.

சர்வதோஷங்களின் மத்தியில் திருஷ்ணை தீர்க்கதுக் கத்தைத் தருவதென் றியம்பப்பட்டது திரப்பெறும் பொருட்டு மீண்டும் திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றார்.

ரோகபீடையும், மோக மங்கையும், சோக ஆசையும், கம்பீரதீரவீரரையும், சூரியகிரணங்கள் தாமரையை மலர்த்துவதேபோல விரைவில் அதீரத்தன்மை மேன் மலர்ச்சி யடையுமாறு செய்யும். கெடுக்கவே முடியாத தான இவ்வாசையையும் மகாமதிமான்கள் விவேகமாகிய ஒளிபொருந்திய வாளினாலே கெடுத்துவிடுகிறார்களே! அற்புதம் அற்புதம் இஃதொரு பெரிய சித்திரமாயன்றோ இருக்கின்றது. கூர்மையாய வாளின் முனையும், வச்சிர வொளியும், வெந்த இருப்புப் பொறியினொளியும், இருதயத்தின்கண்ணே யிராநின்ற இவ்வாசையைப்போலக் கூர்மையுடைய தல்ல; ஏனெனின், வாளின்முனை முதலியவை வெளியிலிருத்தலினானே ஒவ்வொருகாலே யனர்த் தத்தைச் செய்யும்; ஆசையோ, இருதயத்தின்கண்ணே யிருத்தலின் எப்போதுமே துயர்தரும்; ஆகையால் அவற் றினின்றும் ஆசையை யதிகமென்றே சொல்லவேண்டும். கவுரவத்தானே மேருகிரிக் கொப்பானவரையும், மிகுந்த அறிவுடையவரையும், சூரரையும், வேண்டாமை யென் னும் விரதத்தானே நிலைபெற்றவரையும், புருடோத்த

மரையும், இவ்வொரே யாசையானது ஒரு நொடிப் போதில் துரும்புபோல உபேக்ஷிக்கத்தக்கவராகவும், சஞ் சலமுடையவராகவும் யாசகதைனிய அடைவினனே இருக்குமாறு செய்துவிடும். "துரும்பினுந் தூல மெலி தினு மெலிதாம், விரும்புறு மிரப்போ னதனினு மெலி யோன், தரம்பெறு வாயுத் தானடித்திலையென், இரும் பெரு மெனையு மிரப்பானெனவே" என்றுமன்றோ கூறு கின்றார்.

இவ்வண்ணம் வாளாவந்தெங்கும் என்பதாதியாய் மேருவொத்தோர் சுந்தர ஞானியர் என்பதந்தமாய்க் கொண்டு தருமத்தோடுகூடிய லிங்கசரீரத்தை விசேடமாக நிந்தித்துத் தூலசரீரத்தை நிந்திக்கின்றார், அல்லது உள் நோய் வெளிநோய்களாகிய, அநேகவிதக் கிலேசங்கட் கிடமாகியும், ஜரைமரணாதியானே யழிவுறுவதாயும், அபி மானம் ஆசைமுதலியவற்றிற்குக் காரணமாகியும், இரா நின்ற தேகத்தை நிந்திக்கின்றார்; நல்லது ஆசை துக்க ஹேதுவாமெனில், ஆகுக, ஆயினும், "வாழ்ந்துவளனை வயங்கவே காணும்" என்னும் நியாயத்தால் ஆகத்திற்கே சுகபோகங்களை யனுபவித்தற் கிடனாகி யிருக்குந்தன்மை வெளிப்படையாதலினானும், யாவருக்குமே தேகத்தி லதி கப்பிரீதி காணப்படுதலினானும், சுகவேது வாகலாமே யெனின், அதுவுந்துக்கவேதுவே யாகுமென்கின்றார்.

ஈரமாய மலமூத்திராதிகள் நிறைந்த குடல்களோடு கூடியதும், நரம்பினால் நிறைவுற்றதும், அநேக விகார முற்றதும், எங்கும் விழுதல் கழிதல் அழிதல் முதலியவற் றோடு கூடியதும், ஆகிய தேக மிச்சம்சாரத்தி லிலங்கு கின்றது. அதுவும் கேவலந் துக்கத்தின் பொருட்டே யாம். அற்ப அன்னபானாதிகளானும் சீத உஷ்ணாதிக

ளானும், ஆனந்தத்தை யடைகின்றது, துயரத்தையு மடைகின்றது தேகத்திற்குச் சமானமாகச் சோகிக்கத்தக்கதும், அசுசியானதும், குணமில்லாததும் உலகிற் கிடையவே கிடையாது.

அகங்காரமாகிய இல்வாழ்வானுக்கு இல்லமாக நிகழும் இக்காயத்தாலென்னே யெனல்.

அசங்கனுகி யிருக்குமெனக்கு இக்களேவரத்தா லாவதென்னே, யாதொன்றுமேயாவது கிடையாதாம். அக்கிருகத்தில் இருவகையிந்திரிய பஞ்சகங்களும் வரிசை வரிசையாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் பசுக்களாம். அக்கிருகத்தில் வேலைமிகுதியா லிங்குமங்கும் திரிபவளாவள் திருஷ்ணேயேயாய இல்லறக்கிழத்தி. சித்தமேயாய சேவகன் வேண்டிய காரியங்களைச் சாதித்துச் சுகத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பதற் கிடமாயதா மக்கிருகம். உலகத்தில் அடங்காத அநேகபசுக்கள் நிரைநிரையாய்க் கட்டப்பட்டு இடத்தை யடைத்துக்கொண்டிருப்பதும், மற்றையகிருகங்களிற் சென்று சுற்றுவதே வேலையாகவுடைய மனைவியோடு கூடியதும், வேலைக்காரனுக்கே சுகித்தற்கிடமாயிருப்பதும் ஆகியகிருகமானது விவேகிகட் கிட்டமாக மாட்டாது, அவ்வாறே யெனக்கும் தேக மிட்டமாகமாட்டாது. நாவேயாய பெண் கோத்தியாடிக் கொண்டிருக்கும் வக்திரவாயில் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக விருக்கும். காணப்பெற்ற பல்லெலும்புத் துண்டங்களே கோர்த்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும் மாலையே தோரணமாம். அகங்காரமாகிய இல்வாழ்வோனுக் கித்தேகம் பெரியவீடாம், இதுபூமியில் விழுந்துருண்டபோதினும், நிலைத்தபோதினும் இதனுல் ஹேமுனிவரே! அடியேனுக் காகவேண்டியதென்னே! வரிசை வரிசையாகக் கட்டியிராநின்ற இந்திரி

யங்களாகிய பசுக்களையுடையதும், மீண்டு மீண்டுலவா நின்ற ஆசையாகிய இல்வாழ்க்கைத் துணைவியையுடையதும், அதனுனே காமமாங் காவிக்கன் முதலியவற்றுனே அலங்கரிக்கப்பட்ட முழுமேனியையுடையதும் ஆகிய இத் தேகவீடானது எனக்கிஷ்டமாகத் தோற்றவில்லை. சித்தமாகிய வேலைக்காரனுற் செய்யப்பட்ட அநந்தஞ் சேஷ்டையினலே விழாமற்றடுக்கு முயற்சியுண்டாக இருப்பையுடையதும், பொய்யும் அஞ்ஞானமுமாகிய இருபெருமாதாரத் தூண்கள் தாங்கியதுமாகிய இத்தேக வீட்டை யான்விரும்பேன். நாவாகிய குரங்கைக் கட்டிவைத்திருக்கும் கபாடத்தடையாய காட்டம்போட்ட பயங்கரமாகிய தலைவாயிலையுடையதும், பிரத்தியக்ஷப் பல்லென்புத் துண்டுகளின் றோரணங்களையுடையதும், ஆகிய இத்தேகத்தை யான்விரும்பேன்.

அநித்தியமாய் அத்தியந்தம் அசுத்தமாய் அறிவற்றதாய் அற்பமாயிருக்கும் ஆகத்தில் அபிமானமடைவது யாங்ஙனமென்கின்றூர்.

தனத்தாற்றுனென் ? இராச்சியத்தாற்றுனென் ? தேகத்தாற்றுனென் ? சேஷ்டைகள் மநோரதங்களாற்றுனென் ? சிலதினங்களிலேயே காலன் யாவற்றையுமே யழிப்பன். அழிவையே யியற்கையான தருமமாகவுடைத்தாகிய உதிர மாமிசமயமான இத்தேகத்தை யுள்ளும் புறம்பும், ஆராய்ந்து நோக்கின் என்ன இரம்மியமிருக்கின்றது கூறுங்கள். மரண சமயத்தில் எக்காயங்கள் ஜீவனை யனுசரிக்கவில்லையோ, காத்துக் கொழுக்கவைத்த உபகாரத்திற்கு மறுஉபகாரஞ் செய்யாமையாயின் செய்ந்நன்றி கொன்றனவாய அவைகளிடத்தில் மதிமான்கட்கு எவ்வாறுபற்றுதலுண்டாகும். ஜரைவரும் பொழ்தில்

ஜரையேவரும், மரணகாலத்தில் மரணமேவரும் ஆதலின் போகிதரித்திரர்களின் விசேடத்தை யறியாததாய்ச் சமமாகவே இக்காயமிருக்கும் என்பதாம்.

அத்தியந்தம் அநித்தியமாய பொருள்களில் நித்திய புத்தியைச் செய்யும் அறியாதவனே இக்காயத்தை நிலையென மருள்வனென்கிறார்:—

பொய்யாயிரா நின்ற அஞ்ஞானத்தின் விகாரமாயும், கனவிற்காணும் நகர்க்கொப்பாயும், "தன்றேகத்தி லிஷ்டப்படி யுலவுகின்றனன்" என்னும் மறைப்படி கனமயல் கட்காதாரமாயும் வெட்ட வெளியா யழிவை யடைவதாயும் இருத்தலின் இக்காயம் அத்தியந்தம் அசத்தியமாம், இத்தகையதி லிச்சையுற லெங்ஙனமேலும். மின்னலின் கண்ணும், சரற்கால மேகத்தினிடத்திலும், கந்தர்வ நகரத்தின் கண்ணும், நன்னிலைமையை நாடுபவனெவனோ அவனே இக்காயத்தின் கண்ணும் நம்பிக்கை வைக்குக. விரைவிற் கெடுவதிற் றன்றிறமையைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு வலுவின்முயன்ற பதார்த்தங்களுக்குள் எப்போது மழியுங்காரியக் கூட்டத்தை வெற்றிகொள்வதாய எவ்வெம்மின்னல் சரற்காலமேகம் முதலியனவுளவோ அவற்றினும் வெற்றிபெற்று மேன்மையை யடைந்ததும், நாச ஹேதுவாய தோஷசாமக்கிரி மிகுத்திருத்தலின் பிரபலதோஷத்தோடு கூடியதும் ஆகிய இக்களேபரத்தைத் துரும்பிற் கொப்பாகத் துச்சபுத்தியினனே நீக்கி யான் சுகமாக விருக்கின்றேன் என்பதாம். அறியாமை பசிதாகம் நோய் சுசியிலாமை சஞ்சலம் என்பவற்றோடு கூடித் தாடிக்கப்பெறுவதும், விலங்கு பறவைகட்கு ஒப்பாயிருப்பதும் ஆகியபாலியம் நிந்திக்கத்தக்கதாம். அற்றேல், தேகத்திற்குண்டாம் பாலிய அவஸ்தை

யானது யாவராலும் விரும்பும்படியான மிக இரம்மியமாயிருத்தலின் உடம்பின் எல்லா அவத்தைகளுமே துக்க ரூபங்களெனக் கூறுதல் முடியாது ; மேலும் "பேரிறையவனும் பெருமறையவனும், சிரிளங்குமரனும் சிறந்தபேரின்பையுற், றூர்தரவுறங்க லெவ்வாறுமோ" என்னுஞ் சுருதியினுனும் பாலியமானது மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு கூடியதெனப் பிரதிபாதிக்கப்பட் டிருத்தலினுனே மிகத் துக்கமெனல் எங்ஙனங் கூடுமெனின்? விஸ்தாரமா யது செய்யும் அனர்த்தமிகுதியைக் கூறுகின்றூர், பலவிதமாய்ச் செய்யவேண்டு மென்னும் அபிமானத்தால் அலேந்து கொண்டிருப்பதும், நான்குவித சரீரங்களோடு கூடித் திரமற்ற ஆகாரத்துடன் சஞ்சல இயற்கையுடையதும், ஆகிய சமுசாரசாகரத்தில் மனுடஜன்மங் கிடைத்தபோதினும் "அரியமானுடம் பெறலரிதரி தரிதே" எனமறை கூறலின் மனுடப்பிறவி கிடைப்பதற் கருமையினும் அருமையா யிருந்தபோதினும் பாலியம் கேவலந்துக்கத்தின் பொருட்டேயாகும். மாலேப்போது வானின்மேகம் பல திறப்பட்டுப் பொலிதலும், மரணகாலத்தில் நகரம்பொலிதலும் கந்தர்வநகரமா மென்பர்.

பதிஞ்ஞை செய்ததைபேப் விரித்துப் பகர்கின்றூர்.

சக்தியில்லாமை, ஆபத்து, பக்ஷுணதி விடயங்களில் விருப்பு, பேசமுடியாமை, மூடமதியுடைமை, விளேயாடல் குதூகுலமாய்த் திரித்லாதியிலாசை, கிடையாவிடிற் றீனத்தன்மை, அதிசஞ்சல முடைமை, என்னுமிவையாவும் பாலியத்தில் நிகழ்கின்றன, கோபம் அழுகை, கொடூரம், தைனியம், இளேப்புமுதலிய தசைகளேயும் வேறு அநந்த துர்த்தசைகளேயும், பாலியமானது யானேகட்குக் கட்டுந் தம்பமிருப்பது போலக் கட்டுமிட

மாயிருக்கும். மனதின் சஞ்சல மிகுதியானே துக்கம் மிகுத்துவருதல் வெட்டவெளியேயாம், மனமியல்பாகவே சஞ்சலமானதாம், பாலியமோ அதிசஞ்சலமுடையதாகும், ஆகவே யவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்ததனுலுண்டாம், அனர்த்தத்தில் தன்னைக்காப்பாற்றிக் கொள்பவன் யாவன்ருனிருக்கின்ருன். சைசவத்தோடுகூடிய சித்தத்தினின்றும் சஞ்சலத்தை மங்கையர் கண்களும், மின்னற் கூட்டங்களும், சுவாலைமாலைகளும், அலைகளும், கற்றுக்கொள்ளுகின்றன. சைசவமும் மனதும் எப்போதும் சஞ்சலசுபாவங்களுடையனவாய்ச் சகல வியாபாரங்களிலுமே சகோதரர்கள் போலவே குறிப்பிக்கப் படுகின்றன. அற்பத்திஞலேயே பாலகன் வயமாகி விடுகின்ருன், அற்பத்திலேயே விகாரத்தையு மடைகின்ருன், மலத்திலேயே இரமிக்கின்ருனதலின் இப்பாலன் நாய்போலவன்ருே திரிகின்ருன்.

மேலும் பாலியத்தினது சாபல்யத்தையே விரித்துக் கூறுகின்ருர்.

ஆகாயத்தினின்றும், உப்பு, பச்சைமிளகாய், பச்சைக் கொத்துமல்லி, இஞ்சி, பெருங்காயம், பிஞ்சுமாங்காய், கட்டித்தயிர் கலந்து கடுகுமுதலியவற்ருல் தாளிக்கப் பெற்று மணம்வீசும் தத்தியோதன கவளமென்னும் எண்ணத்தால் இந்துவை வரவழைக்க முயலும்படியான வாஞ்சையானது எம்மூர்க்கத்தன்மையா லுண்டாகின்றதோ அம்மூர்க்கத்தன்மை வாய்ந்த மௌட்டியாதி அபர பரியாய பால்யம் சுகத்தின் பொருட்டு எங்ஙனமாம்? ஒருபோது மாகாதென்பதாம்.

சகலதோஷதசைகளால் உபத்திரவம் பண்ணப்பட்ட அந்தக்கரணம் அப்பாலியத்திலிருக்கும் அவிவேக விலாசிக்கு சுகமாகவாழும் மனையேயாயினும் பாலியம் இச்சம்

சாரத்தில் எப்புருடனுக்கும் மிகவும் மகிழ்ச்சியின் பொருட்டு ஆகாதாம். மாறுக அத்தியந்தம் துக்கத்தின் பொருட்டே ஆம். ஒருகால் போஜன இச்சையானே அழும் பாலகனைநோக்கிப் புவனத்தை யுனக்குப் போஜன மாகத் தருகின்றேன் என்னும் வஞ்சகவாக்கியத்தாற் சந் துஷ்டனாகிப் பின்னதையே புசிக்க ஆசைப்பட்டழுவதும், மூர்க்கத்தன்மையினாலே ஆகாயத்திலிருந்தும் நிலவைப் பிடித்துவர விழைவதும், ஆகியபாலியமானது இன்பப் பொருட் டெங்ஙனமாகும். மனத்திற் குளிர் வெப்ப முதலியவற்றை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்னு மெண்ண மிருந்தும் முடியாமையின் இப்பாலனுக்கும் மரத்திற்கும் யாதுபேதமிருக்கின்றது. பறைவைக்குஞ்சேபோலப் பால கன் இறகுகளாகிய புயங்களால் எழும்புவதற் கிச்சிக்கின்ற னன், பசியோடு கூடியவனாயுளன் நித்தியம் பயாகாரபர னாகியேயிருக்கின்றான். தந்தை தாய் ஆசிரியர் மூத்தோர் மற்றையர் முதலியோரால் சைசவத்திற் பயம் இருந்து கொண்டே யிருக்குமாதலிற் சைசவம் பயத்திற்காலய மாம். சகல தோஷதசைகளானே தூஷிக்கப்பட்ட மனத் தையுடையதும், அவிவேகவடிவ தடையிலாமற் சஞ்சரிக் குஞ் சீவனுக்குவீடும், ஆகிய பாலியமானது ஈண்டு எவர்க் குமே இன்பத்தைத் தரத் தகுதியுடையதாகாதாம்.

அநேகதோஷ ஆஸ்பதமான பால்யம் துக்கத்தின் பொருட்டாம் என்றாலாகுக. யவ்வனமோ ஆற்ற லுடைமை படிவாக்குப்பான்மை, முதலிய குணங்களால லங்கரிக்கப்பட்டிருத்தலின் சுகத்தின் பொருட்டாம் எனச் சங்கிப்ப அதனை நிந்திக்கின்றார்; உலோபம், துவேடம், மதம், அசூயை, அபிமானம், மாச்சரியம் முதலிய வற் றானே தூடிக்கப்பெற்றதும் காமம்முதலிய அனர்த்தங் களின் இல்லமும் ஆகிய யவ்வனத்தை நிந்திக்கின்றார்

பாலியமானது மிகமூர்க்கத்தன்மையோடும் ஆசையோடும் பரதந்திரத்தோடுங் கூடினமையின் மிகுதுயருக் கேதுவென்பதாக, ஆனபோதிலும் யவ்வனமானது அவ்வாறு காமையினுனும் பலவிதமாய்ப்போகரச ரஞ்சிதத்தன்மையினுனும் சுகவேதுவேயாகலாமென இச்சிக்கத்தக்கதேயாகுமெனின் யவ்வனம்போல வனர்த்தத்தைக் கொடுப்பது யாதுளதா மென்கின்றார்.

பாலிய அனர்த்தத்தை விடுத்துப்போக உற்சாகமயக்கத்தானும் மேற்கூறப்படும் காமப்பேய் முதலியவற்றானும் கெடுக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவனுகிய புருடன் இடர்ப்படும் பொருட்டு யவ்வனத்திலேறுகின்றான். பதினுன்குவருடமென மாண்டவ்யமகரிஷியால் பால்யம் எல்லையிடப்பட்டிருத்தலின் அத்தகையபாலியம் இடர்ப்பொருட்டாகாதாம். யவ்வனமோ இடர்ப்பொருட்டேயாம். யவ்வனத்தில் மூர்க்கனுனவன் அனந்த விலாசத்தோடு (சேட்டையோடு) கூடிச் சஞ்சலமாயிராநின்ற தனது மனதின் இராகத்துவேஷாதிபரிணுமங்களை யனுபவித்து ஒரு துயரினின்றும் மற்றொருதுயரை யடைந்துகொண்டேயிருக்கின்றான். தனது மனதாகிய துளையுட்புகுந்து நானுவித சம்பிரமங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் காமப்பேயினுலே பலாத்காரமாய்த் தன்வயமற்றவனுகி விவேகத்தைவிட்டு அதன் வயப்படுகின்றான். இதனுனே சுதந்தரமின்றிய மனமானது தருணிகளைப் போலுஞ் சஞ்சல வியற்கைவாய்ந்த சிந்தைகட்கு நிதிமுதலியவற்றைக் காணும்பொருட்டுக் குழந்தைகளின் கையிற் கொடுத்த சித்தாஞ்சன மானது சஞ்சல வியற்கைவாய்ந்த அவர்கள் விழியொளிகட்குத் தடையிடாமல் பூமிசிலை முதலிய மறைப்பையகற்றி இஷ்டப்படி நிதியைக்காணும்படி ஆற்றலைச் செய்விப்பதே போலத் தடையிலாம லிட்

டப்படி சுழலவழிதரும். யவ்வனத்தில் உள்ளமானது தோடத்தைக் கொடுத்தலானே நிர்மலமா யிருந்தபோதினும் உதாரத்தன்மையானே விஸ்தீரணமா யிருந்தபோதினும் குணத்தைத் தருதலானே புனிதமா யிருந்தபோதினும் இன்னும் தண்மை இனிமை முதலியவற்ருேடு கூடி யிருந்தபோதினும் மாரிகாலத்தில் தெளிந்த நதியானது கலக்கத்தை யடைவதேபோலக் கலக்கத்தையடையும்.

யவ்வனத்தி லுண்டாம் அனர்த்தங்களையே வருணிக்கின்ருர்.

யவ்வனமானது எவ்வளவுகாலம் எத்துணை உயர்ந்து விரிந்து பெரிதாகுமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு மேன்மேலாகக் காமஜன்னிய ஜ்வரமும், காமங்களும், காமிகளும், அபிவிருத்தி யடைந்து கொண்டே போவார்கள். காயமாகிய மருப்பூமியில் காமவெயிலா லுண்டாகித் தோற்றுநின்ற யவ்வனமாகிய கடிய கானனீரைக் கண்டோடி மனமாகிய மானனது விஷயப் படுகுழியில் வீழும்; எக்காலெக்கால் யவ்வனமானது உயர்ந்த நிலையை அடைகின்றதோ அக்காலக்கால் சந்தாபத்தோடுகூடிய காமங்கள் கேவலம் நாசப்பொருட்டே விருத்தியடைகின்றன.

இவ்வண்ணம் யவ்வன தோஷங்களைச் செவ்வையாய்ப் பகர்ந்து அதனாலுண்டாய காமாதியால் இகபரங்களில் துக்கபீஜம் சம்பாதித்து அதனினின்றும் கடந்து சென்ருரை, அதனைக்கடப்பதில் பெருமுயற்சி செய்ய வேண்டும் முமுக்ஷுவால் என்று காண்பிக்கும் பொருட்டுத் தோத்தரிக்கின்ருர்.

யாவர் கொல்லாமை, மெய்ம்மை, கள்ளாமை, பிறர்மனை நயவாமை முதலியவற்றை விடாமற் சுகமாக யவ்வன சங்கடத்தினின்றும் ஏறவல்லரோ இவ்வுலகில் அவரே

தொழிற்குரியோர்; அவரே புருடர் அவரே சான்றோ ராவார். பெரும் பெரும் முதலைகட்கு வாசஸ்தானமாம் பெருங்கடல் தாண்டுதற்கெளியதாகும். ஆனால் இராக முதலிய அலைகளின் வலுவான உல்லாசத்தோ டுற்றதும் இகழத்தக்கதும், தோடத்தோடு கூடியதும் ஆகிய யவ்வனக் கடலைத் தாண்டல் அரிதினும் அரிதாம். இவ்வாறு யின் பாலியமும் விருத்தாவஸ்தையும் மூர்க்கத் தனத்தி னாலும் முடியாமையாலும் புருடார்த்த சாதன மாகாமை யின் யவ்வனமும் அநேகந்தோடத்தோடு கூடியிருத்தலின் ஒருகாலத்திலும் புருடனுக்குச் சாதன அடைவினாலே புரு டார்த்தத்தின் பொருட் டாசைசெய்யமுடியவே மாட்டா தன்றோ வென்றுசங்கிப்பின் எல்லாயவ்வனத்தையும் யானி கழவில்லை, மற்றோ, கெட்டயவ்வனத்தையே யாகும்; நல்ல யவ்வனமோ புருடார்த்தையே கொடுக்கும், விநயத் தினா லலங்கரிக்கப்பட்டதும், புகழத்தக்க முனிவர்பா லிருப்பதும், சாதுக்களின் வாசஸ்தானம்போல இளைப் பாறுதலைத் தருவதும், கருணையானே கவின்வாய்ந் திலங்குதும், சாந்தி தாந்தியாதி குணங்களானே பிர காசிப்பதும் ஆகிய நல்லயவ்வனம் இவ்விலக்கணத்துடன் இவ்வுலகிற் கிடைப்பது அரிதன்றோ; ஏனெனின், பறவை களாற் சூழப்பெற்ற கற்பகதருக்கள் நிறைந்தலங்கரிக்கப் பட்டதும் தேவதைகட் கிடமாயும் அதனானே தயையினாற் பிரகாசிப்பதும், பலம், புஷ்பம், ஐசுவர்யம், முதலியவற் றானும், கற்பகக்கொடி முதலிய குணங்களானும் சூழப் பெற்றதும் ஆகிய ஆகாய நந்தவனமானது இவ்வுலகின் கண்ணே மிகவுந் துர்லபமன்றோ? இந்நந்தன வனத்தைப் போல இம்மனுடஜன்மத்திலும் கூறிய யவ்வனங் கிடைப்ப தரிதாயின் பிறவிடத்தி லின்றெனக் கூறவும் வேண்டுமோ.

யவ்வனனுக்கு ஸ்திரீவாயிலாகப் பெரும்பான்மையும்

அனர்த்தம் வந்து சேர்தலின் அதனை நிந்தித்தபின்னர் அதன் அனர்த்த காரணத்துவாரமாய ஸ்திரீயை நிந்திக்கின்றார்: பிரத்தியக்ஷ நரகக்கூட்டங்களா லுண்டாக்கப் பட்ட சர்வ அங்கங்களை யுடையவர்களும் புருடர்கட்கு நரகத்தையும் ஜன்மத்தையும் எப்போதும் கொடுத்துக் கொண்டே யிருப்பவர்களும் ஆகிய மங்கையர்கள் நிந்திக்கத் தக்கவர்களே யாவர்கள் என்கின்றார். எந்தஸ்திரீ பிண்டத்தில் காளையர்களுக்கு ரமணீயத்தன்மை புத்தி யுண்டாகின்றதோ அதன் சொரூபத்தைப் பிரித்துத் தெரிவிக்கின்றார்.

வஸ்திராதி நிர்மித பதுமைபோலும், மாமிசாதி நிர்மித இப்பதுமை நரம்புகளாற் கட்டப்பட்டு நடிக்கும். நரம்புகளாலும் என்புகளாலும் மாமிசக் கிரந்திகளாலும் சோபிக்கும், தோகையின் ஜல எந்திராதிபோலச் சஞ்சலமான அங்கநீடத்தில் அழகென்கொ லென்பதாம். அற்றேல் மங்கையர்தம் விழிகள் சஞ்சலத்துடன் கருங் குவளையொத்து அதிரமணீயங்களாகி யிருக்கின்றன, ஸ்தன்னியங்களோ புரளாநின்ற வெள்ளிய முத்து ஹாரங்களோடு கூடிக் கனககலசங்கள்போலத் திரண்டு விளங்கி மனத்தையிழுக்கின்றன, இவ்வாறிருக்க அம் மங்கையர்தம் அங்கபஞ்சரத்தில் இனிமை யென்னே யென எங்ஙனமாக்ஷேபித்தல் கூடுமெனச் சங்கிப்பப் பரிகரிக்கின்றார்:—கந்த மென்னென. சுகந்தம் ஆங்காங்கு அவயவங்களிற் சேர்க்கப் பெறுதலினாலே இயல்பா யங்க முழுவதும் துர்க்கந்தமயமா மென்பது விளங்கும். பாஷ்பம் = விழியிலொழுகும் களிநீராம். தோன்மாங்கிசாதி சமூகவடிவமேயன்றோ லோசனம், அது உணர்விலி திருஷ்டியால் இரம்மியமாகுமாயின், தோன்முதலிய வற்றைத் தனித்துப் பிரித்து அவ்வறிவான் நன்காலோசனை செய்து

பார்க்கட்டும் அப்போது லோசனம் சோபனமாகின்றதா பார்ப்போம் வாளா மோகிக்கின்றனன். நரம்பு எலும்பு பருத்த முடிச்சுகளோடு விளங்கும் மாம்சமயப் பாவை போன்ற மங்கையரின் யந்திரங்களாகிய சக்கிரமுதலிய வற்றைப்போலச் சந்ததஞ்சுழலும் சரீரக்கூண்டில், இரமணீயமதியைச் செய்கின்றனரே இஃதென்னே, யாதொன்றையுங் காணுமே. இதன் விஸ்தாரத்தைப் பின் பார்ப்போம்; முதலில் காளைகட்கு எதன்கண்ணே நேத்திரமயக்கமாமோ அதை யாராயின் அமங்கலமாகத் தானன்றோ வுளது; தோல் மாம்சம் புண்ணீர் கண்ணீர் என்பவற்றைப் பிரித்து நோக்கின், நோக்கமானது இனிதாகத் தோற்றும் பக்ஷத்தில் மோகிப்பாம், அல்லாக்கால் ஏன் வீணாய் மோகிக்கவேண்டும். இதுமயிர் இது இரக்தம் என்னும் இவைதாமே பிரியகாதலியின் நாரச்சரீரம்; இகழத்தக்க இதனுனே விவேக விஸ்தீர்ணமதியுடையவர்க் காகவேண்டுவதென்னே.

அடிக்கடி கஸ்தூரி புனுகு சவ்வாது சந்தனம் முதலியவற்றைப் பூசி வாசனைகளானே மினுமினுக்கும் குயக் குன்றங்களைக் கழுகு குள்ளநரி முதலியவை கொத்தியிழுத்துப் புரட்டுகின்றன வென்கின்றார்.

எத் தனத்தின்கண் முத்துமாலையின் உல்லாசசாலித் தன்மையானது, மேருசிருங்க தடவுல்லாசி ஸ்ரீ கங்கையின் பிரவாகம்போன்றதாகக் கண்டதாமோ அந்தலலனையின்றனமே திக்கந்தங்களிலும் ஸ்மசானங்களிலும் அன்னத்தில் லகுபிண்டம் போலக் காலத்தில் ஞாளிகளாலே தின்னப்படும். மேருகிரி முடியிடத்தில் மிளிர்கின்ற தன்மைபற்றி மேருசிருங்க தடவுல்லாசி யென்றதாம். அல்லது மேருகிரியினது சிருங்கத்திடத்தில் குதித்துக்கொண்

தளித்து விளையாடிக் கொண்டுவரும் ஸ்ரீகங்கையினது தீர்த்தத்தின் வேகத்தோடுவமையுற்ற உல்லாசமாய் முலை மேற் குதித்துருண்டு சோபிக்கும் பான்மையெனினும் அமையும். பொன்மலையின் கொடுமுடியினின்றும் பெருகி யுல்லாசமாய் வரும் விரிதிரைக் கங்கைப் பிரவாகம்போல முத்துமாலையானது கிடந்து புரளு முல்லாசத்தோடுகூடிய மங்கையரின் மலைமுலைகள் யாவை காணப்பட்டனவோ அவையே மயானங்கடோறும் திசைதிசைளில் அதிவிரை வில் நாய்களானே சோற்றுச் சிறுபிண்டம்போல மிகவு முருசியாகப் பட்சிக்கப்படும்.

நாரியர்கள் மகத்தான பாபரூபங்களென்கின்றார்.

இந்தனமானது உலகத்தில் ரசமுற்றதாகவேனும் ரசமற்றதாகவேனும் உண்டாம். உபயவடிவமாய் உண் டாவதின்றாம். ஸ்திரீகளோ சரசராயினும் நீரசராயிருத் தலின் சாரு இந்தனமாவர். தூரத்திலிருந்தபோதினும் நரகலக்ஷண அக்கினியை மிகச் சொலிக்கச் செய்தலாலும் சாருவிந்தனமும் தாருணவிந்தனமுமாவர்கள். கூந்த லாகிய மையைத்தரித்தவரும் தீண்டத்தகாதவரும், கண் ணிற்குமாத்திரம் அழகாயிருப்பவரும் ஆகிய தீவினைச் சுடர் சுவாலையா மங்கையர் மனுடனைக்காய்ந்த துரும்பிற் கொப்பாகக் கொளுத்துகின்றனர். அதிதூரத்திலிருக்கும் நமனூர்புரியிற் கொடூரமாயெரியும் நரகாக்கினிக்கும் மங் கையரிங்குள்ளவராயினும் காய்ந்த கட்டையா யிருக்கின் றனரென்னும் காரியகாரணத்தால் இரசத்தோடு கூடியவ ராயினும் இரசமற்றவரே யாவர்; துஷ்டவாசனையோடு கூடியிருத்தலின் பார்வைக்கு ரசத்தோடுகூடியவராயினும் உண்மையில் இரசமற்றவரேயாவர், பார்வைக்கழகா யிருப் பவராயினும், பயனுங்காற் பாவமயமேயாவர்.

மாதர் வலைக்கும் தூண்டிலிரைக்கு மொப்பா ரென்கின்றார்:—

மூடமனத்தையுடைய நரர்களாகிய பறவைகளி னங்கத்தைக் கட்டக் காமவேடனாற் பரப்பப்பட்ட பெருவலைக் கொப்பாவர் இக்கருங்கண் மடந்தையர். குமரிப் பெண்ணாகிய பெரியகட்டுத்தறியில் இரதியென்னுங் கொடிய சங்கிலியால் மனமென்னும் உன்மத்த மதயானையானது கட்டுப்பட்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் ஏமாந்து நிற்கின்றது. சித்தமாகிய சேறுநிறைந்த சென்மமென்னுஞ் சிறு குழியில் மீன்களைப்போன்றுழலும் மூர்க்கர்கட்குத் துர்வாசனையே தூண்டிற்கயிறும், பெண்களே தூண்டின் முள்ளில் வைத்தமாவு மாவரென்பதாம்.

இங்ஙனம் பெண்டோடங்களைக் காட்டி அவற்றை யறிந்துகொள்வதால் வரும்பயனை யறிவிக்கின்றார்:

எல்லாத்தோட ரத்தினங்கட்கும் சிமிழாயும், எப்போதுந் துயரைத்தரும் பெருஞ்சங்கிலியாயும், இராநின்ற மங்கையராற் பெற்றபயன் போதும், எனக்குப்போதும், மாம்சமாத்திர முக்கியசாரமாய்ப் பொய்யாயிருக்குந் தனங்களாலும், கண்களாலும் அல்குலாலும் புருவங்களாலும் எனக்காக வேண்டுவதென்னே ! எனக்காகவேண்டுவ தென்னே !! இதுமாமிசம், இது இரத்தம், இவை யெலும்புகள் என ஆராயிற் சில தினங்களிலேயே பெண்களினாசை இருந்த இடந் தெரியாமல் மறந்துபோம்.

அற்றேல், போகேச்சையான திருப்ப எனக்குப் பெண்வேட்கை யலவெனக் கூறியது எங்ஙனங் கூடுமெனிற் கூறுகின்றார்.

எவனுக்குப் பெண்பேய் பிடித்ததோ அவனுக்கே போக இச்சையாம், பெண்ணற்றவனுக்குப் போகமெவ்வா

றுண்டாம்; பெண்ணாசையை விட்டொழித்தாற் பெரிதான வுலகம்போகும்; பெரிதான வுலகம் போனாற் பேரின்பந் தானே யுண்டாம்.

பிரகரணப் பொருளை யுபசங்கரிக்கின்றார்.

கிடைத்தபோது மாத்திரம் இரமணீயமாயிருப்பதும், வண்டின் சிறகுபோல மிகச் சஞ்சலமுற்றதும், விழுந்து விட்டாற் றூண்டமுடியாததும், ஆகிய பொய்ப்போகங்களில் பிறப்பிறப்புச் சரைமுதலிய பீதியினால் யான் இரமிக்கவே மாட்டேன்; தங்கள் ஆசிர்வாதத்தாற் பெருமுயற்சி செய்து ஹே மகா முனிவரே! சாந்தியையடைவேன், பரமபதத்தையு மடைவேன்.

யவ்வனத்திற் பெரும்பான்மையும் அநர்த்தகாரணத் துவாரமாகிய ஸ்திரீயை நிந்தித்து, பாலியாதிகட்குப் பாத்தியபாதக பாவந் தரிசிப்பித்துக்கொண்டு, யவ்வனத்தின் பின் வரத்தக்க ஜரையை உத்தரகிரந்த சந்தர்ப்பத்தால் நிந்திக்கும்பொருட்டு நன்கு துதிக்கின்றார்:—சோகம், மோகம், பிரிவு, பீடை, வாட்டம், நோய் முதலியவற்றோடு கூடியதும், பெருஞ்சிந்தைக்கும் அவமானத்திற்கும், இருப்பிடமும், ஆகிய வயோதிகத்தன்மையானது நிந்திக்கத்தக்கதே யாமென்கின்றார்: மேற்கூறிய வாறேலாயின், காமாதிதோஷப் பிரபலத்தன்மையினானே யவ்வனத்திற் சுகமில்லாதிருக்குக, வயோதிகப்பருவத்திலோ காமாதிகள் குறைந்துபோனதாலும் அடக்கமுதலிய சற்குணசம்பன்ன புத்திர பௌத்திராதிகளால் வீட்டிற் சேவிக்கப்பட்ட வயோதிகனுக்கு அதிக சுகமானது உண்டாகக் கூடுமல்லவாவெனின்? அந்த அவஸ்தையானது அநேக துக்கங்கட்கு இடமா யிருந்தபோதினும் அவ்வியாவற்றையும் பின்னாராய்வாம், முன்னர், "தன்னினந்தின்னும் பாம்

பிணங்கட்கு, இன்னினமயலிற் றயை யெங்ஙனமாம்'' என் னும் நியாயத்தாற் பெருங் கொடூரமுடைய தென்பதைக் கூறுவாமென்கின்றார்.

ஜரையானது அநாயாசமாகவே கிலேசந்தருவதாம். விளையாடல் மகிழ்ந்து திரிதல் முதலியவற்றிலாசை நிறை வடைதற்கு முன்னரே, பலாத்காரமாய்ப் பாலியத்தை யவ்வனமானது விழுங்குகின்றது; பின்பு பெண்முதலிய போகஆசை நிறைவுறுதற்கு முன்பே பலாத்காரமாய்த் தாருண்யத்தை ஜரை விழுங்குகின்றது தாங்களே பாருங் கள், பரஸ்பரம் பெருங் கொடூரத்தன்மையை. ஆயாச மில்லாமலே தீனத்தன்மையைத் தரும் ஜரையாற் கவரப் பெற்றவரானபோது சக்களத்தியால் மூத்தவள் தள்ளப் படுவதேபோலப் பேரறிவானது அவரைவிட்டோடியே விடும். பானஞ்செய்தல் என்றது உட்கொள்ளும் வேகம் பற்றியாம்.

அச்சரையில் வரும் நானாவிதமான துயரையே விரித் துரைக்கின்றார்.

அநேக குற்றங்களுடன், பெருஞ்சோகமும் தளர்ச்சி யும் தைன்யமும்; கண்டவற்றிலெல்லாம் ஆசையும் லோப மும், அநேகவிதமான துயரங்களும், இயல்பாகவே மாசோடுகூடிய ஒருசிறு தொழிற் செய்வதன் கண்ணும், சாமர்த்தியமில்லாமையும், மறைந்திருந்த கொடியகுன்ம க்ஷயாதி வியாதிகள் ஆக்கமுற்றெழுதலும், நாடிய பொரு ளைச் செய்ய முடியாமையும், விரும்பிய பொருளை யுண்ண முடியாமையும், அளவிட்ட திரவியத்தைக்கூடச் சம் பாதிக்கமுடியாமையும், புத்திரன் முதலியவருங்கூடச் செய்ந்நன்றி மறந்து நிந்தை செய்தலும், ஆகிய அநேக வகையான துக்கங்களை, தோற்சுருங்கி வெண்மயிர் வேய்ந்

தவயோதிகம், தான் வரும்போது கொடா நிற்கும். ஆசை = விசேட விடயங்களிலிச்சை.

வயோதிகப்பவருத்தால் நடுங்காநின்ற கிழவனைப் பைத்தியகாரனைப்போலப் பார்த்துத் தாசர்கள் மைந்தர்கள் பெண்கள் பந்துக்கள், நேயர்கள், முதலியோர்கள் நகைக்கின்றார்கள். பார்க்கச் சகிக்கக்கூடாதவனாய், இருக்குங் கிழவனைப் பேராசையானது, மிகநீண்டதும் பலத்தோடுகூடிய சாகை தூர் முதலியவை நிறைந்து விரிந்ததும் வேறு பக்ஷிகள் வந்து வசியாததுமாகிய மிக நீண்ட விருக்ஷத்திற் கழுகு வந்தடைவதே போல வந்தடையும்.

பேராசை வளர்தலும் பெறமுடியாமையும் சீரேதுமில்லாமற் சிறுமையே யுறுதலும் பார லௌகிகமே பற்றிற் பயமிகவுறுதலும் ஆமென்கின்றார்.

தீனத்தன்மையாகியதோஷமிகுந்ததும்,இருதயத்தின்கண் ணெப்போதுந் தாபத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருப்பதும், மிகவும் நீண்டதும், சர்வ ஆபத்துக்கட்கும் முக்கியமாகிய தோழியும், ஆகிய ஆசையானது, வயோதிகத்தில் வந்து வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கும், பரலோகத்திற்காக என்னால் என்னசெய்யத் தக்கது, ஆ! கஷ்டம், எனமிகக் கொடூரமா யெவ்விதத்திலும் நீக்கமுடியாத பெரும்பயத்தின் விருத்தியானது வயோதிகத்தில் மிகவுமுண்டாகின்றது. வயோதிகத்தில் வருந் தீனத்தன்மையானது யானே மிகமுடியாதவன் என்னதான் எவ்வாறுதான் செய்வேன், மௌனமாகவே யிருக்கின்றேன், என இவ்வாறு பலவகையாம்.

அவ்வயோதிகத்தில் அருந்தலாதி யாசை யதிகரிக்க வனுபவிக்க முடியாமையும், முடிவின் மடிதலும், துயரத்தையே தருமென்கின்றார்;—

ஜரையே வெண்ணரைப் பயனெடும்விரவிப் பஸ்மத்தால் அற்பவெண்மையை யடைவிக்கும், கூஷ்மாண்ட பலமானது மேற்பாகத்தில் விபூதிக்கொப்பான வர்ணத்தால் அற்பபாண்டுரத்தை யடைந்திருப்பது வெளியேயாம். எவ்வாறு எக்காலெனக்கு என்ன போஜனம் உருசியாயிருக்கும் என்பதாக ஜரையானது பிராணிகளைப்பற்றி வயோதிகத்தில் நிரந்தரம் சித்தத்தைத் தகிக்கின்றது; எவ்வாறெனின், போகங்களை யனுபவித்தற்காக உல்லாசத்தோடும் பேராசையானது கிளம்புகின்றது, ஆனாலனுபவிக்க முடியவில்லை, போகிக்கச் சமர்த்திருந்தால் ஜீரணமாவதில்லை. ஜீரணிக்கும் ஆற்றலிருப்பினே போகிக்க முடியவில்லை யெனச் சக்தியின் கெட்ட நிலைமையானதுண்டாம், அதனாற் கிழ அவஸ்தையில் அத்தியந்தம் இருதயமானது வெந்து புழுங்கும் ஜரையாகிய லவணமுதலியவற்றானே யுபகரிக்கப்பெற்ற, புருடர்களுடைய சிரமாகிய வெண் பரங்கிக்காயை நன்றாகப் பக்குவமாயிருப்பது நோக்கிக் காலசுவாமியாரானவர் தாமே யதனையுண்டாக்கி வளர்த்தவராதலின் இனிது புசிப்பர்.

மரணமன்னவன் விஜயமாகைக்கு ஜரையே முன் ஜாக்கிரதைப்படுத்து மென்கின்றார்.

மரணமாகிய மன்னவர் வருவதற்கு முன்னர் ஜரையாகிய வெண்சாமரையை வீசிக்கொண்டு உள்நோய் வெளிநோய்களாகிய தமது சேனைகள் வெளியே செல்லாநிற்கும், ஜரையாகிய சுண்ணும்புப் பொடியாற் பூசப்பெற்று வெளுத்த சரீர அந்தப்புரத்தினுள்ளே முடியாமை பீடை ஆபத்து என்னும் ராணிமார்கள் சுகமாக வாழ்வர்.

அதிகமாகக் கூறுவதானேபயனென்னே, ஜரையோடு கூடியவன் அநேக துயரங்கட்கிடமா யிருந்து வாழ்

வதைப் பார்க்கினும் வீழ்தலே நலமாம் ஜரையவமானப் படுத்த மரணமெதிர்பார்க்க வாழ்தலி லென்னபயனும் மந்தமதியையுடைய தத்துவமறியாதவெனக் கென்கின் ருர்.

அஞ்ஞானத்தினுலே மூடர் மயலுடையவராகி, இஃ தென்னுடைய போக்கியம், யானிதன் போக்தா, இவை யதன் சாதனங்கள், இதனுலிதைச் சம்பாதித்து நெடு நாளைக்கனுபவிப்பேன், இஃதின் றென்னுலெய்தலாயது, "இஃதினி யெண்ணுமாறெய்துவலினிதே" என்பன முத லிய அளவில்லாத மனுேவிகற்ப கற்பனைகளானே மிகமிக வும் விவகாரவசனங்களை வசனிப்பவரும் அற்பதேகத்தி லான்ம மதியைச் செய்பவரும் அற்ப சுகலேசங்களிற் பரமபுருடார்த்த மதியைச் செய்பவரும் ஆவர். ஆகிய மூர்க்கமூடர்களால் சத்துருமித்துரு உதாசீனர் முதலிய பேதங்களானும், தள்ளத்தக்கது கொள்ளத்தக்கது உபே க்ஷிக்கத்தக்கது என்பது முதலிய பேதத்தானும், அவற்ரு லுண்டாகிய இராகத் துவேடாதி பேதத்தானும், சம் சாரத்தைப் பெருக்கும் பிரமாண்டப் பொந்தில் ஒன்றை மற்ருென்ருகக் கவரும் பெருமயக்கமானது ஒருவரானுங் கெடுக்கமுடியாத விதமாக அடைவிக்கப்பட்டுளதாம். இத்தகைய அஞ்ஞானமயமாகத் தோற்றும் அவஸ்து வான சமுசாரத்தில், குழந்தைகள் கண்ணுடிக்கனியை யுண்ணக் கருதுவதேபோல மூடரே இரமிப்பரன்றி விவே கியர் இரமியார், இத்தகைய மித்தியா சமுசாரத்தின் கண் ணும் எம்மூடர்கட்குத் துச்சமாகிய சுகவாசனையும் ஆசையுமுண்டாகின்றதோ அம்மூடர்களையும் எலியானது செல்லும் வளைக்கருகிருக்கும் அறுகம்புன்னுனியை மாத் திரம்பற்றி வாழவேண்டுமென்றெண்ணி நூல்நூற்று அந் நூல் நுனியிற்ருெங்கும் நூற்புழுவினது நூலை அடியோ

டும் அறுப்பதேபோலக் காலன் அடியோடு கெடுத்துவிடுவன். நூல் ஆகுபெயராற் பட்டாடையைத் தொட்டு நின்றது.

சுகஜனக விடயசமுதாயத்திற்கு நித்தியத்தன்மையிருக்குமாயின் சுகத்திற்கும் பிரவாகரூபத்தால் நித்தியத்தன்மை சம்பவிக்கும் எனக்கடாவ விடைதருகின்றார்.

பூரண நிலவெழுந்தவுடனே பொங்கிப்பெருகும் பெருங்கடலை வடவாமுகவனற் குடிப்பதேபோலச் சகலமும் விழுங்குங்காலன் விவகாரபூமியானஜகத்திடை விழுங்காததுமுளதோ!இல்லவேயில்லை உண்டாயயாவற்றையுமே விழுங்கிவிடுவன். இச்சருவதிருசியசத்தைகளையும் ஒரேகவளமாய் விழுங்கமுயன்றகாலனே, சர்வ பதார்த்தசாதாரணமாக அதிபயங்கர சங்கார உருத்திரனுவன், வல்லமை பேரறிவுமகிமைமுதலியவற்றானே மிகப்பெரியோராயிருப்பினும் ஒரு கணப்பொழுதாயினும் தாழான், உடனே கொண்டுபோய்விடுவன். அநந்த விசுவத்தையும் தானே கவளீகரித்து விசுவவடிவமாய்க்காலனே விளங்காநிற்பன்.

இரமணீயத்தன்மை, சற்கருமத்தன்மை, குணகரத்தன்மை முதலியவையும் கால நிவாரகங்களே யாவதில்லையென்கின்றார்.

மிக அழகாயிருப்பவர்களும், நல்லொழுக்கத்தவர்களும், மேருகிரிக்குச் சமானமாய் வல்லமையுள்ளவர்களும், சர்ப்பங்கள் கருடனால் விழுங்கப்படுவதேபோலக் காலனால் விழுங்கப்படுவார்கள். தயையேயின்றியவனும், கற்போலக் கடினமானவனும், புலி முதலியவற்றைப் போலக் குரூரமானவனும், இரம்பாதிபோலக் கூர்மையானவனும் உலோபியும் அதமனும், தன்வயிற்றை நிரப்புவதிலேயே கருத்தையுடையவனும், ஆகியகாலன் புழுதி,

இலை, துரும்பு, பொன்மலை, மஹேந்திரம், அலைகடல், முதலியயாவற்றையும் தன் வயமாக்கி விழுங்கும் பொருட்டு முயலுகின்றனன். இவன் இதுவரை விழுங் காதவஸ்துவே கிடையாதென்பதாம்.

யாவற்றையும் தன்மயமாக்க முயல்கின்றனன் என் பதனானே காலன் சர்வ சங்கார கர்த்தாவெனக் கூறப்பட் டது, அதனையே விரிக்கின்றார். பெருங்கற்பந்தனில் விளங்கா நிற்கும் என்பதந்தமாய கிரந்த சந்தர்ப்பத்தால், ஆண்டுப் பிரதமம் பிராகிருதப் பிரளயத்தில் பிரஹ் மாண்ட சங்காரத் தன்மையைக் கூறுகின்றார்.

பிராணிகளாகிய கொதுகுகள் கும்கும் என இரை யும் பிரஹ்மாண்டங்களாகிய அத்திக்கனிநிறைந்த பெரிய மரமாயிக்காலனிருப்பன். தினமாகிய இமைதிறத் தலானே சூரியனாகிய கண்ணாற் பழுத்ததைப் பார்த்து ஜகத்தாகிய பழைய வனத்திலிக்காலனானவன் பக்குவமா யிருக்கும் லோகபாலர்களாகிய பழங்களைப் புசித்துக் கொண்டேயிருப்பன் இது பாலக சங்காரத் தன்மையாம். வித்தைவிநய முதலிய நூற்களானே நோக்கப்பட்ட சற் புருடர்களாகிய இரத்தினமாலையை நிரந்தரம் அலங்காரப் பொருட்டுத் தனதவயவங்களாகிய கிருத திரேதாயுக முத லியவற்றில் அணிந்தணிந்தடிக்கடி அறுத்தெறிவன், யாவ ரையுமே யறுத்தெறிவதாயினும் குணவான்களுடைய விநாசமே லோகப்பிரசித்த மாகுமன்றோ! = இது பாலிய சங்காரத் தன்மையாம்.

பாலக சங்காரத் தன்மையைப் பகர்ந்து பாலிக்கத் தக்கவற்றின் சங்காரத் தன்மையையே இன்னும் பகர் கின்றார்.

ஜகத்தாகிய பழையகுடிசையிற் சிதறுண்டிருக்கும்

குணத்தோடு கூடிய உலகமணிகளையுக்கிரமாகிய பொந்தினையுடைய யமனுகியசிமிளில் முறையாக அடைத்துக்கொண்டேயிருப்பன் சண்டிகாதேவி யென்னும் பிராணநாயகியோடும் கூடிய அக்காலனே வேட்டைக்குதூகலத்தோடு விளங்கும் அரசகுமாரனுக வருணிக்கப் படுகின்ருர். அக்காலனே வேட்டைமகிழ்வால் விளையாடும் மகாமன்னவன் மைந்தனுக விளங்குவன்; இச்சம்சாரத்தில் அடங்கா மேன்மையான லீலையை யுடையவனும், சர்வ ஆபத்துக்களும், மிகுதூரத்திலேயே நீங்கப் பெற்றவனும் எண்ணவொண்ணுத பராக்கிரமத்தை யுடையவனும், பிரசித்தமாகிய சூரிய சந்திராதிகளையும் பிரகாசிப்பித் தொளிரும் அரசனுகிய பரப்பிரஹ்மத்தினுடைய அநாதிமாயையென்னும் பட்டமகிஷியின் சம்பந்தத்தாற் கிடைத்த வடிவத்தானும் யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகம் பெற்றுச் சம்பத்துக்க ளியாவற்றையும் அனுபவித்தலினுனும் மைந்தனுமாகிய காலனுடைய சரித்திரமானது வருணிக்கத்தக்கதேயாம். மிகவும் பழைமையா யிராநின்ற ஜகத்தாகிய பெருங்காட்டுக் கூட்டத்தில், தீனர்களும் அறிவில்லார்களும் ஆகிய பிராணிகளென்னு மிருகக் கூட்டங்களோடு வேட்டை விநோதத்தைச் செய்யும், இவனுக்கே அக்காட்டின் ஏகதேசத்தில் விரிந்து விளங்கும் அழகிய வடவாமுகாக்கினியாகிய தாமரையா லலங்கரிக்கப் பெற்ற கற்பகாலப் பெருங்கடலானது மனோரம்மியமான விளையாடுந் தடாகமாகச் செய்யப்பட்டுளது.

வேட்டையாடியதா லுண்டாய சிரம அபநோதப் பொருட்டுப் புஷ்கரணியைக் காண்பித்துக் காலராஜகுமாரனுக்கு வேட்டை நிர்க்கமனத்தின்முன் போஜனங் காண்பிக்கின்ருர்.

கைப்பாகவும், காரமாகவும், புளிப்பாகவும, இரா

நின்ற அப் பூதங்களோடும், தயிர்பான் முதலிய கடல்களோடும் தனித்தனி ஏகவடிவமாகி நெடுநாளா யிராநின்ற இந்த ஜகத்தானது அவனுக்குக் காலைப்போஜனமாம். கைப்புக் கார்ப்புத் தயிர் முதலியவற்ரோடு பழைய அன்னத்தைக் காலையிலுண்ணல் திராவிடர்பாற் பிரசித்தமேயாம்.

வேட்டம் ஆட்டமாகவுற்ற காலனுக்குச் சுனியின் ருனத்துற்ற பெண்புலியைக் காட்டுகின்ருர்: சுனி = பெண்ணுய். அவனுக்கு அனுரூபமான பிரியையைக் கூறுகின்ருர்.

பிராசீனமான உலகத்தில், பிரதீதியாகப்பட்ட, ஸ்தாவரஜங்கம ரூபமான சகலவஸ்துக்களையும், சங்கரித்து வேறுபடுத்தி, யாவரானும் ஜயஞ்செய்தற்கு முடியாத, சண்டிகா தேவியானவள், அதிகோர பயங்கரமான, சதுர சஞ்சார முடையவளாகி, சர்வமாத்ரு கணங்களும் பின்ருெடரப் பெற்றவளாய், பற்றுதற்கரிய துயர்மய வுலக மயல், இந்திரியங்கள் உலாவித்திரியும் மாவனத்தில், பெண் புலியைப்போல வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

சர்வதாய்க் கூட்டங்களோடு கூடியவளும், புலியைப் போலப் பிராணிக் கூட்டங்களைக் கொல்பவளும், சமுசார வனத்தில் விளையாடும்பொருட்டு ஏவப்பட்டவளும், மகா சாமர்த்தியத்தோடு சஞ்சரிப்பவளும், ஆகிய சண்டியென்னும் மகாகாளராத்திரியம்மையே யவனுக்கு மனைவியாம்.

மத்தியபானப் பொருட்டு அக்காலனது கரதலத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பான பாத்திரத்தைக் காண்பிக்கின்ருர்.

இரசத்தோடு கூடியதும், மதுவானது சுகந்தமாயும் அழகாயு மிருக்கும் பொருட் டுலகவழக்கம்போ லலங்கரிக்

கப்பட்ட செந்தாமரை கருங்குவளை செங்குவளைகளோடும் கூட்டமா மாலைக ணிறைந்ததும், ஆகிய பூமியென்னும் பெரிய அகன்ற மதுக்குடத்தைக் கரதலத்தில் வைத்திருப் பன். மகாகர்ச்சனத்தோடு கூடியதும், சகிக்கமுடியாத தோள்தட்டு மோசையை யுடையதும் கேசரங்களானே பார்க்கமுடியாதபடி நிறைந்து,பெருத்த கழுத்தோடு கூடி யதும் ஆகிய நரசிங்கத்தைத் தோளிற் ருெங்கவிட் டிருக்குங் கூண்டில் அசுரரைக் கொல்லும் பொருட்டு விளை யாட்டுப் பறவையாக வைத்திருப்பன்.

நரசிங்கம்போல உருத்திர அனுசரபூத மகாகால னெனப் பெயரியதேவனும் காலனுக்குக் கிரீடோப கரண மாமென்கின்ருர்.

சிலைக்கதையில் மேற் கூறப்படும் சங்கார பயிரவ னென்னும் மகாகாலனை விளையாட்டின் பொருட்டுக் குயிற் குஞ்சாகக் கொண்டிருப்பன், அக்குஞ்சானது பிரஹ் மாண்டங்களையே மாலைகளாகத் தரித்துக்கொண் டிருத் தலின் அநேகஞ் சுரைக்குடுக்கைக ளடங்கிய வீணையைப் போல வடிவத்தானும் ஓசையானும் இனிமையா யிருக் கும், அதன் சொரூபமுந் தொனியும் பிறருக்குப் பயத்தை யுண்டுசெய்வதேயாயினும் அதனினும் உக்கிரமிகுந்தவ ரது திருஷ்டியில் அதுமதுரமாகவேதா னிருக்கும், சரற் காலத்திருக்கும் ஆகாயம்போல நிர்மல நீலமேனி யுடை யதுமாம். எப்போதும் டங்காரத்தொனி தொனித்துக் கொண்டே யிருப்பதும், துயரந்தரம் அம்புமாலைகளை யள வில்லாமற் கக்குவதும், ஆகிய சங்காரமென்னும் கோதண் டமானது எப்புறத்தும் விளங்கிக்கொண் டிருக்கும். சர்வ சங்கார சாமர்த்தியமுள்ள தமப்பிரதான சக்திகாளராத் திரி யெனப்படும்.

கிரியை அதன்பல வடிவனும் கரையற்ற மற்றவனும், நியதியின் மணாளனும் ஆகிய காலனுடைய சித்திரநடனங் காண்பித்து, அவனுடைய சந்நிதியில் நித்திய காமினியாய நியதியென்னு மம்மையானவள் இடைவிடாமல் முயல்பவளாய்ச் சர்வப் பிராணிகட்கும் போக அனுகூலகாரியந் தொடங்குபவளாய் மிகமிகவுங்கூத்தாடுவள்; தடையற்ற கிரியாசக்தி வடிவ அவ்வம்மைக்கு நிருத்திய வுபகரணங் களைக் காண்பிக்கின்றார்.

தேவசகித சர்வபுவனமாலைகளும் அங்கங்களிலணியும் பூஷணங்களாம், பாதாள பரியந்தமிருக்கும் ஆகாசமானது நீண்டு கறுத்துப் பெருத்த குழன் மண்டலமாகும், அழுகைக் கோலாகலத்தால் ஓங்கி யெரியாநின்ற நரக அக்கினிகளானே யொளிராநின்ற நரகமாலையானவை அவ்வம்மையின் பாதாளமாகிய சரணத்திலிருக்கும் பாவநூலாற் கோர்க்கப்பட்ட பாதகிங்கிணிமாலைகளாம், இங்ஙனம் நியதியம்மைக்குச் சாமக்கிரியோடும் நடனமாயின், அவளுடைய பர்த்தாவிற்கும் அதுவும் பூஷணங்களும் வேண்டுமேயெனின்? முற்கூறிய நாடகசாலையினுள்ளே, கூறப்படும் குண்டல வடிவமாய சந்திரமண்டலத்தாலே அழகு பொருந்தியவனும், நக்ஷத்திரங்களானும் சந்திரிகையானும் தாரகைசந்திரப் பிரதிபிம்பங்களானும் மனோகரமாய விண்ணேயாய மயிற்றேகையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கேசத்தையுடையவனும், நடனஞ் செய்பவனும், ஆகிய கிருதாந்தனுடைய இடது செவியில் என்பு மயமான முத்திரை வடிவக்குண்டலம் கபாலிகரைப் போலலங்கரிக்கப்பட்டுளது, வலதுசெவியில் மகாமேருவாகிய காந்தியையுடைய காஞ்சன கர்ணபூஷணமணியப்பட்டுளது; இவ்விருசெவிகளினின்றும் கன்னத்தலத்தில் சூரிய சந்திரர் குண்டலங்களா யசைந்துகொண்டிருக்கின்றனர்,

உலோகாலோக பர்வத வரிசைகள் எப்புறத்தும் கடி மேகலாபரணமாய்க் கவின் செய்யும்; வரிசைகள் என்றது, அநேகஞ் சிகரங்கள் கூடிய தன்மையாலேனும், கற்பப் பிரஹ்மாண்ட பேதத்தாலேனும் என்றுணர்க.

காலனாகிய பதியினுடைய முகவிலாசங் கடைக்கண் பார்வை முதலியவற்றா லுணர்த்தப்பட்ட திருக்கருத்தை யினிதுணர்ந்து அத்தேவியானவள் கற்பாந்தங்களில், மிக ஆகுலத்தோடு கூடியவளாய் மீணடும் பர்வதங்களெல்லாம் உரத்த சப்தத்தோடு வெடிக்கும் படியாகப் பெருங்கூத்தாடுமவள், அத்தகைய அவளுடைய ரூபம் லோகத்தைப் பயப்படுத்துவது என்பதன் கண்ணே யியம்பவேண்டுவ தென்னுளது கூத்துத்தான் எத்தகைய தென்பது எனக் கருதிக் கூறுகின்றார்.

பின்பக்கத்திற் பொருந்தித் தாழ்ந்து அலைந்து கொண்டு விளங்காநின்ற சுப்பிரமண்யருடைய வாகனமாகிய மயில்களின் இறகுகளை யணிந்தும், மூன்று விழிகளாகிய பெருந்துளைகளினின்றுண்டாகும் பெருத்த பயங்கரமான உரத்த தொனியோடும், நீண்டலையும் மதிச்சடைகள் விரிந்த அரன் சிரங்களை யலங்கரித்தும், மேற்கிளம்பும் அழகொழுகும், மந்தாரமலர் நிறைந்த கௌரியின் கேசசாமரைகள் கொண்டும், பெருந்தாண்டவம் புரியும் பைரவருடைய மலைபோன்ற வயிறாகிய சுரைக்குடுக்கைகளைத் தாங்கியும், (சுரைக்குடுக்கையாற் காபாலிகரதுவிவகாரம் பிரசித்தமாம்) சப்தித்துக்கொண்டு ஆயிரத்தேழு துளைகளோடு கூடியிலங்கும் இந்திரர் தேகங்களாகிய பிக்ஷா கபாலமேந்தியும், கூத்தாடுவள்.

மேலும் அவ்வம்மையின் அலங்காரத்தையே வருணித்து அவள் நடனத்துடன் விளங்கலை முடிக்கின்றார்.

மிகவுங்காய்ந்த சரீரசம்பந்தமாய கட்வாங்கமென்னும் முதுகென்புப் பாரங்களானே விண்ணைநிறைத்தும், பிறரஞ்சும்பொருட்டுத் தன்னானே தன்னைப் பயப்படுத்திக்கொண்டும் சர்வத்தையுஞ் சங்காரஞ் செய்துகொண்டும் பலவகை ரூபங்களோடு கூடிய சிரக்கூட்டங்களாகிய அழகிய தாமரைமாலையால் அலங்கரிக்கப்பெற்று நானாவகையாய்ச் சுழன்றுகொண்டும் மகாகற்பங்களிலுண்டாம் தாண்டவங்களில் அவ்வம்மை விளங்கா நிற்பள்.

இங்ஙனம் இயம்பிய காலாதிகளின் விருத்தாந்தத்தையனுவதித்துக்கொண்டு அத்தோடத்தை நன்குணர்ந்த பயனைத் தெளிவிக்கின்றார்: காலாதிகளின் பரதந்திரமாயிருத்தலினானே தோடங்களே மிகமிகவும் நிறைந்த இச்சம்சார துர்த்தசையையே வைராக்கியம் உண்டாம் பொருட்டு வருணிக்கத்தொடங்கிக் காலனிவ்வாறு செய்தலினானே காலாதி சர்வவஸ்துக்களிடத்திலும் எனக்கு விஸ்தாரமாய்த் தோடந் தோற்றலின் அதன்பயனாகிய வைராக்கிய ரூபப் பற்றின்மையி னடைவுண்டாகின்றதாதலின் இச்சம்சாரமெனப்பெயரிய இக்காலமுதலியவற்றின் சரிதத்தில் எம்போலியர்க் கெவ்வாறு பற்றுண்டாதல் கூடும் என்கின்றார்.

இந்திரியங்களே பகைவர்களாக இருக்கின்றார்கள், பரமார்த்தமாக ஆன்மாவெனத் தேகாதிகள் கவரப் பட்டிருந்தன. விவேகிக்குங்கால் அபரமார்த்த ஆன்மத்தன்மையை யடைந்து விட்டன; சத்தியஞானாதி யிலக்கணம் வாய்ந்த வஸ்துவோ அசத்தியத்தை யடைகின்றது. பந்தஹேது வாதலினானே மனத்தையே பகையாகக் கொண்ட ஆன்மாமனோபிமானத்தால் மனோபூதமாந் தன்னை மனோரூபமான தன்னாலே துக்கப்படுத்துகின்றது. விடயங்களோ விரும்பத் தகாதனவா யிருக்கின்றன, அலௌகிக வஸ்து

வானது காரியகாரண சங்காதத்தவடிவதாகவே காணப் படுகின்றது, சித்தமோ அகங்காரத்திற்குத் தத்தஞ் செய் யப்பட்டு அபிநிவேசத்தை யடைந்துள்ளது. பொருள் களோ அழிவை யலங்கரித்துக்கொண் டிருக்கின்றன, எல்லாப் பொருள்களின் முடிவிற்கிடமாய ஆன்மாவோ அறியப் பெறவில்லை. மதியானதுள்ளே யாகுலபட்டுக் கேவலம் தபித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது, இராக ரோகமானது எப்போதும் விலாசத்தை யடைந்து கொண்டேயிருக்கின்றது உலகில் வைராக்கியத்தை யடை பவரைக் காணும் மிகவும் துர்லபமாய் விட்டது, பர மார்த்த திருஷ்டியானது இரஜோகுணத்தினாலே யதஞ் செய்யப்பட்டது, தமசோ மேலும் மேலும் விருத்தியாகிக் கொண்டே வருகின்றது சத்துவகுணம்டைவதே கிடை யாது, கெட்ட முயற்சியினாலே யவ்வனங் கழிகின்றது. உபலக்ஷணமாக:—அகங்காரமானது அபிமானித்துக் களங்கமுண்டாக்கிச் சொரூபதூஷணஞ் செய்கின்றது, நிச் சயகாரணமான புத்திவிருத்திகள் வெளிமுகமாகவே திரி தலின் மிகவும் மிருதுவாகிச் சொரூபத்தின்கண்ணே நிலைக் குந் திடத்தன்மை யற்றனவா யிருக்கின்றன. தேகமோ கெடுதலைச் செய்கின்றது, மானசவிலாசங்களோ மங்கை யர் மயலைமருவா நின்றன, மெய்ப்பொருளை யுணர்தலோ மிகுதூரமாய்விட்டது, வாழ்வோ மாயமாகின்றது, மர ணமோ எதிர்பார்க்கின்றது.

ஆயின் இப்போதே தத்துவவித்துக்களைச் சேவிக்க லாமே சாதுசங்கமே சகலசன்மார்க்க வேதுவாதலின், யெனின் கூறுகின்றார்.

சாதுக்கள் சங்கமோ அதிதூரத்தி லிருக்கின்றது, கதியோயாதொன்றையு மெங்குங்காணும், நல்லது தார்

மிகனுயிருக்கப்பட்ட உனக்குக்கதி யெங்ஙனமில்லாமற் போம் எனின், எங்கும் எப்பொருளும் சத்தியமாகக் காணப்படவேயில்லை சுவர்க்க முதலிய கதிகளும் அநித்தியங்களாகலின் கனவின்பம்போற் கழிவனவா யிருக்கின்றன. உள்ளேயுள்ளமானது அதிமோகத்தை யடைந்துள்ளது, பிறரின்பத்தைக்கண்டு மகிழ்தலாகிய முதிதைபெட்டாமற் றூரத்தேகிவிட்டது, கருணையான துதித்தொளிர்வதே கிடையாது, அதிக தூரத்தினின்றும் நீசத்தன்மையின் காரணங்களாய அசூயை முதலியவைகள் வந்தடைகின்றன, தீரத்தன்மையானது அதீரத்தன்மையை யடைகின்றது, பிராணிகளோ பிறப்பிறப்புகளிலும் கீழ்மேற் செல்வதிலும் தற்பரராகத்திரிகின்றூர்கள். துஷ்டசங்கமோ சுலபமாய் மலிந்துகிடக்கின்றது, சற்சனசங்கமோ துர்லபமாய்விட்டது.

சமுசாரம் யாவுமே துர்த்தசையை யடைந்து மடியுமென்கின்றூர்.

பொருள்களெல்லாம் போக்கு வரவுடையனவாயிருக்கின்றன சென்றொழிந்த போதினும் அவற்றின் வாசனை அகல்வதே யில்லை மேலும் பந்தகாரணமாகவே வளர்கின்றது, பிராணிகளின் கூட்டங்களானவை கேவலம் எப்பொழுதும் காலனுல் எங்கோ கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. காலனுற் பயமற்றவையாய் திசைகளுங் காணவேகாணேம், சத்விவகார உபதேசமும் வேறுய அபதேசமாய் முடிகின்றது, பிராணிகட் கவகாசங் கொடுக்கும் தேசமும் அதற்கு மாறுயதைத் தனக்கே யிடங்கிடையாமையிற் செய்யத் தொடங்குகின்றது. மலைகளும் பொடிகளாகின்றன; ஆயின் எம்போலியர்பா லென்ன விசுவாசம். சன் மாத்திர இயற்கைவாய்ந்த ஈசுரரானே ஆகாயமும் புவனங்

களும் விழுங்கப் பெறுகின்றன, தரையும் தூளாகுமாயின் எம்போலியர் பாலென்னே விசுவாசம்.

இத்துணை மாத்திரமல்ல மகாமகத்துக்களும் இலயத்தை யடைந்து விடுவர் என்கின்றூர்.

ஞானமின்றி யோகமந்திராசனுதிகளானே சித்தியுற்ற சித்தருஞ் சிதைவர், நக்ஷத்திரங்களும் நாசமாகும், அலை கடலும் வறண்டுபோகுமாயின் எம்போலியர்பா லென்னே விசுவாசம். தானவரும் தத்தளித்தொழிவர், துருவனும் நிலையற்றவாழ்க்கையை யடைவன், அமரரும் அழிந்து போவராயின் எம்போலியர்பா லென்னே் விசுவாசம். இந்திரனும் இனிதுட்கொள்ளப்படுகின்றனன், இயமனும் நியமமா யுபரதியுறுவன், வாயுவுமோயுமாயின் எம்போலியர்பா லாஸ்தையென்னே. சோமனுஞ் சூனிய மெய்துவன், சூரியனும் காரியமாகான், அக்கினியும் மக்கினத்தை யடையுமாயின் எம்போலியர்பாற் பற்றுதலென்னே. பரமேஷ்டியும் முடிபாய பரநிஷ்டையை யடைவர், கரியாத அரியும் கரியிலிரிவர், பவனுமறிவில் அபாவத்தை யடைவராயின் எம்போலியர்மாட் டென்னே நம்புதல். முன் மொழிந்த மூவகைக்காலமுங் கோலமின்றியதாம், நியதியும் வயதாய் முடியும், அந்தமற்ற வெளியாவரண ஆகாயமு மொளியுமாயின் எம்போலியர் மாட்டென்னே விசுவாசம். செவிக்கும் வாக்கிற்கும் செவ்விய விழிக்குமெட்டாத தத்துவமாகிய எவனேவொரு மயக்கத்தைத்தரும் அறியப்படாத மூர்த்தியாந் தூலவடிவனுற் றன்பாலே மாயையினுற் றத்துவ மறைக்கப்பட்டுக் கற்பிதங்களே காண்பிக்கப் பெறுகின்றன. அபிமான அங்கிசத்தை யடைவுற்றுலவும் பிராணிகளுக்குட் சர்வாந்தரியாமியா யெங்குமிருக்கும் பொருளாற் பாதிக்கப்படாததொன்று இம்மூ

வுலகத்திலும் கிடையவேகிடையாதாம், அதற்குச் சர்வத்தையும் பாதிக்குந் தன்மையுண்டு, அதற்கேதுவாய தடையில்லாச் சுதந்திரமுளதாம்.

அதிஷ்டானபூத பரமாத்மாவினாலே கொடுக்கப்பட்ட மயக்கத்தையே பற்றிச் சுழற்றிவைக்கும் அவனையறியாது உலகமானது நசிக்கின்றது என வருத்தப்படுகின்றார்: ஆகாயத்தில் மரமிருக்குமாயின் அதிலிருக்கும் கொடியாற் கழுத்திற் சுற்றப்பெற்றுத் தொங்கிக்கொண்டு இருப்பதற்கொப்பாகச் சாரமற்றதும், பற்றுக்கோடின்றிய துக்கமும் வீழ்ச்சி முடிவின்மையை யுடையதும் ஆகிய சுவர்க்க நரகாதிகளைப்பயனாகவுடைய, முற்கூரிய தோடங்கணிறைந்த கெட்டகாமிய நிஷித்த ஒழுக்கங்களானே இவ்வுலகின் கண்ணே ஜன்மபரம்பரைகளில் இவ்வுயிர்களின் ஆயுளானவை மிகவும் கழிகின்றன; அத னிவிருத்தி யுபாயமோ அதிதூரத்தி னிற்கின்றது அச்சிந்தையு முதிப்பதே கிடையாது விசாரவான்களாகிய யாங்களும் அறியவில்லை யென்கின்றார்.

இன்று மகோற்சவம், இது நல்ல இருது, இது இனிய யாத்திரை, இவர்களுறவினர், இஃதின்பம், சிறப்பாய போகமிது, என்பதாக வீணாகவே மடமையினாலே அநேகங்கோடி விகற்பங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு மகாசஞ்சலத்தையும் அதிமிருதுவையும் அடைந்த மூடரும் அவர் மதியும் இவ்வுலகிற் கெடுமாதலினாலே கெடும் சாமக்கிரி மாத்திரம் கணந்தோறும் அதிசுலபமாம். இயம்பியும் இயம்பாமலும் இராநின்ற மோக்ஷவிரோதியாய பொருள்களில் மீண்டும் வைராக்கியப் பொருட்டு விஸ்தாரமாகத் தோடங்களை மேலுங் கூறத்தொடங்குபவரா யாதியில் சர்வதோஷ நிவர்தகரான பெரியாரைப் பேணுவிடிற் கண்

கண்ட சுகமே காணுமென்கின்றார். இங்குமங்குமாக அதி தூரம் சுற்றித்திரிந்து பொழுது போம்போது வீட்டிற் புகுந்து பகலில் விவேகிகளினது அனுசரணத்தால் நல்ல கரும ஒழுக்கமே யில்லாமலொழியின் மூடனைத்தவிர இர வில் யாவன் நித்திரைசெய்வன்.

சர்வஜனங்களும் புத்திரதாராதிகளை அமிருத சமான மாக நினைந்து அவர்கட்காகவேண்டி யதன்கண்ணே முயலுகின்றனரே யன்றிச் சிரவணாதியின் கண்ணே முயலு வதில்லை, அதுபோலவே நினது பிரவிருத்தியும் என் ஆகக் கூடாதெனின்? அதற்குக் கூறுகிறார்: துராசையினாலே கெடுக்கப்பட்ட சித்தவிருத்தியை யுடையவுலகர் எக்கரு மத்தைப்பற்றி இளைப்பாறுதலை யடைவரோ அத்தகைய தெக்கருமமும் எங்கும் எக்காலத்தும் கிலேசமும் நாச மும் அற்றதாய்ச் சமுசாரமுடிவு வடிவான மோக்ஷ பலத்தை யுடைத்தானமையான அழகியதாய்க் காணப் படுவதேயில்லை, "எவ்வாறிங்கே யெழிற்றொழிலானே, செவ்வாறுக்கிய பயன்றின்றுதீரும், அவ்வாறங்கே யறத் தாற்றரித்த, செவ்வாறுய பயனயின்றேகும்" என்பதாதி சுருதியை யனுசரித்துத் செயற்கையானுண்டான பய னுசமாமென்பது நியமமாம் இட்டங்கெட் டொழியினோ துக்கமே முடிவிலுண்டாகின்ற தென்பதும் வெட்ட வெளியாம் என்கின்றார்.

புத்திரர்களும், மனைவியரும், தனங்களும் மயலினாலே அமிர்தத்திற்குச் சமானமாகக் கற்பிக்கப் படுகின்றனர், மரணகாலத்திலோ அவர்யாவரும் உதவுவதேயில்லை, அப் போது போகவிடயங்கள் மிக மனோரம்மியமானவை யெனினும் விஷமூர்ச்சையைப் போற் றுக்கப்பொருட்டே யாகின்றன.

சிலபாலோ துக்கத்தோடு கூடியதாயினும் அவ்விடய சுகம் அனுபவியாமலும், அதனைச் சம்பாதிக்கும் பிரயாச மாத்திரத்தை யனுபவித்தும் இருக்கும்போதே விடய பரன் மிருத்தியுவினிடத்தி லகப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றான், என்கின்றார்.

சாதாரண சங்கேதத்தாற் கட்டுப்பட்ட கருத்துடைய போகாதி விடயங்கள் விவகார மாயையில் ஆம், பொருளிதுவாம்:—பங்குனிமாதத்தில் கிருஷ்ண சதுர்த்தசியில் ஸ்ரீவிசுவேச யாத்திரை செய்யத் தக்கது என்னுஞ் சங்கேதத்தாற் சர்வசாதாரணமாகவே நரர்கள் கட்டுற்ற கருத்துடையராய் க்ஷணிகயாத்திரைச் சமாசங்கமுறுவர்; அவ்வாறே விவாகாதி காலசம்பந்தமுற்ற சாதாரண சங்கேதத்தாற் கட்டுற்ற கருத்துடையராய் களத்திராதி விவகார மயல்கள் கணிகங்களாக வுண்டாம். எல்லாப்பகைவரையுமினிது வெற்றிகொண்டு அஷ்டலக்ஷுமிகளும் நாற்புறமும் சூழ்ந்து வருமாறு சுகங்களைப் புருடரனுபவிக்கும் போது எவ்விடத்திலிருந்தோ மிருத்தியுவானது வந்தழித்து விடுகின்றது. எவ்விதத்தினும் இன்னதென நிண்ணயிக்கமுடியாத காரணத்தினனே விருத்தியாகாநின்ற துச்சவடிவமுடையனவும், கண்டகணத்திலழிந்து போவனவும், ஆகிய இவ்விடயங்களானே மயங்கித்திரிபவராகிய ஜனங்கள் இவ்வுலகின்கண்ணே எங்கிருந்துதா னுற்பத்தியாகின்றார்களோ, எங்குபோய்த்தான் மடிகின்றார்களோ அறியமுடியவில்லை யென்பதாம். இம்மனுட வுலகத்தினின்றும், சுவர்க்க நரகாதிகளினின்றும் வந்து வீணுகவே யிங்கு நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து நெடுநாள் வாழ்வோம் எனப்பரஸ்பரம் அபிப்பிராயங்கொண்டு சங்கேதஞ்செய்து அதற்குத்தக்க வடிவோடுகூடி மித்திர களத்திர விவகாரரூப மாயையானது தேவோற்சவ முதலிய

யாத்திரைகளில் நரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து சுழல்வதேபோற் சுழலுகின்றது.

நம்மனோராதி போக்தாக்கட்குப் போக்தவ்ய போக அவசரத்திற்றனே மிருத்தியு சம்பவிக்கும், சம்பவித்த போதினும் அநேக ஆயிரயுக ஜீவித பிரஹ்மாதிகட்கு அங்ஙனஞ் சம்பவியாதேயெனின், கூறுகின்றார்: ஸ்ரீ இரகுநந்தனர் ஸம்சார திருஷ்டிகளுக்குள் தோஷமில்லாத திருஷ்டிகளெவை, துக்கதாகமில்லாத திசைகள்தாமெவை, கணத்தில் நாசத்தையடையாத பிரஜைகள்தாமியாவர், வஞ்சனையில்லாத இலௌகிகக் கிரியைதாமெவை, ஒன்றுமில்லவேயில்லையென்று சொல்ல, அன்னியர்களுடைய பிரஜைகட்கு அழிவிருப்பினும் பிரஹ்மாவினுலகத்தை யடைந்த பிரஜைகட்குக் கற்பகால மிருக்குந்தன்மை யுண்மையின் கணத்தில் அழிதலெவ்வாறு பொருந்துமெனின்? கூறுகின்றார்

சென்றனவும் வருவனவும் ஆகிய அநந்தகற்பங்களின் எண்ணிக்கையை யறியாதபோது அநந்தமென்பது சமமாயிருத்தலினாலே கற்பங்களும் விஷ்ணுருத்திராதி திருஷ்டியானே கணங்களே யாமெனவாதலின் பிரஹ்மாக்களும் கற்பமென்னுங் கணவாழ்க்கையை யுற்றவர்களே யாவர்கள், ஆகவே அவயவத்தோடுகூடிய காலசமுதாயத்தில் குறுகல் நீட்சிமதிகளும், அற்ப அதிகவாழ்க்கை மதிகளும், காண்போன் கற்பனையி னதீனமாயிருத்தலின் அசத்தியங்களேயாகும்; இதே நியாயத்தால் பிரஹ்மாண்டங்களும் அநந்தங்கோடி பிரஹ்மாண்டங் கண்டவர்களின் திருட்டியால் அணுக்களேயாமென அணுமகத்தென்னும் மதிகளும் அசத்தியங்களேயாம். இவ்வாறே பிரகிருதி திருஷ்டியில் விகாரங்களியாவுமே அசத்தியங்களே யாமெனத் தோற்றும்; செந்தழல்கொண்ட சிவப்புவர்ணம், அந்த

நற்றேஜசி லண்மியதாகும், தந்திடும் வெண்மையோ தண்ணீரதாகும், மந்தமாங்கருப்போ மண்ணினதாகும், இந்த வாறனற்கண் ணெரியாந்தகைமை, வந்தவாறந்தோ வழி கொண்டேகும், தொந்தவாக்காற் றொடங்கிய விகாரம் மந்திர நாமமாத்திரமாகும், முந்திய மூன்றுமொழி தரு ரூபமே, அந்தமற்றுண்மையா யமர்ந்திடுமென்றே' என்னும் மறையும் இதனையே யறைகின்றது. கூறிய பொருளையே யனுவதித்து முடிப்பார் அதனிமித்தமாகத் தமது இளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றார், காமப்பற்றுடையவர்களோ பல வகையான குடிலத்தன்மைச் சாதுரியங்களானே விவகரிப்பதிற் றற்பரர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்பதாம்.

இப்போது விவேகிகள் துர்லபமென்றும் ஒரு செயலுஞ் செய்யமுடியவில்லையென்றும் யாவுமனித்தியமென்றுங் கூறுகின்றார்.

இவ்வுலகின்கண்ணே கனவிலும் விவேகிகளிப்போது எளிதாகக்கிடைப்பது அரிதாக இருக்கின்றது, தொழில்கள் யாவையுமோ அத்யந்தந் துக்கரகித சாதனங்களோடும் பலன்களோடும், சேராதனவா யவசியம் துக்கத்தையே கொடுப்பனவாகவே யிருக்கின்றன, ஆகலின் இவ்வாழ்க்கை மயமாயிருக்கும் தசையை யெங்ஙனந்தான் கழிப்பதோ தெரியவில்லை. சர்வபோக்கிய வஸ்துக்களிலும் வைராக்கியமுண்டாகும் பொருட்டு எல்லாப்பொருள்கட்கும் மாறுபாடான இயற்கை யியம்புவார், நல்ல உற்சவ வைபவத்தோடு கூடிய அத்தினங்களும் அப்பெரியோர்களும், அச்சம்பத்துக்களும், அத்தொழில்களும், பிறயாவும், நினைவுமாத்திர நெறியை மருவிநின்றன, இனி யாமுங் கணத்தி லந்தவழியேதான் செல்லப்போகின்றோம். தினந்தினம் அழிந்துகொண்டே யிருக்கின்றது,

தினம் தினம் மீண்டு முண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. கெட்டுப்போன இந்த வெந்த சம்சாரத்திற் கின்றளவும் அந்தத்தையே காணோம். புருடர்கள் மிருகங்களாகின்றார்கள் மிருகங்கள் புருடர்களாகின்றன, தேவதைகளும் அதேவதைகளாகின்றார்கள் ஆகலின் ஈண்டெதைத் தான் நிலையெனக் கூறமுடியும்.

வடவாமுக அக்கினியினனே நீரானது வற்றுவதே போலப் பிரஹ்மா விஷ்ணு ருத்திரன் பிறபிராணிகள் யாவும், லயத்தையே யடைகின்றனர், சுவர்க்கம் பூமிவாயு ஆகாசம் மலையாறு திசையென்னு மிவையாவுமே லயமுறுகின்றன வென்றால் எவைதாங் கணத்திற் போகாதன வில்லை யென்கின்றார்.

எதுதான் கணத்தில் நசிக்கவில்லை மற்றே எல்லாமே கணத்தில் நசிக்குமென்பதாம்; வரவுபோக்கினையே யுடைத்தாகி யிருப்பதும் கணமிருப்பையும் நாசத்தையும் உறுவதும் ஆகிய இதனல் இச்சமுசாரத்தில் எத்திரன்றான் அஞ்சவில்லை; கணம் ஆபத்துக்கள் வந்டைகின்றன, கணம் சம்பத்துக்கள் வந்து சார்கின்றன, கணம் பிறப்புறுகின்றது, கணமிறப்புறுகின்றது, கணமாயினும் என்னதான் மாறும விருக்கின்றது. முன்னர் வேறாகவே யிருந்தவொருவன் சிலதினங்களில் வேறாகவே யாய்விடுகின்றான் ஆகலினிவ்வுலகில் எப்போதும் ஏகரூபமாயும் நன்னிலையுற்றதாயும் ஒரு பொருளும் இல்லவேயில்லை சூரனல்லாதவனலே சூரன் கொல்லப்படுகின்றான், ஒருவனலும் நூறுபேர் கொல்லப்படுகின்றனர். அற்ப அறிவிலர்களும் பிரபுத்தன்மையை யடைந்து விடுகின்றனர் ஆகலின் எல்லாவுலகும் மாறிக்கொண்டே யிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் வெகுவிதமாகச் சம்சாரதோஷங்களை நிரூ

பித்து அதன்பயனாகிய நிரதிசய வைராக்கியத்தைக் கூறு கின்றார்:—சர்வ பதார்த்தங்களிலுந் தோடங்களைக் கண்ட மையின் தமக்கு வைராக்கிய முண்டாகி யிருத்தலையும் தமது சித்தத்திற் றோடத்தைக் கண்டமையையும் வரு ணித்து, அவைசாந்தியாம் பொருட்டும் தத்துவத்தையறி யும் பொருட்டுங் உபதேசிப்பான் பிரார்த்திக்கத் தொடங்குகின்றார்.

கூறியவகையாக உண்டாய தோடதிருட்டியான காட் டுத்தீயாலும், என் விவேகமதியில் நிறைந்த தோடங்களா கிய காட்டுத்தீயாலும் ஆசை விரைகளெல்லாம் அடியோடு தகிக்கப்பட்டும், விவேக விஸ்தாரத்தோடு கூடியும் இரா நின்ற என்மதியில் மலர்த் தடாகத்திற் கானனீர் தோற் றாததேபோலப் போக ஆசையானது தோற்றுவதில்லை; அவிவேக மருப்பூமியிலன்றோ போக ஆசைக்கானனீர் தோற்றும். எனக்குத்யானவனமும் ஆனந்தத்தின் பொ ருட்டாகவில்லை, மங்கையரும் சுகப்பொருட்டாகார், தன வடைவும் மகிழ்ச்சிசெய்யாது மனஞ்சாந்தியடைவதே நல மாகின்றது, சாந்தியன்றி வேறுசுகவேதுவைக்காணேம். உலகமோ அநித்தியம் ஆநந்தமல்ல, ஆசையோ தாண்ட முடியாமற் பெருகுகின்றது, சித்தமோ அதிசஞ்சலத்தாற் கெடுக்கப்பட்டுளது ஆகலின் எங்ஙன் சுகமுண்டாம். இறப் பதினும் இச்சையில்லை, வாழ்வதினும் வாஞ்சையில்லை, எவ்வாறிருக்கின்றேனோ அவ்வாறே தாபமற்றவனா யிருக் கின்றேன்.

விடயத்தில் வீழ்ந்து சுழலும் சித்தத்தின் சிகிச்சை விருத்த அவஸ்தையிற் செய்வதே தகுதியாம் தாருண்யத் தில் யாதின்பொருட்டுக் கட்டப்பட்டு அதைச் செய்ய வேண்டும் எனின் கூறுகின்றார்.

இந்தப் பாலியவயதில் தெளிவான மதியினுனே மன தானது சிக்ஷிக்கப் படாவிடின், மறுபடி சித்தத்தைத் திருத்துவதற்கு அவகாசம் எவ்வாறு கிடைக்கும், "தருத் தனைச் சிறுத்துறத்தரித்திட லெளிதே, பருத்திடின் மரத் தினைப்பறித்திடலெவரே" என்னும் நியாயமுளதாம். விடம் விடமெனக் கூறப்பட மாட்டாது, மிகக்கோணலால் விட யமே பெரியவிடமாம், விடமானது புசித்த தேகத்தை மாத்திரம் நசிப்பிக்கும், விடயமோ ஜன்மாந்தரங்களிலும் கெடுக்கும்.

ஞானவைராக்கிய ஔடதங்களால் சிகிச்சை செய்யப் பட்ட சித்தத்தால் என்னபயன் அடையப்படும், எதனுல் நின்னுல் சித்த சிகிச்சை செய்யப்படுகின்றதோ வெனின், கூறுகின்றார்: தத்துவஞானிகளும் விடயங்களைப் புசிப்பவ ராய்ச் சுகாதிகளை யுடையவராய்க் காணப்படுகின்றனரே அவர்களிடத்தில் யாது விசேடமெனின் கூறுகின்றார்.

சுகங்களும் துக்கங்களும் மித்திரர்களும் பந்துக்களும் வாழ்வும் சாவும் ஆன்மஞானியின் மனத்தைப் பந்தப் படுத்த மாட்டாவாம். சர்வதுக்கங்களு மில்லாமல் மூலத் தோடுங் கெடுத்தலின் ஞானமுடைமையே மகாபுருடார்த் தமா மாதலின் அதன்பொருட் டுபதேசம் வேண்டிய தவ சியமாக விருக்கின்றது, உபதேசங் கிடைக்கின் யான் ஞானியா யிருந்துகொண்டு சோகபய ஆயாசமுதலிய வற் றைக் கடந்து விரைவிற் சுகமடைவேன் சந்திரனுலே நீங் காத இரவிருட்டில்லாததேபோல, உத்தமமனத்தையுற்ற மகான்களினுடைய சங்கத்தாலும், சங்கபலமாகிய வுப தேசத்தாலும், அழியாதனவாய கெட்ட மனேவியாதிகள் உலகத்திற் கிடையவே கிடையாவென, சாந்தியாதி தாட் டியமில்லாத பாலகனுகிய உனக்குபதேசித்த போதிலும்

யாங்ஙனம் பலப்படுத்துவா யெனின், சாந்தியாதி தாட்டியம் தங்கள் கிருபையால் மிகவுமுளது, அரசனானவன் அதிகாரம் பார்க்கும் ஆவலுடையவர்கள் அநேகர்கள் இருந்தபோதினும் எவர்களிடத்தில் லோபம் அச்சம் முதலிய தோடங்களால் தேசத்தில் பீடை பகைவர் படையெடுப்பு முதலியவையாமென்னுந் தோற்றமுளதோ அவர்களை விடுத்து, எவனேனுமொரு வல்லவனாகிய குணவானுக்கே முக்கிய அதிகார முத்திரையைக் கொடுப்பதே போல என்னுலின்று இந்த வயதிலும், ஆயுள்போகம் யவ்வனம் முதலியவற்றின்கண்ணே, ஆசை சஞ்சலம் முதலிய தோடங்களானே சித்தத்திற்றுக்கம் நாசம்முதலிய அநர்த்தத்தை யெண்ணி அவைகளை விடுத்து எல்லாத் தோடங்களு மற்றதும், வல்லமையுற்றதும், ஆகிய சாந்தியின் பொருட்டுச் சித்தவிடயத்தில் திட அசஞ்சலமாய அதிகாரமுத்திரை கொடுக்கப்பட் டிருக்கின்றது; கூறியவற்றுள் ஆயுளோ வாயுவினு லலைக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டங்களிற்றிருங்கும் நீர்த்துளிபோற் பொன்றுவதாம், போகங்களோ மேற்கட்டியைப் போல விரிக்கப்பட்டிருக்கும் மேகங்களுக்குள் மின்னுகின்ற மின்னற் கொடிபோற் சஞ்சல மானவையாம்.

பரம சாந்தர்களாகிய தாங்கள் பேராநந்தம் பிரியா திருப்பத் தேவரீரை யடைந்த அடியேன் பரதந்திரமாய்த் துயருறல் நீதியன்றென்கின்றூர்.

யவ்வன சம்பந்திகளாய மனோவிநோதங்கள் நீரின் வேகம்போல மிகவேகமு மலைவு முடையனவாம் என இவற்றை யெல்லாம் சீரைவிலெண்ணித் தான் மனத்தின் நீள்சாந்தியின் பொருட்டு உரைத்ததுபோல முத்திரையானது கொடுக்கப்பட்டுளது. தமது சித்தத்தின் கிளர்ச்சி

யையும் உத்வேகத்தையுமே அநேகம் ஹேதுக்களானே விஸ்தாரமாகப் பிரகாசப்படுத்தி அதனீக்கப் பொருட்டும் இளைப்பாறுதற் பொருட்டும் ஹேதுவா யிராநின்ற தத்துவ ஞான வுபதேசத்தையே விஸ்தாரமாய்ப் பிரார்த்திப்பார், ஜீவநாயகனை யடைந்த காந்தையான சிந்தையானவள் நாயகனது வீட்டில் அவன தீனமா யிளைப்பாறுதலை யடையாமல் வாஞ்சித்த தேயத்தையும் விடயத்தையும் அடையாம லிருக்கின்றனள் என்பதாம்.

சிந்தையுடையவராய் ஸ்திதிஸ்தானத்தை அதிவாதப் பொருட்டு வினவுகின்றார்: சுயமாகவே சஞ்சலமும் நாநு போகவாசனையால் விஸ்தீர்ணமும் ஆகியசித்தம் புவனத்து மெங்குந் திரிதலானே திடமாகப்பயின்ற சஞ்சலத்தோடு கூடி யிருத்தலின் பலாத்காரமாக நிறுத்தியபோதினும் தத்துவஞானப் பற்றின்மையினானே சஞ்சலத்தை விடுவதில்லையாகலின் விடுமாறடையும் நிலைமையாதென் வினவுகின்றார்.

இது கட்டையாகள்வனு என்னும் உண்மையின்மைப் பக்கமிரண்டாற் சலிச்கப்பட்டும் சலிக்கப்படாமலும் இருக்கின்ற சமுசயஹேதுவினாலே புத்தியானது துன்புறுவதே போல இது தத்துவமா அல்லது இது அதத்துவமா என்னும் ஐயத்தாற் றுன்புறுகின்றது தோஷதர்சன ஜன்னிய வைராக்கிய திடத்தால் இராகாதிக ளெல்லாமகன்றும் ஐயம் நீங்காமையின் மூலாஞ்ஞானங் கெடாமையானே வாசனையைக் கிளப்பும் ஹேதுவிருத்தலினாலே வெட்டுப்பட்ட விருக்ஷம் மூலங்கொடாமையின் மீண்டு முளைக்கும் வாயிலாய்த் துன்புறுத்த விரிவதேபோல விரிந்துகொண்டே யிருக்கின்றது; சுயமாகவே சஞ்சலமும் நாநுபோக வாசனையால் விஸ்தீர்ணமும் ஆகிய சித்தம்

புவனத்து ளெங்குந்திரிதலானே திடமாகப்பயின்ற சஞ்சலத்தோடு கூடியிருத்தலின் பலாத்காரமாக நிறுத்திய போதினும் தத்துவஞானப் பற்றின்மையினுனே சஞ்சலத்தை விடுவதேகிடையாது; ஆதலின் பரமார்த்த சத்தியமும் ஜன்மமரண ஆயாசமற்றதும், தேகாதி யுபாதி சூனியமும் மயக்கஹேது நீங்கி யிருத்தலின் மயக்கமில்லாததும், இளைப்பாறுமிடமும், அடைந்தவர்க் கென்றுமே சோகத்தை யுண்டாக்காததும் ஆகிய அத்தகைய பதமியாது ? சர்வகாரியங்களையும் நன்கு தொடங்கினவர்களாகி எம்மனோரைப்போலவே சர்வதிருஷ்ட அதிருஷ்ட பலங்களைத் தருமாறுமுடித்து அவற்றிற் கனுகூலமாய இலௌகிக வைதிக விவகார தற்பரர்களாயே நின்றும் நல்லோர்களாகிய ஜனகாதியர் எவ்வாறு உத்தமோத்தமத் தன்மையை யடைந்தன ரென்பதூஉம். மழைகாலத்தில் பெருங்காட்டில் ஜீவிப்பதற்கொப்பான துர்ஜீவன சமுசாரத்தில் எதனுல் சௌக்கியத்தை யடையலாம். மூலிகை ரசத்தோடுகூடிய இரசமானது அக்கினியிற்றகிக்கப் படாததேபோல அக்கினியைப்போற் றகிக்குஞ் சம்சாரத்தில் விழுந்து கிடந்தபோதினும் எந்த ஞானமுத ரசமேய்தலால் எங்ஙன்றகிக்கப்படாம லிருக்கமுடியும் ?

சமுசாரத்தில் நிர்வியாபாரமாக அவஸ்தானமே தாக உபாயமென்கின்றூர்: விவகாரந் துக்கமாயின் விட்டுவிடலாமே யெனின் கூறுகின்றூர்.

கடலிலுண்டாகிய மீன் முதலியவற்றிற்கு நீரில்லாமல் நிலைபேறில்லாததேபோல, இவ்வுலகத்தி லிருப்பவர்க்கும் விவகாரத்தொழிற் செய்யாமலிருக்க முடியாது; கெட்ட விவகாரத்திற்ருனே துயரம் உண்டாகின்றது நற்றொழிற் செய்யினே அவ்வாறில்லை யல்லவாவெனின்? தாகமற்றிருக்

கும் அக்கினிச் சுவாலையானது இல்லாததேபோல ஈண்டு இராகத்வேஷமற்றதும் சுகதுக்கநீங்கியதும் ஆகிய நற்றொழிற்கிடையாது. பாகியத்தில் நல்லவிவகார மிருந்தாலிருக்குக; மனதினுடைய சஞ்சலமானது மகாதுக்கமா யிருத்தலால், அதனுடைய சிகிச்சையை யருளவேண்டும் விவகாரத்தோடு கூடியிருந்த போதினும் கூடாமலிருந்தபோதினும் எந்தயுக்தியினால் எனக்குத்துயரம் வரமாட்டாதோ அந்த உத்தமமான யுக்தியைக்கூறியருள வேண்டும். மேன்மையும் பவித்திரமுமாய மனமானது எதனால்இளைப்பாறுதலையடையுமோ, அந்த யுக்தியால் மோகநீக்கமானது எவ்வுத்தமசித்தமுடையவனால் முன்னெவ்வகையாற் செய்யப்பட்டது அதனாலெதனை யடைந்தான் இவ்வுண்மையைத் தாங்களறிந்தபிரகார முபதேசித்தருளவேண்டும்; எதனாற் சாதுக்கள் துக்கமே சிறிதுமில்லாம லுலவுகின்றார்களோ அதனைத்திருவருள் செய்யவேண்டும்.

அத்தகைய யுத்தியானவை கிடையாவிடின், எனது தேகத்தியாக பரியந்தம் பிராயோபவேசனத்தையே அதாவது பிராணனீங்கும்வரை யுண்ணுமற் றர்ப்பாசனத்திற் சயனித்தலையே, செய்வேனன்றி ஜீவனவிவகாராதிகளைச் செய்யமாட்டேன் என்கின்றார்.

மேற்கூறிய யுக்தியாதொன்று மிராவிடின், அத்தகைய திருந்தபோதினும் வெளிப்படையாக எனக்குபதேசியா திருப்பின், அவ்வுத்தமோத்தமமாகிய விசிராந்திபதத்தை யானே விசாரித்தேனும் அடையாமற் போவேனாயின்,பின்யான் சருவ இச்சை களையும் அகங்காரத்தையுமொழித்து உண்ணேன்; நீருங்குடியேன், வத்திரமுந்தரியேன், ஸ்நானதான அசனமுதலிய எந்தத்தொழிலையுஞ் செய்யேன், எக்காரியங்களிலுமிரேன், சம்பத்து ஆபத்

துத் தசைகளிலுமிரேன், தேகம்விடுவதை யொன்றை யன்றி யொன்றையும் வாஞ்சிக்கவே மாட்டேன். கேவலம், யாதொரு ஆசங்கையுமற்றவனுகி மமதைமற்சராதிகளற்ற வனுய்ச் சித்திரக் கிரியைகளாற் பித்தியிலர்ப்பிக்கப்பெற்ற ஓவியம்போல வாக்குமுதலிய சர்வவிவகாரங்களேயும் விட்டிருப்பேன் பின்முறையே மூச்சுவிடுதல் வாங்குதல் சத்தாதி ஞானகளே விடுத்து, அவயவச் சேர்க்கை வடிமாயிராநின்ற இவ்வநர்த்தமாகிய தேகத்தைவிட்டொழிப்பேன், யானிதனுடையவனு மல்லேன் என்னுடையது மிஃதல்ல, அன்னியரும் எனக்கில்லே யாதலின், தைலந் தீர்ந்த தீபமேபோலச் சாந்தியையடைவேன்; யாவற்றையுமே பரித்தியாகித்து இக்களேவரத்தை விட்டொழிப்பேன்.

ஸ்ரீ வான்மீகி கூறல்.

ஹேபரத்வாஜ! இவ்வண்ணம் மகத்தினும் மகத்தாகிய விசாரத்தானே மலர்ந்த மனத்தை யுடையவரும் அமல சீதள அமுதகிரண மதிபோன் றழகு வாழ்ந்தவருமாகிய ஸ்ரீஇரகுநந்தனர் இயம்பிக் கேகாரவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்த மயூரமானது மேகங்களின் முன்பாகச் சிரமவயத்தால் மவுனமடைந்திருந்ததேபோலத் தேசிகோத்தமர்களாகிய ஸ்ரீவசிஷ்டமுனிவர் முதலிய பெரியோர்கள் சந்நிதியில் மவுனமாக இருந்தனர்.

சென்ற கிரந்த சந்தர்ப்பத்தால் நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகத்தினின்றும் வைராக்கியம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது, அது வித்வத்ஜனமனோகர மென்பதும், ஆகாசவாசிகட்கும் துர்லப மென்பதும், ஸ்ரீராமரது துதியின் பொருட்டுக் கூறப்படுகின்றது:—ஸ்ரீ இராமரது திருமொழிகளே யிருசெவி குளிரக்கேட்ட மானவர் வானவர்களுடையஅளவுகடந்த ஆச்சரியம் அறையப் பெறுகின்றது.

தமது விவேக நல்விசார மூலமா யிராநின்ற; இந்த ஸ்ரீஇராமரது வாக்கியா மிருதங்கள் தாமாக விசாரஞ்செய்யும் ஆற்றலில்லாத முமுக்ஷுக்கட்கு உபதேசரூபமா யிருத்தலின், ஆதர வப்யாசங்களால் உயர்வாகக் கவரத்தக்கதெனக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டுப் புகழ்பவராய் அவர் மேலினும் வாதராயண ரமைதலின், அதாவது, மனுடர்கட்கும் மேலாய தேவதைகட்கும் பிரஹ்மவித்தையின் கண்ணே அதிகார முளதென வாதராயண ஆசாரியர் அங்கீகரித்தலின், என்னும் நியாய சித்தமாய தேவதைகட்கும் கூறப்படும் பிரஹ்ம வித்தை யதிகாரத்தைத் தரிசிப்பிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியை ஸ்ரீவான்மீகி பகவான் கூறத்தொடங்கல்.

தேகருகங்கள் எழுந்து நின்றதோற்றம் சிரவணிக்க வந்ததுபோ லிருந்தது. இவ்வாறு மனோமோகத்தை நீக்கத்தக்கதாய திருமொழிகளைத் தாமரையிதழ்போலும் விழிகளையுடைய இராஜகுமாரராகிய ஸ்ரீ இராமர் கூறியபோது, அச்சபையின் கண்ணிருந்த யாவரும், விஸ்மயத்தால் விரிந்த விழிகளையுடைய வராகவும், ஸ்ரீ இராமபிரானது வாக்கியாமிருதத்தைக் கேட்கவேண்டு மென்று ஜாட்டியத்தைக் கடத்தியெழுந்து வத்திரத்தைத் துளைத்து வெளியேயெட்டிப்பார்க்கும் மயிர்க்கூச்செறிதலையுடையவராகலின், பீறல் ஆடையை யுடையவராகவும், வைராக்கிய வாசனையினாலே சமஸ்த சமுசாரகாரணங்களாய இராகத்வேஷாதி வாசனைகளையும் நீக்கினவர்களாகவும், ஒரு முகூர்த்த பரியந்தம் அமிருதசாகர அலையால் அலைவிக்கப்பட்டவர்கள்போலவும் ஆனார்கள்; சித்திரத் தமைத்த பதுமையேபோலக் கேட்குஞ் சமர்த்துடையோர், ஆனந்தத்தைக் குறிப்பிடுவதாகப் பூரித்து ஸ்ரீ இராமபத்திரருடைய திருமொழியை யினிமையாகக் கேட்டனர்.

யாவரானும் ஸ்ரீ இராமருடைய விசித்திரப் பொருணிறைந்த மகா உதாரமான திருவாக்கானது கேட்கப்பட்ட பின்னர். ஆகாயத்தி லிருந்து புட்பமாரியுண்டாயிற்றென்றும், ஸ்ரீ இராகவர் திருவாக்கியங்கள் புகழப்பட்டன வென்றுங் கூறுகின்றார்.

இரகுகுலமாகிய ஆகாயத்திற்குப் பூரணச்சந்திரரும், பூர்ணச்சந்திரர்போல மிகச் சுந்திரரும், தாமரையிதழ் போன்ற நேத்திரத்தை யுடையவரும் ஆகிய ஸ்ரீ இராமர் மவுனமாயிருந்தபோது, நன்றுநன்று என்னுஞ் சொல்லோடு முமுக்ஷுக்களாகிய சித்தாதி தேவகணங்களியாவரும் இறைத்த மலர்மாரியானது விண்ணினின்றும் மேற்கட்டிபோல விழுந்துகொண்டே யிருந்தது. அம்மலர்மாரி வண்டினங்கள் ரீங்காரம் பாடப்பெற்றும் மாதுர்யம் மணம் அழகு முதலனவற்றும் யாவரையும் பரவசப்படுத்தியும் நக்ஷத்திர கணங்க ளுதிரும் அலங்காரத்தைச் செய்து கொண்டும் மற்றும் பலவிதமாயுமிருந்தது. அக்குசும விருஷ்டி என்றுங் கண்டறியப் பெறுததாய் யாவருக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பதாய் அற்புதமாக அரைநாழிகை வரை பெய்தது, அது அச்சபையையும் அதன்கண்ணிருந்தவரையும் மந்தாரமலர்களால்நிறைத்துச் சாந்தியானபின் அச்சபையிலிருந்த யாவரும் இச் சித்தகணங்களின் இவ்வாக்கியங்களைக் கேட்டனர்:— சித்தசேனைகளுள்ளே சுவர்க்கத்தினுடைய எல்லா இடங்களிலும் கற்பமுடியும் வரை சுற்றிக்கொண்டுதிரியும் நம்மனோரால் அபூர்வமாகிய இச்செவிக்கமுதான வேதசாரம் கேட்க்கப்பட்டது. இரகுகுலநிலவாகிய இந்த ஸ்ரீ இராமரால் யாதுதாரமாக வைராக்கியத்தோடுங் கூறப்பட்டதோ அது பிருகற்பதிக்கும் விளங்காத பொருளுடையதேயாம். மதிமான்கட்கும் மகத்தாகிய மகிழ்வை மலர்விப்பதும் ஸ்ரீ இராமரது முகாம்புஜ

த்தினின்றும் எழுந்ததும் ஆகிய இத் திருமொழியை யின்று கேட்டோம் ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! நாம் என்ன மகத்தாய புண்ணியஞ் செய்தோமோ தெரியவில்லை அந்தோ! இத்தகைய வாக்கியத்தைக் கேளாத சென்மம் என்ன சென்மம் வீணே.

வீதராகஉக்தி சாரார்த்த விடயம் சுரோதாக்களிடத்தில் உடனே பயன்படும் என்னும் அபிப்பிராயத்தாலுரைக்கின்றார்.

ஸ்ரீ இராகவர் வாக்கியம், பரம புருடார்த்தத்தை யடைவித்துப் பரமவுபசாந்தி யமிருதத்தைப் பயப்பதாம். ஞானார்த்திகளான் நன்கு நண்ணத்தக்கதும், சத்துக்களா லினிது சார்ந்து கவரத்தக்கதுமா தலாற் சர்வ அனுகூல மாயிருத்தலின் ஆண்டிருக்கத்தக்கதெனப் பிரதிபாதிக்கப் பட்ட பொருளாம். ஸ்ரீ இராகவர், தேரின் கொடிபோல இரகுவம்சத்தின் அலங்காரத்தால் இரகுகேதுவெனப்படுவர். ஜாதிகுல ஆசாரதரும ஞானமுதலிய வற்றானே யடைந்திருக்கும் மிகமேன்மைக்குப் பெரும்பயனை நல்கிக் காக்குமிலக்கணம் வாய்ந்ததும், மிகயோக்கிய மானதும், உபசாந்தியமிருதம் பொழியுமழகு வாய்ந்ததும் ஆகிய ஸ்ரீ இராமர் ஆதரவோடுகூடி யுரைத்த இத்திருவாக்கால் விரைவில் யாங்கள் சுவர்க்காதி சுகங்கள் யாவும் சாரமற்றனவென அறிந்தோம். சித்தர்களானே செய்யப்பட்ட ஸ்ரீஇராம வாக்கியாதியின் புகழையே மகிமைப் படுத்திக்கொண்டு வினாவியதற்கு நிர்ணயமாகும் உத்தரத்தைக் கேட்டும் அவாவுடையராய அவர்களது சபைப்பிரவேச முதலிய வற்றை வருணிப்பார், பெருந்தகையென்றார். இரகுவம்சத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் கேதுவாகிய ஸ்ரீ இராமராற் கூறப்பட்ட அதிபவித்திரமாகிய இவ்வாக்கின துத்தரமாக

மகரிஷிகளாற் கூறப்படும் தக்க நிர்ணயம் கேட்கத்தக்க தாதலின் நாரதர் வியாசர் புளகர் முதலிய முனிபுங்கவர் களே சர்வமகரிஷிகளே! விரைவில் விக்கினமின்றிக் கேட் பான் வாருங்கள் "சிறந்தவை தடைகள் சொறிந்தன மிகவே" என்பதால் காலதாமத மாக்காதீர்கள்; என அச் சித்தர்கள் கூறக்கேட்ட விண்ணே வாசஸ்தானமாகவுடைய அவ்விமானங்களிலிருக்கும் திவ்யமுனிக் கூட்டமியாவுமே விஸ்தீர்ணமாய் அச்சபையின்கண்ணே ஸ்ரீ இராமர் முதலி யோரிருந்த இடத்திலிறங்கினர். அச்சித்தர்சேனையானது நாரதர் வியாசர் பிருகு அங்கிரர் புலஸ்தியர் சியவனர் உத்தாலகர் உசீரர் சரலோபர் முதலிய முனிநாயகர்க ளானே யலங்கரிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தினின்றும் பூமியி லிறங்கும்போது மகாமுனிவர்கணிறைந்த தசரதருடைய பெருஞ்சபையானது எழுந்தது, விண்ணவரும் மண்ணவ ரும் கலந்தவராய்ப் பரஸ்பரம் கலந்த தேககாந்திகளானே பத்துத்திசையும் ஒளிர்வித்து விளங்கினர்.

விண்ணினின்றும் வந்துபுகுந்த விண்ணவர்க்கு மண் ணவர் எம்முறையில் மரியாதை செய்தனரென்னும் அவா நிகழக் கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீ வசிஷ்ட விஸ்வாமித்திர மகரிஷிகள் வந்திறங்கிய எல்லா விண்ணவர் கூட்டத்தையும் முறையே அருக்கியங் களானும் பாத்தியங்களானும் நன்மொழிகளானும் பூசித் தனர்; அந்த விண்ணவர் மகாகணங்களும் ஸ்ரீவசிஷ்ட விசு வாமித்திரரை யாதரவோடும் அருக்கியங்களானும் பாத் தியங்களானும் இன்மொழிகளானும் பூசித்தனர்; எல்லா ஆதரவோடுஞ் சித்தர் கூட்டங்களைப் பூபதியானவர் பூசை செய்தனர், சித்தர் கூட்டமும் பூபதியைக் குசலம்வினவும் இன்மொழிகளாலும் அக்காலத்துக் கேற்ற கதைகளாலும் மகிழ்வித்தனர்.

வானவரும் மானவரும் பிரீதிக்குசிதமான தான மானுதி முயற்சிகளானே பரஸ்பரம் பூசித்துக்கொண்டு ஆசனங்களிலுட்கார்ந்ததன்பின்னர் நடந்ததைக் கூறுகின்றார்.

முன்பாக நமஸ்கரித்து நின்று கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ இராமபிரானை, நாற்புறங்களிலும், தக்க கதாலாபமாகிய இன்மொழிகளாலும், புட்பமாரியினாலும், புகழ்தலினாலும், அவர்யாவரும் பூசித்தனர். பின்னுஞ்ஞை பெற்று ஆண்டெருந்தருளி யிருந்த இருடிகள் மத்தியில் இராஜ்ய இலக்ஷுமி வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ இராகவர் வீற்றிருந்தனர். விநயத்தால் வணக்க வதனத்தோடுற்ற ஸ்ரீ இராமச்சந்திரரைப் பார்த்து ஆசிரியரிடத்தில் விதிப்படி அங்கசகித வேதாத்தியயனஞ் செய்த அந்நாரதாதி யிருடியார் இவ் வசனத்தை யியம்புவாராயினர்:—அகோ ஆச்சரியம்! இக்குமரனால், பதினாறு கல்யாண குணங்களோடு கூடியிலங்கும், பரம உதாரமாகியழகுவாய்ந்து வைராக்கியரசத்தை வயிற்றிற்றறித்த வாக்கியமானது வழங்கப்பட்டது; விசாரித்து இவ்வாறேயென விவத்தை செய்யப்பட்டுக் கூறத் தக்கபொருளோடு கூடியதும், கற்பனைமாத்திரையானே விவத்தை செய்யப்பட்ட பொருளோடு கூடாமல் பதார்த்தவயோதத்தோடு கூடியதும் அதனானே வித்வத்சபைக்குத் தக்கதும் வியக்தமாய வர்ணங்களோடு கூடியதும், மேன்மைதங்கிய அநேகங்கருத்துக் கடங்கியதும், இருதயத்திற் கானந்தத்தைச் செய்வதும், பூச்சியர்கட் குரித்தானதும் சித்தசஞ்சலத்தா லுண்டாய தோடமற்றதும், பொருளால் வெளியானதும், இலக்கணத்தாற் பரிசோதிக்கப்பட்ட பதங்களோடுகூடிப் பிரகாசிப்பதும், இதமானதும், வர்ணலோப முதலிய குற்றங்களற்றதும், ஆசையழிதலாலுண்டாய மகிழ்ச்சியோடு கூடியதும் ஆகிய

ஸ்ரீ இராகவராற் கூறப்பட்ட இம்மொழியானது யாருக்குத்தான் விஸ்மயத்தை யுண்டாக்கமாட்டாது?

தீயசமுசாரத்திற் சுகம் வருவது அதி துர்லபமாம் என்பதை ஸ்ரீ இராமரேயல்லது யாவரே யுணர்ந்தாரெனல்.

இச் சமுசாரமானது அதி விஸ்தாரமா யோங்கிக் கெடுக்கமுடியாததாய்த் தடையாதொன்று மின்றித் துர்வடிவமாய் விருத்தியாகி, தைவநிர்மாண நிர்மிதமாய் அதாவது அநிர்வாச் சியமாகி, விளங்குகின்றது இதன் கண்ணின்பம் எளிதினிற் கிடையா. யாதொரு தடையுமற்றுக் கெட்ட வடிவையுடைய தெய்வமென்னும் முற்கருமத்தை யனுசரித்த விதாதாவின் சிருஷ்டியா லுண்டாகிய இச்சாம்பற் சமுசாரத்திற் சாரமாகிய விவேகத்தா லுண்டாம் ஆன்மலாபமானது ஹே துவிஜேந்திரர்களே! அத்தியந்தந் துர்லபமாக விருக்கின்றது. எக்கீர்த்தி நிதிகள் எப்போதுந் தத்துவசிந்தன பரர்களாகி ஆன்மலாப ரூபமாய சாரத்தை யடைவதில் முயலுகின்றார்களோ அவர்களே தன்னியர்கள், புருடோத்தமர்கள், சாதுக்களுள் முதலில் எண்ணப் படுபவர்களாவர்கள், விவேக முடையவரும் உதார கம்பீரவடிவும் மனமு முடையவரு மாகிய ஸ்ரீஇராமருக் கொப்பாக ஒருவருமே யிவ்வுலகிற் கிடையாது; இப்போதுங் காணேம், முற்போதுங் கண்டதில்லை, பிற்போதும் வரப்போவதே கிடையாது, என்பது எமது துணிபாம். ஸ்ரீ இராமரது மனோரத சம்பத்தியை அவசியஞ் செய்விக்க வேண்டு மென்பதை அவரைப்புகழும் வாயிலாகவும், உத்தம அதிகார அடைவு அவர்க்குண்டாயிருப்பதை வெளிப்படுத்தும் வாயிலாகவும் கூறி அவரை யுபேக்ஷிக்கிற் றுரோடமா மென்பார், சாலத்தேசுறுவென.

சர்வஜனங்கட்கும் அதிசய குணசில விநயாதிகளானும் உசிதமாக வினவத்தக்க இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தலானு ஆனந்தத்தைச் செய்வித்த ஸ்ரீ இராகவர் மனத்தில் விரும்பிய தத்துவத்தை யறியும் வேட்கை வடிவமனோரதம், நம்மனோராகிய அறிவாளிகளின் உபதேசத்தாற் பலிக்காமற் போகுமாயின் முனிவர்களாகிய யாமே வெட்ட வெளியாய்க் கெட்டமதி யுடையவர்களாவோம், நமதறிவுண்மையும், பயனற்றதேயாகும்; ஆதலின் அவசியமுபதேசிக்க வேண்டும். செல்வனுக் குணரற்பாற்றேல் = ஸ்ரீ இராகவருக்கு உணரவேண்டிய பரம்பொருளை யுணர்த்தாமனுபேக்ஷிப்பமேயானால்.

பெரியவாசிட்டத்தில் இனி முமுக்ஷுவிவகாரப் பிரகரணம்.

அஜமொடுஞ் சரையற் றநாதியா யொன்
　　றா யகிலவின் பங்களுந் தமது
நிஜசுக லேச மெனநிகழ்ந் திதய நிகித
　　மா யாத்தும சார
யஜுர்முதல் வேத முடிபெழு மமுத
　　வெழிலிர சாயன வடிவாங்
கஜமுக வீர மாதவன் கமலக் கழன்மலர்
　　கருத்தில்வாழ்த் துதுமே.

ஸ்ரீ இராமாதிவசன வாயிலாய்ச் சாதன சம்பத்தானது வருணிக்கப் பட்டபோதினும், முமுக்ஷுக்களால் எம்முறையால் விவகரிப்பவர்களாய்ச் சம்பாதிக்கத்தக்கன, அதனுல் தத்துவ விசிராந்தி இலாபந்தா னெங்ஙனமுண்டாம் எனத் தனித்தனியாகப் பிரித்து அவற்றை யுபதேசிக்கும் பொருட்டு இரண்டாவது பிரகரணத்தை ஸ்ரீ வான்மீகிபகவான் றொடங்குகின்றார்.

ஆண்டாதியில் மந்த வைராக்கியாதி சாதன முடையவர்கள், எல்லாம் வந்ததுபோலவே விரைவில் அதிகார

அடைவின் மயக்கத்தாற் கேள்வி முதலியவற்றே முயனுதல் கூடாதெனச் சுகர் கதையினுனே அந்தப்பரிபாக இலக்கணங்களைக் காண்பித்து, “குருவருளானே குணமதாயறிந்த பெருமொரு வித்தையே பெரும்யனுடைத்தாம்” என்னுஞ் சுருதியினுனே குலகுருவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானை ஸ்ரீ இராமருக்குபதேசிப்பான் பூர்வவிருத்தாந்த நினைவினுலும், தத்துவவுபதேச வுபக்கிரமத்தாலும் மிகவுமுற்சாகப் படுத்துபவராய்த் தமது பிரயோஜன சித்தியின் பொருட்டே சிரவணஞ்செய்யும் பொருட்டும் விரைந்து ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவரே முதலிற் கூறத் தொடங்கினுரென ஸ்ரீவான்மீகி பகவான்கூறல்.

சபைக்கு விஜயஞ்செய்த முனிவர்களானே இவ்வண்ணம் உரத்த குரலோடும் வாக்கியங்கள் வழங்கப்பட்ட பின்னர் முன்னரும் அதிகார எல்லையிலும் உட்கார்ந்திருக்கும், முக்கிய அதிகாரிகள் கிடைப்பது அருமையாதலின் ஸ்ரீ இராமரிடத்திலும் பிரஹ்மரசத்தை யறிந்தவர்களுக்குள் ளுத்தமரானவ ராதலின் நிகழப்போகின்ற பிரஹ்மவிசாரத்திலும், பிரீதியுடையவராய் ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீ இராமரை நோக்கிக் கூறுவதாவது:—ஹே இராகவ! ஹே ஞானவான்களுக்குள்ளே மேன்மை மிக்கோய்! அவசியமறியத்தக்கது உனக்கு அயலொன்று மில்லை; சுயமாகவே அதிசூக்குமமான சாராசாரத்தைப் பகுக்கு மாற்றலுற்ற மதியினுனே தள்ளத்தக்க கொள்ளத்தக்க இரகசிய முழுவதையும் பரமார்த்த சாரபூத அகண்ட அத்வய சின்மாத்திர ரூபமாகிய ஆன்ம தத்துவத்தையும், நீயறிந்தேயிருக்கின்ருய்; ஆயினேன் இளைப்பாறுதல் உண்டாக வில்லையெனின்? எப்போது மியற்கையாகவே நிர்மலமா யிராநின்ற நினது மதிக்கண்ணுடியிற் கேவலம் அவநம்பிக்கையாலாய ஐய அழுக்கை யகற்றன்மாத்திரம் ஒரு சிறிதே

பொருந்த வேண்டியதா யிருக்கின்றது, தனது மதியால் றிந்த போதினும் பிரமாண ஆசிரியர் முதலிய சம்வாத மில் லாமல் விசுவாசம் வரமாட்டாதன்றே! "வலுவதாய்ச் சிக்ஷித்து வழங்கிய பேர்க்கும், நலமதாயான்மனி னன் னிலை யுளம்பெறு" எனவுமன்றே கூறுகின்றனர். ஸ்ரீவியா சபகவானுடைய மைந்தனாகிய சுகனுடைய மனம்போன்ற தாம் நின்னுடைய மனதும், அறியவேண்டுவது யாவற் றையும் அறிந்தபோதினும் உள்ளே விசிராந்தி மாத்திரத் தையே யுபேக்ஷிக்கின்றது. ஈண்டு ஸ்ரீ வியாசர் சுகர் என் பவர், ஒவ்வொரு துவாபரமுடிவினும் ஸ்ரீ வியாசாவதார பேதம் பிரசித்த மாதலின் முன்னுள்ளது துவாபரமுடிவி லுண்டானவர் கவரப்படுவர்.

இங்ஙனம் கூறிய முனிநாயகரை நோக்கிச் சுகர்சரி தத்தை வினவுகின்றார்.

சர்வக்கிலேசங்களு மற்றதாய் அளவைகள் விவகரிக் கும் முன்னரே தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பரமானந்த ரூபமாய்ச் சொரூபம் அறியப்பெற்ற தாகியும் மதியில் இளைப்பாறுதல் ஏன் உண்டாகவில்லை? இவ்வா றியம்பக்கேட்ட ஸ்ரீ இராமர், ஹேபகவன்! ஸ்ரீ வியாசபக வான் மைந்தராகிய சுகருக்கு ஆதியில் தமது விசாரத் தானே தத்துவம் அறியக்கூடியதா யிருந்தும் எவ்வாறு விசிராந்தி வரவில்லை? பின்னர், குரு உபதேசித்த பலத் தோடுகூடிய மதியினனே எவ்வாறு விசிராந்தி கிடைத் தது எனவினவினர்.

தனது மதியினனே விசாரித்தினிதுணர்ந்தும் தந்தை யாலுபதேசிக் கப்பெற்றும் நம்பிக்கை யற்றவராகி ஜனக ரது உபதேசத்தாற் சுகர் தத்துவத்தில் இளைப்பாறின ரென்று கூறத்தொடங்குகின்றார்.

மேற்கூறிய பிரகாரம் ஸ்ரீராகவர் வினவியபோது ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறுகின்றார், ஹே இராமச்சந்திர! உன்னுடைய விருத்தாந்தத்திற்குச் சமமும், மோக்ஷகாரணமும் ஆகிய ஸ்ரீ வியாசமைந்தன் விருத்தாந்தந்தைக் கூறக் கேட்பாயாக, உனதுதந்தைக்குச் சமீபத்தில் பிரசித்த நீலகிரிக்குச் சமானமாய்ப் பொன்னாசனத்திற் சூரியனைப் போற் பிரகாசித் துக்கொண்டு இதோ உட்கார்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ வியாசபகவானுக்கு, சர்வசாஸ்திரங்களையு முணர்ந்தவனும், சந்திரவதனனும் சரீரத்தோடு யாகம் எழுந்தருளியதுபோன்றவனும் பேரறிவாளனும் ஆகிய சுகனென்னும் ஒரு மைந்தனுண்டானான்; இந்தச்சம்சார சங்கடங்களையெல்லாம் இருதயத்தின் கண்ணே நன்றாக ஆராய்ந்த அவனுக்கும், உனக்குதித்தது போலவே இத்தகைய விசாரமானது உதித்தது. அதனால் மகாமனத்தையுடைய அவன் சுயமாகவேதனது விவேகத்தினால் நெடுங்காலம்ஆராய்ந்து மிகவும் அழகாக, எப்பரமார்த்த சத்தியமாய ஆன்மதத்துவம் அத்விதீய சின்மாத்திர ரூபமாயிருக் கின்றதோ அதையறிந் தடைந்தனன். ஞானமேயன்றோ ஆன்மலாபம், தானேயடைந்த பரவஸ்துவின் கண்ணே இதுதான் வத்துவென விசுவாசம் தனக்குப் பிறவாமையானே இளைப்பாறுதலடையாத மனத்தனாயிருந்தான்.

அச்சுகர்விருத் தாந்தத்தையே தொடர்ந்து கூறுகின்றார்.

பூமியின்கண் ணிருக்கும் நீரருந்துவதிற் றிரும்புவதாய பக்ஷி விசேஷமாம் சாதகம் மகிழ்ந்தபின் மழைத்தாரைகளி னின்றும் உபராமத்தை யடைதல்போலப் போகங்களினின்றும் உபராமத்தை யடைந்தான் என்பதாம். அவனுடைய சித்தமானது சஞ்சலத் தன்மைகளை

யெல்லாம் விட்டுக் கேவலம் அகால மழைத்தாரைகளி னின்றும் சாதகப் பக்ஷியானது விலகுவதே போலப் பல வகை விநாச துக்க ஹேதுக்களாய போகங்களினின்றும் வைராக்கியத்தையடைந்தது; ஒருகால் நின்மலப் பிரஞ்ஞை யையுடைய அவன் மேருவின் கண்ணே ஏகாந்தமாயிந்தரு தந்தையாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணத்வைபாயனரென்னும் ஸ்ரீ வியாசமகாமுனிவரை நமஸ்கரித்துப் பக்தியோடும், ஹே தந்தையாகிய ஆசிரியரே! பரவஞ்சனையின் பொருட்டு வஞ்சமாக ஆட்டிவிடப்பட்ட இந்தச் சமுசார ஆடம்பரம் எம்முறையாக உண்டாயது? எக்காலிது அத்தியந்தம் எவ்வாறு அழியும்? எவ்வளவு பெரியது? எத்துணைக்கால மிருப்பது? இது யாருடையது? தேகத்தினுடையதா? இந் திரியத்தினுடையதா? மனத்தினுடையதா? பிராணனுடை யதா? சங்காதத்தினுடையதா? அதனினும் அயலாய விகாரியினுடையதா? நிர்விகார சின்மாத்திரத்தினுடை யதா? என வினவினன்.

இங்ஙன் வினவிய மைந்தனை விளித்துத் தந்தையருளி யது இஃதென்கின்றார்.

சுகப்பிரஹ்மத்தால் வினவப்பட்ட யாவு முணர்ந்த ஸ்ரீ வியாசபகவானல் அம்மைந்தன் பொருட்டுப் புகலவேண் டிய தனைத்தும் உள்ளபடியே தெளிவாகப் புகலப்பட்டது. உபதேசித்த அதைச் செவியுற்ற சுகர் அம்ம! இதை முன் னரே யானறிந்துளேன் எனத் தனது தந்தையினது வாக் கியத்தை அபூர்வ அர்த்தமொன்றுங் காணேமெனச் சுய புத்தியினனே பகுமானிக்க வில்லை. ஸ்ரீ வியாசபகவானும் மைந்தனது கருத்து இத்தகையதென வுணர்ந்து அவன் மதியையே யனுசரித்துப் புத்திரனை நோக்கி மீண்டுங் கூறுவதாவது:—ஹே மைந்த! கூறியதினும் அயலாக உண்

மையா யொன்றையும் யான் நன்ருகவுணரேன்; பூமியின் கண்ணே ஜனகனென்னும் அரசனிருக்கின்ருன்; அவனுண் மையாக உணரவேண்டியு யாவற்றையயுமுணர்வான் அவ னிடத்தி னின்றும் நீ யாவற்றையும் அறிவாய் ; என்ப தாகத் தந்தையாற்கூறக்கேட்ட சுகர் மேருகிரியினின்றும் பூமியிற் சென்று ஜனகனுற் காப்பாற்றப் படும் விதேக தேசத்திலுள்ள மிதிலையென்னும் நகரத்தை யடைந்தனர். ஹே மன்னவர் மன்ன ! வாயிலின் கண்ணே ஸ்ரீ வியாச பகவானுடைய அருமை மைந்தராகிய சுகப்பிரஹ்ம இருஷியானவர் வந்து நிற்கின்ருர் என்று மகாத்மாவாகிய ஜனகரிடத்தில் துவாரபாலகர்களாற் தெரிவிக்கப் பட்ட போதினும் ஜனகரும் சுகர் விருத்தாந்தம் தெரிந்தவராய் விரைவி லுபதேசிக்கின் ஸ்ரீ வியாசவசனம்போல அவ மதிப்பால் அவனுக்குக் கிருதார்த்தத் தன்மையை யுண் டாக்க மாட்டாது, அவ்வா றென்மொழியும் போகலாகா தென வெண்ணிச் சுகருடைய வைராக்கியாதி சாதனங் களின் விசுவாச திடத்தன்மைகளை அறியும்வேட்கையுற்று உபேக்ஷயாக அவர் ஆங்கே யிருக்குகவெனக் கூறி ஏழுதினம்வரை ஒன்றுங் கூருமலிருந்து விட்டார்.

பின்னர் என்னுற்ற தென்னும் ஆகாங்க்ஷை யுண்டா கக் கூறுகின்ருர்.

ஜனகதரிசன உற்கண்டையோடு மிருந்தாரே யல்லா மல் வேறென்றையும் எண்ணவேயில்லை. அதன்பின்பு அரண்மனை உண்முற்றத்தில் விடும்படியாகச் செய்தனர், அவ்விடத்திலும் ஏழுதினங்கள் அவ்வாறே தத்துவத்தை யுணரவேண்டுமென்னும் இச்சையின் மிகுதியினுல் அநாத ரவு யாவற்றையுமறந்து இருந்தனர். பின்னர் அந்தப்புரத் தில் விடும்படியாகச் செய்தனர். எதுவரையுணவு முதலிய

வற்றுனே நீர் பூஜிக்கப் பெறவில்லையோ அதுவரை யரசர் தெரியார் என்னும் வாக்கின் வஞ்சனையானே ஏழுதினங்கள் வரை அந்தப்புரத்திலேயே யவ்வனத்தால் மதத்துலவும் அழகிய மங்கையராற் போஜனுதிகளானும் போகக் கூட்டங்களானும் பூர்ணசந்திரனுக்குச் சமானமான சுகரை யுபசரிக்குமாறு செய்வித்தனர்.

ஆயின் மேனடைந்த மானவமானங்கள் மனத்தைக் கனத்த மகிழ்விற் றுயரில் ஆழ்த்தி யிருக்குமே யெனின், திருஷ்டாந்த பூர்வகமின்றென்கின்றுர்.

ஜனகர்தந்த அப்போகங்களும் அத்துயரங்களும் ஸ்ரீ வியாசமைந்தராகிய அச்சுகரைத் திடமூலத்தோடு கூடிய பெருங்கிரியைத் தென்றற் காற்றுனது அசைவியாததே போல அசைக்கவில்லை. கேவலம் போகங்களிலும் அநாதரவுகளிலும் நல்ல சமமுடையவராகவும் அதனுனே சுவஸ்தராகவும் அதற்கு ஹேதுவாக வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டும் சந்தோஷத்தோடு கூடிய மனத்தை யுடையவராகப் பூர்ண சந்திரன்போல அங்கேயே சுகரிருந்தார்.

இவ்வண்ணம் அரசர் பெருமான் பரீக்ஷை செய்தபின் சத்காரத்துடன் அழைத்து நமஸ்கரித்து வந்தகாரியம் வினவினுரென்கின்றுர்.

இவ்வாறு பரீக்ஷித்தலினுனே சுகரது தத்துவதரிசனம் வரை நிலையாயிருக்கக் கூடிய விசாரவைராக்கியாதி பரிபாக இயற்கையை யறிந்து அச்சுகரை அவ்வரசர் வரவழைத்து மகிழ்ச்சி பொங்கி யிருக்கப்பட்ட அவரைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு நமஸ்கரித்தனர்; எஞ்சுதலில்லாம லுலகின் கண்ணே அவசியஞ் செய்யத்தக்கனவாய பிரசித்த காரியங்களாகிய பரமபுருடார்த்த சாதனங்கள் முழுவதை

யும் செய்து கிருதகிருத்தியத்தன்மையை யடைந்தவரே! எல்லா ஆனந்த லேசங்களும் ஆன்மசுகத்திலடங்குதலின் அதனடைவினானே எல்லாமனோரதங்களையுமடைந்தவரே! நீர் விரும்பியது யாதென விரைவிற் சுகமாக விருக்கின் றீராவென வினவிய அச்சுகரை நோக்கிக்கூறினார்; அரசர் கூறியதைக் கேட்ட ஸ்ரீ வியாசமைந்தர், ஹே குருவே! இச்சம்சார ஆடம்பரமானது எவ்வாறுண்டாயது? எவ் வாறுபசாந்தியையடையும்! என்பதையுள்ளபடி யடியே னுக்கு விரைவிற் கூறுவீராகவென்றனர்.

ஸ்ரீ சுகர் வினவியதற்கு மன்னவர் விடை கூறுதலும் சுகர் அங்கீகரித்தலும் கூறப்பெருகின்றது.

மேலுரைத்த வண்ணம் வினவப்பட்ட ஜனகரால் அச் சுகருக்கு மகான்மாவாகிய அவர் தந்தையாற் பூர்வங் கூறப்பட்ட அதுவே கூறப்பட்டது. அதைக் கேட்டசுகர் கூறுவதாவது:—சுயமாகவே என்னால் விவேகத்தாலிது பூர்வமுணரப்பெற்றது, இதனையே வினவப்பட்ட எனது பிதாவும் எனக்கு நன்றாக அநேக உதாகரண ஊகங்க ளானே விரித்துரைத்தார்; உபதேசிப்பவரு ளெல்லாம் மேன்மை மிக்கவரே! தங்களாலும் இதேபொருள் கூறப் பட்டது, இதுவே சர்வ உபநிடதத்துள்ள மகாவாக்கி யார்த்தமெனச் சாஸ்திரங்களாகிய வாக்கியார்த்த தாற்பரி யத்தை நிர்ணயிக்கும் நியாயங்களைக் காட்டுவதிற் றற்பர மாஞ் சூத்திரபாடியாதிகளிலுங் காணப்படுகின்றது.

சுகர் தாந்துணிந்து தந்தையருளிய பொருளைக் கூறித்துணிபு வினாதல்.

அவிநாசி கூடஸ்த நித்திய சிதாத்மாவானது சுயம் அத்விதீயமாயினும் சத்விதீயமாகத் தன் சங்கற்பவயத் தாற் பந்தமாம். அங்ஙனமே ஸ்ரீசுரேசுர ஆசிரியரானும்

அருளப்பட்டுளதாம்:—"இக்கிரியாகர்ரக பலான்மக ஆபாசம் அற்பமும் பரமார்த்தவத்துவைத் தீண்டவே மாட்டாதாம், அதற்கு மோக மாத்திர வுபாதானத் தன்மை யுண்மையின், நாமமில் லபிமான நயத்திஞனேம மெய்ழுதனேயே மாற்றுமிங்கிது, தாமமில் லருமைப் பொருடம்மினும், சோமசன்மனின் றந்தையைச் சொல்ல லாம்" (இதன் பொருள்) முரணுறுதருமங்கள் ஆன்மா விற் சம்பவிக்குமாயின் அதற்கு அசங்கத்தன்மை வியாகர்த மாம் எனக்கடாவ விடையளிக்கப்படுகின்றது: இக்கிரியை யென முரணுறு தருமங்கள் சுகதுக்காதியாம். அநிர்வச நீய அஞ்ஞான பரிகற்பித துவைதப்பிரபஞ்ச சம்பந்தத் தானே ஆன்மாவினது அசங்கத்தன்மை அழிக்கப்படா தாம், உண்மையாக அதனைத் தீண்டாமையின்; அவித்தை யால் பரிகற்பித நீலப்பண்பாற் ககனம் கருப்பாவதில்லை யாம், அதனுலும் அசங்கத்தன்மையழிவு பெறுதாம் என் பதாயிற்று. நாமமில்=அசத்தியமாய துவைதப் பிரபஞ் சத்தின் கண்ணும் பொய் யபிநிவேசத்தானே யானின்பி துன்பியெனத் தன்னைத்தானே இவ்வுலகம் வஞ்சிக்கின்ற தென்பதாம். அதன் கட்டிருட்டாந்தம் சோம என்பது. ஒரு அதிதரித்திர பேராசைப் பிச்சைக்காரப் பிரமசாரி ஒரு பஞ்சகாலத்தில் சத்துமுட்டியைக்கட்டி யனுதாபத் தோடும் ஒரு மலையிலுள்ள இலைநிறைதருவின் சாயையிற் சயனித்துக்கொண்டு இவ்வண்ணம் மனோராச்சியஞ் செய் வானுயினன்:—சத்து முட்டிக் கட்டைவிட்டு அதனுல் அநேக ஆக்கள் வாங்கிவளர்ப்பேன், அவையும் ஐந்தாறு வருடங்களில் அநேகங் கன்றுகளை யீனும், அதனுல் யதேஷ்டமாய்ச் சேகரிப்பேன், அதனுல் தனதானியாதி சகலமும் உண்டாம், அதனுல் தாசிதாசாதிய கூட்டம் கிருகம் சம்பாதிப்பேன், இத்தகைய பெருஞ் சம்பத்தை

நோக்கி மிகமிகவும் யோக்கியனுகிய எவனேனும் ஒரு பிரபு தனது கன்னியை என்பொருட்டுக் கன்னிகாதானஞ் செய்துவைப்பன், பின்னர் விதிமுறையே இல்லறவாழ்க்கையை யினிதனுபவிப்பேன், அதனுல் வங்கிசம் விளக்குமிங்கித புத்திரனையீன்று சோமசன்மனென நாமகரணம் புரிந்து பின்னர், குடும்ப சௌக்கிய அனுபவசமயத்தில் அழுதுகொண்டு அன்னையைப் பின்றெடரும் சோமசன்மனைத் தன்காரியபரவசத்தை யடைந்து அவனையநாதரவு செய்து செல்லும் என்பாரியைப் பார்த்துப் புத்திரநிமித்தகோபத்தால் அடிப்பேன்எனத் தன்பாரியையடித்தான், அதனுற் பயிக்கபாத்திரம் கரகத்தா லிருபிளவாயது, சத்துக்களும் வாயுவேகத்தால் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டன; பின்னர் அந்தோ ! வெந்துயரம் நொந்துகெட்டேன் மந்தபாக்கியன் யான் சத்துமாக்களும் எனக்கு வாய்க்கெட்டாமற் போய்விட்டனவே யினியென்ன் செய்வேன் என விழித்துக்கொண்டு தந்தை புலம்பினுன்; இதுதான் திருட்டாந்தமாகக் கூறியதின் கதையென்றுணர்க. இது தன்னிடத்திலிருக்கும் அஞ்ஞானத்தினு லுபகிதமாய தன்பால் நானுவகையைக் கற்பிக்கும் விகற்பமாகிய அநந்தகாம கருமவாசனைகளாகிய விரைகளானே விருத்தியடைந்து பிரளயசுழுப்திகளிற் சமஷ்டி வியஷ்டி சமஸ்கார பரிசேடமாக அவ்வியாகிருதத்தில் லீனமாகியமனுதி ஜீவபாவவுபாதி வடிவமாம் அந்தக்கரணத்தினின்றும் பிரளயமுறைக்குமாறிய முறையாக முதலில்அபஞ்சீகிருத ஆகாசாதி உற்பத்திக் கிரமமாகச் சமஷ்டி ஹிரணிய கருப்ப வடிவமாகவும் அதன்பின் பஞ்சீகரண விராட்டு வடிவமாகவும், அதன் பின் அன்னுதிக் கிரமமாக வியஷ்டி தூலதேக வடிவமாகவும், அதனுள்ளே துன்புறுத்தும் வியஷ்டிலிங்க சரீரவடிவமாகவும் ஆவிர்ப்பவித்து மகா

அநர்த்தரூபமாக விளங்கும், அதுவும் கரும உபாசனைச் சமுச்சயமாத்திர அனுஷ்டானத்தால் அத்தியாத்மிக வியஷ்டிபாவ பரிச்சேதவாசனை மாத்திரம் ஒழியவே சமஷ்டிஹிரணியகருப்பபாவமா யெஞ்சாநிற்கும், சிரவ ஞாதி பரிபாகத்தாலுண்டாயதத்துவ சாக்ஷாத்காரத்தா னே வாசனை யோடு கூடிய காரியகாரண அவித்தை நாச மாங்காலோ மூலங்கெடலால் அத்தியந்தம் அந்தக்கரணங் கெடலால் அடியோடும் கெடுகின்றது; ஆகையாலிகழத் தக்க சம்சாரம் சாரமற்றதென்பதென்றுணிபாம். சுவப் பிரகாச ஆன்மாவின் கண்ணே நிலைபடாமையினானும் பொய்யானமையானும் முன்னரே தகிக்கப்பட்ட தன்மை யை யுடையது தான், ஆதலினானே சாரமற்றதாம், அத்த கையது மறுபடியும் சாக்ஷாத்காரப் பிரளயாக்கினி யெங் கும் வியாபிக்கும்போது எவ்வாறிருக்கும்; மேலே தகிக் கப்பட்ட திருணமானது உள்ளே சாரமானது சேடித்த லின் மீண்டுமீண்டும் முளைப்பதற்கு முடியும் இச்சம்சார மோ சாரமில்லாமலே தகிக்கப் படுவதாகத்தத்துவவித்துக் களின் அனுபவ மிருத்தலின் எங்ஙனுண்டாகும் ? இது வென்னுன் முன்னரே சுயமாகவே விசாரத்தால் அறியப் பெற்றது, இதுவேயுண்மையாவென் ? ஆயினதைச் சந் தேகமில்லாம லிருதயத்தி லுறைக்குமாறு ஹே மகாபாகு வே ! எனக்குக் கூறுவீராக ; நானுவிடயங்களை இதுவா தத்துவம் அல்லது வேறுவென அவிசுவாசத்தால் உழலா நின்ற வுளத்தால் உழலாநின்றயான் உமது வசன விசுவா சத்தினாலே ஆண்டேநிலைபெற் றிளைப்பாறுவேன், எனக் கூறியதைக் கேட்ட ஜனகர் கூறுவதாவது:—ஹே மகா முனிவரே ! நீருணர்ந்ததைப் பார்க்கினும் அதி மேன்மை யானது யாதொன்றும் வேறு நிச்சயிக்கத் தக்கதாயில்லை; சுயமாகவே நீருணர்ந்தீர் குருவினாலும் மீண்டுங்கேட்டுக்

கொண்டீர் அதுவே திடமெனத் துணிவீராக. அளவு கடந்த அறிவுவடிவ ஒரு புருடனே யிங்குள்ளான்; அய லொன்றுமில்லை.

மேலும் ஜனக மன்னவரே இதோபதேசமாகத் தொடர்ந்து கூறுகின்றார்.

தற்சங்கற்பத்தாலே தளையுறும், நிர்ச்சங்கற்பத்தாலே நீங்கும். என்பதாம். தனது சங்கற்பத்தினாலே கட்டுறு கின்றான் விட்டானேல் சங்கற்பத்தை விடுபடுகின்றான்; அதனால் வெட்டவெளியாக உம்மால் அறியவேண்டியது அறியப்பட்டது, மகான்மாவாகிய உமக்கு முன்னர் எல் லாப் போகங்களினின்றும், இப்போது எல்லாத் திருசியங் களினின்றும் அதிவிரக்தியான துண்டாகி யிருக்கின்றது ஹே பாலகராயினும் விடயத்தியாக சூரராதலின் மகா வீரரே! உமதுமதியானது நீண்ட ரோகங்களாகிய போ கங்களினின்றும் விரக்தியை யடைந்துளது, நீர்வேறென்ன கேட்கவேண்டு மென்றிச்சிக்கின்றீர்? உமக்குப் பூர்ணத் தன்மை யுண்டானதே போலச் சர்வஞானங்களின் மகா நிதியாகியும் எப்போதும் அபாரமான தவத்தையே செய்துகொண்டிருக்கும் உம்முடைய பிதாவிற்கும் பூர் ணத் தன்மையானது உண்டாகவில்லை. (இதுவும் இது போன்றனவும் சுகருக்குத் திடப்பொருட்டுக் கூறியவாம்) யான் வியாசரினும் அதிகனே யாவேன், அவருடைய சீடராயும் மைந்தராயும் இருக்கும் நீர் போகேச்சைகள் யாவற்றையும் அடியோடு விட்டிருத்தலின் என்னினும் அதிகமேயாவீர்; பூர்ண சித்தத்தை யுடைய உம்மால் அடையத்தக்க யாவுமே யடையப் பெற்றனவாம், திருசி யதரிசனமே சமுசாரத்திற் றள்ளுவதாதலின், பாகிய திருசிய விடயத்தில் விழவேண்டாம், ஹேபிரஹ்மசொரு

பரே ! முக்தராய்விட்டீர், மயக்கத்தை விட்டுத் தொலைத்து விடும். "அற்பமதேனும் வேற்றுமை யாற்றிடின், அற்பனக் காலேயச்சமதடைவன்" என்னுஞ்சுருதியினுனே அறியத் தக்க தயலொன் றுளதென்னும் மயக்கத்தையும், திருசிய தரிசன மயக்கத்தையும் விட்டொழித்து விடும்.

இவ்வாறு மகாராஜாவானுபதேசிக்கப்பட்டபின் அச் சுக முனிவர் என்ன செய்தாரென்பதை யறியும் அவா நிகழ அறைகின்றார்.

மகாராஜா வுபதேசித்தபின் ஞான அடைவினுனே பிரதிபிம்பமெனப்பட்ட தன்பால் அதிஷ்டானத்தன்மை யைக்கண்டு சொஸ்தமாய்ச் சுகமாயினரென்பதாம். ஜனக ராகிய மகாத்மாவால் அம் முற்கூறிய அளவுகடந்த சிதாத்ம ஏகரேநீர் என்பதாக உபதேசிக்கப்பட்ட அச்சு கர் திருசியமலினமற்ற நிரமலமான பரமவஸ்துவின் கண்ணே சும்மா விருந்தனர். சோகம்பயம் ஆயாசங்கண் முழுவதுமற்றுச் சேட்டையற்றுச் சம்சயமற்றுச் சாத்விக தேவதைகள் வாசஞ்செய்தலான் விக்ஷேபம் யாதொன்று மின்றி யிருத்தலின் அநிந்திதமாய்ச் சமாதிக்கநுகூலமான மேருவின் சிகரத்தைநோக்கி நிருவிகற்ப சமாதியின் பொருட்டுச் சென்று, ஆண்டு நிறுவிகற்பசமாதியிற் பதி னுயிரவருடமிருந்து தைலந்தீர்ந்த தீபமேபோல ஆன்மா வின்கண்ணே விதேகமுத்தியையடைந்தார்.

சுகரடைந்த விதேகமுத்தியை வருணித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ இராகவரைச் சுகர்க்கொப்பாக்கி ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷி கூறுகின்றார்.

திருசிய வுன்முகத்தன்மையும், அதற்கு மூலமாகிய அஞ்ஞானமும் அகன்றமையின் சுத்தனுகி, அதனுனே சஞ்சித ஆகாமியங்கள் காணப் பெறுமையானும், புண்

ணியபாவங்கள் பற்ருமலும் அற்றும் போய்விட்டமையா னும் அமலான்மாவும், ப்ராரப்தகருமங் தேய்ந்துவிட்ட மையின், அசுத்ததேகாதி நீங்கிவிட்டமையின், புனிதபத மும் சுயமாகவே நிருமலமும் ஆகிய பரமான்ம வஸ்துவின் கண்ணே நீலமேக சம்பந்தம் விட்டுப்பிரிந்து கடலில் விழுந்து ஒன்ருகும் நீர்த்துளியேபோல மகாத்மாவாகிய சுகர் சர்வவாசனையும் ஒழிந்தவராகிப் பேதஞ்செய்யு முபா தியற்றமையின் உண்மையாய அகண்ட ஐக்கியத்தையடைந் தனர்; பேதத்தையுண்டாக்கும் அஞ்ஞானமானது அடி யோடும் அழிந்துபோனபின்பு ஆன்மாவிற்கும் பிரஹ்மத் திற்குமில்லாத பேதத்தைச் செய்விப்பவன் யாவனென விஷ்ணுபுராணமுங் கூறுகின்றது. சுகர்கதையைப் பிர கிருதத்திற் பொருத்திக்கொண்டு ஸ்ரீ இராமருக்குபதேசிக் கும் பொருட்டு ஸ்ரீ வசிஷ்டரை முயல்விக்குமாறு தொடங் கிய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறுகின்ருர், அந்தநெறியென. அந்த வியாசமைந்தனுக்கு மலமாத்திர நீக்கும் எவ்வளவு வகையாய யூகத்தோடு கூடிய வுபதேசம் பொருந்தியதோ அவ்வளவே யுனக்கும் வேண்டியதாக இருக்கின்றது. ஹே முனீசுரர்களே! இந்த நல்லமதிமானுகிய இராமனுக்குப் போகங்களியாவும் ரோகங்களைப்போல ருசிக்கவில்லை யாத லின் இவனுல் அறியவேண்டியது முழுவதும் அறியப் பட்டதே யாய்விட்டது. போகக்கூட்டங்கள் யாவும் சுவைக்காமற் கைத்ததே அறியவேண்டியதை யெல்லா மறிந்த மனத்திற்குத் திடமான இலக்கணமாகும்.

வாசனையே பந்தகாரண மெனவும் அது தீர்தலே மோக்ஷகாரணமெனவும் அஃதின்றியவரே ஜீவன் முக்த ரெனவும் கூறுகின்ருர்

போகவாசனையினுலே பொய்ப் பொருள்களாலாய பந்தம் மிகத்திட மாகின்றது; அவ்வாசனை தேயத்தேயப்

பந்தமும் உலகின்கண்ணே மிகவுந்தேய்ந்து விடுகின்றது. ஹே இரகுவீர! வாசனுக்ஷயமே மோக்ஷமென மகான்க ளாற் கூறப்படும், பதார்த்த வாசனைகளின் றிடத்தன் மையே பந்தமெனப் பகரப்படும். எத்துணை விடயவா சனையழிகின்றதோ அத்துணை விடுபடுகின்றுன், எல்லாவாற் ருனும் அழியினே எல்லாவற்றினின்றும் முக்தியை யடை கின்றுன். அற்பசிரவணுதி யாயாசத்தினுனும் அபரோக்ஷ திருக்கு சொரூபம்திருசியவிவேகமாத்திரத்தினுனும் நன்கு பரிசயித்தல் கூடுமாதலினுலும், தனதாத்ம தத்துவத்தின் தொடக்க ஞானமுண்டாதல்கூடும், விடயவைராக்கியமோ மிகக்கிலேசமுற்றே யுண்டாகின்றது. ஆனுலந்த ஞானமே போதுமே வைராக்கியத்தினுல் யாதுபயனெனின்? இரா காதிகளின் றடையில்லாமல் யாவன் காண்கின்றனனே அவனே தத்துவஞான ஜன்னிய அவித்தையழிவின் பலத்தை யுடையவனுங் அறியவேண்டியதை யறிந்தவனும் பண்டிதனும் ஆவன்: தொடக்கஞானியோ மூர்க்கத்தன் மையை யகற்றுமையின் அத்தகையனுகான். அறைந்த பண்டிதனுகிய மகாத்மாவின் பொருட்டோ போகங்கள் பலாத்காரத்தானும் ருசியையுண்டாக்க முடிவனவாகா; கீர்த்தி பூஜை இலாபம் முதலிய யாதொருபல உத்தேசமு மில்லாமலே, கேவலம் யாவனுக்குப் புவியிலுள்ள போகங் களெல்லாம் அருசியாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவனே ஜீவன்முக்த னெனப்படுவன், இடாம்பீகபோகத் தியாகத் தினுனே இஷ்டசித்தி யெங்ஙனுண்டாம்? வைராக்கிய ஞானவுபரதிகள் மிக விருத்தியாயின் பரஸ்பர சகாயத் தன்மையினு னுண்டாம் ஞானபரிபாக அதிசயத்தானே மூலமானது கெடுதலின் அத்தியந்த ஆசை நாச முண்டா கும். எத்துணை எத்துணை அறிவு அறியப்பட வில்லையோ அத்துணை யத்துணை ஜந்துக்கட்கு விடயங்களில் வைராக்கி

யம் மருத்தலத்திற் கொடிபோல உண்டாவதில்லை. "இரதமு மிவற்கிங் கிறைகண்டேகும்" எனக்கீதையு மிதையே கூறுகின்றது.

இந்த ரம்மியமான போகவிடயங்க ளியாவும் எதனுல் இரகுநந்தனனை இரஞ்சிக்கச் செய்யவில்லையோ அதனுனே பாவனையறிய வேண்டியது முழுவது மறிந்தவனுகவே தெரியவேண்டும் என ஸ்ரீ இராமர் தத்துவ முணர்ந்தவர் ஆயின் உபதேசிக்க முயலல் யாதுகாரணம் பற்றியோ வெனின் கூறுகின்ருர்.

ஹே முனிநாயகர்களே! இராமச்சந்திரன் யாதை யுள்ளே யறிந்துள்ளானே அதுவே வஸ்துவென்பதாகச் சத்புருடர்கள் வாயிலாய், முன்னர் விசுவாச திடமில்லா மையினுலேஅடையாததுபோலிருந்தது,இப்போதுகேட்டு விசுவசித்து அதன் கண்ணே சித்தவிசிராந்தியை யடைவன். அதன் மூலமாய் அன்னிய அதிகாரிகளுங் கேட்டுத் தத்துவத்தை யடையலாம். ஆகவே யுபதேசம் சர்வவுபகாரமாகும். சரத்காலமாகிய இலக்ஷுமி மேகமற்ற நிர்மல ஆகாச மாத்திரமாக எஞ்சியிருப்பதை வாஞ்சிப்பதே போல இரகுநந்தனனுடைய மதியும் துவைதமியாவற்றையும் நீக்கி அத்விதீய சின்மாத்திரமாய்ப் பரிசேடித்து நிற்றலாகிய விசிராந்தியைக் கேவலம் விசுவாசத்தால் வாஞ்சிக்கின்றது. ஈண்டு இம்மகாத்மாவாகிய இராகவனுக்கு இளைப்பாறுதலுள்ளத்தி லுண்டாவதற்காக இப்பகவனுகிய ஸ்ரீமான் வசிஷ்டரே யுக்தியை யுபதேசிக்க வேண்டும் நீரே யேன் உபதேசிக்கக் கூடாதெனின்? இக்ஷுவாகுகுல முழுவதிற்கும் எப்போதும் குலகுருவாகவும் நியந்தாவாகவும் இருப்பவரிவரே; இந்நியந்தாவைக் கடந்தன்ருே, . திரிசங்கு முதலியோர் பெருந்

துயரை யடைந்தனர், சர்வசாஸ்திரங்களையு மிவர் அறிந்தவர், உண்மையாகச் சர்வசாக்ஷியா யிருப்பதோடும், யோகபலத்தாலும் பிரிவுபிரிவாகவும் இவர் யாவற்றையும் அறிந்துகொண்டே யிருப்பவர், அதற்கேதுவாக மூன்று காலங்களிலும் நிருமலமாகிய மோகங்கடந்த தரிசனசாதனமாய மனத்தையுடையவரு மிவரேயாவர்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானைநோக்கி ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீ இராகவர் உத்தமோத்தம அதிகாரியாக இருக்கின்றபடியினாலே இனிதுபதேசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தல்.

ஹே வசிஷ்டபகவன்! முன்னம் நம்மிருவருடைய வைரமுஞ் சாந்தியாகும் பொருட்டும் மகாமதிமான்களாகிய முனிவர்களின் சிரேயசின் பொருட்டும் நிடதமலையினுடைய சோலையடர்ந்த விசாலமான இடத்தில் பகவானாகிய ஸ்ரீ பிரஹ்மாவால் விரிவாகவுபதேசிக்கப்பட்ட மேன்மையாய யுக்திநிறைந்த ஞானமானது தங்களுக்கு ஞாபகத்திலிருக்கின்றதா? எந்த யுக்திப்பிரவாகம் நிறைந்த ஞானத்தினாலே இந்தச்சம்சார சம்பந்தமாய வாசனையானது சூரியனா லிருளானது முற்றினுமொழிவதேபோல முற்றினுஞ் சாந்தமாகுமோ, அதேஞானத்தைப் பரமசீடனாகிய இராமமூர்த்திக்கு விரைவில் விசிராந்தியான துண்டாதற் பொருட்டு நீருபதேசிக்கவேண்டும். இவ்வுமதுபதேசமானது அற்பல அதிகப் பிரயாசமுடையதாகாது; ஏனெனின்; இராகவன் கல்மஷம் நீங்கினவனாக இருக்கின்றான். நிர்மலமான கண்ணாடியில் முயல்வில்லாமலே முகமானது பிரதிபிம்பிக்கு மல்லவா? இவ்வுபதேசம் பயனின்மையை யுண்டாக்கமாட்டாது; மாறாக. உம்முடைய ஞானத்தன்மை தயை முதலியவற்றிக்குப் பயனுடைமை கிடைத்தலானே மேன்மையே யுண்டாகும், விரக்தனாகிய நல்ல

சீடனுக்கு யாதுபதேசிக்கப் படுமோ அஃதே ஞானமுஞ் சாஸ்திரார்த்தமும் ஆகும் அஃதே புகழத்தக்கதும் பாண் டித்தியத்தை விளக்குவது மாகும். சுபாத்திரத்தி லீயா விடின் வீணுகப்போதலின் இகழ்வே யன்றேவாம்.

அநதிகாரிக் குபதேசித்தல் அடாத காரியமெனவும் ஸ்ரீ இராமருக் கவசியம் உபதேசிக்க வேண்டுமெனவும் ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவர்கூற ஸ்ரீ நாரதாதியர் அவசியம் செய்யத்தக்க தென்கின்றூர்.

சீடனும் விரக்தனும் அல்லாதவனுக்கு ஏதேனுஞ் சிறிதை யுபதேசஞ் செய்யினே அது கருநாய்த்தோலிற் கவிழ்த்த காராம்பசுவின் பாலைப்போற் களங்கத்தையே யடையும். இராகாதிகளின் காரணம் அவித்தையாக விருத் தலின் அவ்வவித்தை நீங்கலானே இராகம் பயம் குரோ தம் முதலியவை நீங்கினவரும், அபிமான மற்றவரும், பாவமற்றவரும் அகிய உம்மைப் போன்றவர் எவர்க்குப தேசஞ் செய்கின்றூரோ அப்போதே அவ்விடத்திலேயே அபரோக்ஷ ஆன்மாவின்கண்ணே கேட்ட மதியானது இளைப்பாறுதலை யடையும். காதிமைந்தராகிய ஸ்ரீ விசுவா மித்திரரானே இவ்வாறியம்பப்பெறவே ஸ்ரீ வியாசநாரதர் முதலிய முனீசுரர்களெல்லாம் அப்பொருளையே நல்லது நல்லதெனப்புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பேசினூர்கள். அதன் பின் சக்கரவர்த்தியின் சமீபத்தில் வீற்றிருப்பவரும் மகா தேஜஸை யுடையவரும், பிரஹ்மாவின் மைந்தரும் பிரஹ் மாவிற்குச் சமான மானவரும், மகாமுனிவரும் ஆகிய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் பிரஹ்மாவின் மைந்தராய்ப் பிரஹ்மா வைப்போலவே மகாதேஜசு முதலிய குணங்களோடு கூடி விளங்குதலின் திவ்யதேஜசோடு கூடிய மகரிஷிகளினது முன்னிலையிற் பிரஹ்மாவைப் போலவே புகலத் தொடங் கினர்.

தத்துவ ஞானிகட்டு இலக்கணபூதமாய அபிமான மின்மை முதலிய நற்குணங்களைத் தமதொழுக்கத்தானே சிக்ஷிப்பித்துக் கொண்டு விநயமான மொழிகளானே ஸ்ரீ விசுவாமித்திரராற் பிரார்த்திக்கப் பட்டதைச் செய்கின்றேன் எனப் பிரதிஞ்ஞை செய்தல்

ஹே மகாமுனிவரே! நீர் ஆணையிட்டபடியே யாதொரு தடையுமில்லாமற் செய்வேன், சமர்த்தராயினும் கற்றுணர்ந்த பெரியோர் சொற்கடக்குஞ் சமர்த்தர்யாருளார்? யானிப்போதே அதிவிரைவில் அரச குமாரர்களாகிய இராமாதிகளினது மனத்திலிருக்கப்பட்ட அஞ் ஞானத்தை ஞானத்தினாலே, தீபத்தினாலே இரவினிருளை அகற்றுவதே போல அகற்றுவிப்பேன்; அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதிலும் ஞானத்தை யாக்குவதிலும் யாதொருதடையுமே கிடையாது. நிடத மலையின்கண்ணே சம்சாரமயக்க நீங்கும் பொருட்டு முன்னர் என் தந்தையாகிய பிர்ஹ்மாவினால் எந்தஞானமானது உபதேசித்தருளப்பட்டதோ அவையாவற்றையுமே சிதறாமற் கிரந்தத்தோடும் அர்த்தத்தோடும் ஸ்மரித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றேன்; அபரிச்சின்னமாதலினானே பூர்ணமாக எந்தஞானசொரூப ஆத்மதத்துவமுளதோ அதை நிரந்தரம் அனுசந்தானஞ் செய்துகொண்டே யிருக்கின்றேன். இந்த மகாத்மாவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் இந்தப்பிரகாரம் வெளிப்படையாகப் பிரதிஞ்ஞையைச்செய்து, சூரனும் நடனும் ஆயுதாதிகளைத் தரித்தல் பூடணாதிகளைப் பூணன்முதலிய சாமக்கிரிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு இனிதாகவிளங்குவதேபோலச் சிடனுக்கான்மஞான மெளிதிலுண்டாவதற்காக வேண்டிய உபாயங்களான திருஷ்டாந்தம் கதை பிரமாணந் தருக்கம் முதலியவற்றின் அனுசந்தான உற்சாகாதிசாமக்கிரிகளைச் சேர்த்தலானே உபதேசஞ் செய்பவர்களின் மிகுந்த அழ

கைக்கொண்டு இனிதாக விளங்குபவராய்ச் சுகத்திலுள்ள சர்வப்பிராணிகளின் அறியாமையினது வேரைப்பிடுங்குவதும் பரமபதத்தை முக்கியமா யறிவிப்பதும் ஆகிய இந்தச் சாஸ்திரத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்,

ஓம்சுவஸ்தி. ஸ்ரீகணேசாயநம: பூர்வப் பிரகரணத்தானே நித்யாநித்திய வஸ்துவேகத்தினின்றும் வைராக்கியம் சமாதியங்குரபீஜம் முமுக்ஷுபல பரியவசாயி முக்கியத் தன்மையானே பிரதிபாதிக்கப்பட்டது; இப்போது முமுக்ஷு விவகாரம், சமாதி இங்ஙன் செய்யற்பாலதாமென்பதை யுடைத்தாய், மனனநிதித்தியாசன அங்கமுடைத்தாய். சிரவணவடிவ உத்தரப்பிரகரணத்தால் அறையப்பெறுகின்றது; பிரசங்கத்தால் வந்ததுஞ் சிறிதுசிறிது. ஆண்டுமுதற்கவியினுலே தைவாதீனம் சர்வம் பௌருஷம் வியர்த்தம் ஆகலின் விசாரவிஷயப் பிரயத்நபரத்தன்மையைப் பற்றலாகாது எனப்பகர்ந்துகொண்டு திரியும் படிப்பாளிகளின் சங்கையாகமத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டு பரிகரிக்கின்ருர் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் முன்னுற்ற யாவற்றையும் அனுசந்தித்துப் பார்த்து விஸ்தாரமாக அவற்றையுபதேசிக்க விரும்பிச் சற்குருவின்றியானவடிவ மங்கலத்தைச் செய்துகொண்டும், வித்தையின் சம்பிரதாய சுத்தியைக் காண்பித்துக்கொண்டும், சீடரை யொருமைப் படித்திக்கொண்டும், முன்னர்ச் சிருஷ்டியினுதியில் என்றந்தையாகிய பிரஹ்மாவான பகவானுல் யாவருக்கும் சர்வசம்சார துக்க உபசாந்தியின் பொருட்டு எந்த ஞான சாதனமான சாஸ்திரம் அருளப்பட்டதோ அவ்விதையே கூறுகின்றேன் கேளென்கின்ருர். சமைதமை முதலிய சாதன்சம்பத்தோடுகூடிய சுகர் முதலியோருக்குச் சிரவணம் பலிதமாம் இப்போதுள்ள மற்றையர்கட்கு யாங்ங

னம் அநுபவிக்கும், சாதனஞ் சம்பாதித்தல் முடியாத காரியமன்றோவெனின்? எளிதென்கின்றார்.

புருடமுயற்சியாற் சாதிக்க முடியாத தொன்றில்லையாம், இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே எப்போதும் எல்லாராலும் விடாதனுட்டிக்கப்பட்ட புருடமுயற்சியினால் எல்லாப் பொருள்களும் அடையப்படும். யாவராலும் எப்போழ்தும் யாவுமே அடையப்படுமேலாயின் எங்ஙனஞ் சிலவிடத்தில் முயற்சி பயன்படாமற் போதல்கூடும்? விடாமுயற்சி வேண்டுமென்றுணர வேண்டும், வேண்டவே யுபேக்ஷிக்காமன் முயலிற் கூடாதகாரிய மென்னே! முயற்சியானது ஈண்டே யவசியம் முக்கியமாகிப் பலன்றரும், தெய்வமானது முயற்சியினும் வேறாகவோ இன்றாம், இலதாகவே முயற்சிக்குவேறாகத் தெய்வத்தின் இன்மை, தெய்வத்தினும் முயற்சிக்கு முக்கியத்தன்மை, முயற்சியினானே புருஷார்த்த சித்தியுண்மை யென்னு மியாவற்றையும் ஊகங்களானே யுணர்த்துவான் முயற்சியை யிருவகைப்படுத்துவார், எவ்வாறு எவன் முயல்கின்றனனோ அவ்வாறு அவன் தன்கருமத்தையே அனுபவிக்கின்றனன், தெய்வத்தாலுபய விபரீதத்தன்மை வரலாமேயெனின்? முன்னியற்றிய கருமமே பலத்தைக் கொடுக்கவந்தபோது தெய்வமெனப்படுகின்றது, அதனினும் அயலாகத் தெய்வம் காணப்படவில்லை. இன்னுந் தெளிவாகக் கூறுங்கால் சாஸ்திரத்தைக் கடந்ததும், சாஸ்திரத்தைத் தொடர்ந்ததும் என முயற்சியிருவிதமாகக் கூறப்பட்டுளது அவற்றுண் முதலது அநர்த்தத்தின் பொருட்டும், மற்றது பரமார்த்தத்தின் பொருட்டும் ஆம்; ஒருகாற் சமமும் சமமின்றியுமாம் இருக்கும் முந்தியதும் இகத்ததும் இரு கடாய்கள்போல வலுத்தது வெற்றியுறும், சாஸ்திர நியம நன்முயற்சியால் முந்தியதை மாற்றலாம். இளைப்பில்லையாயின் அந்தியத்தில் அதைச்

செய்யலாமே இப்பொழுதே யதனு லாகவேண்டிய தன் னெனின்? பாலிய முதற்கொண்டு மிகமிகவும் பயின்ற நன் னூல் நற்கூட்ட முதலிய குணங்களுடன் கூடிய புருடமு யற்சியால் அதன்பயன் இனிதாக அடையப்படும். விரை விற் செய்யப்பட்ட மிருதுவான இளமுட்போன்ற வற்ருற் பயனின்ரும், இவ்வண்ணம் எம்போன்ற ஜீவன் முக்தர்க ளானே கண்கூடாய்க் காணப்பட்டது அனுபவிக்கப் பட் டது கேட்கப்பட்டது சாதனங்களாற் சாதிக்கப்பட்டது அதனைத் தெய்வத்தா லடைந்தோ மெனல் வீணும்.

வாசனையின் பரதந்திரவயப்பட்டதானே சுதந்திரப் பிரவிருத்தி கொண்டுதற்பயனும் பொருள் நன்கடைவான் முடியாததாக விருக்கின்றது அம்முயற்சி நினக்குச் சுபத் தைத் தருவதாக ஆகுகவென ஆயினும் முன் வாசனையின் பரவசனுகிய எனக்கு இப்போது சுதந்திரத்தன்மை சித்தி யாதாம் எனல்.

ஹே பகவன் ! பழையவாசனையின் கூட்டமானது என்னை யேவுகின்றபடியே யிருக்கின்றேன், தீனனுகிப் பரவயனுயயான் என்ன செய்வேன் இப்பொழுது பலத்திற் சுதந்திரமில்லாமை யுளதாகுக, வருங்காலத்திய பலானு கூலமாய முயல்விலோ, சுதந்திரமே யிருக்கின்றதாம்; நல்வித்தையை யடைவுற்ற பிறப்பா லனுமிக்கப்பட்ட நன்முயற்சிப் பிராரப்தபலத்தோடு கூடிய பூர்வ வாசனைக் குத் தனது விரோதியாய பலமாத்திரத்தைத் தடுக்குந் தன்மை யிருத்தலின், அவனதிகாரப் பிறப்பின் கண்ணும் அவன் பிரவிருத்தி சுதந்திர மில்லாவிடில் கருமத்தையும் பிரஹ்மவித்தையையும் போதிக்குஞ் சாஸ்திரமும் வீணு யன்றோபோம், எனக்கருதிக் கூறுவார் அற்புதனே யென்ருர். அதிகாரி ஜன்மஹேதுவான வாசனையி னுத

வியானே நீ சாசுவதமான மோக்ஷத்தை யடையப் போ கின்ருய், அதுவும் உனது பெருமுயல்வினுனே யுண்டாய ஞானத்தானே யல்லாமல் வேறுவழியாக இல்லையாம், வாசனையின் சகாயமோ ஜன்ம விவேகசம்பத்து விசேஷ ணத்தினுலே யனுமித்துக் கொள்ளலாமல்லவா! கூறிய பொருளை நன்ருயுணர்ந்து கொள்வான் வாசனையின் பிரிவை வினுதல் சொற்பயில் என்பது. வாசனைக்கூட்டம் சுபமெனவும் அசுபமெனவும் இருவகையாம்; உனக்குப் பழைய வாசனை சுபமா? அசுபமா? சுபமும் அசுபமுமா? உளது.

இவ்வாசனை யிருப்பின் இப்பயன் ஆமெனவும் இவ்வாதனையை விருத்தி செய்யவேண்டு மெனவும் கூறுகின்ருர்.

புருடார்த்த ஹேதுவாய சுபவாதனையையே அனு சரிப்பாய், கூறிய இரண்டனுள் சுத்தவாதனையின் கூட்டத் தானே யேவப்படுவையேல் இப்போது அம்முறையாகச் சுபத்தினுனே அழியாத பதத்தை யடைவாய். மற்றதே லோ, சுதந்திரமாக வாதனைகட்கு எழுச்சியோ கிடையா தாம், மற்ருே வெளிப்படுத்துவதன் வாயிலாகவே யெழும் அசாதுக்களுடைய சங்கமத்தானே தெய்வத்தால் அசுப வாசனை யொன்றெழுந்து உன்னை மகாசங்கடத்தில் அழுத் துமாயின், அதையும், அதற்கு விரோதியாய சாதுசங்கள் சற்சாஸ்திர முதலியவற்றின் றிடசேவையானே விரோதி வாசனையைக் கிளப்பி விரைவில் தூரத்தே தள்ளித் திரஸ் கரிக்க வேண்டும். முயற்சியினுற் கிடைத்த பலத்தால் அவசியம் வெற்றி கொள்ளலாம். "எவன் மனத்திருந்தும் அம்மனத்தயலாம், எவனை மனந்தான் அறியாதாமோ, எனமனதின் பிரேரகமாய பிரஞ்ஞாத்மா அன்னிய மென

வே கேட்கப் படுகின்றமையின் அதனதீனமாகவே மனோ வாசனை யுற்பவமாங்கால் யாங்ஙனம் எனக்கு நல்லவாசனை யுண்டாக்குஞ் சுதந்திரங் கூடுமெனின் அறிவுமாத்திர இயற்கை வாய்ந்த பிராஞ்ஞனெனப் படுமதுவே நீயாவாய்; ஜடவடிவமாய சூக்குமதூல தேகங்கள் அன்னியனாய் விடுமாறு நீயாகாய் "இதனினும் வேறாய்க் காண்போனின் றும், அதுவே நீயாயமர்ந்தனை" என்பதாதி சுருதியு மிதையேயன்றோ கூறுகின்றது. ஆதலின் இவ்வாறு சின்மாத்திர சொரூபமாயிருக்கு நினக்கு அன்னியமாய சேதனத்தாலறியப்படுந் தகைமை எவ்வாறு கூடும்? பிராஞ்ஞன் உன்னினும் அன்னியன் ஆவனேலாயின் சித்திற்கு மற்றொருசித்தால் ஒளிர்தல் கூடாமையின் உன்னைப்பாராமல் சர்வஞ்ஞமேயது ஆகாதாம் ஆதலின், நீயேயதுவென மாற்றிக் கோடலானே ஒருமையானது சித்திக்கும். அன்னியத்தால் நீ விளக்கப்படுவையே யாயின் உனக்குச் சேதனத்தன்மை எங்கேயிருக்கும், சித்தாலொளிர்வதற்கு வந்தடையும் ஜடத்தன்மையை நீக்கலுமேலுமோ ? சித்திற்கு வேறுசித்தால் விளங்குதல் கூடுமேல் அதுவும் அன்னியத்திற்கு விடயமாம், ஆகவே எல்லையில்லாது செல்லுந் தோடமுமாம், அன்னிய முன்னை யறியுமேயாயின் அது தனையறிவது யாதோவேறு ? அவ் வறிவதையு மறிவதுயாதோ ? அதற்குமயலதேல் அநவஸ் தையாகும், அதுவும் உண்மையாக மாட்டாமல் வஸ்து சித்தியைச் செய்யாதாம், ஆகவே உனக்குச் சத்வாசனை வெளிக்கிளப்பும் முயல்விற் சுதந்தரத்தன்மை தடை யற்றதே யாகும். புருடசுதந்தரத் தன்மையின் முக்கியத் திற்குப் பயனென்னெனின், சுப அசுபங்களாகிய வழி களில் பெருகிவரும் வாசனைநதியை முயல்வினாலே சுபவழி யிலேயே திருப்பிவிட வேண்டும். வீரியவான்களுக்குள்

மகாவீரிய! அசுபங்களிற் றிரிந்துகொண்டிருக்கும் உனது மனத்தை முயற்சியின் வலியினாலே சுபங்களிலேயே புகுத்த வேண்டும், சுபங்களில் அவதாரணப் பொருட்டுத் தகுதியைக் காண்பித்துக் கொண்டு கூறியதையே நிகமனஞ் செய்யும் பொருட்டுச் சித்தமாய நதியானது புண்ணியத்தின் பொருட்டும் பாவத்தின் பொருட்டும் என இருவகையாய்ப் பிரவாக முற்று வருகின்றது, அவற்றுள் ஒருதாரையைத் தடைப்படுத்தின் மற்றதன்கண்ணிருமடங்காகப் பெருகும் என்னும் யோகசாஸ்திரத்தின் கூற்றை யனுசரித்துக் கூறுவார் மேவிநிற்பாய் என்றார். அசுபத்தினின்றும் நீக்கியது சுபத்தைச் சென்றடையும், சுபத்தினின்றும் நீக்கியது அசுபத்தைச் சென்றடையும், ஜந்துக்களுடைய சித்தமானது சிசுக்களைப் போலாகும், ஆதலினதனை யசுபத்தினின்றும் பலமான முயல்வான் நீக்கவேண்டும் என்பதாம். சுபவிடயம் பௌருடத்தை யபேக்ஷியாமலே சுயமாகவே அசுபத்தினின்றும் மனத்தைச் சலிப்பிக்கும் ஆகலின் பௌருடம் வீண்போமோ வெனின் போகவே போகாதாமெனக் கூறியதாயிற்று.

சித்தமானது சிசுப்போல விருக்கின்றபடியினாலே அதற்குத் தக்க அடக்குமுறை காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு கூறியமுறையே சித்தபாலகனை விரைவிலே இராகாதி விஷமத்தன்மையை விடும்படி செய்வித்து இயர்கையாய சமத்தன்மையின் கண்ணே குற்றமற்றிருத்தலைச் சம்பாதித்துப் பையப்பைய ஆன்மசொரூபத்தில் நிரோதவடிவ முயல்வாற் காக்கவேண்டும். விரைவிலே அடமாக நிரோதிக்கக் கூடாது. எழுச்சியாற் சமாதானத்தையடையாது போய்விடும், அவ்வாறு கூடாது; அவ்வாறே ஸ்ரீ பகவத்வசனமும் " ஒண்டயிரியங்கவருணர்

விஞற்பையப்பையவுபரமந்தனைச்சேர்க'' இதன்கட் பிரமாணமாகும். உன்னுன் முன்னர்ச் சுபவாசனைக் கூட்டத்தையேனும் அசுபவாசனைக்கூட்டத்தையேனும் முயல்வின் பயில்வாற் பெரிதாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்த போதினும் இப்போது சுபத்தையே பெரிதாக்க வேண்டும். முதலிற் பலமானது விரைவிற் கைகூடவேண்டியாம், இரண்டாவதிற் பகையைத் தடுக்கும்பொருட்டுச் சுபவாசனை யவசியம் வேண்டியதேயாம், வாசனையின் பயிற்சியானது பயனற்றுப் போமென்பதாகச் சங்கிக்கவேண்டியதில்லை, பூர்வவாசனைப் பயில்வுகளிற் பிரத்தியக்ஷமாகப் பயன்சித்தித்திருத்தலின், ஹே பகைவரைவெல்வோய்! முன்முயற்சியின் பலத்தால் உனது வாசனையானது மிகத்திடத்தை யடைவுற்றபோதே பயிற்சி பயனோடு கூடியதென்றறிந்துகொள்ளலாமல்லவா, அவ்வாறே யிப்போதுங்கூட உனது வாதனையானது பயில்வின் வலியால் அதிதிடமாம்; ஆதலின், சுபப்பயிற்சியையே செய்வாயாக பழையவாசனை பருத்திருந்தபோதினும் ஐயப்பாடுண்டாயிற் கேட்பாயாக, உனது வாசனை பூர்வம்பயிற்சியில் திடத்தன்மையை யடையாதிருக்கும் பக்ஷத்தி லிப்போதும், அது வளரமாட்டாது நீ சுகமாகவே யிருக்கலாம்; தக்கபடி சுகமாகவே விவகரிக்கலாம் ஆகவே துர்வாசனை வளர்தலானே யுண்டாகும் அநர்த்தஞ் சம்பவிக்குமெனத் துக்கிக்க வேண்டிய துனக்கில்லை; ஆயின் சுபவாசனையை வளர்ப்பதில் என்னையேன் எவுகின்றீர் எனின், ஐயத்தை யடைந்தபோதினும், அத்தியந்தம் சுபவாசனையையே வளர்ப்பாயாக, நல்லொழுக்கங்களைப் பழகிவருதலால் இச்சுபவாசனையை விருத்திசெய்தலானே யாதொருகோதும் வராதாம். "நல்ல தீயபயன்றனை நாடிடு, மெல்லையை யுறினுஞ் சுபமேயியல், வல்லனில்லெனில் வந்ததுயாதுகொ, னல்லனுண்டெனி னுத்திகன்

பொன்றினுன்'' என்னும் நியாயத்தையும் கண்டுகொள்க. ஆயின் எவ்வளவுகாலம் சுபவாசனையைப் பயிலவேண்டு மெனின், விற்பத்தியோடு கூடிய மனத்தனுகாமற் பரமான்ம பதத்தை யறியாதிருக்கும்வரை அதாவது தத்துவஞானம் வரும்வரை குருசாஸ்திரப் பிரமாண யுக்தி யனுபவங்களான் நிர்ணயிக்கப் பட்டதை யாசரிக்க வேண்டும்

தூயவாதனை பலப்பட்ட பின்ன ரிவ்வாறிருந்து சுகிப்பாயென்கின்ருர்.

மனோவிசாரவிடய ஆதரமுற்ற சமரசத்தன்மையும் ஆன்மாவின் கண்ணே நிலைபேறுடைமையும் நெஞ்சினுண்டாகு மாறுசெய்தி. ஆடையிற் சேர்ந்த அழுக்கானது வெள்ளாவி வைத்தல் சாரமண்ணிடல் முதலியவற்ருனே தீர்தல்போல இராகாதி வாசனைக் கஷாயங்க ளெல்லாம் நீங்கப்பெற்ற பின்னர் ஆன்மவஸ்துவை யறிந்தவனுகிச் சகலதுயரங்களும் நீங்கப்பெற்றுப் பூர்ணமாக விருக்குமுன்னுல் நல்வாசனைக் கூட்டமும் விடத்தக்கதே யாகும். அவ்வாறே மிருதியும் "பக்குவங்கஷாயம் படவேவினைகளாற் பக்குவவுணர்வுபின் பவித்திடலாமோ" எனக் கூறுகின்றது. கூறியபொருளையே சுருக்கி யுபசங்கரித்துக்கொண்டு ஆசரிக்கத்தக்க சுபத்தை யுபதேசிப்பார்; மகாமங்களமாயும் பெரியோராற் பேணப் பெற்றதாயும் இருக்கும் சுபவாதனையை யனுசரித்து அதனை யடைவுற்ற மதியினுனே எப்போதும் சோகமற்ற பரமார்த்த வஸ்துவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பாயாக; அதன் பின்னர் அச்சுபவாசனையை யனுசரித்தலையும் விட்டுப் பரமானந்த மாகவே சமுசாரவாதனையை மீண்டுங் கவராதபடி உள்ளே விடுத்துயிருத்தி உதாரமான மதியினுலே சாந்திவைராக்கிய சுகத்தை நிறையக்கொண்டு கருமகாண்ட சுருதிகள், உபாசனைபரசுருதிகளின் ஞான

சாதகத் தன்மையைக் காண்பிப்பதும் அவ்விடயங்களாற் கெடுக்கப் படாததும், ஆன்மாவின் கண்ணே யனுசந்தானத்தை யுடையதும் குருசாஸ்திர முபதேசித்த கிரமமாகக் கிடைத்த சுவானுபவத்தையும் ஏகரசத்தையும் சம்பாதிப்பதும் சுகதுக்கங்களைக் கெடுப்பதும் பேரானந்தத்திற்கு முக்கிய காரணமாவதும் மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய சாதனமாயதும் ஆம் இவ்வியம்பும் மகாசங்கிதையை மனவொருமையுடன் கெட்பாயாக எனத்தொடரும். அதனைக் கேட்பதில் மந்த விரக்தனுக்கும் அதிகாரம் கிடையாதெனக் காட்டுவார்.

சர்வ விவேகிகளோடும் இம்மோக்ஷ கதையை நீ கேட்டு என்றும் அழிவேயில்லாது துயரஞ் சிறிதுமில்லாத பரமபதத்தை யடைவாயாக வென்றிவ்வாறு அங்கசகிதமாகச் சிரவணத்தைக் கூறியபின் கேட்கத்தக்க சாஸ்திராதிகள் இல்லையென்பதைக் குறித்து அஃதுண்டான பிரகாரத்தைக் கூறுகின்றார்.

கற்பத்தின் ஆதியில் பிரஹ்மாவாகிய பரமேஷ்டியால் எல்லாத்துயரங்களையு மெரிப்பதும் மதிக்குப் பரமசமாதானத்தைச் செய்விப்பதும் ஆகிய இஃதியம்பப்பட்டது என்று ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூற, ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தொடர்ந்து அறியும் அவாவுற்று, முன்னர்ச் சுயம்புவால் இது என்னகாரணத்தானே கூறப்பட்டது ? எங்ஙனந் தங்களா லடையப்பட்டது ? இதனை யடியேனுக் குரைத்தருளல் வேண்டும் என்று ஸ்ரீ இராகவர் பிரார்த்திப்ப ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறுவதாவது:—ஆண்டாதியில் பரமேஷ்டியின் ஜன்மத்தைக்கூற அவர் மூலகாரணத்தைத் தெரிவிப்பார். அநந்தமாயிக விலாசங்களின் அதிஷ்டானபூத ஆன்மாவுளது, அது

யாவற்றினும் அயலாயுள்ளாயிருப்பது, சருவாதாரமாயது, மாயை யதன்காரிய மியாவற்றையுங் கடந்தது, பிரத்தியக்குச் சித்திரூபமாய் நித்திய அபரோக்ஷமாகி எல்லாப் பிராணிகளினது இருதயத்தி லொளிர் விளக்காயிருப்பது, சிதம்பரமா யிருப்பது அழிவிலா வடிவமுற்றதுமாம். மாயை யதன்காரியங்கள் அசையும்போதும் அசையாத போதும் ஒரே ஆகாரமா யிருப்பதும் ஒரேயியற்கையா யிருப்பதும் ஆகிய நிர்விகார அதனினின்றும் சர்வகாரியங்களிலும் வியாபித்திராநின்ற பிரஹ்மாண்ட வடிவமாய விராட்டுஎன்னும் விஷ்ணுவானவர் சூக்குமபூதச் சிருட்டிக் கிரமமாக பெருகிவராநின்ற நீர் நிறைந்த அசைவு அசைவின்மைகளிலும் அழியாத ஒரே நீரியற்கையை யுடைத்தான கடலினின்றும் அலையுண்டானதே போல உண்டானர். நிர்விகாரத்தி னின்றும் உலக உதயம் விவர்த்தரூபம் ஆகுமேயல்லாது பரிணாமமாக மாட்டாதாம் மேருகிரியைக் கர்ணிகையாகவும், திசைகளைத் தளங்களாகவும். நக்ஷத்திரங்களைக் கேசரங்களாகவும் உடைத்தாகி விளங்காநின்ற அவருடைய இருதயதாமரையி னின்றும் பரமேஷ்டியானவருண்டானர். வேதவேதார்த்தங்கள் யாவற்றையுமுணர்ந்து தேவமுனி மண்டலங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட அவர் எல்லாப் பிராணிக் கூட்டங்களையுங் மனது விகற்பக் கூட்டத்தைச் சிருட்டிப்பதே போலச் சிருஷ்டித்தார்.

ஜம்புத்தீவின் ஒருகோணத்தில் பாரதவர்ஷமெனப் பெயர்பெற்ற இதன்கண் தேகவியாதி மனோவியாதிகளாற் கஷ்டப்படும் ஜனக்கூட்டங்களின் பரம்பரையை நோக்கி யின்னது செய்தாரெனல்.

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜனங்கள், இலாப நஷ்டங்களான் மகிழ்வு கவலையுற்ற மனத்தை யுடையவர்களாகவும், உண்

டாகி யழிந்துகொண் டிருப்பதிற் றற்பரர்களாகவும், அற்ப வாழ்க்கை யுடையவர்களாகவும், திரிந்துகொண் டிருக்கும் இப்பூதஜாதிகளின் சிருஷ்டியிற் பற்பல விதமான விஷயபோக விசனங்களா லவதிப்படும் பிராணிகளின் றுயரைப் பார்த்துச் சகலலோகங்களையும் சிருஷ்டித்து எல்லாத்துயரங்களையும் நீக்கும் சமர்த்துடைய அவர் மைந்தன் றுயரைநோக்கி யிரங்கும் தந்தையைப்போலக் கருணையினல் இரங்கினர். ஆசையாற் கெடுக்கப்பட்டு அற்ப ஆயுளோடு கூடியிருக்கும் இவர்களுடைய துக்கத்தின் நீக்கத்தின் உபாயம் எஃதாமெனக் கணப்போது ஒருமையோடு கூடிய மனத்தராய்ப் பூதியின் பொருட்டுச் சிந்தித்தனர். முதற்சுத்தி சாதனமாகச் சிருட்டித்தது யாதெனின், ஈசுரராய அவர் இவ்வாறு இனிது சிந்தித்துச் சுயம் தவத்தையும் தருமத்தையும் தானத்தையும் சத்தியத்தையும் தீர்த்தங்களையுமே சிருஷ்டித்தனர், இவற்றைச் சிருஷ்டித்து மீண்டும் பிராணிகளைப் படைக்கும் பிரமதேவர் நம்மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புருடர்கட்குத் தவமுதலியவற்றுனே வேரோடுந் துயரமாயவில்லையெனத் தாமே சிந்திப்பாராயினர். ஜீவன் எதனுன் மீண்டுபிறப்பதும் இறப்பதும் அற்றிருப்பானே அத்தகைய பரமசுகவடிவ நிர்வாணபதம் ஞானத்தானே கிடைக்கும்; சமுசாரத்தைக் கடப்பதில் ஜந்துக்கட்கு உபாயம் ஞானமேயாம், தவந்தானந் தீர்த்த முதலியவை உபாயங்களல்லவென, "திரமா மருத்தத்தினுன் மைந்தரானுந் தீராது கருமத்தினனும்" "மகடிவான வங்கங்களாமிவை" புகுதிறமற்ற திறத்தனவேயாம்; என்பதாதி சுருதிகளிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் ஆண்டு துயரைத் தொலைக்கவேண்டித் தன்னைமறந்து திரியும் பிராணிக்கு நவமாய்த் திடமாயிருக்கும் தாண்டு முபாயத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்தாநிற்பேன். தாமரையின்கண் வீற்

றிருக்கும் ஸ்ரீ பகவானுன பிரஹ்மாவானவர் இவ்வாறு சிந்தித்து உன்னெதிரிலிருக்கு மிவ்வென்னை மனத்தினுற் சங்கற்பித் துண்டாக்கினுர் ; அநிர்வசநீய மாயையின் வயத்தினுலே யுபாதியுற்பத்தியா யுண்டாய யான் விரைவில் அலையினிடத்தி னின்றும் மீண்டோரலை யுண்டாவதே போல விரைவிற் பிதாவின் சந்நிதியி லடைந்தேன் ஜபமாலையையும் கமண்டலத்தையும் கையிற்றரித்திருக்கும் நாதராகிய பிரஹ்மாவானவர் ஜபமாலையோடுங் கமண்டலத்தோடு மிருக்கப்பட்ட என்னுல் வணக்கத்துடன் நமஸ்கரிக்கப்பட்டனர்.

அவ்வாறு அவதரித்த தங்கட்குற்றது யாது உபதேசித்த தெங்ஙன் எனக் கூறுகின்றுர்.

வந்து நமஸ்கரித்த வென்னைப் "போமைந்த" வெனக் கூறித் தாமிருக்கும் தாமரையின் வடதளத்தில் வெண்மேகம், சந்திரனை விடுவதேபோலத் திருக்கரத்தால் என்னையுட்காரப்போகச் சொன்னுர். மான்றேலைத் தரித்திருக்குந் தந்தையாமவர் மான்றேலை வஸ்திரமாகவுடைய என்னைப் பார்த்து நல்லன்னமானது சாரசப் பக்ஷிக்குக் கூறியதுபோற் கூறியதாவது ; ஹேமைந்த ! நினதுமனதை ஒருமுகூர்த்தம் வரை குரங்கைப்போலச் சஞ்சல ஹேதுவாய அஞ்ஞான மானது சந்திரனைக் களங்க மடைவதுபோலடைக. இவ்வாறு தந்தையால் விரைவிற் சபிக்கப்பட்டுப் பரமேஷ்டியினுடைய சங்கற்பத்தின் பின்னர், அந்தோ ஆச்சரியம் பூர்ணநிர்மல சொரூபத்தை மறந்தனன் யான். பின் பொன்னைப் பறிகொடுத்தவன் போலத் தீனத்தன்மையை யடைந்தேன், போதமற்ற புந்தியோடு மிருந்தேன், தனமற்றவன் போலத் துக்கசோகங்களாற் றபிக்கப் பட்டவனுனேன். அந்தோ கஷ்டம் ! சமுசார

மென்னுமித்தோடம் இங்கெங்ஙனமப்பா வந்தது, என இவ்வாறு சும்மாவே யாதொருதொழிலையும் செய்யாம லிருந்து கொண்டுள்ளே சிந்தித்தனன்; பின்பென்பிதா என்னைநோக்கிக் குழந்தாய்! துயரமடைந்தனன் போலி ருக்கின்றாயே அஃதென்னே துயரம் நீங்குமுபாயத்தைக் கேட்பாயாக! அதனானித்தியம் சுகியாகவே யாவாயெனக் கூறினர். அதன்பின் சகல லோகங்களையும் சிருஷ்டிக்கும் பிரஹ்மாவை வணங்கிப் பொற்றாமரைத்தளத்தி லிருந்த யான் சமுசாரநோய்க்கு மருந்தை ஹேநாதரே! மகாதுக் கமயமாகிய சமுசாரம் எங்ஙனம் வந்தது? பிராணிகட்கிது எவ்வாறு நீங்கும்? என வினவினேன், வினவியவளவில், எதையறிந்து தந்தையினுடைய சர்வ உற்கிருஷ்ட தத்து வஞானம்போல நிர்மலபரிபூர்ண இயற்கையனா யிருந்தே னோ அத்தகைய பரமபவித்திரமாகிய ஞானத்தை யந்தோ ஆச்சரியம்! அதி விஸ்தாரமாக என்பொருட்டருளினார். சம்பிரதாயத்தானே கிடைத்த ஞானத்திற்கே முத்தியியுந் தன்மையாமன்றி மற்றவற்றிற் கின்றாம் என்பதைக் காட் டும் பொருட்டும் பிரஹ்மவித்துக்கு லோகானுக்கிரகம் விட்டு வேறுசெய்யற்பாலது இலதாம் என்பதை யறிவித் தற் பொருட்டும், புருடார்த்த சித்தியின் கண்ணே பாரத வருடத்திற்குப் பிறவற்றினும் சிறப்புளதாந் தன்மையைத் தெரிவித்தற் பொருட்டும், கூறினார்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானைப் பார்த்துப் பிரஹமதேவர் செய்ய வேண்டிய பணிவிடையைக் கட்டளையிடல்.

அருளியபிறகு அறியவேண்டியதை யறிந்து உண்மை யான இயற்கை நிலையிலிளைப்பாறும் என்னைநோக்கி அந்த உலககர்த்தாவாயும் ஆசிரியராயும் இருக்குந் தந்தையாகிய பிரஹ்மதேவர் சகலகாரணத்தையும் கூறியருளினர். சாபத்

தால் அஞ்ஞபதத்தையடைந்து ஹே மைந்த ! இந்த ஞானத்தினது சாரத்தை எல்லா அதிகாரிகட்கும் ஞானஞ் சித்திக்கும் பொருட்டு நீ வினவுமாறு யாமேசெய்தனம்: இப்போது நீசாபந் தீர்ந்தவனாகி, கனகம் நெடுங்காலம் களங்கப்பற்றாற் கனகமல்லாததே போலடைந்து மீண்டும் புடம்போட்டலானே முதற்போதிருந்த சுத்தகனகத் தன்மையதாகவே யிருப்பதே போலப் பரமஞானத்தை யடைந்து அகண்டானந்த ஆன்மவடிவமா யெம்போல இருக்கின்றனே. இப்போது உலகத்திற் கனுக்கிரகிக்க வேண்டிய காரணம் பற்றிப் பூமியின்மீது சம்புத்தீவின்கண் ணிருக்கும் பாரதவருடத்திற்கு நீசெல்வாயாக. ஆண்டு, மகாமதியையுடைய நீ முறையே செல்பவனாதலின் கரும காண்ட தற்பரர்கட்குக் கிரியா காண்ட முறையாகவே உபதேசம் புரிவாயாக, இவ்வாறே "வினைகருமந் தொடர் வெண்மை மிக்கார்த முளமயலியற்ற வுரித்தன்றாமால்" என்னும் நியாயமுமுளதாம்; விரக்தமனத்தரும் சூக்குமப் பொருளைக்கவருஞ் சமர்த்தரும், மிக ஆராய்ச்சியோடு கூடியவரும்ஆய அதிகாரிகட்கு நீ ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் ஞானத்தை யுபதேசிப்பாயாக.

கற்பபரியந்தம் கருமபூமியி லிருக்கவேண்டியதானது, குருவாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யுந் தங்கட்கு உலக அனுக்கிரகப் பொருட்டே கேவலம் ஆவதில்லை, மற்றே செய்யவேண்டியதின் சேடமும் செய்தற்பொருட்டுமாம்.

அஞ்ஞரைப் போலத் தங்களுக்கும் காரியங்களில் பிரவிருத்தி காணப்படுதலின் எங்ஙனம் தாங்கள் கிருதகிருத்தியராக முடியும் எனின் பரமசாந்தமாய் இஷ்டம் அநிஷ்டம் எய்துங்காலத்தில் மகிழ்ச்சி வாட்டமற்று எப்போதும் துயின்ற பிரஞ்ஞையையுடைய விருத்தியானே நிகழ்

மென்னு மித்தோடம் இங்கெங்ஙனமப்பா வந்தது, என இவ்வாறு சும்மாவே யாதொருதொழிலையும் செய்யாம லிருந்து கொண்டுள்ளே சிந்தித்தனன்; பின்பென்பிதா என்னைநோக்கிக் குழந்தாய்! துயரமடைந்தனன் போலி ருக்கின்றாயே அஃதென்னை துயரம் நீங்குமுபாயத்தைக் கேட்பாயாக! அதனானித்தியம் சுகியாகவே யாவாயெனக் கூறினர். அதன்பின் சகல லோகங்களையும் சிருஷ்டிக்கும் பிரஹ்மாவை வணங்கிப் பொற்றாமரைத்தளத்தி லிருந்த யான் சமுசாரநோய்க்கு மருந்தை ஹேநாதரே! மகாதுக் கமயமாகிய சமுசாரம் எங்ஙனம் வந்தது? பிராணிகட்கிது எவ்வாறு நீங்கும்? என வினவினேன், வினவியவளவில், எதையறிந்து தந்தையினுடைய சர்வ உற்கிருஷ்ட தத்து வஞானம்போல நிர்மலபரிபூர்ண இயற்கையனு யிருந்தே னே அத்தகைய பரமபவித்திரமாகிய ஞானத்தை யந்தோ ஆச்சரியம்! அதி விஸ்தாரமாக என்பொருட்டருளினர். சம்பிரதாயத்தானே கிடைத்த ஞானத்திற்கே முத்தியியுந் தன்மையாமன்றி மற்றவற்றிற் கின்றாம் என்பதைக் காட் டும் பொருட்டும் பிரஹ்மவித்துக்கு லோகானுக்கிரகம் விட்டு வேறுசெய்யற்பாலது இலதாம் என்பதை யறிவித் தற் பொருட்டும், புருடார்த்த சித்தியின் கண்ணே பாரத வருடத்திற்குப் பிறவற்றினும் சிறப்புளதாந் தன்மையைத் தெரிவித்தற் பொருட்டும், கூறினர்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானைப் பார்த்துப் பிரஹமதேவர் செய்ய வேண்டிய பணிவிடையைக் கட்டளையிடல்.

அருளியபிறகு அறியவேண்டியதை யறிந்து உண்மை யான இயற்கை நிலையிலிளைப்பாறும் என்னைநோக்கி அந்த உலககர்த்தாவாயும் ஆசிரியராயும் இருக்குந் தந்தையாகிய பிரஹ்மதேவர் சகலகாரணத்தையும் கூறியருளினர். சாபத்

தால் அஞ்ஞபதத்தையடைந்து ஹே மைந்த ! இந்த ஞானத்தினது சாரத்தை எல்லா அதிகாரிகட்கும் ஞானஞ் சித்திக்கும் பொருட்டு நீ வினவுமாறு யாமேசெய்தனம்: இப்போது நீசாபந் தீர்ந்தவனுகி, கனகம் நெடுங்காலம் களங்கப்பற்றுற் கனகமல்லாததே போலடைந்து மீண்டும் புடம்போட்டலானே முதற்போதிருந்த சுத்தகனகத் தன்மையதாகவே யிருப்பதே போலப் பரமஞானத்தை யடைந்து அகண்டானந்த ஆன்மவடிவமா யெம்போல இருக்கின்றனை. இப்போது உலகத்திற் கனுக்கிரகிக்க வேண்டிய காரணம் பற்றிப் பூமியின்மீது சம்புத்தீவின்கண் ணிருக்கும் பாரதவருடத்திற்கு நீசெல்வாயாக. ஆண்டு, மகாமதியையுடைய நீ முறையே செல்பவனுதலின் கரும காண்ட தற்பரர்கட்குக் கிரியா காண்ட முறையாகவே உபதேசம் புரிவாயாக, இவ்வாறே "வினைகருமந் தொடர் வெண்மை மிக்கார்த முளமயலியற்ற லுரித்தன்றுமால்" என்னும் நியாயமுமுளதாம்; விரக்தமனத்தரும் சூக்குமப் பொருளைக்கவருஞ் சமர்த்தரும், மிக ஆராய்ச்சியோடு கூடியவரும்ஆய அதிகாரிகட்கு நீ ஆனந்தத்தைக் கொடுக் கும் ஞானத்தை யுபதேசிப்பாயாக.

கற்பபரியந்தம் கருமபூமியி லிருக்கவேண்டியதானது, குருவாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யுந் தங்கட்கு உலக அனுக்கிரகப் பொருட்டே கேவலம் ஆவதில்லை, மற்றுே செய்யவேண்டியதின் சேடமும் செய்தற்பொருட்டுமாம்.

அஞ்ஞரைப் போலத் தங்களுக்கும் காரியங்களில் பிர விருத்தி காணப்படுதலின் எங்ஙனம் தாங்கள் கிருதகிருத் தியராக முடியும் எனின் பரமசாந்தமாய் இஷ்டம் அநிஷ் டம் எய்துங்காலத்தில் மகிழ்ச்சி வாட்டமற்று எப்போ தும் துயின்ற பிரஞ்ஞையையுடைய விருத்தியானே நிகழ்

மென்னுமித்தோடம் இங்கெங்ஙனமப்பா வந்தது, என இவ்வாறு சும்மாவே யாதொருதொழிலையும் செய்யாம லிருந்து கொண்டுள்ளே சிந்தித்தனன்; பின்பென்பிதா என்னைநோக்கிக் குழந்தாய்! துயரமடைந்தனன் போலி ருக்கின்றாயே அஃதென்னே துயரம் நீங்குமுபாயத்தைக் கேட்பாயாக! அதனானித்தியம் சுகியாகவே யாவாயெனக் கூறினர். அதன்பின் சகல லோகங்களையும் சிருஷ்டிக்கும் பிரஹ்மாவை வணங்கிப் பொற்றாமரைத்தளத்தி லிருந்த யான் சமுசாரநோய்க்கு மருந்தை ஹேநாதரே! மகாதுக் கமயமாகிய சமுசாரம் எங்ஙனம் வந்தது? பிராணிகட்கிது எவ்வாறு நீங்கும்? என வினவினேன், வினவியவளவில், எதையறிந்து தந்தையினுடைய சர்வ உற்கிருஷ்ட தத்து வஞானம்போல நிர்மலபரிபூர்ண இயற்கையனா யிருந்தே னோ அத்தகைய பரமபவித்திரமாகிய ஞானத்தை யந்தோ ஆச்சரியம்! அதி விஸ்தாரமாக என்பொருட்டருளினார். சம்பிரதாயத்தானே கிடைத்த ஞானத்திற்கே முத்தியியுந் தன்மையாமன்றி மற்றவற்றிற் கின்றாம் என்பதைக் காட் டும் பொருட்டும் பிரஹ்மவித்துக்கு லோகானுக்கிரகம் விட்டு வேறுசெய்யற்பாலது இலதாம் என்பதை யறிவித் தற் பொருட்டும், புருடார்த்த சித்தியின் கண்ணே பாரத வருடத்திற்குப் பிறவற்றினும் சிறப்புளதாந் தன்மையைத் தெரிவித்தற் பொருட்டும், கூறினார்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானைப் பார்த்துப் பிரஹமதேவர் செய்ய வேண்டிய பணிவிடையைக் கட்டளையிடல்.

அருளியபிறகு அறியவேண்டியதை யறிந்து உண்மை யான இயற்கை நிலையிலிருப்பாறும் என்னைநோக்கி அந்த உலககர்த்தாவாயும் ஆசிரியராயும் இருக்குந் தந்தையாகிய பிரஹ்மதேவர் சகலகாரணத்தையும் கூறியருளினர். சாபத்

தால் அஞ்ஞபதத்தையடைந்து ஹே மைந்த ! இந்த ஞானத்தினது சாரத்தை எல்லா அதிகாரிகட்கும் ஞானஞ் சித்திக்கும் பொருட்டு நீ வினவுமாறு யாமேசெய்தனம்: இப்போது நீசாபந் தீர்ந்தவனுகி, கனகம் நெடுங்காலம் களங்கப்பற்ருற் கனகமல்லாததே போலடைந்து மீண்டும் புடம்போடலானே முதற்போதிருந்த சுத்தகனகத் தன்மையதாகவே யிருப்பதே போலப் பரமஞானத்தை யடைந்து அகண்டானந்த ஆன்மவடிவமா யெம்போல இருக்கின்றனை. இப்போது உலகத்திற் கனுக்கிரகிக்க வேண்டிய காரணம் பற்றிப் பூமியின்மீது சம்புத்தீவின்கண்ணிருக்கும் பாரதவருடத்திற்கு நீசெல்வாயாக. ஆண்டு, மகாமதியையுடைய நீ முறையே செல்பவனுதலின் கரும காண்ட தற்பரர்கட்குக் கிரியா காண்ட முறையாகவே உபதேசம் புரிவாயாக, இவ்வாறே "விளைகருமந் தொடர் வெண்மை மிக்கார்த முளமயலியற்ற வுரித்தன்ருமால்" என்னும் நியாயமுமுளதாம்; விரக்தமனத்தரும் சூக்குமப் பொருளைக்கவருஞ் சமர்த்தரும், மிக ஆராய்ச்சியோடு கூடியவரும்ஆய அதிகாரிகட்கு நீ ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் ஞானத்தை யுபதேசிப்பாயாக.

கற்பபரியந்தம் கருமபூமியி லிருக்கவேண்டியதானது, குருவாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யுந் தங்கட்கு உலக அனுக்கிரகப் பொருட்டே கேவலம் ஆவதில்லை, மற்ருே செய்யவேண்டியதின் சேடமும் செய்தற்பொருட்டுமாம்.

அஞ்ஞரைப் போலத் தங்களுக்கும் காரியங்களில் பிரவிருத்தி காணப்படுதலின் எங்ஙனம் தாங்கள் கிருதகிருத்தியராக முடியும் எனின் பரமசாந்தமாய் இஷ்டம் அநிஷ்டம் எய்துங்காலத்தில் மகிழ்ச்சி வாட்டமற்று எப்போதும் துயின்ற பிரஞ்ஞையையுடைய விருத்தியானே நிகழ்

ந்து பரமார்த்த திருஷ்டியால் பிராதிபாசிக திருஷ்டியால் காரியததைச் செய்துகொண்டிருப்பேன், பிரஞ்ஞை துயிலுதலாவது, சத்திய அத்வைத விஷயத் தன்மையையுடைத்தா யிருத்தலாம். இவ்விடயம் ஸ்ரீ உபதேச சகஸ்திரியிலும் ஸ்ரீ மதாசாரிய சுவாமிகளாலும் அறையப்பெற்றுளது.—துவிதத்திற்குப் பாதிதத்தன்மை யுண்மையின் யாவன் நனவின்கட் டுவிதத்தைக் கண்டுங் கண்டிலனே துயில்பவனைப்போ லொன்றுங் காணாது, அறிவாகவே காண்கின்றனனே அங்ஙனமாக யாவன்பயிக்காதி செய்யினும் நிஷ்கிரியனே அவனே ஆத்மவித்தாம் அன்னியனன்றென நிகமாந்தங்களில் நின்மல நிச்சயமாம், மேன்மிழற்றிய ஆன்மவித்தின் சொரூபங் கூறுவார். துயில்பவனென்றார். நனவின்கண் = விசுவ அவஸ்தையின் கண், துவிதத்தை = துவைதப் பிரபஞ்சத்தை முன் வாசனை வயத்தாற் கண்டும் = விவகரித்தும், விசேடமாகக் கண்டிலன் = விவகரித்திலன். மற்றே, துயில்பவனைப்போல, எல்லாவுலகங்களையும் பிரத்தியக்காத்மாவில் இலயஞ் செய்து தான்மாத்திரமே யிருப்பதாகக் காண்பன். அதன்கண் ணே துவறைகின்றார்:—துவிதத்திற்கென. அத்வயத் தன்மையினனே யென்பதாம். அங்ஙனகவே முன் போலவே முழுக்கு சௌச பிக்ஷாடனாதி செய்தபோதினும், நிஷ்கிரியனவன் = நிர்விகாரனவன் அகர்த்தாத்ம சுபாவ ஆவிர்ப்பாவத்தானென்க. யாவன் இவ்விதனே அவனே ஆத்மவித்தாவன். விக்ஷேபதசையின் மாட்டும் நழுவாத ஆன்ம உண்மைத் தரிசனமுடைமையான் பிரஹ்மவித்துக்களி லுத்தமன் இவனேயாவன்; அன்னியனல்லன், சாஸ்திரார்த்தங்களை யுணர்ந்தவனேனும் யாவன் விவகாரகாலத்தில் அறியப்பெற்றதாந் தன்மை செய்யப்பெற்றதாந் தன்மை முதலிய அபிமானவானவன் அவனல்

லன், என்றிவ்வண்ணம் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் விசேடமாக நிச்சயிக்கப்பட்டுளதாம். மேலும் யானென்னும் ஆத்மபுத்தியும் எனதென்னும் ஆத்மீய புத்தியும் எவனுக்கெக்கால் பிரயோஜன மற்றனவாமோ அவனக்காலாத்மவித்தாவன். மமதையற்றதாய் அகங்காரமற்றதாயுள்ள ஆத்மாவை யாவன் நன்குணர்வானோ அவனே தத்துவதரிசியாவன் என முன்பருளியதை வெளிப்படை யாக்கிக்கொண்டு ஆன்மாவை யறிந்தவனுடைய இலக்கண மியம்புவார் யானென்றார். சாஸ்திர ஆசாரிய அனுக்கிரகம் பெற்றபதார்த்த மிரண்டன் விவேகமுடைய யாவனுக்கு யான் எனதென்பதான ஆத்ம ஆத்மீய விடய ஞானங்கள் பயனற்றனவாக எக்காலாமோ அதாவது அவற்றாலுண்டாக்கப்பட்ட விவகார ஹீனனாகப் புமான் எப்போதாவனோ, அப்போது அவன் ஆத்மவித்தாவன்; தேகாதிகளிலும் அவற்றின் அனுபந்தத்திலும் விவகார காலத்திலும் முன்போல வஸ்துத்தன்மையனவாக விவகாரம் புரியாமல், அவ்விவகாரத்தும் ஆன்மா மாத்திரத்தைத் தரிசித்துக்கொண் டிருப்பவனே நல்ல ஆன்மவித்தாவன் என்பதாம். அவ்வாறே "யாதொரு பொருளை யெல்லாவுயிர்களுமென்றுங் காண்பார், காதலின் ஞானியத்தைக் கண்ணினுற்றெரியக்காணான்" என்னும் ஸ்ரீ பகவத் வசனமுமுளதாம். இவ்வண்ணம் எக்காரணத்தாற் கூறப்பெற்ற தென்பதாதிவினவிடைகளைக்கூறிப் பிரசங்கத்தால் வந்த சிலவற்றையுங் கூறித் தேங்கமலத் தயனுரைத்த மொழிகேள் என்னும் வாக்கியத் தானே அபிமுகீபூதமான ஸ்ரீ இராமர் பொருட்டு உபாயத்தோடுகூட ஞானத்தை உபதேசிக்க விழைந்தவராய் விசிஷ்ட வினவுவான் விளம்புவான் என்னும் நம்மிருவர் சம்வாதம்அவசியம் பலத்தின்பொருட்டே கற்பிக்கப்பெறும் எனக்காண்பித்தற் பொருட்டு வினவு

வோனையும் விளம்புவோனையும் கூறுவார், இவ்வாறு தாமரையினுதித்த தந்தையின் ஆணையைப் பற்றியான் அதிகாரிகளின் பிரவாக மிருக்குமவ்வரை யிருப்பவனு யிருக்கின்றேன். செய்யத்தக்க தொழிலின்பயன் எனக்கீண்டு ஒரு சிறிதுமே கிடையாது, இருக்கவேண்டியதற்காக மனமற்றவனுகிப் புவியின் கண்ணே யிருக்கின்றேன். அதனுனே எப்போதும் உறங்குவதேபோல அபிமானமற்ற விருத்தியாற் கிடைத்து நிகழ்கின்றபடி காரியத்தைச் செய்கின்றனன், மிகச்சாந்தியோடு கூடிய விருத்தியினுனே வாழ்கின்றேன், எப்போதும் சமுசாரத்தி லுறங்கும் அஞ்ஞர்களது புத்தியினுனே காரியத்தைச் செய்விக்கின்றேனேயன்றி என் மதியைக் கொடுத்து ஒருகாரியமும் செய்வதேகிடையாது. ஆசிரிய ரிலக்கணமறைவார், தத்துவத்தை யுணர்ந்திருக்குந் தன்மையையும் உணராததன்மையையும் முன்னருபதேசகரிடத்தில் விவகாரக் குறியினுலே நிர்ணயித்து எந்நரன் வினவுகின்றனனே அவ்வினவுவோன் மிகவும் மதிமானுவான்.

அதிகாரியின் இலக்கணமும் வீட்டின் வாயிற்காவலரையும் கூறுகின்றூர்.

முன்பின் கூறியவற்றையும் கூருதவற்றையும் பகுத்துணர்வதில் ஆற்றலுடைய மதியையுடையனுய்ப் புகழத்தக்கவ னுனவனுக்குப் பிராஞ்ஞன் வினவியதைக் கூறவேண்டும், பசுதருமத்தோடுற்ற அதருமத்தினனுக் கறையொணுதாம். "இருளுமவித்தையி னிடையிற்பட்டே, மருளுந்தாமே தீரர்பண்டிதர், தெருளரெனவே தேரித்திரிபவர், உருளுங்கோணல் வழிபலவுலவிப், பொருளறு துயரைப் பொருந்துவர் புலனிலார், வெருளுங்குருடனுற் கொடுபோங் குருடர்கள், சுருளுந்துயர்பல தொடருதல்

போன்மே" என்னுஞ்சுருதியை யனுசரித்து அநாரியனைத் தியாகிக்க வேண்டும். மோக்ஷத் துவாரத்தில், சமம், விசாரம், சந்தோஷம், சாதுசங்கமம் என நான்கு துவார பாலர்கள் கூறப்படுவர்கள். இந்நால்வரும் முயல்வினுனே சேவிக்கத் தக்கவர்களாவர்கள். முடியாவிடின் மூவரைச் சேவிக்கவேண்டும், அதுவு முடியாவிடின் இருவரை யேனுஞ் சேவிக்க வேண்டும், சேவிக்கின் மோக்ஷராஜக் கிருகத்தில் இவர்கள் கதவுதிறந்து விடுவார்கள்.

அந்த நால்வருள் ஒருவரையேனும் பற்றவேண்டு மென்பதையும் அதற்கேதுவாம் பிரஞ்ஞையை வளர்க்க வேண்டு மென்பதையும் வற்புறுத்தல்.

எல்லா முயற்சிகளானும் பிராணனை விடுத்தேனு மென்றது (முயற்சியி னுதரவி னதிசயத்தைக் காண்பிக் கும் பொருட்டாம்) ஒருவனையேனும் நன்குபற்றவேண் டும், ஒருவன் வயப்பட்டானுயின், நால்வருமே வயப்பட் டவர்களாவார்கள். சமுசாரத்தை விடற்பொருட்டு முத லில் நூல் நல்லோருறவுகளின் வாயிலாகவாம் தவத்தோடு கூடிய சமதமங்களால் விவேகத்தைக் கவர்ந்து வைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலுடைய மதியையே நன்கு வளர்த்தல் வேண்டும், அதன் வளர்ச்சியின் கண்ணும் இந்நூற் பரிசி லனமே யுபாயமாம். சிறிது சீர்படுத்திய மதியினுனே இந் நூலை நன்காராயின் இதுவே யதிகாரியின் அஞ்ஞானத் தைப் பரமநாசஞ்செய்யும். "பேதிக்கு மிருதயப் பெருங் கிரந்திகடாம், சேதிக்கப்படுமாற் செறியைய மெல்லாம், வாதிக்குமிவனது கருமங்கண் மாயும், ஆதிக்கரியப்பரா வரமறியினே" என்பதாக அறையும் மறையால், சகிக்க முடியாத சமுசார விஷசம்பந்தத்தாற் பிரவேசித்த விஷூ சிகை வியாதியானது, ஜீவப்பிரஹ்மைக்கிய ஞானமாகிய

கருட மந்திரத்தானே விடசோதனஞ் செய்யவே தீர்ந்துவிடும்.

மேலும் புகன்ற விடூசிகையையே விரித்துரைக்கின்றார்:—கூறியவகையே இப்போது ஆன்மாவை ஆராயாதவனுக்கு நிரதிசய துக்கம் உண்டெனகின்றார்.

நரகம்போன்று மலமூத்திரங்களின் நகரம்போன்ற சரீரங்களிடத்திலும் அவற்றினுறவினர் அன்னபானுதிவர்க்கமுதலிய சமுதாயங்களிடத்திலும் ஆசைவைத்தலானே புருடனைப் பந்தப்படுத்தும், இயற்கையனவாய விடயவடிவ விடவிடூசிகைகளாமிவை அந்தோ! முடிபின்றியவையாம்; இவைகளைச் சிகிச்சைசெய்து மாற்றுவிடின் நிரந்தரம் மேற்கூறப்படும் ஆயிரக்கணக்கான அவ்வந்நரக துர்த்தசைகளையே கொடுக்கும். அவைகளாவன:—கற்களைத்தின்னல் வாட்களால் வெட்டுண்டல், மலைச்சிகரங்களி னின்றும் உருளல், கற்கணங்களாலடிபடல், அக்கினியாற் றுகமுறல், பனியாலெப்போதும் நனைந்திருத்தல், கோடாரி கத்திரி முதலியவற்றால் சரீரங்கள் சேதிக்கப்படல் (பிளக்கப்படல்) சிலைப்பலகைகளில் உடல்கள் சந்தனக் கட்டையைப்போற் றேய்தல், வாளிலைமரங்கணிறைந்த வனத்திடையோடல், காஷ்டத்துள் ளிருக்கும் புழுக்கட்கேபோல அங்கமுழுதும் காஷ்டயந்திரத்தாற் றுன்புறல், பழுக்கக் காயவைத்த இரும்புமுட்சங்கிலியினாலே சுற்றுண்ணல், முட்டுடைப்பங்களால் அங்கமுழுவதும் தோலெழும்பும்படி துடைக்கப்படல்; எப்போதும் அக்கினிச் சுவாலைகளைக் கக்கும் போரிற்பொழியா நின்ற பாணங்களின் றுரையிடைவிடாது தைக்கப்பெறல், நிழல் நீர் குடித்தல் கிடைக்கப்பெறாமல் உஷ்ணகாலங் கழிக்கப் பெறல்; அவ்வாறே சீதகாலத்தில் நீருள் நிறுத்தி நீரைத்

தாரையாகப் பொழியப் பெறல், வெட்ட வெட்ட உண்டாகிக் கொண்டிருக்குஞ் சிரசு மீண்டு மீண்டும் வெட்டுப் படல். சுகந்த்திரை விடயத்திலோ வார்த்தையு மில்லாமை முகத்தை மூடிவிடுதலான் மூச்சுவிடமுடியாமை, அங்கங்களெங்குங் கொப்பளம் கிளம்பி மேடும்பள்ளமுமாய் விவகரிக்க முடியாமை, தேகம் மற்றைய ஒவ்வோ ரங்கங்களும் மலைபோல வீங்கப்பெறுதல் அல்லது கற்களைத் தின்னன் முதலிய நான்கையும் பனிதெளித்தல்போற் சகிக்கத்தக்கதாம் அங்கத்தைக் கத்தரித்தலைச் சந்தனப்பூச்சே போலவும், வாளிலைத்தருவனாதி மூன்றையும் தேகசமஸ்காரம் போலவும் விசிட்ட சரதாரை வீழ்தலையோ வேனிற்காலத்தில் விளையாடு நிமித்தங் கொடிவீடு முதலியவற்றி லிருந்து ஜலதாரையைப் பொழிவித்தல் போலவும், தலைவெட்டலாலாய மரணத்தைச் சுகந்த்திரைபோலவும், முகத்தை மூடலான் பலாத்காரமாய்ப் பேசாமையைச் செய்தலைச் சகஜவிருத்தியினாலே வதனத்தை மூடிக்கொண்டதே போலும், உடம்பெல்லாங் கொப்பளித்து மேடும்பள்ளமு மாதலையோ மகாசம்பத் துதயமானதைப் போலவும், அவசியம் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியதாம். துக்கஸ்தானங்கள் அளவிறந்தனவா யிருத்தலின் ஒரு திசைமாத்திரம் இவையெனக் காண்பிக்கப்பட்டன. அவற்றை யீண்டு காண்பித்தலானே யாதுபயனோ வெனின்? கூறிய இவ்வகையான கஷ்டசேஷ்டைகள் ஆயிரங்கோடியாற் கொடிய சமுசாரத்துற்ற அழியப்பட்ட காயங்களாற் பரிச்சின்னப்பட்டுப் பரவசமா யிருப்பதில் அநாதரவாய்க் கவனியாமல் விட்டுவிடப்படாது. அவசியம் மேற்கூறும் பிரகாரம் விசாரிக்கத்தக்கது மேற்கூறும் வகையாக அறியவும் வேண்டும்.

எதாவது சிகிச்சை விடயரோக நீக்கப்பொருட்டுச் செய்யத்தக்கதாம் என, கூறுகின்றார்:—எவ்வாறறிய வேண்டுமென்றுசங்கை யுண்டாகக் கூறுகின்றார்.

எவ்வாறு சாஸ்திர விசாரத்தாற் றிடமாய் மேன்மை யான துண்டாமோ அவ்வாறேயாம், அவ்வாறாயின் சாஸ்திர விசாரத்தான் மேன்மைபெறல் எங்ஙனங் கூடுமென்று துணியமுடியும், சாஸ்திரவிசார தற்பரர்களாகிய மாண்டவ்யாதி மகரிஷிகட்கும் ஆயிரக்கணக்கான துர்த்தசை காணப்படுதலின் எனவினவின், வித்தைக்குக் கண் கண்ட பலனுண்டென்க; எனவே பிராணனுள்ள வரையும் அதிகாரியால் ஆன்மாவே விசாரத்தாற்சிரவணிக்கத் தக்கது, மன்னிக்கத்தக்கது, தியானிக்கத்தக்கது, அறியத்தக்கது, அன்னியமொன்றுமன்றும். எவ்வதிகாரிக்குச் சிரவணாதிகளின் பயிற்சியினாலே தன்னனுபூதியும் சாஸ்திரமும் குருமொழியும் ஒரு பொருணிச்சயத்தை யுறுகின்றனவோ அவனாலான்மா எப்போதுமே யறியப்படுவதாகும். சாஸ்திரார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதன் மிகக் கஷ்டமாயிருத்தலின் எங்ஙனம் மூர்க்கத் தன்மையின் நீக்கமா மெனின், சிறிது சீர்திருத்தப்பட்டுச் சிறிது விற்பத்தியுடைய மதியுடையவர்கட்கு இந்நூற்சிரவணம் எவ்வாறு மூர்க்கத்தன்மையை நீக்குமோ அவ்வாறு வேறு ஒருநாளுங் கிடையாது ; மகாவாக்கிய அர்த்தரூபமாய பரமாத்மாவை யவசியம் அடையவேண்டுமென்னுமிஷ்டமுடையவனால் தக்க திருஷ்டாந்தங்களால் அழகாயும், முரணில்லாமலும் சுகந்தருவதாயும் இருக்குமிந்நூல் யாவுமே, அவசியஞ் சிரவணஞ் செய்யத்தக்கதாம்.

மூர்க்கத்தன்மை யவசியம் தள்ளத்தக்கதாம், நீக்கமுடியாதனவாய ஆபத்துக்களும், துயரைத் தருவனவாய

அதமப் பிறவிகளும் அதனுல் உண்டாகின்றமையின், சர்வதுர்த்தசைகளின் காரணத்தைக் குறித்து ஒவ்வொரு துர்த்தசையும் மேலானதேயாம்.

நீசச்சேரித் தெருக்களில் ஓட்டைக் கையிற்ருங்கிப் பிக்ஷைவாங்கிக் குடித்துச்சீவித்தல் மேலாகுமே யல்லாமல் மடமையோடு கூடிவாழும் கெட்டவாழ்வானது மேலாகா தாம்; விசாரப் பிரவிருத்தியானது கிடைத்தபோது கெடா ததும் ஐயமற்றதும் தன்வடிவமா யிருப்பதும் உபத்திரவ மற்றதும் மயலற்றதும் உத்தமமும் ஆகிய கைவல்ய பதப் பிராப்தியாற் கிலேச முண்டாகாது; தனுதிகளினுலே கைவல்யமானது உண்டாகலாமே விசாரத்தினுலே யாக வேண்டிய தென்னே யெனின்? தனுதிகளேனும் மித்திரர் களேனும் பந்துக்களேனும் உபகாரமாக மாட்டார்க ளென்றறிக, கரசரணுதி யசைவுவடிவ காயசம்பந்தமான நமஸ்காராதியேனும், தேசங்கள் சுற்றும் யாத்திரை முத லியவையேனும் உபாசனே முதலியவற்றிற் காயக்கிலேசத் தால் பலம் உற்சாகம் நித்திரை முதலியவற்றை யற்றிருத் தலேனும், புண்ணிய தீர்த்தங்கணிறைந்த க்ஷேத்திரவாச மேனும், உபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாவாம். ஆயின் அஃதெதனுற்ருன் கிடைக்குமெனின்? சிரவண மனன நிதித்தியாசன வடிவப்புருடப் பிரயத்தனத்தினுற் சாதிக் கத்தக்கதும், துவைதவாசனேயின் விரோதியாய பிரஹ்மா கார திடவாசனேயின் சமவிடயத் தொழிலாஞ் சமாதி யாற் சாதிக்கத்தக்கதும் ஆகிய சாக்ஷாத் காரத்தானே மனேமாத்திரமாய துவைதத்தின் மூலத்தைக் கெடுக்கும் வெற்றி கொண்டு கைவல்யபதத்தை யடைந்து விடலாம். "அருமருந்தரிய நோய்களனேத்தையு மகற்றல் போல, வொருபரம் பொருளேயா மென்றுன்னியே யிடைவிடா மல், உரைவகை யுளுற்ருநின்ற வாசனே யொருங்கு கூடி,

முராணுறு மவித்தையின்ற முழுத்துயர் நீக்குமன்றே'' என்றுங் கூறியுள்ளார். "கரிமுகன் றிருவருள் காட்சி யாகவே, யருமையி னெத்துணை யணுகவில்லையோ, குரு பரனொடு மறைக்கோதினு லதூஉம், ஒருவனுமத்துணை யுறுவதில்லையால்'' என்பதாற் கடவுள் கருணையும் வேண் டும். சகிக்க முடியாதனவாய துயரங்களும், ஆசையும் கெட்ட காமக்குரோதாதிகளும், மற்றும் பிறவும் சாந்த மான மனங்களில் சூரியர்கள்பால் இருள்போல நசிக்கும். "சத்துமல்லவாம் அசத்து மல்லவாம், ஒத்தசிவமே கேவல மாகும்'' என்னுஞ் சுருதியாற் சாந்தஞ் சிவமென்றறிக.

சமத்தை யுடையவனும், எல்லாப் பிராணிகளிடத் தும் நேயமுள்ளவனு மாகிய சாதுவின்பால் பரமதத்துவ மானது அநாயாசமாய்த்தானே பிரகாசிக்கின்றதானபடி யால் சர்வானந்தமும் உண்டாம்.

குரூரமாயும் கோணலாயும் இருக்கும் உள்ளத்தின ரும் சாதுக்களும் ஆகிய எல்லா வுயிர்களும் ஈண்டுச் சமசாலியினிடத்தில் அன்னையிடத்திற் போலப் பரமவிசு வாசத்தை யடைகின்றன. மனமானதுள்ளே சாந்தியினுற் சுகமடைவதே போல இந்திரபதத்தி லமிருதரசாயன பானத்தானும், விஷ்ணுபதத்தில் இலக்குமி யாலிங்கனத் தானும் சுகமடைவதில்லை. இடாம்பிக சாத்துவிக பரீ க்ஷையின் பொருட்டுச் சாந்தன் இலக்கணங்களியம்புவார் புலனைந்தானு மென்றூர். சுபாசுபங்களாகிய பிரியாப் பிரி யங்களைக்கேட்டுந் தீண்டியுங் கண்டும் உண்டும் முகர்ந்தும் மகிழ்ச்சி வாட்டங்களை யடையாதவனே சாந்தனெனக் கூறம்படுகின்ருன். மரணஉற்சவ யுத்தங்களின் அச்சம் ஆசை சினம் என்பவற்ருல் ஆகுலமின்றித் தபியா மன முடையவனும், அதனுனே சந்திரபிம்பம் போலக்

குளிர்ந்திருப்பவனும் எவனோ, அவனே சாந்தனெனப் படுகின்றான். உலகத்திலும் எல்லாக் குணங்களினும் மேன்மையதாய்ச் சமமே யிலங்குகின்றதாம்; தபசிகள் மிகத் தெரிந்தவர்கள், மகம்புரிபவர்கள், அரசர்கள், பலமுடையவர்கள், குணமுடையவர்கள் என்னும் யாவரினும் சமமுடையவனே யிலங்கா நிற்பன்.

சமத்திற்கு மகாபலத்தைக் காண்பித்து மகானுபாவர் கவர்ந்திருக்குந் தன்மையானே அஃதவசியம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாம் பெரியோராயும், குணவான்களாயும், சமத்தோடு கூடிய மனமுடையவராயும், இருப்பவர்தஞ் சித்தத்தினின்றும், பூர்ணசந்திர னிடத்தினின்றும் ஒளி நிகழ்வதேபோலச் சுகம் நிகழ்ந்து கொண்டே யிருக்குமாதலின் அவசியம் கவரத்தக்கதாம் எனல்.

சற்குணங்களின் சமூகங்கட் கெல்லையாயும், புருடார்த்த முக்கிய பூடணமாயும், சர்வகுணங்களின் சம்பத்துக்களோடு கூடியதாயும், நிகழுஞ்சாந்தியே சங்கடங்களிலும் பயஸ்தானங்களிலும் விளங்கா நிற்கும். பிறராலபகரிக்க முடியாததாயும், பூசிக்கத்தக்கவரால் சாவதானமாய்க் காக்கப் பெற்றதாயும், மேலானதாயும் இருக்குஞ் சாந்தியாகிய அமிர்தமய சாதனத்தை யினிதுபற்றி மகானுபாவர்கள் எம்முறையானே பரமபதத்தை யடைந்தார்களோ அதேமுறையைப் பின்பற்றி ஹே இராகவா! நீ அடையவேண்டிய தடையும் பொருட்டுக் காப்பாயாக. சாதுசங்க சற்சாஸ்திர சித்தசுத்தி யென்பவற்றால் வளர்த்தப்பட்டு மோக்ஷவாயிற் காவலாய சமசந்தோஷங்கட்கேதுபூதமாய விசாரம் புகழப்படுகின்றது.

ஆண்டார்த்த அநர்த்தங்களைப் பின்பற்றியதாம் விசாரம், சார அசாரவிசாரம், தள்ளத்தக்க கொள்ளத்தக்க

தாம் விசாரம், பிரமாண தாற்பரியவிசாரம், பரம ஆன்ம தத்துவப் பரீக்ஷையென விசாரம் ஐந்துவிதமாம். அவற்றுள் இயற்கையாய பிரவிருத்தியும் விடயங்களும் அனர்த்தத்தைப் பின்பற்றினவாம், சாஸ்திர சம்பந்தமான பிரவிருத்தியும் வைராக்கி யாதிகளும் புருடார்த்தத்தைப் பின்பற்றினவாம் என்றுடன்பா டெதிர்மறைகண் முதலியவற்றூனே பரீக்ஷவடிவமாயது முதலதாம். மனைவிமக்கள் தன்றேக முதலியவற்றுள், சுயமாகவும் காரணத்தானும் பரிணமத்தானும் அசுசியாய மலமூத்திராதி அமங்களத் தன்மை வாய்ந்தனவெனச் சோதிக்கும் வடிவதும், பிரஹ்மலோகம் வரையும் உள்ளனவாய சுகங்களினிடத்தில் அநித்தியத் தன்மை யச்சந் துக்கங்கலந்த தன்மை முதலியவற்றைச் சோதிக்கும் வடிவதும் ஆனதிரண்டாவதாம். இவ்விரண்டும் வைராக்கிய முமுக்ஷுத்தன்மைக் கேதுக்களாம். மோக்ஷேச்சை வந்தபின்னரும் மோக்ஷசாதனம் கருமமா? உபாசனையேதானா? அவையுங் கலந்ததா? அல்லது ஞானத்துடன் கலந்ததா? அல்லது ஞானமேயா? என்னும் பரீக்ஷவடிவது மூன்றுவதாம். ஞானமே சாதனமாக வாயினும் அஃதென்னே? சாங்கியவைசேடிகர் கருதத்தக்க கால கௌதமர் முதலியோர் கூறிய அவ்வச் சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாக வுடையதா? அல்லது சுருதியை மாத்திரம், பிரமாணமாக வுடையதா? சுருதியையே பிரமாணமாக வுடையதாயினும், சுருதிகட்குத் துவைதத்திலா? அத்வைதத்திலா? விசேஷத்தோடு கூடியதிலா? விசேஷமற்றதிலா? ஆன்மாவிலா? அநான்மாவிலா? தாற்பரியம், எனச் சோதிக்கும் வடிவது நான்காவதாம். அதுவும் சிரவணமெனக் கூறப்படும். சுருதியாதிப் பிரமாணங்கட்கும் அத்விதீயசச்சிதானந்தப் பிரஹ்மான்மாவின் கண்ணே தாற்பரியம் எனத் துணிவிருந்தபோதினும்,

தன்னான்மாவின்கண்ணே யுண்மையாக அவ்வாருந்தகைமை சம்பவிக்குமா? சம்பவியாதா? என்னும் இரத்தினப் பரீக்ஷ நியாயத்தானே அநுபவநிஷ்ட ஆசிரியர் தன்னொடு கற்ருர் முதலியோருடன் சம்வாதத்தாலும் ஜீவேசுவர ஜகத்தத்துவ பரிசோதனையாலும் துணிவுபிறக்கும் வரைசோதிக்கும் வடிவினது ஐந்தாவதாம். அவற்றுள் முதன் மூன்றன்பலம் சாதனசதுட்டய சம்பத்தியாம்; பின்னரிரண்டினுக்கோ முறையேபிரமாணப் பிரமேய அசம்பாவனைகளின் நீக்கமாம். அவற்றுண் முன்னவை மூன்றும் பாக்கியவயத்தினாலே தாமாகவும் வருதல் கூடுமாயினும், அவைகள் மாருமற் றிடப்படும்பொருட்டு மீண்டுங் குருசாஸ்திர வாயிலாகச் செய்யத்தக்கனவேயாம். பின்னவையிரண்டும் குருசாஸ்திரங்களானே வருவனவாம் எனச சர்வசாதாரணமாகச் சாஸ்திரமிருக்கும். சாஸ்திரத்தாலுணர்த்தப் பெற்று அமலமாயும் மனத்தூய்மை வந்து பரம பவித்திரமாயும், இருக்கும் மதியினாலே, விடயசமுசய பூர்வபக்ஷ சித்தாந்த பிரயோஜன வேறுபாடுகளை யுணர்ந்துள்ள சகபாடிகளோடேனும். பிரமாணப் பிரமேய தத்துவங்களைப் பிரதிபாதிக்கு முபாய சாமர்த்தியத்தோடுகூடிய ஆசிரியரோடேனும் எப்போதும் ஆன்மாவின் விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம். புத்தியானது விசாரத்தாற் சூக்குமதத்துவத்தைக் கவருங் குசலத்தன்மையையடைந்து பரமபதத்தைக் காண்கின்றது; நீண்ட சமுசார ரோகத்திற்குவிசாரமே பேரவுடதமாம்.

விசாரத்தினது சொரூபத்தைக் காண்பித்து அதன்கண் செய்யத்தக்க தின்னதென்பதைத் தெளிவுறுத்துகின்ருர்.

ஆபத்துவருங் குடும்பாதி வியாபாரத்தும் புத்திமானல் யானியாவன், யாவனுக் கிச்சமுசாரம் எனச் சமு

சாரத்தை யகற்றுஞ் சிரவணுதி யனுஷ்டானத்தோடு கூடி யவனுய்த் தானே முயல்வினுற் சிந்திக்கத்தக்கதாம். விசார மாகிய அழகிய விழியானது, சரும நேத்திரம் அந்தகாரத் தில் நஷ்டமடைவதேபோல அந்தகாரங்களில் நஷ்டமடை யாமலும், அதுமிகப் பிரகாசமய சூரியாதிகளில் ஒளிமழுங் குவதேபோல ஒளிமழுங்காமலும் அத்தடைப்பட்டுத் தூரத்திலிருக்கும்பொருளைக் கிரகிக்க முடியாததே போல வல்லாமற் கிரகிக்கக்கூடியதாயும் விளங்கும். பரமான்மா வாயும் பிரஹ்மானந்தத்தைச் சித்திசெய்வதன்கண் முக்கி யமாயும் பூசிக்கத்தக்கதாயும், இருக்கும் ஆராய்ச்சி யாற்றலை ஒருக்கணமேனும் பரித்தியாகஞ் செய்யவே கூடாது; "அற்பமதேனும் பேதமதாற்றும் அவன் பயந் தன்னை யடைந்திடுவானே" என்னுஞ் சுருதியையும்; எக்க ணமேனு மெம்முகூர்த்தமதேனும், முக்கணனொருவனை முன்னிலனுயின், அக்கணமானியது பெருஞ் சித்திரம், அக்கணிலாமையா மதுவுமூகதையுமாம்" என்னும் இலிங்க புராணத்தையும் காண்க. விசார சொரூபந்தான் விளக்க மாக யாதென்றால்; யான் யாவன்? தேகாதிகளேயானு? அல்லது, அதனினும் வேறுயவனு என்பது துவம்பதார்த்த விசாரமாம், இத்தோஷரூப சம்சாரம் எவ்வேதுவினுலே அதிஷ்டானத்தில் வந்துற்றது? என்பது தற்பதவிசாரம். இவ்வண்ணம் சுருதி முனியாசார்ய சம்பிரதாய முறையிற் காட்டியபடியாய நியாயத்தான் ஆராய்ச்சிசெய்வதே விசாரமெனப்படும். வைராக்கியமாகிய கற்பகவிருக்ஷத் தின் நிழலைப்போன்று சுகமாயுஞ் சீதளமாயுமிருக்கும் மூன்றுவது துவாரபாலனுய சந்தோஷத்தை விரிப்பார், சந்தோஷமே பரமமோக்ஷமென்றும் சுகமென்றும் மற் றைய இனியவையுமென்றும் கூறப்படும், இதனிலக்கணம் இனியியம்பப்படும்; ஆயுள் நெய்யென்பதுபோலச் சாதனத்

திற்பலத்தின் அபேத ஆரோபத்தாற் புகழ்ந்ததாம் மிகவும் மேன்மையான அத்தியந்த துக்கவிக்ஷேப நீக்கமாகிய விசிராந்தியை நன்ருகச் சந்துஷ்டன் அடைவன். சந்தோஷ சொரூபத்தை யறைவார், கிடையாத இஷ்டவஸ்துவில் வாஞ்சையைவிட்டு, கிடைத்த இஷ்டவத்துவில் விகார ரகிதத்தன்மையை யடைதலாம். கிடைத்த இஷ்டபோகத்தில் அற்பத்தன்மை அஃதின்மைகளானே மகிழ்ச்சிவாட்டமில்லாமையாம். சந்தோஷமுடையவனைக் கூறலானே சந்தோஷ இலக்கணத்தையும் தெரிந்துகொள்ளலாம்; விஷயம் அடைவுற்றபோதினும் பொய்யாதலின் அடையாததே போன்றமையையும், அதனடைவா லுளதாய மகிழ்ச்சிமுதலியவை யின்மையினுனே முன்னவஸ்தை போன்றமையையும், அடையாததில் ஆசையற்று அடைந்ததேபோன்றமையையும், அடைந்தவனுய்ச் சுகதுக்கங்களற்றவன் ஈண்டுச் சந்துஷ்டனெனப்படுகின்ருன்.

மகிழ்ச்சியின் மகிமைமலர்தல்.

சந்தோஷ அமிருத பானத்தால் சந்ததந் திருப்தியை யடைந்த சாந்தர்களுக்கு ஒப்பிலாப்போக ஐசுவரியங்களும் பிரதிகூலவிடம்போ லாய்விடுகின்றன. ஆசைதைனிய முதலிய தோஷங்களை நாசஞ் செய்யும் சந்தோஷம் அதிமதுர ஆனந்தத்தைத் தருவதொப்ப அமிருதரச அலைகள் சுகத்தைச் செய்யாவாம். ஆசையின்பரவசனுகி அதனுல் வியாகுலமுற்றுச் சந்தோஷ மற்றிருக்கும் மனத்தில் ஞானத்தை யுபதேசித்தபோதினும் அழுக்கு நிறைந்த கண்ணுடியில் ஆனனம்போல வெளிப்படத் தோன்ருதாம். முன்மொழிந்த இலக்கண அனுவாத பூர்வகமாக வேறிலக்கணத்தை விளம்புகின்ருர், மகிழ்குணமென கிடையாத பொருளை யவாவாமலும், முறையே

கிடைத்த சுகத்தையும் துக்கத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டும், உலகத்திற் கின்பந்தரும் நல்லொழுக்கத்தில் நடந்துகொண்டும் இருப்பவனே சந்துஷ்டனெனக் கூறப் படுவன். விடயசம் பாதனமில்லாமலே கேவலஞ் சந் தோஷ மாத்திரத்தானே எங்ஙனந் தேகவாழ்க்கை கூடு மெனின், கேட்டி! சந்தோடத்தால் நிறைந்த மனமுடை யவனை மகாசம்பத்துக்கள் யாவும் தாசர்கள்போலக் காத் துக்கொண்டிருக்கும். "ஆசைக்கடிமையே யகிலலோகத் தடிமை, ஆசையடிமையார்க் ககிலலோகமும் அடிமை" எனவுங் கூறுவர். உலகிலுள்ளோர் சந்தோஷத்தாற் சகல ரிடத்திலும் விஷமபுத்தியில்லாத சமத்தகைமையால் அழகு நிறைந்த புருடனுடைய முகத்தைத் தரிசித்து எங் ஙனமானந்த மடைகின்றனரோ அங்ஙனஞ் சர்வதன சம் பத்துக்களாலும் அடைவதில்லை. சந்தோஷமுடையவனே யாவரினும் மேன்மை யனுவன். இவ்வுலகத்தில் குணசாலி கட் கிஷ்டமான சந்தோஷத்தாற் சகலரிடத்திலும் சம மானபுத்தி செய்வதால் இனிமையாக அலங்கரிக்கப் பட்ட வனுய் மகாபரிசுத்தனு யிருக்கும் புருடராஜாவைத் தேவ தைகளும் மகாமுனிவர்களும் நமஸ்கரிக்கின்றனர். நான் காவது துவாரபாலகனுகிய சாதுசங்கத்தை வருணிப்பார், சகமென்ருர். நரர்கட்குச் சமுசாரத்தைத் தாண்டுவதி லீண்டுச் சாதுக்களின் உத்தமமான சமாகமமானது சகல அவஸ்தைகளினும் விசேடமாக வுபகரிக்கின்றது.

சாது சங்கத்தைப் பலவகையானும் புகழல்.

சூனிய ஸ்தலத்தைப் பிராணிகளின் சமுதாய முடை யனவாகப் போலுஞ் செய்விப்பர். அதிசீதள பவித்திரத் தகைமையானே சமுசாரதாப நிவாரகஞ் செய்விப்பதாந் தகைமை காட்டப்பட்டது. அகங்காரத்தை ஆத்ம அநாத்

மக் கிரந்திரூபமாதலினனும், கிரந்திபோலும் கெடுத்தற் கெளிதன்மையதானும், கிரந்தி = கட்டு என்றதாம். அறிஞர்களாகிய சாதுசங்கங் கிடைப்பின் மைந்தராதி பந்துக்கள் தனுதிகள் இல்லாமல் மகாதுயரந் தருமிடமும் அவற்ருல் நிறைவுறுகின்றது மரணமும் உற்சவமங்கலமாகின்றது, ஆபத்துக்களும் சம்பத்துப்போல விளங்குகின்றன. ஆபத்துத் தாமரைக்குப் பனியும், மோகப்பனிக்கு மாருதமும் ஆம் சாதுசங்கம் மனோதுக்கங்களை யதிதூரத்திற் றள்ளும், எவன்தாபத்தை நீக்குவதாற் குளிர்ச்சியாயும் அழுக்கையகற்றலால் வெண்மையாயும், இருக்கும் சாதுசங்கமாகிய ஸ்ரீ கங்கையின் கண்ணே மூழ்கினனே அவனுக்குத் தானங்களாலும், தீர்த்தங்களாலும், தவங்களாலும், யாகங்களாலும்,ஆகவேண்டிய தென்னே? ஹே அனகனே! ஆசையற்றவர்களாய், ஐயமற்றவர்களாய், அந்தக்கரண அதன் றன்மங்கட்கு ஆன்மாவுடன் ருதான்மிய சம்சர்க்க அத்தியாச இலக்கணச் சிற்சடமுடிச்சு அவிழ்ந்தவரும் ஆகி விளங்கும் சாதுக்கள் கிடைத்து விடுவராயின் தவந்தீர்த்த முதலியவற்றைத் தேடுவதா லாகவேண்டிய தென்னே, பிரஹ்மத்திலிளைப்பாறிய மனத்தோடு கூடித் தன்னியர்களாகிய சாதுக்களை மூக்கியமுயற்சியினனே பூஜிக்கவேண்டும்; பிரஹ்மான்ம வஸ்துவை யடையவிரும்பி முயலும் அதிகாரியானவன் சாதுசங்கத்தை விடவே கூடாது. அகத்திலுள்ள சித் தசித்துப்பிராந்தி முடிச்சுகளை யறுத்தவர்களாயும், பிரஹ்ம சொரூபத்தை யறிந்தவர்களாயும், பவசாகரத்தைத் தாண்டச் சகாயஞ் செய்பவர்களாயும், யாவரானும் போற்றத் தக்கவர்களாயும், பிரசித்தர்களாயும் இருக்கும் சாதுக்கள் முமுக்ஷுக்களால் தானத்தாலும் பகுமானத்தாலும் சேவைகளாலும் மற்றுமுள்ள எல்லா வுபாயங்களாலும், நன்ருகச் சேவிக்கத் தக்

கவர்களாவர்கள். நரகாக்கினியை யணைக்கும் மேகம் போன்ற சாதுக்களை யநாதரவுசெய்பவர்கள் நரகாக்கினிக்குக் காய்ந்த கட்டைகளாவர்கள். தரித்திரம் மரணந் துக்கம் முதலியரோகங்கட்குச் சாதுக்களே பரம ஔடதமாவர்கள்.

சந்தோடம், சாதுசங்கம், விசாரம், சமம், என்னும் இவைகளே நரர்கட்குச் சமுசாரசாகரங் கடப்பதற்குப் பெரியவுபாயங்களாம்; சந்தோஷமானது பரமலாபத்தைத் தருவதாம், சாதுசங்கமானது பரமகதியைத் தருவதாம், விசாரமானது பரமஞானத்தைத் தருவதாம், சமமோ பரமசுகத்தைத் தருவதாம், எல்லாவிடங்களிலும் பலத்தின் அபேத ஆரோபமாம் என்று கருதியிப்போது சர்வ துவாரபாலரையும் ஒருமித்துத் துதிக்கவிழைந்து அனுவதிக்கின்றார்.

சமுசார துக்கத்தைத் துடைப்பதற்கு உபாயங்களான இந்நான்கு நின்மலப் பொருள்களையும் பயின்ற அதிகாரிகள் மோகநீர் நிறைந்த சமுசாரசாகரத்தைக் கடந்தவர்களே யாவார்கள். யாவற்றையும் அப்யசிக்க முடியாவிடினும், ஒன்றையேனும் அப்சியக்கலாம், ஒன்றைப் பயின்றபோதினும் நான்கையும் பயின்றதாகவே முடியும். கூறிய குணசம்பத்தெனக்கின்றென்று நினைக்கவேண்டாம், நீ இவ்வகண்டிதமான குணஇலக்ஷுமியோடு கூடி விளங்குகின்றனை, இனிக்கூறப்படுவதாகிய மனத்தின் மோகத்தைக் கெடுக்கும் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்பாயாக. நித்திரையில்லாது விழித்திருப்பவனுக்கு எதிரே தீபம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பின் இச்சியாதபோதினும் ஆலோகமானது பதார்த்த தரிசனத்தை யெப்படி நன்றாய்ச் செய்விக்கின்றதோ அப்படிச் சிரவணித்த இதனானே மோக்ஷ

சாதனபூதமாய ஞானம் இச்சையின்றியவனுக்குங் கிடைக்கும். இப்போது இதன் மகாபலத்தையும் குணத்தையும் காட்டுவார், சரற்காலத்தையடைவுற்ற திசைகளினின்றும் பனிகள் ஓடுவதேபோல, மதியினின்றும் உலோப மோகாதி தோடங்களெல்லாம் பையப்பையக் குறைவையடைந்துபோம். சரற்காலத்திற் பெரியதடாகம்போல மனது மிகவும் தெளிவை யடையும். தீனத்தன்மை தரித்திர முதலியதோடக் கூட்டங்கள் தனுதி விடயங்கள் சாரமற்றனவெனத் தெரிந்த திருஷ்டியுடையவரை, இருப்புக் கவசந் தரித்தவரது மருமங்களை யம்புகள் துளைக்கவல்லன வல்லனபோலக் கெடுக்க வல்லன வல்லவாம்.

மேலும் அவற்றையே புகழ்தல்.

பயவேதுக்கட்கு எதிரிலிருந்த போதினும் இந்நூலுணர்ந்தவனது மனதை அம்புகள் மகா ஜடமாகிய பெருமலையைத் துளையாததேபோல, சமுசாரபயங்கள் துயர்ப்படுத்தாவாம்; கடைந்தபின் மந்திரகிரியோடு கூடாத பாற்கடல்போல ஏற்றத்தாழ்வின்றிய பரமசாந்தத்தை யடையும். இந்நூலை யாராயு மகானுக்குப் பாற்கடல் போன்ற கம்பீர இயற்கையும் மகாமேருவைப் போன்ற தீரத்தன்மையும், பூரணச்சந்திரன் போன்ற அந்தக்கரண சீதளத்தன்மையும், அதிதிடமாக வுண்டாம். இவை சம்மந்தித்த பயன்களாம்; முக்கியமான பயனே இனிவரும்: அந்தப்புரத்தி லிருக்கும் பதிவிரதைபோல அறிஞனுடைய மதியானது நன்னூல் பெரியோ ராசாரங்கட்கு, விரோதமில்லாத கருமங்களிலும் தானுய்க்கிடைத்த பொருள்களிலும் இரமிக்கும், ஆகையால் அவனுக்கு இஷ்டம்போற் றிரிதல் கூடாதாம்,

இனி முக்கியமான பயனைக் கூறுகின்றார்.

சர்வசங்கற்ப விசேடங்களும் சாந்தியானவனுக்குப் பையப்பையப் பூமிக்கிரமமாகப் பரிபக்குவத்தையடைந்து வந்து வாக்கிற் கெட்டாத ஜீவன் முக்திப்பதமான துண்டாம், இந்நூலையாராயும் அதிகாரி மதியானது பரமான்மாவின் றரிசனத்தைத்தந்து சர்வவிடயங்களிலும் தூய்மையாயும் தண்மையாயும் இலங்கி சரற்கால சந்திரப்பிரகாசம் போலப் பரமப்பிரகாசத்தை யடைகின்றது. இஷ்டமில்லாதவை தன்னை வந்தடையின் துவேஷிப்பதுமில்லை, இஷ்டமுள்ளவை தன்னைவிட்டு நீங்கின் ஆசைப்படுவதுமில்லை, காரியபல முதலியவற்றின் சொரூபத்தை யறிந்திருந்த போதினும் அதையறியாத தருப்போலவே யிருக்கின்றான்; முயல்வில்லாமற் கிடைத்ததை யனுசரிப்பவனாய், இஷ்ட அநிஷ்டபலங்கள் கிடைத்தபோது மனோவிகார மற்றவனாய் உலவி மற்றையர்களைப் போலவே காணப்படுவன், மதியை யடக்கும் வாயிலாய் எவற்றையுமடக்கிச் சுகாசனத்திருந்து தானே கிடைத்தபோகக் கூட்டத்தைப் புசித்து சாஸ்திர விருத்த மார்க்கங்களிற் செல்லாம லிருப்பவனால் மோக்ஷமடையப்படும். இதற்கு இந்நூலே சாதகம் ஆம், இது முழுவதையும் ஆராயின் பிரஹ்மாதிகளின் வரம்போ லனுபவிக்கலாம். இந்நூலைச் சிரவணித்தும் மனனித்தாராய்ந்தும் அறிந்தவனுக்கு மோக்ஷம் அடைவதில் தவம், தானம், ஜெபம் முதலியவை ஒரு சிறிதும் உபயோகமாவதில்லை, அவ்வப்பயன்க ளெல்லாம், இப்பயனுள்ளடங்கிப் போவதா லென்றறிதல் வேண்டும்.

விசாரயோகியர் பெருமையும் அவிசாரப் போகியர் சிறுமையும் கூறல்,

எக்காலத்திலும் எத்தேயத்திலும் சம்பவித்த சாதுக்களோடுகூடி. இச்சாஸ்திரத் தையாவது உபநிடத மோக்ஷ

தருமாதிகளையாவது, ஒரு கணமும் விடாமல் ஆனந்தமா யாராயும் அவனுற் சமுசாரத்தைச் சாந்தப்படுத்தும் அப ரிச்சின்ன பரமான்ம அபரோக்ஷஞான மடையப்படும், யோகியந்திரத்தில் நெருக்குண்டு வரும்படியான பெருந் துயர்ப் பிறப்பை மறுபடி யவனடையவே மாட்டான். இவ்வண்ணங் குணத்தினுலும் பலத்தினுலும் சுலபமாயடை யத்தக்க தன்மையாலும் இச்சாஸ்திரத்தைப் புகழ்ந்து இதிற் புகாதவரை யிகழுவார். போகரசத்தில் அழுந்து பவர்களாயும், பாவிகளாயும், இச்சாஸ்திரம் படிப்பதிற் கூடப் பயமுடையவர்களாயும், ஆன்மாவைக் கொல்பவ ராதலின் கூறுவதற்குந் தகுதியற்றவர்களாயும், இருக்கும் கெடுதலைச் செய்யப் பயப்படாத அவ்வதம சிரோமணிகள் தங்கள் தாயின் வயிற்றினின்று வந்த மலக்கிருமிபோற் பிறந்தவர்களே யாவர்கள்.

எவ்வளவுகாலம் விசாரம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது, என்னுஞ் சங்கையோடு கூடினவனை உபகரணத்தோடும் அனுவதித்து நிராகரிக்கின்றுர்.

மத்தியில் மத்தியில் அறம்பொருள் சம்பாதித்துக் கோடற்பாற்று மென்றறிக. முமுக்ஷுவானவன் சாஸ்திர வுபதேசம் அதனப்பியாசம் நற்குணம் நன்மதிசாஸ்திராதி களையும் ஆன்மாவையும் அறிந்தவர்கள் சங்கமென்னு மிவற்ருேடு கூடிப் பூர்வ பூர்வ அந்தரங்க சாதனமுறை யாக அடைவுற்ற "பன்பெருங் குருபரன் பணிவிடை யோடு மன்பொடுந் தினந்தின மாட்றிடலான, முன்பரு மறையின் முடிக் கேள்வியினுன், என்பது கிருச்சிரபல மெய்திடுமே" "மாதம்மாதம் மகிழ்சதவருடம் தாதெவன் வேட்பன்பரி மேதத்தால், சாதெவன் சினமேசருவர் பாலி லனே, ஒதிருவரினுஞ்சினமில னுயர்ந்தோன்" என்பதாதி

மிருதிப்பிரசித்த தருமங்கள், குருபணிவிடை முதலியவற்றிற் குபயோகமான அருத்தங்கள், சாஸ்திரதாற்பரிய அதிசயந்தருமருத்தங்கள் என்பவற்றைச் சம்பாதிப்பதே தொழிலாக வுடையவனுய் விசாரிக்கவேண்டும் விவேகமுடையவன் மீண்டும் பிறப்பிறப்பைக் கொடாததும், துரியபதமென்னும் பெயரையுடையதும், "இருமையில் சிவத்தை யெண்ணுவர் நான்கதாய்" என்னுஞ் சுருதியில் நான்காவது பதமெனப் பெயரிட்ட ஏழாவது பூமியிலிருப்பதா மிலக்கணம் வாய்ந்ததும், சாந்திவடிவதும் ஆகிய ஆன்மாவி லிளைப்பாறுவதா மோக்ஷமடையும் பரியந்தம் ஆன்மவிசாரஞ் செய்தல் வேண்டும்.

புஷ்பங்களிற் புணர்ந்த நூற்போலப் பிரிந்திருக்கும் விசுவதைஜசப் பிராஞ்ஞர்களிடத்தில் தொடர்ந்து விளங்கும் நிருவிகற்ப சைதன்யத்தைத் தனிப்படுத்தித் துரியத் தன்மையினின்றும் கிளப்பிச்சர்வதுவைத ஜாலங்களூம் அகன்ற அதன்கண்ணே அகம்பாவத்தோடு நிச்சலமாயிருக்கைவடிவ துரிய விசிராந்தியோடு கூடியவனுக்குச் செய்யவேண்டுவது யாதேனுஞ் சேடமுண்டோ என்னுஞ் சங்கையை நீக்கி யாவனேனும் அவ்வஸ்தையை யடைந்தாற் செய்யத் தக்கனயாவும் செய்துமுடிந்ததாம் என்கின்றார்.

துரியபத அடைவினலடைந்த விசிராந்திச் சுகத்தை யுடையவனுய்ப், பவக்கடல் கடந்து முத்தியங் கரையிற் படர்ந்தவனய, இருப்பவன் இல்லினிற்போனெனினும், துறவைத் தொடர்ந்தோனுயினும் அவனுக்கு இகலோக அருத்த பலன்கள் பரலோக அருத்தபலன்கள் என்பன எவையுங் கருமஞ்செய்யினும் செய்யாவிடினும் புண்ணிய கருமத்தாலேனும் பாவகருமத்தாலேனும் கிடையாவாம்,

சுருதிஸ்மிருதிகளின் சிரவண மனனவடிவ மனோவிருத்தி விக்ஷேபங்களு மில்லையாம்; அவன் மந்தரபருவத மில்லாத பாற்கடல்போல எவ்வாறிருந்தானோ அவ்வாறே யிருக்கின்றான், இப்போதியம்பிய இது முரண்பட்டதா யிருக்கின்றது, இல்வாழ்வோன் துறவியென அவ்வவ்வாசிரம நியததரும நிஷ்டத்தன்மை, பாவத்தானும் புண்ணியத் தானுந் தொழில் செய்யினும் செய்யாவிடினும் பயனில்லை யென நியதமில்லாத தருமநிஷ்டத் தன்மை, ஆண்டு மந்தரமின்றிய மாக்கடல்போலென அத்தியந்த விக்ஷேப நீக்க பரமான திருஷ்டாந்தம் எவ்வாறு பொருந்தும் எனின், ஆன்மதத்துவ விடயத்தில் முற்கூறிய ஏகதேசமான ஒப்புமையைக் கவரவேண்டும்; அதனாற்றான் இவ்வாறு கூறியதாகும், உபமானங்களின் ஏகதேச அங்கிசம் உபமேய சமதருமமாமென இங்குகருதியதாம், அறியத்தக்கபொருளை அறிவதற் கனுகூலமா யிருத்தலின் அவசியம் இவ்வாறே யறியத்தக்கதாம்.

ஹே இராகவ ! மதியினாலெவை முடிவான .தூயன வாமோ அவைகளுக்குள் அந்தரங்கமுதமும், விவேகமதியினாற் கவரத்தக்க சாரத்தினுஞ் சாரங்கட்கெல்லையா யிருப்பதும், புத்தியினுஞ் சாரதரமாயுள்ளா யிருக்கும் பிரத்தியக் கான்ம வடிவமும் ஆம்வத்துவை விடயஞ்செய்வதும். ஞானத்தை வித்தரித்து விளம்புவதும், இப்போதென்னாற் கூறப்படுவதும் ஆகிய இச்சாஸ்திரத்தைக் கேட்கவேண்டுமேகாக்கிரத்துடன் என்றுஞ் செய்யத்தக்கது அதன்கண்ணின்றதென்றுங் கூறுகின்றார்: சுருக்க மாகவும் விரிவாகவும் கூறப்படும் ஞானசாஸ்திர சிரவணபலத்தை முன்மொழிந்து, இனிக்கூறத் தொடங்கும் நீ சிரவணிக்கத் தக்க சாஸ்திரம் விஸ்தாரமா யிருத்தலின் ஒருமையுடன் கேட்கவேண்டும், விஸ்தீர்ணமா யிருந்தபோதினும் அசார

மாயின் அதன் கண்ணே சித்தம் ஒருமைப்படாது. ஆனு லிதுவோ அத்தகையதன்ரும், மற்ரு, மதியினுள்ளுள் ளும் ஞானசாரமா யிருப்பதாமிது, இதனையும் நீ எம்ம ஞேரது கௌரதையை யுத்தேசித்துக் கவரவேண்டு மென் பதாக இன்ரும், மற்ரு, பிரமாணங்களை யனுசரித்து ஊகத்தோடு கூடியதாக இருந்தாற் கேட்கலாம் அவ் வாறே யுளதென்கின்ருர்.

ஆறுபிரகரண வடிவமா யிலங்கும் இம்மோக்ஷ வுபாய சம்மிதையைச் சிரவணித் தறிந்தமாத்திரத்திற் கெடாத சக்தியோடும் நல்லக்ஷேத்திர நல்லகாலங்களோடும், கூடிய விரையினின்றும் அவசியம் பவிக்குங் கெடாத பலமுண் டாவதேபோல மெய்ஞ்ஞான மினிதுண்டாம் அநேகஞ் சாகைகளின் வேறுபாட்டால் வேறுவேருயுள்ள அநேகம் சுருதிகளிருப்ப அவைகளை விட்டுப் புருடபுத்தியினுற்செய் யப்பட்ட இதனையே கொள்ளவேண்டுமென ஏன் கூறுகின் றீரெனின்? கேட்டி! ஊகங்களினுலே தத்துவ நிர்ணயத் தைச் செய்விக்குமாயி னச்சாஸ்திரம், புருடபுத்தியினுற் செய்யப்பட்டதா யிருந்தபோதினும் கொள்ளத்தக்கதே யாம், மற்றையது வேதசம்பந்தமா யிருப்பினும் தள்ளத் தக்கதேயாம். நியாயத்தை விடாததே முக்கியமென அனு சரிக்கும் புருடனு லாதரிக்கத்தக்கதாம் அருமறைகள் புக ழத்தக்க மேன்மை யுடையனவே யாயினும், அதிரகசிய அபிப்பிராயத்தோடு கூடினவாதலின் விரைவி லனுபவிக்க முடியாதாம். ஆகவே சாதாரண அதிகாரிகளானே கொள் ளத்தக்கன வாகாவாம், அவற்றின் சாரங்களை யுணர்ந்த பெரியோர் தம்மனுபவத்தை மூலமாகவுடைய ஊகங்க ணிறைந்த இந்நூலோ வெட்டவெளியான கருத்தோடு கூடியிருத்தலின் அனுபவத்தில் ஒட்டிவருமென அவசியம் ஆதரவோடுஞ் சேவிக்கத்தக்கதாம். வேறுபொருட்கூறும்

வாயிலாக இதனையே திடஞ்செய்வார், ஊகத்தோடு கூடிய வசனத்தைப் பாலகனிடத்தி னின்றும் கொள்ளவேண்டும் மாறாயினோ, மலரோன் மலர்ந்த போதினும், திருண மொப்ப விடவேண்டியதேயாம். புருடமுயல்வா லுண்டு பண்ணப்பட்டதும் கொள்ளத்தக்கதாமேலாயின் எங்கள் வங்கிசத்தி லிருந்தவர்களே யெழுதிய நூல்களெவற்றை யேனும் கேட்பேன், இக்காதை கேட்கத்தக்கதன்றெனின், நன்று நவின்றாய், தன் முன்னிகழும் ஸ்ரீ கங்கையைவிட்டு என்துதந்தை தோண்டிய கூப மிதுவென்று அக்கூப நீரை யாவனருந்துகின்றனனோ ஆசைமிக்க அவனையெவரேசிக்ஷி யார். திருஷ்டாந்தங்களில் விளம்பவிச்சித்த ஒப்புமை விவேகப் பொருட்டும் தள்ளத்தக்க அங்கிசத்தைக் கூறு வார். இப்போதெவ்வத் திருஷ்டாந்தங்களால் யானுனக் குணர்த்துகின்றேனோ அவையாவுங் காரணங்களை யுடை யன, ஜன்னியங்கள், அதனானே பொய்யாயினவாம். அறி யத்தக்கதோ பரமார்த்த சத்தியமாயும் அகாரணமாயும் நித்தியமாயு மிருக்கின்றது. பொய்யாயே யிராநின்ற மண் பொன் முதலிய உபாதான திருஷ்டாந்தங்களாற் சத்தா கிய பிரஹ்மகாரண முணர்த்தப்படும், படவே ஜன்னியத் தன்மை பொய்த்தன்மை முதலிய திருஷ்டாந்த தருமங் கள் விடத்தக்கனவாம். பரப்பிரஹ்ம திருஷ்டாந்தத்தில் மாத்திரம் இந்நியமமாம். அன்னிய திருஷ்டாந்தங்களிலி லையென வுணர்க, பரப்பிரஹ்மத்தைவிட்டு மற்றைய வுப மான வுபமேயங்கள் யாவற்றிற்குமே காரியத்தன்மை காரணத்தன்மை முதலியவற்றானே முற்கூறிய வொப்புமை யுளதேயாம். ஆராய்ச்சி முதலியவற்றானே பிம்பத்தைக் கவரும் உணர்வுண்டாகின்றதெனக் கூறப்படுமாயின் அவ் வாறே ஞானத்தாற் பிம்பமுற்பத்தியாம் எனக்கூறுதல் கூடாதாம், பிரஹ்மத்திற் குற்பத்திகூற முடியாதன்றோ.

பரப்பிரஹ்மத்தை விடுத்து என்றதனுனே அறியவேண்டியதிதுவாம், பிரம்மோபதேசத்தில் திருஷ்டாந்த மியாதுனக்கீண்டு கூறப்படுமோ, அவற்றுள் ஏகதேசதருமஞ்சமானமா யிருப்பதுகொண்டே பிரகிருத நிண்ணயஞ் செய்யப்படும், பிரஹ்மஞ் சகத்தின் விவர்த்த அதிஷ்டானமென்பதை யுணர்த்தப் பாம்பின் விவர்த்த அதிஷ்டானத்தை யறிவிக்கும் பழுதைத் திருஷ்டாந்தத்திற்கு அதிஷ்டான விவர்த்த அங்கிச மாத்திரையானே திருஷ்டாந்தத் தன்மையாம். தாஷ்டாந்தத்திற் சம்பந்தித்த நித்தியத்தன்மை சுகித்தன்மை முதலிய எல்லா அங்கிசத்தானு மன்றும், அத்திருஷ்டாந்தம் ஏகதேசத்திலேயே கொள்ளப்படுவதென்னே யெனின், எல்லா அங்கிசத்தும் ஒப்புமையெங்கும் பிரசித்தமில்லை யென்றறிக. பிரஹ்மதத்துவத்தை யறிவிப்பதற்காக எவ்வெத்திருஷ்டாந்தம், ஈண்டுக் கூறப்படுமோ அவையாவுங் கனவிலுண்டானவைபோலப்பொய்புலகிலடங்கினவேயன்றிமெய்யாயினவல்லவாம், வேறொரு பரமார்த்தவஸ்து சச்சிதாநந்தமாய் வெளிப்படையில்லை யல்லவா? இருந்தாலன்றோ உவமை கொடுக்கலாம். இவ்வாறாகவே உருவமில்லாத பிரஹ்மத்திற்கு வுருவத்தோடு கூடியவை யெவ்வாறு திருஷ்டாந்தமாமென்னும் மூர்க்கர்களுடைய விகற்பத்தாலுளவாய வாக்கியங்கள் உதியாவாம், பிரஹ்மம் இருமையோடு கூடியதா? இருமையோடு கூடாததா? இருமையோடு கூடியதெனின் சித்தாந்தங் கெட்டுப்போம், இருமையோடு கூடாதெனின்? குருசாஸ்திராதிகள் ஒன்றுமில்லாமையின் ஞானமுண்டாகாதாம், என்பனவாய விகற்ப வாக்கியங்களும் உதியாவாம், இதனுனே திருஷ்டாந்த உபந்யாசத்தை அனுமானப்படுத்தி யுணர்த்தும்போது திருஷ்டாந்தம் ஹேது வியாப்தி முதலியவை பொய்யா யிருத்தலின்

வியாப்பியத்தன்மை யசித்தி சொரூபசித்தி முதலிய ஏதுப் போலிகள் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான ஏதுக்களைக்கொண்டு சத்தியத் தன்மை முதலியவற்றைச் சாதிக்கும் போது விருத்தத்தன்மை முதலிய ஏதுப்போலிகள் அப்பிரயோஜக தோடங்களாக ஆதல்கூடும் என்னும் தார்க்கிகரது சங்கைக்கு மிடங்கிடையாதென நீக்கப்பட்டது, அசித்தி விருத்தமுதலிய தோஷதிருஷ்டிகளை யுடைய மற்றைய தார்க்கிகர்கள் செய்த திருஷ்டாந்தப் பெருந்தூடணங்களாற் றாஷிக்கப்பட்ட ஏதுத்தன்மை முதலிய ஜகத்தானது கனுப்போல விருத்தலின் வஸ்துவின் கண்ணே யொரு சிறிதுந் தூடணங்கிளம்பவே மாட்டாதாம்; உணர்தல் உணர்த்துவித்தல் விவகாரமோ வியாவகாரிக சத்தியத் தன்மை மாத்திரத்தானும் சாத்திய சித்திபரியந்தம் பொருந்தும். உலகம் கனுமுதலிய திருஷ்டாந்தங்களாற் பொய்யாம்போது ஆன்மாவிற்கு ஆகாசசூரியாதி திருஷ்டாந்தமும் பிரஹ்மத்திற்கு மண்ணிரும்பாதி திருஷ்டாந்தமும் ஏகதேச அங்கிச மாத்திரத்தாற் பதார்த்த பரிசோதனத்தால் அறியத் தக்கதாகிய இலக்கியார்த்தப் பொருட்டாம்; அதன துணர்வுதிக்கவே காரியசகித அவித்தை கெடும்பொருட்டு அவசியங் கொள்ளவேண்டியதாக சர்வசுருதி சாஸ்திர மகா தாற்பரிய விஷயமாயயான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன் என்னும் மகாவாக்கியார்த்த நிச்சயம் கிரகிக்கத் தக்கதாம் யான் வெள்ளையன், தூலன் என்பதாதிப் பிரத்தியக்ஷத்தாலும் ஆரோக்கிய இலாபாதிகட்காக ஔடதபானஞ் செய்ய முயற்சிக்கும் பலதரிசனக் குறியாலுங், பிறர்விவகார சமமாக வுவமிக்கப் படுதலினுலும், சருவ விவகாரங்களையுஞ் செய்யும் மகாஜன வாக்கியங்களானும் "மறையோன் வேட்க" என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதியினுலும் மிருதியினுலும் தரும சாஸ்திரங்களா

லும், அநேகந் தார்க்கீகரது ஊகங்களாலும், தேகமெனும் அதனி னயலேனும் கருத்தாத்தன்மை போக்தாத்தன்மை முதலிய இயற்கை வாய்ந்த ஆன்மாவாகக் கவரப்பெறும், ஆகலின் எங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷாதி யநேகம் பிரமாண விருத்த அருத்தம் மகாவாக்கிய மாத்திரத்தானே, கொள் ளற்பாலது என வினவுதியேல்? கேட்டி, குதார்க்கிகரது மதத்தை யனுசரித்து அறிஞரது பிரத்தியக்ஷ அனுபவத் தைக் கெடுக்கும் முடிவானபயனை யுடையனவும், அசுத்த மாய் தேகாதி யான்மபாவ விஷயத் தன்மையினானும், பவித்திரமில்லாத நாய் பன்றி முதலியவற்றின் பிறப்பின் பலத்தையே யுடமையினானும் அசுத்தமும் ஆகிய பிரஹ் மம் பிரமாணத்தோடு கூடியதா? பிரமாணத்தோடு கூடா ததா? பிரமாணத்தோடு கூடியதெனின்? அத்துவிதத்திற் கானியாம், பிரமாணத்தோடு கூடாததெனின், பிரமேய ஆனியாம் என்பனவாதி விகற்பங்களானே பரம புருடார்த் தத் தன்மையைக் கொடுப்பதாகிய ஞானயோக்கியவுணர் வுடைமையைக் கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது தேகாதிகட் கான்மத்தன்மை சம்பவியாதாமென்பது மேற்கூறப்படும்.

முமுக்ஷுவினாற் செய்யத் தக்கதாகச் சமாதியுடன் எவ்வாராய்ச்சி முன்மொழியப் பெற்றதோ அது நிதித்தி யாசனமென வேறுபெயர் வாய்ந்த ஞானப்பயிற்சியோடு கூடவே முமுக்ஷுவால் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது, வெளி முகச்சித்தத்தாற் கூடாதாம் என்னும் இம்பொருளை யுக்தி யோடும் கூறுகின்றார் ஒரேபோழ்தினில் ஒன்றினாலொன்று விருத்தியடைவதற் கொத்த திருஷ்டாந்தத்துடன் மீண்டு மதனையே கூறுகின்றார்.

சாந்தியாதி குணங்களானவை ஞானத்தால் விருத் தியை யடைகின்றன, ஞானமுஞ் சாந்தியாதி குணங்களால்

விருத்தியையடைகின்றது, இவை பரஸ்பரம் தாமரையுந் தடாகமும்போல விருத்தியடையும், நீராற்றாமரைபோலத் தாமரையாலும் தடாகம் தண்மை நன்மணம் அழகு முதலிய குணங்களானே விருத்தியடைவது வெளிப்படையேயன்றோ! இவ்வாறே ஞானமும் நல்லொழுக்கமும் பரஸ்பரம் காரணமாய் விருத்தியடைவனவேயாம், நல்லொழுக்கத்தானே ஞானம்வளரும், ஞானத்தானே நல்லொழுக்கம் வளரும், இந்தமெய்யுணர்வும் நல்லொழுக்கமும் ஒன்றற்கொன்று சாதகமாகியே வளரும்; மதிமானானவன் சாந்தியினாலும் பிரஞ்ஞையினாலும், மகாபுருடத் தன்மையினாலும் திடமுயற்சியினாற் சிரவணாதி முறையாய் ஞானத்தையும் நல்லொழுக்கங்களையும் பயிலவேண்டும் இவ்வுலகத்தில் ஞானம் நல்லொழுக்கம் என்பவற்றைச் சமமாகப் பயிலாதவரை அதிகாரிக்கு அவ்விரண்டிலொன்றுகூடச் சித்திக்கமாட்டாது. சாதனகலாப வுபதேசத்தைப் பயனைப்பகரும் வாயிலாய் முடித்துக்கூறுவார், மதிமானைய முமுக்ஷுவால் கீர்த்தியையும் ஆயுளையும் கொடுப்பதும், புருடார்த்த பலத்தைக் கொடுப்பதும் ஆகிய இவ்வுத்தமோத்தமமான கிரந்தத்தை ஆத்தராயும் ஆன்மஞானியாயும் இலங்கும் ஆசிரியரிடத்தில் இனிதன்போடு சிரவணஞ் செய்யவேண்டும். குருசம்பிரதாயமாய்ச் சிரவணஞ்செய்தாற்றான் பெரும்பயனைக் கொடுக்கும். கலங்கிய நீரானது தேற்றாம் பொடியாற்றெளிவை யடைவதுபோல நீயுமிச் சாஸ்திரத்தைச் சிரவணித்து மதியின்தெளிவினாலே சாதனமகிமையின் பலத்தால் அந்தப் பரமபதத்தை யடைவாய். கூறிவந்த சாதனசம்பத்தோடு மனனசீலனாய் வாழும் முனிவனுடைய மனது அறியத்தக்க ஆன்மசொருபத்தையறிந்து அதன்வலுவினாற் சுதந்திரமாய்ப் பரமபதத்தையிச்சியாவிடினும் அடைகின்றது; கேவலஞ் சாதனமகிமை

யாலேயிவ்வாறுகின்றதென்பதாகவில்லை! மற்றோ, அறியத் தக்க தத்துவ வியற்கையினானும் என்றறிக. ஞானதீன மாய் ஞானவடிவ அகண்டப் பிரஹ்மாகாா விருத்தியோடு கூடிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருத்தலின் அஞ்ஞானத்தை யும் அதன் காரியங்களையும் உதறி யெறிந்துவிட்டு யாவற் றையு மறிந்துகொண்டே விழித்திருக்கும் அகண்டமாய உத்தமோத்தம பதமானது மனதை விடுவதேயில்லை, அஞ் ஞானம் அதன்காரிய முதலியவற்றோடு மனதும் பாதிக்கப் படுவதேயாகும், இதுமெய்ஞ்ஞானிசட் கனுபவமேயாகும். அவ்வாறே "உடலினை யகமென் றுணர்ந்திடு முணர்வை யொழித்திடு மெய்யுணர்வதுதா, னுடலினை யகமென்று ணர்ந்திடு முணர்வையொத் ததிதிடமதேயாகி, விடலருந் தனதுவடிவிலே யெவற்கு விளைந்திடுமன்னவன் வேண் டாம், விடாுயரெனினும் விட்டெலாத் துயரும் வீட்டினை யடைந்து வாழ்குவனே.

முமுக்ஷுப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

உற்பத்திப் பிரகரணம்.

ஞான விண்மகன் கதை.

சத்தியஞான வநந்தவொன் றஜரசாஸ்வத நித்தியவிபுவாய்ச்
சுத்தவுட்பிரம ரசாயனமாகிச் சுககனப் பூரணபரமாய்
மத்தியுற்பத்தி முடிவிறற்சோதி மாயையின் விரிவினன்மீண்டும்
தொத்தியவுலகாய் மாயையும் பயமி றாயவிநாயகற்றொழுவாம்.

ஓம் சுவஸ்தி. ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஓம் பரமாத்மநே நமஃ இவ்வுற்பத்தி யென்னும் பிரகரணத்தில் ஒன்பது கதைகள் உள்ளனவாம்; ஆதியது ஞானவிண்மகன் கதை யாம், பின்லீலை கதையாம், முறையே கற்கடிகதை, ஐந்த

வர்கதை, வஞ்ச விந்திரன்கதை, மனத்தின்கதை, பாலன் கதை, சித்தன்கதை, ஏழுபூமிகளின் வர்ணனம், அலங்க ரிக்கப்பெற்ற இலவண மன்னவன்கதை, என்பனவாம்; என்னுமிவற்றுள் பூர்வத்தாற் சுருக்கமாகப் போத்தியங் கூறப்படும். பூர்வப்பிரகரண விருத்தாந்தத்தையனுவதித்து உத்தரப்பிரகரண தாற்பரியங் கூறுகின்றார்: ஞானத்தினு லேயே யான்மாவிற்கு மோக்ஷமல்லாமற் கருமசமாதிகளி ஞலே யில்லையென்பதையும், ஆன்மாவானது தன்னைத் தானே யறியாமல் தன்பால் அசத்தாய திருசியவுலகத் தைச் சிருஷ்டிக்கின்ற தென்பதையுங் கூறுகின்றார்; சாஸ் திரங்களி லுரைத்த சாதனங்களோடு கூடிய அதிகாரிக்கு 'விவேகமுடையவன் மீண்டும் பிறப்பிறப்பைக் கொடாத தும், துரியபதமென்னும் பெயரையுடையதும், சாந்திவடி வமும் ஆகிய ஆன்மாவி லிளைப்பாறுவதா மோக்ஷமடை யும் பரியந்தம் ஆன்மவிசாரஞ் செய்தல்வேண்டும்'' என்ப தாகத் தத்துவ அபரோக்ஷஞானம்வரை செய்யவேண்டிய தாய் விதிக்கப்படும் விசாரப் பிரகாரத்தை முன்னிரண்டு பிரகரணங்களில் வருணிக்கப்பட்ட எல்லாச் சாதனங்களை யும் உடையவரும் அதிகாரிகளுக்குட் சிரேஷ்டரும் ஆகிய ஸ்ரீ இராகவர் பொருட்டு "இப்போது ஞானத்தின் முறை மையானது இனிதாகச் சாதன முபதேசிக்கப்பட்டது போலவே யுபதேசிக்கப்படும்" எனப் பதிஞ்ஞைவாயிலாக இனி யியம்பப்படும் கிரந்தத்தால் விஸ்தாரமாக விளம்ப முயலும் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுனவர் சிருஷ்டிப் பிரகாரத் தைக் கூறும் வாயிலாகப் பிரஹ்மாத்வைதத்தை விளம்பு வதற்காக முற்பட்ட உற்பத்திப்பிரகரணத்தைத் தொடங் குகின்றார்.

"ஆன்மாவையே காணல்வேண்டும்" என்பதாதி சுருதி கூறியதும், சமாதி இவ்வாறு செய்யத்தக்க தென்ப

தோடு கூடியதும், மனன நிதித்தியாசன அங்க முற்றதும். சிரவணவடிவ விவகாரமே முமுக்ஷு விவகாரம் என்னப் படும். சகங்கள் = சர்வதிருசியங்களும், விண்ணினின்றும் கந்தர்வநகரம் உண்டாவதேபோல், அறியாமலிருக்கப் பட்டஅதிஷ்டானப்பிரஹ்மத்தினின்றும், உண்டாகின்றன வென்று கூறப்படும் முமுக்ஷுவினலே காணத்தக்கதா கப்பிரஹ்மாத்ம தத்துவம் முன்னர் மொழிந்தவழி, காக்ஷி முதலிய அளவைகளான் அளக்கப்பெற்ற வுலகவுண்மைச் சங்கையால், அதற்கப் பரிபூர்ணத் தன்மைச் சங்கையுள தாக, அதனை யகற்றுவான், உலகத்திற்குக் காரணபரமாத் மாவை விடுத் துண்மை யின்மையைப் புகலும்பொருட்டு, அதனினின்றும் சிருஷ்டியைப் பின் வருணிக்க வேண்டிய தாமெனக் கருதி ஜீவசொருபத்தில், வாதிகள் விவாதம் காண்புறுதலின் தமதுகருத்திற் கிசைந்த ஜீவசொருபத் தைக் கூறும் வாயிலாய், அதற்குப் பிரஹ்மைக்கியத்தை யறைவார், அல்லது ஏகான்மத் தன்மையை யறியவேண்டு மென்றிச்சித்த முமுக்ஷுவிற்கு அதுவே முதலிற் கூறத் தக்கதாம், அதற்கங்கமாகச் சிருஷ்டி பின்வருணிக்கத் தக்கதாம் எனக்கருதிப் போதிக்கும் விழைவுவிளைய முன் னரே அதன்சாக்ஷியதாக வொளிர்வதாய், சாக்ஷிப்பிர மாண மெனப் பிரசித்தமாயிலங்கும் அபரோக்ஷ சைதன் யவடிவ ஜீவனேடு; அதனினும் விருத்தமாய்ப் பரோக்ஷ மாயுள்ள பிரஹ்மத்திற்கு ஒருமை சம்பவியாதாம் என ஆசங்கித்து, அதற்கு அபரோக்ஷசைதன்ய ஆத்மத் தன் மையைக் காண்பித்துப் பிரத்தியக்கைக்கியம் பேசுவார், அல்லது, முமுக்ஷு அறிய இச்சித்த ஜீவபரமாத்மைக்கி யத்தைக் கூருமல் அறியவிரும்பாத ஜகதுற்பத்தியையினிது கீர்த்திக்கும் பிரதிஞ்ஞை பொருந்தாததாம் என ஆசங்கை யுண்டாக்க கூறுவார், இவ்விவகார பூமியின்கண்ணே அனு

பூதிவேதன பிரதிபத்தி சப்தங்களாற் கூறப்படும் அபரோக்ஷசைதன்யத்திற்குக் கூறியபடியே அனுபூதிப் பிரத்தியக்ஷம் வேதனப் பிரத்தியக்ஷம் பிரதிபத்திப் பிரத்தியக்ஷம் என்பதாகவாம். பிரத்தியக்ஷமென்பது தனித்தனிவாதிகளினுலே தாமங்கீகரித்த விசேஷணம் பெய்யும் வாயிலாய்ச் செய்யப்பட்டதாம், அதுவே நமது உபநிடத வாதிகட்கு ஜீவனும், அங்ஙனமே "அனுபூதி வேதனப் பிரதிபத்தி என்று கூறப்படும் அபரோக்ஷ சைதன்யம் யாதோ அது ஜீவனென்று கூறப்படும்" என்று மகத்துக்களா லியம்பப்பட்டுளது, இதனுனே வாதிகளால் வேறுவகையாகக் கற்பிக்கப் பட்ட ஜீவசொரூபம் நிராகரிக்கப் பட்டதாம் பிரஹ்மபக்ஷத்திலோ இஃதிங்ஙனுரை யியம்பிக் கொள்ள வேண்டும்:—அனுபூதி சப்தத்தால் பிரஹ்மம் கூறப்படும், வேதன பிரதிபத்திகளால் அதுவே விசேடிக்கப்படும், வேதனமெனப்பிரஹ்ம அபரோக்ஷஞானம் நவிலப்படும், பிரதிபத்தியென லௌகிகப் பிரத்தியக்ஷம் ஆம், மகாவாக்கியத்தா லுண்டாய அந்தக்கரண விருத்தி யாருடமாகிய பிரஹ்மமே அபரோக்ஷ ஞானசப்தத்தா லியம்பப்படுவதாம்; விழிமுதலியவற்றுனே உண்டாய அந்தக்கரண விருத்தியாருடமாய அதுவே லௌகிகப் பிரத்தியக்ஷ மெனப்படும் வேதனப் பிரதிபத்தி வடிவமாகிய அனுபூதிப்பிரஹ்மம் பிரத்தியக்ஷபரியாயத்தைத் தாண்டாமல் மோக்ஷசாஸ்திரத்தில் பிரத்தியக்ஷமெனப் பிரதிபாதிக்கப் பட்டுளதாம், "அபரோக்ஷத்தினும் அபரோக்ஷம் சக்ஷுர்நேத்திரம்" என பிரத்தியக்ஷ அர்த்தங்களின் பிரதிபாதக சுருதியாம். பிரத்தியக்ஷமெனப்பெயரிய அந்தப் பிரஹ்மமே நம்முபநிடத சம்பந்திகட்கு ஜீவபத இலக்கியமாம். தனித்தனி குறிப்பிடவேண்டிப் பால்மாறு பட்டதுணர்க. அச்சீவனென்னும் அபரோக்ஷசைதன்யாத்மா பிரஹ்மமே

யாம். அற்றேல் மோக்ஷகாமனுக்கு அதுவே யுணர்வுரு வெனப் பிரஹ்ம ஒருமை யுபதேசிக்கப்படினும் முக்தியான துண்டாக மாட்டாதாம்; பரிபூர்ணவடிவமாக நிலைபெறு தலே முக்தியாம், பிரஹ்மத்தினும் வேருய பிரபஞ்சமா னது இருத்தலால் அஃதொவ்வாமையின் என ஆசங்கிப்ப, சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும் பிரஹ்ம விவர்த்தத் தன்மையைக் காட்டுவார் சித்தத்திருக்கும் சிற்பிரதி பிம்பவடிவ ஜீவன் புமான் எனப்படும். அகந்தையாற் புலப்படுவதனுல் அகங் காரமாம். உணர்வுவடிவப் பரமாத்மாவானது, ஒடுவென் பதாற் கொள்ளப்படும் அதுவென்பதால் எண்ணப்பெறும், அச்சம்வித்துருவப் பரமாத்மா தன்னவித்தையினுனே பூர்வம்சித்த வுபாதியையுடைய புமானுகிப் பின்னர் அகந் தையுணர்வு வடிவமாம் இஃதுபலக்கணமாம், புத்திவடிவ மாய மனவடிவமாயும் ஆமெனவுங் காண்க. முமுக்ஷு விவகாரத்தை மொழியும் முற்பிரகரணத்தினும் வேருக இனி இவ்வுற்பத்திப் பிரகரணங் கூறப்படும் என்பதன்கண் இனியென்னும் பின்னரென்பதால் ஏதுத்தன்மைச் சம்பந் தங்காண் பிக்கப்பட்டதாம். உத்தமர்கள் சர்வப்பிரமாணங் கட்கும் இந்திரியங்கள் சாரமாவனபோலச் சர்வ இந்திரி யங்கட்கும் அபரோக்ஷஞானம் சாரமாமென்பர், அது தான் முக்கியமான பிரத்தியக்ஷம் யாது அவச்சேத பூத மாயும் ஆசிரயபூதமாயும் விடயபூதமாயும் குடத்தை யா னுணர்கின்றேன் என்னும் திரிபுடியுணர்வாற் சித்தமாமோ அதுவும் பிரத்தியக்ஷமே, திரிபுடியை யனுசரித்துப் பிர காசவடிவமா யிருப்பது அனுபூதி, அறியப்படுவதாய திரிபுடியை யுணர்வது வேதனமாம், மூன்றன் பொருட்டுப் பிரகாசவடிவமாக வியாபித்திருப்பது பிரதிபத்தியாம், அக்கரப்பொருளைத் தாண்டாமல் திரிபுடியை வியாபித்தி ருக்குஞ் சாக்ஷியாகிய சின்மாத்திரத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷ

மென விவகாரபூமியில் நாமந்தரிக்கப் பட்டது அச்சாக்ஷி யே ஜீவனுமென்று பிராணனைத் தரிக்கும் நிமித்தங் கொண்டு கூறப்படும், அச்சாக்ஷியே விருத்தியுபாதி கொண்டு ஞானமெனப்படும், அகந்தை ஞான முடையவ னுய புருடனுயோ பிரமாதாவெனப்படும்.

அதுவேபாகிய பதார்த்தரூபமாகவும் விவர்த்தத்தை யடைகின்றதென்கின்றூர்.

அந்தப்பரமாத்மா, சங்கற்ப விகற்பங்கள் பிரமசமு சயங்கள் முதலியவற்ருல் அபிமானுதிகளால் ஆக்கப்பெற்ற நானுபூத அவஸ்தைக் கிரமங்களை யடைந்து, விளையாடும், அவ்வவஸ்தைமுறை யிவ்வண்ணம் பவிக்கும்:—பரிபூர்ண அறிவுருவப் பரமாத்மா சிருஷ்டிகாலத்திற் பூர்வம் சாமா னியமாகத் திருசியத்தன்மை யவஸ்தையை யடையும், பின் னர்ச் சித்த அவஸ்தையையபடையும், பின்னர் அகங்கார அவஸ்தையை, பின்னர்ப் புத்தியவஸ்தையை, பின்னர் மனே அவஸ்தையை, எனவடையும், இம்முறைதானே மேலும் மேலும் வெட்டவெளியாம், எவ்விடயாகார விருத் தியினுல் புறவிடயத்திலுள்ள ஆவரணநீங்க வெளிப்படுகின் றதோ அதுவிடயம் எனப்படும். இவ்வாறு சாக்ஷியே முறையாக மூன்று விதத்தையுமடையும், வியஷ்டியின் கண்ணே யிவ்வாருகச் சமஷ்டியின் கண்ணும் இரணிய கருப்பரிடத்தி லிவ்வாறே காணவேண்டும் நீர் அலைமுதலிய வடிவமாக எங்ஙனம் விளங்காநிற்குமோ அங்ஙனமே நானு விதம் முறைமுறையாய் மயல்களைச் செய்விக்கும் சங்கற்ப விகற்பப் பிரதானமான அந்தக்கரணங்களினுதியாஞ் சமஷ் டிகளால் உலகவடிவமாகச் சாக்ஷியே விளங்கும்.

அற்றேல், பிரஹ்மமானது இவ்விதம் உலகமாகத் தோற்றுமாயின் உலக காரணமாகிய பிரஹ்மத்தோடு அத

ணினும் விபரீதமாய ஜீவனுக்கு ஐக்கியம் பொருந்தாதாம் என ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

அச்சாக்ஷிரூபமாய பிரத்தியக்ஷமே முன்னர்ச் சிருஷ்டியினுதியிற் காரணமியாதொன்று மின்றியே யுலகனீலையால் விரைவில்தானே விளங்கி யுலகவடிவமாகி யதன்பாலே தானேகாரண வடிவமாயது. ஓரிடத்தில் உண்மையான காரிய காரணத்தன்மை கூடாமையினால், அசத்தாயினும் அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஜீவனுக்குச் சத்துப் போன்றுளது, அவிசாரத்தோடு கூடிய ஆன்ம சொரூபத்தையுடைய இப்பிரகிருதியின் கண் உலகரூபமும் வெளிப்படையாய் வரும், இங்ஙன மிவ்வுலகம் ஆரோபிக்கப்படும். இதற்கபவாதமோ இங்ஙனமாம்; இவ்வண்ணம் விசாரமும் அதனால் விளக்கப்பட்ட சாக்ஷாத்காரமும் சுயமாகவேயிருந்து தன்னிடத்தி லிருந்துண்டாகி உண்மையாய்த் தன் வடிவமாகவே யிருக்கின்ற வுலகதேகத்தை அஞ்ஞானநீக்கத்தாலே யழித்துத் தன்வடிவமாயும், ஆவரணமற்றதாயும், மகத்தாயும், அபரிச்சின்னமாயும், பிரத்தியக்ஷமாயும் இலங்கும் பரமபுருடார்த்த ரூபமாய்ச் சீக்கிரம் செய்கின்றதென்பது உபசாரமாத்திரமாம். மனஞ்சஞ்சலிப்பதற்கு விடயமின்றிய வேதனமேதுவாகாமையின் விடயத்தோடு கூடியதாகவே அது கூறப்படவேண்டும். வேண்டவே, ஆண்டு மனதசைவதற்கு முன்னரும் விடயஞ் சித்தித்திருப்பதாகக் கூறவேண்டும்; விடயங்கள் மனோமயமென முன்ன ருரைத்திருத்தலின் அவ்வாறே விடயஞ் சித்திப்பதற்கு முன்னரே மனத்தின் சித்தியாமெனக் கூறவேண்டும். வேண்டவே, அன்னியோன்னிய ஆசிரயமாம், எனின்? மாயையோடு கூடிய சிதாகாசத்துக்குட் சர்வமுஞ் சமஸ்காரரூபமாக அதிஷ்டான சத்தையைப் பற்றியிருந்தே தோற்றுகின்றது; காற்றினுள் ளசைவிருப்பதே போல

வேதனத்திற்குள்ளும், புறப்பொறிகளாற் கவரப்படுதல் மனதாற் சிந்திக்கப் படுதல் என்னும் இரண்டினுக்கும் விடயங்களாய பதார்த்தங்களால் நிறைந்து வியாகுலஞ் செய்யப்பட்ட வுலகமான துளதாம்.

பிரஹ்மமானது ஜகதுபாதான காரணமாயின் தரங்காதி வடிவத்தாற் சலம்போலும் கடம் பிரஹ்மம் படம் பிரஹ்மம் என அவ்வவ்வடிவமாகவன்றோ தோற்றவேண்டும், அவ்வாறு தோற்றக் காணுமையின் உபாதானமாகாதாம், மற்றோ, நிமித்தமேயாமெனக் கடாவ விடைதருகின்றார்:—ஆயின் எங்ஙனம் ஒரோரு காற்றோற்றல் அதனுற்பத்தி முதலியவற்றின் விவத்தையாதல் எனின் அறைகின்றார்''

தாய்தாயும் எல்லாவடிவமாயுமிருக்கும் சேதனம் கருமபரி பாகத்தாலாம் விவஸ்தையாலே பிராணிகள் கருமபோகப் பொருட்டுத் தோன்றுகின்றபடியே யவ்வவ்வடிவமா யுண்டானதுபோல விரிந்த திக்கு காலவெளியுட் பதார்த்தவேட தேகங்களைத் தரித்து விளங்குகின்றது; எல்லாவடிவமான ஆன்மா மோகத்தாற் தன்னைத் தேகாதி திருசியம்போலக்கண்டு, அவையே யெனது சொரூபமெனக் கருதி ஜீவரூபமாயிருந்து விளையாடும்; இது பொருத்தமுடையதேயாம். எவ்விடத்தில் எவ்வடிவமா யெவ்வாறு புலப்படுகின்றதோ அவ்விடத்தில் அவ்வடிவமா யவ்வாறே தான் தோற்றுகின்றது, வெளிப்படையாக விளம்பினே, சர்வாத் மகமாய பொருள் எவ்விடத்தி லெவ்வாறு இனிய வுல்லாசத்தை யடைகின்றதோ, அவ்விடத்தி லவ்வாறே அவ்வடிவமுடையதுபோல அதிவிரைவில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், காணும்பொருள் எல்லாவடிவமாகவு மிருத்தலினுனே, காணப்படுபவற்றின் றன்மையை யடைந்தது

போற் றோன்றுகின்றது. போலெனக் குறிப்பித்த திருசியம் பொய்யேயாமென்பதில் என்னையம், திருஷ்டா விருந்தாற்றான் றிருசியமிருக்கும், இல்லாவிடினிராதா மாதலினுனே திருசியம் மெய்யாகாதாம், திருக்குவடிவமான திருஷ்டாதிருக்கு சொரூபத்தினின்றும் நழுவித்திருசியத்தன்மையை யடையுமாயின், திருஷ்டா வில்லாமல் திருசிய சித்தியே யுண்டாகமாட்டாது, நழுவாமலிருக்கிஞே அத் திருஷ்டாவிற்குத் திருசியமா யிருக்குந்தன்மை, பழுதையின் இயற்கை யினின்றும் நழுவாததற்குப் பாம்புப் பான்மைபோலும் விவர்த்தமாத்திரமாய்ப் பொய்யேயாகும்; ஆகவே காரியப் பொய்ம்மையானே அதனை யபேக்ஷித்த காரணத் தன்மைக்கும் பொய்ம்மையே சித்தித்தலின் பிரஹ்மம் காரணத்தன்மை யற்றதேயெனச் சித்தித்தது.

சர்வஜகத்தும் பிரஹ்மகாரியம் எனக் காண்பிப்பவராய்க் காரணப் பிரஹ்ம வியதிரேகமாகக் காரியமாகிய ஜகத்து அசத்தேயாமென லறையப் பட்டது, விகாரமானது வாக்காற் றொடங்கப்பட்ட நாமதேய மாத்திரத்தையுடையது மண்மாத்திரம் உண்மையெனக் காரணத்தினும் அயலாய்க் காரியத்திற்கு அசத்துவத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதியினுல் இப்போது பந்தம் அதன் நீக்கங்கட்குக் காரணத்தைக் காட்டும் வாயிலாக அதேபந்த காரணபூத திரிசியஜகத் தசத்துவத்தைப் பிரதிஞ்ஞைவாயிலாக இவை யாவும் பிரஹ்மமேயாம் என்பதாதி சுருதிகளை யனுசரித்து விரித்துரைக்கின்றூர்! பந்தத்தை நீக்குமுபாயத்தை விரும்பிய எனக்குத் திருசியத்தைப் பொய்யென்று சாதிப்பது கொண்டு ஆகவேண்டிய தென்னேயெனச் சங்கிப்பத் திருசியம் சங்கற்பமாத்திர மானபடியால் சங்கற்பநீங்கத் திருசிய மித்தியாபந்தமும் நீங்குமென்றெண்ணிக் கூறுகின்றூர்.

பிரத்தியக்ஷ தத்துவத்தையாராயின் அத்வைதமா யிருக்கும் பிரஹ்மமே சித்திக்கும், சித்திக்கவே இங்கிலே பெற்ற பிரத்தியக்ஷமே யுண்டாக்குவதெனத் துணியப் பெறும். அனுமானாதிகளோ பிரத்தியக்ஷ வாயிலாகவே யுண்டாகின்றமையினானும், அதுவதுவாக முடிவுபேறடை தலினானும், அத னங்கிசங்களேயாகும்; ஆகவே சர்வப்பிர மாண தத்துவம் ஆன்மாவே யென்பதாம். திருசியமிருத் தலினாலே இப்பந்தமுண்டாகி யிருக்கின்றது, திருசியமில் லாவிடிற் பந்தமுமிலதாகும், எவ்வாறித்திருசியஞ் சம்பவி யாதோ அவ்வாறு முறையாய்க் கேட்பாயாக. திருசிய மில்லாதமாத்திரையானே பந்த நீக்கமாகாதாம், உற்பத்தி விருத்திநாச சுவர்க்க நரகாதி பந்தமானது காண்போன் றருமமாகத் தோற்றலா லான்மாவிற்குள்ளடங்கி யிருத்த லின் திருசியம் நீங்கியபோதினும் அது நீங்காமையின் எனின்? உண்மையாகயாவனுலகி லுண்டாவனோ அவனே விருத்திநாசசுவர்க்கநரகாதிகளையும் பந்தமோக்ஷங்களையும் அநுபவிப்பன். ஆன்மா வுற்பத்தியாதி யியற்கையுடைய தன்றாம். தனது சொரூபத்தை யுள்ளபடி தெரிந்துகொள் ளாமையானே அதற்குற்பத்தியாதி மயல் தோற்றுகிற்கும். எதனாற் றன்னை யறியாமையினானே பந்தமாமோ அதனால் தன்னையறியும் பொருட்டு உனக்கு அத்திருசியஞ் சம்பவி யாமையை ஆண்டுவிளம்ப விழைந்தவகையாகவே விளம்பு கின்றேன், உற்பத்தி சம்பந்தம் திருசியசமுசார கோடி யின் கண்ணே பொருந்துமாறும், ஆன்ம கோடியின் கண்ணே பொருந்தாதவாறும் கூறுவாம். ஆன்மாவோ திருசிய வுற்பத்திக்குமுன் எவ்வாறோ அவ்வாறே யுள தாம். அணுமாத்திரமும் விகாரப்படுவதே கிடையாது, அங்ஙனமே "உற்றத னிலையமில்லை யுறுவதுமில்லை கட்டை, யுற்றவனில்லைமற்றைப் பயில்பவ னுயர்வீட்டாசை, யுற்றவ

னில்லை வீட்டை யுற்றவனில்லை யென்னும், நற்றிறமிதுவே கண்டாய் நண்ணுவ துண்மையானும்." என்னும் மறையும் அறைகின்றது.

முன்னரே யாது எவ்வாறுமோ வெனக் கூறப்பட்ட பொருளைக் கூறும்பொருட்டுப்பிரளய அவத்தையில் எஞ்சி நிற்கும் ஆன்மசொருபத்தை யறையும் பொருட்டு முற்சிருஷ்டிக்குக் காரணத்தில் இலயப் பிரகாரத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தால் தெரிவிக்கக்கேட்குதி யென்கின்றார்.

கற்பனையாவு மின்றியபோது வியாபகமாயும் இருளொளி கடந்ததாயும், நிச்சலமாயும் அபரிச்சின்னமாயும் பெயரற்றதாயும் இந்திரியங்களுக் கெட்டாமையின்விளக்கமற்றதாயும், இன்னபடிதா னிருக்கின்றதென ஒருசிறிதும் நிரூபிக்க முடியாமையின் அகோசரமாயு மிலங்கும் சத்பிரஹ்மம் எஞ்சாநிற்கும். "இவையாவையுமே யெழுவதன் முன்னர், சவுமியசத்தே சாந்தமாயுளதாம்" எனமறையு மறைகின்றது. தாவரஜங்கம வடிவமாகக் காணப்பட்ட இவ்வுலக முழுவதும் கனவானது துயிலின்கட்போலக் கற்பாந்தத்தில் நன்கழிந்துபோம்; சாங்கிய நையாயிகாதியர் கருதிய பிரதான பரமாணுமுதலியவை யெஞ்சாநிற்கும்வடிவப் பிரளய வேற்றுமைப் பொருட்டே கூறிய திருட்டாந்தமாகும். அதன்பின்னர், அமூர்த்தமாதலினாலே தொழிலற்றதாயும், பரிச்சின்னப் படாமையினாலே கம்பீரமாயும், உருவமற்றமையானே தேயுவல்லாததாயும், பிரகாசவடிவ மாதலினாலே இருளல்லாததாயும், தருமமற்றமையானே சாற்றவொண்ணாததாயும் அஞ்ஞானத்தான் மூடப்பட்டமையானேயும், பிரபஞ்ச சமஸ்கார ஆதாரமானமையானேயும், வெளிப்படாததாயும் இருக்கும் யாதோ ஒரு சத்வத்துவானது எஞ்சியிலங்கும்.

பெயரற்றதெனக் கூறியது பிழையாகும் பிரஹ்மாதி நாமங்களிருத்தலின் அதற்குளனச்சங்கித்துக்கூறுகின்றார்.

பரிபூர்ண கம்பீரப் பேரொளியேயாய அந்தப் பரமான்மா, தெளிந்தநீரில் விண்டோற்றலேபோலத் தானே யன்னியம்போல வுல்லாசித்துத்தோற்றி வருஞ்சீவாதி நாமங்களால் கிலேச களங்க முதலவற்றையுற்ற ஜீவத்தன்மையை யுற்றதே போலவாம், போலபோல வென்றதனுனே அன்னியத்தன்மை மாயையா லாயதென்பதைக் காட்டியதாம். ஈண்டிது சிருஷ்டிக் கிரமமாம்:—சிருஷ்டிக்கும் முன்னத்விதிய பரமாத்மா, சிருஷ்டி காலத்தில் பூர்வம் அநாலிங்கித விசேட திருசிய (சிறப்பின்றிய) திருசிய மாத்திர வடிவமாய் விவர்த்தமாம்; அதன்பின் சமஷ்டி சித்திரவடிவமாயும், அதன்பின் சமஷ்டி ஜீவவடிவமாயும், பின்னகங்கார வடிவமாயும், பின்புத்தி வடிவமாயும், பின் மனவடிவமாயும், பின்றன்மாத்திரை பூதபௌதிக வடிவமாயும் விவர்த்தமாம். அவ்வாறே பெரிய வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதாம்:—

விஸ்தாரமாயும், விகாரத்தாலாக்கப்பட்ட ஏற்றத் தாழ்வற்ற மாயா சபளத்தன்மை யுண்மையாற் சமமாயும், சர்வாதிஷ்டானமாயும், உண்டாகாத ஆகாயதேயு தமாதிகளின் காரணவடிவமாய சத்தையாயும், சிதாத்மாவாயும் இருக்கும் பரப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சித்திற்கு அறிபவனுந்தன்மை யிலக்கண ஜீவத்தன்மையானது விடயகரண சித்திவாயிலாகவே சித்திக்கவேண்டி யிருத்தலின் அதனத்தியாசம் முதலிலேயே யமையுமாதலின் முன்னர்த் திருசியத்தகைமைக் கற்பனையாம், அதன்கண்ணே ஏதுயாதோ வெனின், சத்வஸ்துவிற் கஃதுண்டாகாத வியற்கையே யா

குமன்றே? ஆகவே சத்திற்குச் சேத்தியாங்கிச சேதனத் தாலாம், சிதிசக்தித் தன்மைச்சேதனத்தாற் சித்தகற்பனை யுதிக்கும், யாதுயாது அத்தியசிக்கப் படுகின்றதோ அதனை தன் வெளிப்பாட்டியற்கை சித்தினிடத்தின் முன்னரே சித்தித்திருத்தலின்யாண்டும்நிமித்தத்தன்மையாம். அதன் பின்னர்ச் சேத்யசையோக சேதனத்தாற் சீவத்வகற்பனை யாம், சேத்தியத்தின் ஏகபரத்தன்மை வசத்தால் அதன் பின் மாயையென்னும் அகம்பாவ கற்பனையாம், அதுவும் ஜீவபாவத்தின் நிரூட அவஸ்தையாகும், ஏகபரத்தன்மை யும் அத்துணை மாத்திரத்தின் யானென்னும் அபிமான மாம். அதன்பின் அகந்தையின் விருத்தியினாலே புத்தித் தன்மைக் கற்பனையாம், இதுவே மனஸ்தாதி சப்ததன் மாத்திர காதிமானும்; அதாவது இவ்வண்ணந் தருமசித் தியாகவே சப்தாதி விடயமாத்திரைகளாய் வாதனைவடிவ மாகத் தன்பாலடங்கியவற்றிற்குக் கனவிற்போல மன னத்தால் அஃதடங்கு மனோரூபமிதுவேயமையும் என்ப தாம். உயர்ந்த பிரமாணமாய மறையாலறியப்படுதலின் இருதம், "எதனினுனிறைந் தேய்ந்திடு மேற்றிடும், எதனி னல் விடயங்க ளிலங்கிடும், எதனினு லெந்தனான்று மிருந் திடும், அதனினுலிதை யாத்துமாவென்பரால்" என ஸ்ரீ வியாசபகவான் விளம்பிய முறையாய் ஆன்மா சத்தியத் தன்மையின் மேன்மை யெல்லையாதலின் பரம், பெரிதாத லினுனும் உலகாகாரமாகப் பெருத்திருத்தலினுனும் பிரஹ் மம், நூன் முறையே அறிஞர்களானே யனுபவிக்கப் படு தலின் சத்தியம், என்பனவாதியாய நாமங்கள் அதற்கு மகான்களாகிய அறிஞர்களானே உபதேச விவகாரப்பொ ருட்டு, இடப்பட்டனவாம்: சிருஷ்டியினுதியில் அதற்குப் பொய்யாகச் சமஷ்டி ஜீவபாவமுளதாம். அவ்வாருய்ச் சிற்சுபாவமாகவே யிருக்கும் ஆன்மாவானது மோகத்தி

ஞலே தானே அன்னியஜடமாய ஆகாசாதி முறையிலுண் டாய இலிங்க சமஷ்டிவடிவமாய் அதனுட் புகுந்தமையின் அதனபிமானம் பெற்று அதுபோலொளிர்ந்து அதனுட் கிடந்த பிராணதாரணை யுபாதியினுனே தேகமுண்டான பின்பு வரும்வாக்கு விளக்கவதீனமாக வருஞ்சீவப் பெய ரானே நிந்தைக்கிடமாகச் சம்பாதித்துக்கொண்ட ஜீவத் தன்மையை மயக்ககத்திஞலே யடைந்தது போலாம், உண்மையாகவோ அவ்வாறடைவதில்லை.

இம்முறையையே முற்றினும் மொழியாத தலத்தும் காணத்தக்கதாம், திருசியத்வசித்த வாயிலாய்ச் சமஷ்டி சிவபாவத்தையடைந்த பரமாத்மாவிற்கு அகங்கார புத்தி வாயிலாய் சமஷ்டி மனேபாவத்தைக் கூறுகின்ருர். இவ் வாறு ஞானசத்தி மாத்தரத்தாற் சாதிக்கப்பட்ட சிருஷ்டி யானது கூறப்பட்டது, இனிக்கிரியா சக்தியின் சகாயம் பெற்ற அது சாதிப்பது கூறப்படுகின்றது. அதன்பின்னர்ச் சிவசப்தத்தின் அநித்தமான கிரியாசக்தியைப் பிரதான மாகவுற்ற பிராண தாரணையைச் செய்தலாற் சஞ்சலத்தன் மையை யடைந்ததாய், பௌதிகமான லிங்கவடிவினதாய், சங்கற்பவிகற்ப மனனத்தானே ஜாட்டியத்தான் மந்தத்தை யடைந்து மனமாம். அம்மனேபாவத்தான் மகத்தாகிய பர மான்ம பாவத்தை மறந்துமனே தருமங்களாகிய சங்கற் பாதிகளைத் தன்னுடையனவாக வெண்ணும்; எவ்வாறெ னில் சலனமின்றிய கடலினின்றும் சலனமயமாய அலைகள் எழுவன போலவா மென்றறிக. மனத்தின் இயற்கையைக் காண்பித்து அச்சமட்டி மனத்தாற் சப்தாதிபஞ்சதன்மாத் திராகாசாதி பஞ்சபூத பிரஹ்மாண்டாதி பௌதிக இலக் கண ஜகதிந்திரஜாலம் விசேஷமாகச் செய்யப்படுகின்றது இவ்வண்ணம் சமஷ்டி மனேபாவத்தையடைந்த ஹிரணிய கருப்பனென்னும் பிரஹ்மம், அன்னியராலே யறிவிக்கப்

படாம லிருந்தபோதிலும் தானுகவே பூர்வவாசனையை யனுசரித்து விராட்பாவத்தையும் புவனுதிபாவத்தையும் அதன் கண்ணே நான்குவிதமாய பூதக்கூட்ட பாவத்தையும் நித்தியம் தன்னிச்சைப்படியேவிரைவிற் சங்கற்பிக்கும்.

இவ்வுலக இந்திரஜாலம் தோற்றுதலும் அதற்குவமையும் வலியுறுத்தல் உலகினுமயலாய்ப் பரமிருக்கலாம், ஆரோபிதத்திற்கு இருப்புவிளக்கப்பொருட்டு அதிஷ்டான அவாவிருத்தலின், அதிஷ்டானத்திற்கு இருப்பு விலக்கப் பொருட்டு ஆரோபித அவாவின்மையின்; பிரஹ்ம ஜகத்துக்கட்குப் பிறங்கியது விலக்ஷணமுடையதேயாம், அச்சத்திய சங்கற்பத்தினுலே இவ்வாருயவிஸ்தாரமான இந்திரஜால ஐசுவரியமான இது விஸ்தரிக்கப்படும். இவ்வண்ணம் அத்தியாரோபம் ஆயிரமானுலும் அதிஷ்டானத்தினுடைய உண்மையாய நிலையானது பங்கப்படாதாம் என்பதுணரும் பொருட்டுத் திருஷ்டாந்தங் கூறுவார், பொற்கங்கணவடிவப் பொன்னினும் கங்கணசத்தப் பொருள் தனிப்படுத்தத் தகுதியதாகாததேபோலப் பரப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணே தோற்றுநின்ற ஜகத்சப்தார்த்தத் தன்மையும் அதனினும் அயலாகத் தகுதியதாகாதாம். இரண்டற்குந் தனிப்பட்டிருத்தல் தகுதியாகாமையானே ஏகசத்தையுடைமை சித்தமாம். அதுவும் என்றுமுள்ள பிரஹ்ம பாவத்தின் கண்னே தானுகவேயுளதாம். இடையிலுற்ற வுலகபாவத்திலோ அதன ததீனமாயுளதாம். தானுகவேயின்றும்; இவ்வுலகமானது பரிச்சேத சுபாவத்தை விட்டொழித்ததாய்ப் பிரஹ்மசுபாவத்தின் கண்ணே யிருக்கும் உலக சத்தார்த்த பரிச்சேதமுடைய வடிவ இயற்கையிலோ இராதாம்; கங்கணவடிவத் தகைமை பொற்சுபாவத்தி லிருக்கும் கங்கண சுபாவத்தி லிராததேபோலுமென்றறிக.

அற்றேன் மனத்திற்குச் சாயைப் பேயைப்போல இன்மை யுண்மையின் ஜகதிந்திரஜால ஜனகத்தன்மை பொருந்தாதாம் எனின்? ஆண்டுக் கூறுகின்றார்:—இது தானாகவே யில்லாதிருக்குமாயின் எங்ஙன மிருப்பது போலப் பொலிதல் கூடுமெனின்? அறைகின்றார்.

மருமரீசியினாலே கற்பிக்கப்பட்ட கானனீர் நதியின் வேகப் பிரவாக தரங்கங்களேபோல வுலகசம்பந்த இந்திர ஜால ஐசுவரியமானது இல்லாதிருந்த போதினும் இருப்பதேபோல் ஈண்டு மனதினாலே விஸ்தரிக்கப் படுகின்றது. அதற்கு அசத்துத்தன்மையானதும் அவித்தையிலுண்டாவதாகி அவித்தை வடிவமுடைமையின் எனக்கருதி அதை யனுசரித்த நாமங்களானே அவித்தையைக் காட்டுவாம்; வித்தையானீக்க யோக்கியமாதலின் அவித்தையாம்; மேல் கீழ் குறுக்குகளிற் சுழற்றுவிக்கு மேதுவாதலின் சமுசாரமாம், சுதந்திர மில்லாதிருத்தலைச் செய்வித்தலின் பந்தமாம். பொய்யா யிருத்தலின் மாயையாம், மயக்க வேதுவாதலின் மோகமாம், தாண்டமுடியாமையின்மகத்தாம், தற்சொரூபத்தை மறைத்தலின் தமமாம், என்பனவாதியாய நாமங்கள் யாவற்றையு முணர்ந்த பெரியோர்களால் அவித்தைக்கிடப் பட்டனவாம்.

இதனை லியம்பப்பட்டதையே விரித்தல்

"அற்பமும் பேதமே யாற்றிடப்படினும் அளவிலா வச்சமவனுக்காமே" என்னுஞ் சுருதியினாலே துவைதிகட்கு முக்தி ஆமைப்பாலல்லவோ. எத்துணைத் திருசியஞ் சம்பவிக்கும் அத்துணைமோக்ஷம் காணப்பெறு தென வாயின் துயிற்பிரளயங்களிற் சருவதிருசியம் அசம்பவமாய வழி மோக்ஷமேனாகாது, துயின்முதலியவற்றே சுருதியாற் சருவதிருசிய அபாவப் பிரதிபாதனத்தான், ஆண்டஞ்

ஞான சற்பாவத்தாலெனின்? அன்றும், அது உகிருதிர்த்த வுரகமொப்ப வொன்றுஞ் செய்யாதாதலின் அங்கீகரிக்கப் படமாட்டாதாம் ஆண்டு மோக்ஷமெனச் சங்கிப்பக் கூறுவார் பதுமினியின் பீஜபூதமான அதிவிஸ்தார நில்லாதை வடிவம் பதுமமணியின் உள்ளவகாசத்திற் சமஸ்காரருப மாக எங்ஙனமிருக்கின்றதோ அங்ஙனம் திருஷ்டாவின் பாற் றிருசியதீ யிருக்கும், பிராதிபாசிகத் தன்மையானே திருசியஞானமெனப் பட்டதாமென்க முதலில் பந்தத்தின் உருவத்தைப்பற்றிப் பகருமிதனைக் கேட்குதி பின்மோக்ஷத்தின் சொரூபத்தை யறிந்துகொள்வாய், ஞானத்தினாலே யுடைவதற்கும் அடைவதற்கும் தகுதியாய பந்த மோக்ஷங்களின் சொரூப மியாதென்னின் அறைவார் இந்தவென்ருர் காண்போனுக்குக் காண்பொருளின் மெய்யாய விருப்பே பந்தமெனப் பகரப்படும், காண்போன் காண்பொருளின் வலுவால் கட்டுற்றவனுவன். காண் பொருளிலதாங்கால் விடுபடுவன்; உலகம் நீயான் என்பன வாதியாய இப்பொய்வடிவமே காண்பொருள் எனப்படும், எதுகாறும் இதுதோற்றிக் கொண்டிருக்குமோ அதுகாறும் மோக்ஷமான துண்டாக மாட்டாது, அற்றேல் திருசியந் தோற்ருமையே மோக்ஷமாயின் அவ்வப்போதெதிர் வரும் திருசியங்களை இஃதில்லை இஃதில்லையெனு நீக்குவதனுனே ரோகநீக்கத்தானே ஆரோக்கிய முண்டாவதே போல மோக்ஷமான துண்டாம்போது தத்துவஞான ஆயாசத்தா லாகவேண்டுவ தென்னே யெனின்? இத்திருசிய ரோகமானது இஃதில்லை இஃதில்லை யென்னும் சங்கற்பத்தையாக்கும் வீணை புலப்பத்தால் நன்கு சாந்தியை யடையமாட்டாது, மாருக விருத்தியையே யடையும் இஃதில்லை யென்னும் புலப்பமானது திருசியமான திருக்குமாயின் பாதிதப்பொருட்டன்மை யுறுதலின் அதன்

விரோதியாய வேறு திருசியத்தை யுண்டாக்குஞ் சங்கற்பத்தால் அதனை யுண்டாக்கலான் முற்றிருசியத்தை நீக்குவதாக மொழியலாம், ஆகவே ஒருதிருசிய நீக்கப்பொருட்டு இருதிருசிய மெழுப்பலின் விருத்தியேயன்றேவாம், அவித்தையோடு கூடியிருக்கும் காண்போனிடத்தில் காண்பொருளிருக்கும் வகையை யுவமித்துரைப்பார்வித்தென்றார். கமலவிரையி னிடையில் இனிவருந் தாமரைக் கொடிக்கேதுவாய சூக்குமமான பதுமக்கொடி வடிவம் எவ்வாறு இருக்கின்றதோ, அசத்திற்குதயம் பொருந்தாமையானே, அவ்வாறு திருஷ்டாவின் கண்ணே திருசிய சகிதமதியுளதேயாம்.

விரையின்கண்வருந் தருவாதியிருத்தல் போல எல்லாவுலகும் பரத்தில் மறைந்திருக்கும் = எனவுருவகப்படுத்திக் கூறுகின்றார்.

எங்ஙனம் திரவியமாகிய பதுமமணியாதிகளின் உள்ளேயே உண்டாமாச்சரியம் அதன் சமமான வருந்திரவியத்தின் பரம சூக்கும அவஸ்தை சமஸ்காரப்பெயருடன் அஸ்தமயமறைந்து அதனதுதரத்தின் கண்ணே யுறைந்துளதோ, அங்ஙனமே சின்மாத்திர சொரூபமாய பரமாத்ம திரவியத்தின் உதரத்துள்ளே சுபாவபூத அதன் சொரூப அபின்ன உலகஸ்திதியுளதாம், இஃதின்னபடியென்னத் தருக்கிக்க முடியாமற் காரியத்தை யுண்டுபண்ணும் ஆற்றல் சமத்கிருதியாம், அதுவிரைமுதலிய பொருள்களின் உதரச்சார பாகத்திலேயே யிருப்பதுபோலச் சின்மாத்திர இயற்கைவாய்ந்த அவித்தைச் சரீரமுற்ற ஆன்ம திரவியத்தினுடைய வுதரத்துள்ளும் ஜடா ஜடங்களைக் கிளப்பு மியற்கையமைந்த ஜகத்திதியாகிய சென்றவரும் உலகசத்தை யுளதாமெனக் கூறியதே நிலைபெற்றதாம்;

கூறிய சமத்கிருதியானது எப்போது மிலங்குவதும் அஸ்த மனமில்லதும் ஆம்.

அற்றேல் திருஷ்டாவின் கண்ணே திருசியம் சமஸ் காரரூபமாகப் பிரளயாதியின்கண் ணிகழுமாயின் விசித் திர சமஸ்காரங்களாற் சித்திரிக்கப்பட்ட அஞ்ஞாத திருஷ் டாவினின்றும் திருசிய அபிவியத்தி யப்போதே யேன் ஆவதில்லையெனச் சங்கித்துத் திருஷ்டாந்தத்தாற் பரிகரிக் கின்றார்:—சருவ திருசியங்களும் இருதயத்தி லிருக்குமா யின் இப்பொழுதே யாவரானும் அனுபவிக்கப்படாத தென்னைகொல்லெனிற் கூறுகின்றார். திருஷ்டாவின் கண் ணிருக்குந் திருசியத்தினது சிருட்டிப் பிரகாரத்தைக் கூறல்.

அங்குரமானது பீஜத்தினுள்ளே நன்னிலைபெற்று அது வெளியாவதற்குச் சககாரியாய தேசகால கருமபரி பாகங்களை யனுசரித்து விளக்கமான ஆகிருதியைச் செய் கின்றது, அதுபோலவே திருசியமதியும் பெருக்குகின்றது. பூதமயமான தேகத்தை யாத்மாவாகக்கொண்ட அறியா தவன் காலனாற்பக்ஷிக்கப் படுவன் என்றும், தத்துவத்தை யுணர்ந்தவன் சின்மாத்திரமே யாத்மாவென்றிருத்தலின் ஆகாசஜனாகிய மறையோன் போலக்காலனாற் பக்ஷிக்கப் படா னென்றும் இயம்புவார் ககனமெனத் தொடங்கி னார். காமகரும வாசனைகள் நன்கு நிறைந்துள்ள அவித் தையை யுபாதியாகவுடைய ஆன்மாவே யுலகபீஜமும் கால பீஜமும் ஆம், வித்தையினாலே அந்தப் பீஜசக்தி தகிக்கப் படினே காலன் வசப்படுவதில்லை யெனமுற் கூறியபொரு ளில் விசேடத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு உலகத்தை யாதியிற் படைப்போன் றத்துவசோதனத்தால் விளம்பப் படும் பொருட்போற் காதசங்கதியுற்ற ஆக்கியாயிகையை

வருணித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் விளம்புகின்றார், ககனமென. உற்பத்தியெனப் பெயரிய பிரகரணப் பொருளை யுணர்வதற்குச் சாதகமாகிச் செவிக்கரியபூஷணம் போன்றிலங்கும் இவ்வாகாசஜ ஆக்கியானத்தைக் கேட்டி! ஆகாசத்தினின்றும் அத்தியஸ்தமாகிய அவித்தைக்கருமையின், ஆதாரத் தன்மையானே ஆகாயத்திற்கொப்பாயதும் அவித்தையான் மறைபட்டமையின் ஒளி குன்றியதும், ஆகிய பிரஹ்மத்தினின்றும் உண்டானவன் ஆகாசஜனுவன், இலிங்கசமஷ்டியான்மாவாகிய இரணிய கருப்பன் என்னும் அவனது ஆக்கியான மெனவுணர்க.

ஆகாசஜன் பெருமையும் காலன் ஆலோசனையின் அருமையும் அறைதல்.

'அஃதெங்ஙனங்கிருதின்' என்பதாதி சுருதியினுனே இரணியகருப்பதத்தை யடைவிப்பதாய சம்வர்க்கவித்தை முதலிய தருமத்தில், பிரஜைகள் யாவருஞ் செய்த தருமங்களின் உள்ளடக்கங் கழறப்பெறுதலின் பரமதரும மூர்த்தியாம். ஆன்மசிந்தனை செய்வதிலேயே தற்பரராய், எப்போதும் பிரஜைகட்கிதத்தையே செய்பவராய், ஆகாசஜன் எனப்பெயர் படைத்த பிராஹ்மண ரொருவர் இருக்கின்றார்; அவர் மிருத்தியுவின் வயப்படாமல் நீணாள் வசித்துக் கொண்டிருந்தபோது மிருத்தியு சிந்திக்கின்றான், எல்லாப் பிராணிகளையும், யான் முறையாக அக்ஷயனுக விருந்து பக்ஷிக்கின்றேன்; இவ்வாகாசஜ னென்னும் விப்பிரனை யேன் பக்ஷிக்கமுடியவில்லை? கடகத்தின் முனையானது கல்லில் மழுங்குவதேபோல இவனிடத்தில் என்னுடைய ஆற்றல் குன்றிப் போகின்றதென்னே என, நெடிது நினைந்து அக்கணமே அவரைக் கொல்லும் பொருட்டுச் சத்தியலோகத்திற் புகுவதற்கு மிருத்தியுவிற்கு ஆற்றலின்

மையின், மேருவின் மத்தியிலிராநின்ற பிரசித்தமான அவ ரது புரத்தைநோக்கிச் சென்றனன்.

காலனது அதிதீவரப் பிரயத்தனந் தெரிவித்தல் சாமர்த்தியமுடைய எவருமே தமது தொழிலின் முயற்சியைத் தியாகிக்கமாட்டார்களன்றோ! பின் னக்கிரகத்தை யடைந்து காலன்தானே புகும்போது, சமாதிவிக்கினத்தைத் தடுக்குப் பொருட்டு முன்னரே பிரஹ்மாவினாலே கிரகத்தை வளைந்துகொண் டிருக்குமாறு சங்கற்பிக்கப் பட்ட பிரளயகால அக்கினிபோன்ற அக்கினியானது இம் மிருத்தியுவைச் சுடத்தொடங்கியது, அந்த அக்கினிச் சுவாலைகளின் மகத்தான மாலைவடிவக் கோட்டையைப் பிளந்து மிருத்தியுவானவன் உள்ளேசென்று பிராஹ்மணரைப் பார்த்து மிகு முயல்வுடன் கரங்களாற்பற்ற இச்சித்தான்; பிராஹ்மணர் எதிரேகாணப் பட்டபோதினும் நூற்றுக்கணக்கானகரங்களால் அகப்படுத்தக் கூடாமற்போய் விட்டனர்

முயல்கை வீணாதலும் யமனை யுபாயம்வினாதலும்.

சங்கற்பமாத்திர கற்பிதபுருடனையெத்துணைப் பலவானாயிருந்த போதினும் தீண்டக்கூட முடியாமை வெளிப் படையேயன்றோ, பின்னர் மிருத்தியுவானவன் ஐயத்தை யகற்றும் யமன்பால்வந்து, ஹேவியாபகரே! அவ்வாகாசஜனைப் புசிக்க யான் சமர்த்தனாகாத காரணம் என்னே! யெனவினவினன். அதைக்கேட்ட யமன், ஹேமிருத்தியுவே! நீ சகாயமற்றவனைப் பலத்தாற் கொல்வதற்கு ஒரு சிறிதும் சமர்த்துடையவனாகமாட்டாய், மரணத்திற்கேதுவாய கருமங்களே மரணத்தைச் செய்விப்பனவாகு மன்றி மற்றவை யாகாவாம். நினதாற்றல் குன்றியதன் கண்ணும் இதுவே காரணமல்லாமல் மற்றதென்று மின்றாம்.

ஆகையால் முயல்வினலே கொல்லத்தக்க இவ்விப்பிரனு டைய கருமங்களைத் தேடுவாயாக, அவற்றின் உதவியி னுனே இவனை நீ புசித்து விடலாம் என்றனன்.

எனக்கேட்ட மிருத்தியு மரணகாரண கருமங்களைத் தேடமண்டலமெங்கணுஞ் சுற்றல்.

அதன்பின் அம்மிருத்தியு வானவன் அக்கருமங்களைத் தேடுவதன்கண்ணே மிகவும் ஆதரவுடையவனுய் மண்ட லங்களையும், திக்கந்தங்களையும், தடாகங்களையும், நதிகளை யும், திசைகளையும், வனக்கூட்டங்களையும், காட்டின் கூட் டங்களையும், மலைகளையும், கடற்கரைகளையும், தீபாந்தரங் களையும், ஆரண்யங்களையும், நகரங்களையும், மகா நகரத் துள்ளடங்கிய சாகா நகரங்களையும், கிராமங்களையும், எல் லாத் தேயங்களையும், தேயங்களுக்குள்ளிருக்கும் காடுகளை யும் சுற்றினன்; எத்தேயத்தின்கண்ணே யிவன் எக்கருமம் முன் செய்துளான் என வொருமையோடும் ஆலோசனை செய்தலையே பெருமுயல்வால் பெறத்தக்கதாதலின் சுழன் றதாகக் கூறியதாம், தேசசஞ்சாரமென அதற்குப்பொருள் கொள்ளலாகாதாம் கருத்தாவின் சூக்கும சரீரத்திலபே தப்பட்டிருக்கும் அதிருஷ்டங்களைப் புறத்திற்றேடுதல் கூடாமையின் கூறிய வண்ணம் பூமண்டலம் முழுதும் சுழன்று முயன்று மிருத்தியு எவ்விடத்தும் ஆகாசஜனது கருமங்கள் எதனையுமே பிராஞ்ஞன் வந்தியா புத்திரனைப் போலும் சங்கற்பமல்லையைச் சங்கற்பித்தவனினும்அயலான் போலும் அறியவில்லை. பின்னர் வந்து எல்லாப்பொருள் களையும் அறிந்த யமனை நோக்கி தாதர்கட்கு ஐயுற்ற இடங் களில் பிரப்புக்கள் கதியாக விருக்கின்றபடியினலே, ஹே பிரபுவே! ஆகாசஜனுடைய கருமங்கள் எவ்விடத்திருக் கின்றன வென்பதைக் கூறவேண்டுமெனவினவ, தருமரா ஜாவானவர் நெடுநேரம் நன்காலோசனைசெய்து இதனைக்

கூறத்தொடங்குவாராயினர்:—ஹே மிருத்தியுவே! ஆகாச ஜனுடைய கருமங்கள் யாதொன்றுமின்றும், இவ்வாகாச ஜனுகிய விப்பிரன் கேவலம் ஆகாசத்திலிருந்தேயுண்டான வனுவன், பிராரப்த அதிகார பலங்கட்குப் பலத்தொடக்கத் தானே நாசமுண்மையினுனும் சஞ்சிதங்கட்கு ஞானத் தானே பாதமுண்மையினுனும், வருங்கருமங்கட்கு விரையின்மையினுனே இருப்பின்மையினுனும் யாதொரு கருமமுமில்லையென்றுணர்க. ஆகாயத்தினின்றே யாவனுண்டாயினனே அவன் நின்மலமாய ஆகாயமே யாவன்.

கூறியபொருளையே தெளியச் செய்கின்ருர் சககாரிகளாய அபிமான இராகாதிகளேனும் மிருத்தியுவாகிய நீ கொல்வதற்குச் சககாரிகளாகிய இப்போதியற்றிய கருமங்களேனுமில்லையாம், வேறெக்கருமங்களுமே யில்லையாம். ஆகிருதிபடையாதவனுக்கும் மலடி மைந்தனுக்கும் சம்பந்தம் உளதாவதிலதே போலும் முன்னியற்றிய கருமத்தோடும் இவனுக்கு அணுவளவேனுஞ் சம்பந்தமே கிடையாது அவ்வாறே சூத்திரமும் "அதனை யறிந்திடப்பின் முன்னகங்கள், துதையாமை யழிவுகள் சொல்வதுபடுதலின்" என்பதாகக் கூறுகின்றதாம். இவ்வந்தணனுக்குஇப்போது சம்பாதிக்கப்பட்ட கருமங்களேனும் சஞ்சிதங்களேனும் கிடையவேகிடையா; பூர்வ கருமங்கள் இவனுக்கில்லாமையானே யிவன் ஈண்டுச் சம்சார வசப்படவில்லை, கரும அசம்பவத்தின் பயனேயன்றோ சமுசாரவயப்படாமை, பிரசித்தமான வெள்ளியாங் காரணத்தினின்றும் உண்டாகாத இப்பி வெள்ளிக்கேபோலும் அவனது தேகாதிகட்குப் பொய்ம்மை நிண்ணயமுறவே, அதனுலுள்ள கருத்துருத்தகைமை பாதிக்கப்படுதலின் மிருத்தியு பிடிக்கமுடியாதாம் சககாரி காரணங்களில்லாமலே யாவனுண்டாகின்றனனே அவன்றனது காரணத்தினின்றும் பின்னமாக

ஆகான்என அனுபவிக்கப்படுவன். காரணமின்மையினுனே இவன் சுயம்பு ஆவன். இவன் முன்னருங் கருத்தாவல்ல இப்போதுங் கருத்தாவல்ல வாகலின் நீ யெங்ஙனமிவனைப் பிடிக்க முடியுங்கூறுதி; ஆகவே நீ பிடிக்கவேண்டுமென்னு மிச்சையே செய்யத்தகாததாம். இவன்பால் பிருதிவியா திகளின் சம்பவம் எத்தகையது, எங்ஙனந்தான்கூடும், அகோ! இவனைப் பிடிப்பதுதான் எங்ஙனம் ஏலும்? ஆகை யாற் பிடிக்கவேண்டுமென்னும் முயற்சியை யடியோடு விட்டுவிடுவாயாக; எவனுலும் ஆகாசம் ஒருகாலும் கவரு தற்குக் கூடாதன்றே என்றிதனைக் கூறக்கேட்ட மிருத்தியு மிகவும் ஆச்சரியமுடையவனுய்த் தன்னரண்மனைக்குச் சென்றனன்.

ஆகாசஜப்பிராஹ்மணனென வேறு பெயர் பெற்றுப் போற்றப்பட்ட பிரஹ்மாவே என்னுல் ஆக்கியாயிகையின் கருத்துரை யென்பதும் உலகம் பொய்யென்பதும் இனி தறிந்துகொள்ளப்பட்டன என்பதைக் குறிப்பிக்கும் வாயி லாக ஆசிரியரை மகிழ்வித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ இராகவர் கூறுகின்றூர்.

சுயம்புவாயும் அஜனுயும் ஏகான்மாவாயும் விஞ்ஞா னன்மாவாகிய ஜீவசமஷ்டி ரூபமாயும், இருக்கும் பிரஹ்ம மாகிய இப்பிரபிதாமகனே தேவரீரால் ஹே தேசிகோத் தமரே! கூறப்பட்டவனுவன் என, ஹே இராகவ! இவ் வண்ணம் எம்மால் இப்பிரஹ்மா வுனக்குக் கூறப்பெற் றுன்.

முன்னடந்த விருத்தாந்தத்தை மொழியத் தொடங் கல்.

இப்பிரஹ்மாவின் பொருட்டே முன்னர் யமனேடும் மிருத்தியு சம்வாதஞ் செய்ததாகும், மனுக்களின் சந்தி

காலத்தில் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்குமிருத்தியு எல்லாப் பிரஜைகளையும் கொன்று கொண்டு வலுவைப் பெற்றுத் தாமரையிற் பிறந்தோனைப் பிடித்துக் கொல்லத் தொடங்கினன் ருனகவே, அப்போழ்தே தருமராஜாவாகிய யமனுலே விரைவி லுபதேசிக்கப் பட்டவனுவன். முடியாத காரியத்திலும் மிருத்தியுவிற்கு அடிக்கடி முயற்சி யாங்ஙனங் கூடுமெனின்? கவலையினுலே கூடுமென்ருே எதனை யாவன் நித்திய மியற்றுகின்றனனே அதன் கண்ணே ஆடுதல் உண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கும்.

யமதருமரது அனுசாசன ரூபமான வுபதேசத்தையே தொகுத்துக் கூறல்; ஆக்கியாயிகை வாயிலாய்க் கூறிய பொருளைக் கண்டத்தானும் கூறி அஜன் சரீராதிகட்கு மனேமாத்திரத் தன்மையைக் கூறுகின்ருர்.

பரம ஆகாச சரீரமாயும் மனேமாத்திரமாயும், சங்கற்பரூபமாயும், பிருதிவியாதியற்ற ஆகிருதியாயும், இருக்கும் பிரஹ்மாவானவன் எங்ஙனம் பீடிக்கப்படுவன். சிதாகாச சமத்காரமே ஆகார அனுபூதிமானுய்வர அவன் சிதாகாசமாகவே தானிருப்பன்; அவனுக்குக் காரணத் தன்மை யேனும் காரியத்தன்மையேனுங் கிடையா. ஆகாயத்திற் கீழ்முகமான இந்திர நீலமகாகடாக ஆகாரம் பிருதிவியாதி யற்றதாய்த் தோற்றுவதேபோலும், சங்கற்ப புருடன் பிருதிவியாதியின்றியே தோற்றுவதே போலும் இச்சுயம்புவும் விளங்குகின்ருன்.

கூறியதைத் தெளிவித்து முடிக்கின்ருர்; ஆண்டுமனத்திற்கு அவ்வாகாரகற்பனைப் பரிணமம் உண்மையாக வின்ரும், மற்ருே, தூய்தாய பிரஹ்மமே அஞ்ஞானத்தால் அவ்வாறு விவர்த்தத்தை யடையுமென்கின்ருர்.

கேவலமாயும், அநந்தமாயும், முதலிடை யில்லாத தாயு மிருக்கும் சிதம்பரமானது தனது சித்தவசத்தாற் சுயம்புவாகிய பிரஹ்மாவென ஆகாரமுடையது போலும், புருடன் போலும், விளங்கா நிற்கும் உண்மையாயோ மலடி மைந்தனுக்கே போலும் அவனுக்குத் தேகமே கிடையாது.

மனோமாத்திரமாயும் சங்கற்பரூபமாயும் பிருதிவியா தியற்ற ஆகிருதியாயும், என்முன் மொழிந்தமுறையானே பிரஹ்மாவிற்கு மனோரூபத் தன்மையை யங்கீகரிக்கில், மனத்திற்கு வாசனைக்கூட்ட ரூபத்தன்மை யுண்மையின் பழையவாதனைக்குவால் அற்பமும் இவனுக்கில்லையெனல் எங்ஙனங்கூடும்? இப்பிரஹ்மாவினுடைய தேகத்தில் முன் சரீரத்தை விடுங்காலத்தி லுண்டாம் நினைவு, உமக்கும் எனக்கும் அன்னியருக்கும் பசுவாதிகட்கும் தத்தஞ் சரீரத்திற் பழைய நினைவு காரணமாவதேபோல எங்ஙனங் காரண மாகாமற்போம்? பழைய நினைவு இருக்குமாயின் அஃதுண்டாவதற் காதாரமான சமஸ்கார தேகாதிகளும் முன்னுள்ளன வாகவே தள்ளத் தகாதனவாம்: பூர்வ தேகாதி இருந்தாற்றான் ஆண்டனுபவித்ததைக் கவரும் நினைவுகாரணமாகும், அதுவே அசித்தமாம், பிரஹ்மாவிற் குப் பழையகருமமும் பழையநினைவும் ஒரு சிறிதுமில்லை யாம் என்னின்? இரணிய கருப்பபதத்திற்குக் கருமவுபா சனையென்னும் இரண்டன் கூட்டுப் பலத்தன்மை யுண்மை யின் எங்ஙனம் முன்னுடம்பு வாதனையாதியில்லை யெனக் கூடும்? எங்ஙனந்தான் மனோமயமாகிய அவன் தேகத்திற் குப் பிருதிவியாதிமயத் தன்மை யின்மையெனக்கூடும்? மனம் பூதகாரிய மென்பது முரணன்றோ ஆதல் கூடும்? எனின்? உண்மையே, "அஞ்ஞதிருஷ்டியினானே யங்ஙனம், என்னினும் அன்னியமில்லாத போழ்து, எதினின்றும்

யான்பயம் எய்துவன் கொல்லோ" என்னுஞ் சுருதியாதிகளாற் சித்தமாய அவனது, தத்துவ திருஷ்டியானே பிரபஞ்சத்திற்கு முக்காலத்திய பாதமுண்மையின் பூர்வதேகவாதனை முதலியவற்றின் இருப்பின்றும்; பாதித அநுவிருத்தியினானே மனத்தின் கண்ணும் அத்தேகத்தின் மாட்டும் வெந்த ஆடையின்கண் நூலிருக்குந்தகைமையே போலும் பிருதி வியாதிமயத்தகைமை முன்போலின்றுமென யாதொரு விரோதமுங்காணேம். யாண்டுப் பாதிக்கப்படாத அஞ்ஞமனச் சங்கற்ப நகராதிகட்கும் சத்தியத்தகைமையும் பௌதிகத்தகைமையு மின்றாமோ, தத்துவ ஞானத்தாற் பாதிக்கப்பட்டுத் தொடர்ந்திருக்கும் விரிஞ்சனது மனச்சங்கற்பத்தாலாய விசுவத்திற்கு அவ்வாறுந் தகைமை யென்பதன் கண்ணே யென்னை கூறக்கிடக்கின்றது? அஞ்ஞதிருஷ்டியை யனுவதிக்கும் உபாஸ்தி பல சுருதிவாயிலாயன்றும் அகாரணமாகவே விளங்குகின்றது, அல்லது தனது சித்தமாகிய தேத்தைக் காணும் சித்தமே முக்கியகாரணமாகும், அவனுக்குச் சுயமாகவோ சித்தங் கிடையாதாம், சுயம்பு தனது காரணத்தினும் அனன்னிய வடிவமாம், சுயம் ஆத்மவடிவமாம், இச்சுயம்புவிற்கு ஆதிவாகிகதேகமே இருக்கின்றது, இவ்வஜனுக்கு ஆதிபௌதிக தேகம் பொருத்மாகாதாம், தேவபிதுர் மார்க்கத்தானே லோகாந்தரத்தையடைவதற்குச் சாதகமாகி நம்மனோரது லிங்கதேகம்போ லிருப்பது ஆதிவாகிக சூக்குமமாம் ஆதிபௌதிகமோ தூலபூதஜன்னியமாம். என்று சமாதானங்கூறக்கேட்ட ஸ்ரீ இராகவர் ஆதிவாகிக தேகமென்ப தொன்றுளது ஆதிபௌதிகதேக மென்பதொன்றுளது எல்லாப் பிராணிஜாதிகட்கும், பிரஹ்மாவிற்கு மாத்திரம் ஒன்றே யென்பதென்னே?. என்று வினவுகின்றார்.

விராட்டவஸ்தையை யடைந்த ஹிரணியகருப்ப விடயமாய்ப் பெரியவாசிட்டத்திருக்கும் அபிப்பிராயம் வேண்டிய அளவுகாட்டப் பட்டது பிரஹ்மாவிற்குச் சிவத்தன்மை யுண்மையின் வேறுஜீவன்போல ஆதிபௌதிக தேகம் ஏன் உண்டாக வில்லையென அவ்வத் தேயத்தையடையும்படி கொண்டு செலுத்தத் தக்கதாகின்றது, இருநெறியினு மூற்றதேவதைகளால் என ஆதிவாகிகம் சூக்குமதேகமாம்.

தூலதேக ஆரம்பஞ்செய்யும் ஆகசாதி பூதசத்துவ அசத்துவங்களால் ஜீவர்கட்கு தேகமிரண்டாம், இரணியகருப்பனுக்கோ தூலதேக அசத்துவமாம், என உத்தரம் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவா னருளுகின்றார்.

நேத்திரமுதலிய வியாவகாரிகப் பிரமாணத்தா லறியத்தக்க பஞ்சீகிருதபூதரூப காரண வடிவினையுடைய எல்லாப்பிராணிகளுக்குமே முன்மொழிந்த இரண்டு தேகங்களுமுண்டு. அஜனுக்கு அவித்தையபஞ்சீகிருத பூதங்களின் அனன்னிய பரசுருதி நேத்திர முதலியவற்றானே விளக்கப் படாமையானும் சாக்ஷிக்குமாத்திரம் விடயமாகுந்தகைமையானும் தோற்றுமாத்திரத் தன்மையானே வியவகாரிக சத்தியத் தன்மையின்மையின் அல்லது முன்மொழிந்த முறையே காரணமில்லாமையின் ஒரே ஆதிவாகிக சரீரந்தானுளது. வேறுவகையாக விளம்புவாம், எல்லாப்பிராணி ஜாதிகட்கும் அஜன் ஒருவனே முக்கிய காரணமாவன், அதனானே அவன் ஒரேதேகத்தை யுடையவனாவன் அவ்வஜனுக்குக் காரணங் கிடையாது, முதலினுண்டாய பிரஜாபதிக்குப் பௌதிக தேகங்கிடையவே கிடையாது, சிதாகாச மாத்திரவடிவனுய்த் தோற்றுவன் இவன் ஆதிவாகிக தேகவானே யாவன், ஆரோபித பதார்த்தத்

திற்கு அதிஷ்டானத்தைத் தவிரச்சொரூபமில்லையல்லவா? இவ்வாறாகவே அவன் சங்கற்பத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட வுலகிற்கும் அதனதிஷ்டான சின்மாத்திரத் தன்மை பலிதமாம்.

அற்றேல் சூக்கும பூதவிகாரமாய மனத்தினின்றும் சூக்கும பூதாதி சர்வஜகத் துற்பத்தி எங்ஙனம் பொருந்தும் எனின்? அற்றன்றும், மனத்தைச் சூக்குமபூத விகாரமெனத் திருஷ்டி சிருஷ்டி பக்கத்தில் அங்கீகரியாமையின், நம்மான் முன்னரே ஆண்டு ஜீவசிருஷ்டிப் பிரக்கிரியை காட்டப்பட்டதேயாம், திருஷ்டியே சிருஷ்டியென ஸ்ரீ வசிஷ்ட சித்தாந்தந் திகழ்ந்தவழி சூக்குமபூத முதலிய எல்லாவுலகமும் மனோவிகார மென்பதில் முரணின்மையின் "எக்காற்றுயில் வோன் நனுவாசனைவடிவ அநேக வத்துக்க ளெவற்றையுமே கண்டிலனே, அக்கனுக் காணுத போது ஞானசக்தியற்றுமுகாதி சஞ்சாரியாய கிரியாசக்தியின் கண்ணே பிறவிடமில்லாது ஒருமையையடையும்," பிராணோபாதிகன் பிராண சப்தயோக்கியன்புருடன் ஆவன் என்பதுபொருள் அற்றேல் அக்கால் வாக்காதிகளாகிய கரணங்கள் யாண்டுச் செல்லுகின்றனவென ஆசங்கை நிகழச் சமாதானித்தல், அந்தப் பிராணனிடத்தில் ஒருமையை யடையுங் காலத்தில் இந்தப்பிராண உபாதியையுடைய ஆன்மாவை வாக்கானது சர்வநாமங்களோடும் அடைகின்றது, விழியானது சர்வரூபங்களோடும் அடைகின்றது, செவியானது சர்வசப்தங்களோடும் அடைகின்றது, மனம் சர்வத்தியானங்களோடும் அடைகின்றது. இந்நான்கும் விடயங்களோடு மடங்கும். என்னும் கௌஷீதகி சுருதியும் (இம்மந்திரம் பொருளோடுங் காட்டப்பட்டது) மனத்தின் லயமான துயிலில் எல்லாவுலகிற்கும் பிரளயத்திற்போல இலயத்தைக் காட்டுகின்றன, என்பதை

யனுசரித்தே திருஷ்டியேசிருஷ்டியென அறிந்துகொள்ள லாம். அற்றேற் சுழுப்தியில் பிரளயம்போலப்பிரபஞ்சம் விலயப்படுவதின்றும், மற்றோ கரணமில்லாமையினுலே தோற்றுவதில்லை யென்னுங் கருத்தாலாம், ஆங்கே சுருதி யும் கூறியது எனின்? அற்றன்றும் ஆண்டுலயத்தைப்பிரதி பாதனஞ் செய்யாதொழியில் ஜகத்திற்கு விழிக்குங்காலை யில் சிருஷ்டிசெப்பா தொழியும் வழக்காதலின், செப் பவே செய்கின்றது செம்மறை? சருவசிருஷ்டிப் பிரபோ தத்தில், "பிராணனிடத்தில் விலீனமான அவைகட்குக் கடல்போல நதிகட்குயாங்ஙனம் மீண்டுமுண்டாதல் எனக் கடாவிக் கூறல், பிராண உபாதியை யுடைய புருடன், எக் கால் விழிப்பையடைவனோ, ஜாக்ர அவசரத்தில் இதனி னின்றும் உற்பத்தியின் கண்ணே திருஷ்டாந்தங் கூறப் பெறுகின்றது: திருஷ்டாந்தமாவது:—மிகமிகவுஞ் சொ லித்துக்கொண்டெரியாநின்ற அக்கினியினின்றும் எல் லாத்திசைகளிலும் துச்சமாய அக்கினிகணங்கள் நாளு விதமாகச் செல்லுகின்றன, இவ்வகையானே வேறுவகை யானன்றி இப்பிராணோபாதியை யுடைய ஆனந்த ஆத்மா வினின்றும் எல்லாப் பிராணன்களென்னும் வாக்காதிகள் எதற்கு எத்தகைய இடம் நாமுதலியவை அதைக்குறித்து விதம்விதமாகச் செல்லுகின்றன, பிராணன் களினின்றும் அக்கினியாதி தேவதைகள் விதம் விதமாகச் செல்லுகின் றார்கள், அக்கினியாதி தேவதைகளி னின்றும் நாமாதி விடயங்கள்," என்னும் வேறு சுருதியும் (இதுவும் பொரு ளோடுங் காட்டப்பட்டது) திருஷ்டி சிருஷ்டி விடயத்த தாகும், அசத்ததிமனத்தையாற்ற அம்மனம் பிரஜைதங் கள் அதிபதியதனைச்செய்ய, அப்பிரஜாபதியும் பிரஜைகள் தம்மையாற்ற, எவ்விலைவயாவை கொஞ்சம் எதிரினிற் காணலாமோ, அவ்வெலாம் மனத்தின்மாட்டே மிகமிக

வமராகிற்கும். மேலும் கற்பிதமாய இப்பிவெள்ளியா திக்கேபோலப் பிரதீதிமாத்திர சரீரமாய இருமைக்குத் தோற்றுந் தசையின் கண்ணே தன் கற்பனையின் அதிஷ்டான சன்மாத்திரத்திற் கயலாகச் சொரூபமா யிருத்தல் அசம்பவ மாதலினனும் எனவிஞ்ஞான உத்தமாசார்யர் வசனத்தினனும் ஆத்மசித்தத்தானே அசையாநின்ற ஜீவக் கூட்டம் ஆகாசாதி பிருதிவி யீருகவுங்காணும் என்னும் சங்க்ஷேப சாரீரக வசனத்தினனும் அறியலாம். இதன் கண்ணே யியம்பப்படவேண்டியது வெகுவாகவிருந்தபோதினும் விஸ்தாரமாய்விடு மென்னும் பயத்தினலே விளம்பவில்லை. பிரஹ்மாவிற்கு மனோமாத்திர சரீரத்தன்மை யானே அந்தப் பிரஹ்மா வுண்டாக்கிய வுலகம் மனோவிகாரமாயிருத்தலின் மனோராஜ்ஜியம் மானும் அசத்தேயாம் எனக்கருதிக் கூறுகின்றார்.

பிரஹ்மா சங்கற்பபுருடர் பிருதிவியாதியற்ற ஆகிருதியுடையவர், கேவலஞ் சித்தமாத்திரவடிவினர், மூவுலகத்தின் றிதிக்குங்காரணர். எக்கற்பத்தில் எதனல் பிரஹ்மா மனோமாத்திரம் ஆவரோ பிருதிவியாதிமயான்மகமாகாரோ அதனல் விசுவமும் மனோமாத்திரமேயாகும்; எதனினின்றும் யாதுண்டாகின்றதோ அது அதுவேயாகும். இவ்வாருகவே உலகிற்கு மனோமாத்திரத் தன்மையாம், மனத்திற்கும் பிரஹமாத்திரத் தன்மையாம் எனவே பிரஹ்மாத்வைதம் பலிதமாம், ஹேபகவன் ! மனதினது உண்மையான வடிவம் எத்தகையது என்பதைப்பற்றி வெளிப்படையா யனுக்கிரகிக்கவேண்டும், அம்மனத்தினலன்றோ இவ்வெல்லா வுலகமாகிய பூங்கொத்துகள் இயற்றப் பெறுகின்றன; மனத்திற்கு எந்தரூபங் கூறப்படுமோ அதேரூபம் அகிலத்திற்கும் ஆம் தத்துவமற்றதாம் வடிவமித்தியாத்

தன்மையானது பொருந்தாதாமென்பது ஸ்ரீ இராகவரது ஆசயம்.

வாசாரம்பண சாஸ்திரத்தான் விகாரமாகிய மன திற்கு நாமமாத்திரமே யல்லாமற் சத்துவங்கிடையாதென் றுத்தரங் கூறுகின்றார்.

சூனியஜட ஆகிருதியை யுடைய அகாயத்திற்குப் பெயர்மாத்திரமே யல்லாமல் யாதொன்றுங் காணப்படாத தேபோல இம்மனத்திற்கு மொருவடிவத்தையுங் காணும் இதனுனே யதன் காரியங்களில் "விகாரம் வாக்கால் விரித்த பெயரதே" எனக்கேட்ட மித்தியாத தன்மை பொருந்தும். சூனியஜடாகிருதித் தகைமை பூதாகாசத் திற்கும் மனத்திற்கும் பொதுவாகப் பொருந்தும், விண் போன்றமையையே மேலும் விரிப்பின், எல்லாவிடத்திலு மிருந்து கொண்டிருந்து மிவ்வாகாயம் சத்ரூபமாகாததே போல இம்மனமும் சத்ரூபமாக வெளியிலு மிருப்பதில்லை; உள்ளிருதயத்திலு மிருப்பதில்லை; இம் மனதினின்றுங் கிளம்பியிருக்கின்ற ஜகத்தானது மயற்கு விஷயீபூதமா யத்தியஸ்தமாய்த் தோற்றுங் கானனீருக்குச் சமானமாய்த் தோற்றும். இதன் ரூபமானது கனசங்கற்பத்தினுலே இரண்டாவது சந்திரனைப்பார்க்கும் மயற்குச் சமானமாம். உண்மையாக மனமெனப் பெயரிய பதார்த்தமொன்றில்ல வேயில்லை யெனினும் சாஸ்திரசம்பந்தமான விவகார சாதகமாகக் கற்பனையா யதனுருவஞ் சொல்லவேண்டி யதேயாகும், பிரத்தியக்ஷத்தில் எதிரேயிருப்பதும் மிருதி யாதி பரோக்ஷத்தி லில்லாததும் ஆகிய அருத்தத்தினிடை யில் எவ்விவ்வவ்வாகாரத் தோற்றமுளதோ, எல்லாஜனங் கட்கும் பிரசித்தமாகத் தெரியவருமோ அதுமனமென அறியத்தக்கதாம், மற்றொன்று மல்லவாம், தொகுத்துக்

கூறுமிடத்து எப்பொருட் டோற்றமுண்டோ அதுவே மனமென வறையப்பெறும், மனமெனப் பெயரியவஸ்து வேறென்றொருகாலுங் கிடையவே கிடையாது; மற்றே, நிராகாரமாய் சித்திற்கு அருத்தாகாரமான அத்தியாச முளதோ அதுவே மனதாம்.

இவ்வண்ணம் விருத்தி சாமானியமாக இவ்விலக்கணங் கூறப்பட்டது, இனி அசாதாரண விருத்தியினுற் கூறுகின்றூர்.

தோற்றுந் தோற்றமொழிந்த வழிதொல்லையொளியே தோற்றிடுமால். சங்கற்பிக்கின்றதே மனமென அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும், சங்கற்பத்தினுமது வேருவதேகிடையாது, எது போன்மெனின்? நெகிழ்ச்சியானது நீரினும் வேருகாததேபோலும், அசைவானது வாயுவினும் வேருகாததே போலும் என்றுணர்க. அதனையே விஷயபேத விவஸ்திதியைக் காட்டும் வாயிலாய்த் திடப்படுத்துகின்றூர், யாண்டுச் சங்கற்பமுண்டாகின்றதோ ஆண்டு அம் மனம், அங்கமாம், அவ்வாறே நிலைபெறும் சங்கற்பமனதுகள் ஒருகாலும் ஒருவரானும் பிரிவுபடுவதே கிடையாது. அங்ஙனமாயின் சித்தோடு கூடியிருக்கும் விருத்தியே பதார்த்தத் தேற்றமெனப் பகரப்படுகின்றது, ஆண்டுச் சித்திற்குச் சத்தியத்தகைமை யிருப்பின் அதனேடு கூடிய மனதிற்கு மித்தியாத் தகைமையுறல் எங்ஙனங்கூடுமெனின்? பொய்விடயாகாரத்தாற் பொய்யாயின் ஆகுக, சத்தியசித்தின் சேர்க்கையாற் சத்தியமாயினும் ஆகுக, எவ்வாறுகூறினும், இஷ்டமேயல்லாமல் இவ்வாறுதானிருக்கவேண்டு மென்பதாக ஆக்கிரகமில்லை, பதார்த்தத் தோற்றம் எங்ஙன மிருந்தாற்ரு னென்னே, அத்துணை மாத்திரம் மனமென அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

அவித்தை, சமுசாரம், சித்தம், மனம், பந்தம், மலம், தமம் என்பனவாய பரியாய நாமங்கள் திருசியத்திற் குண்டெ்டன உத்தமர்க ளுரைப்பார்கள், திருசிய ஜாலமாகிய சங்கற்ப ஜாலமொழியவே சொரூபமாத்திரம் எஞ்சாநிற்கும், விடய மில்லாமல் ஞானத்தின் றிதி சம்பவிக்கமாட்டா தென்னும் எண்ணத்தினைத் திருஷ்டாந்தத்தால் அநுபவப்படுத்துவார் கனத்தவென்றார், ஒளிர்விக்கப் படுவனவான திக்குப்பூமி யாகாசரூபங்களியாவு மில்லாதபோது ஒளிக்கெத்தகைய நின்மலரூபம் பவிக்குமோ, அதுவே மனமற்றநினது வடிவமாம்.

அத்திருசியம் அறுதலையே தனிக்கேவல நிலைமையெனத் தர்ப்பண திருஷ்டாந்த வாயிலாகத் தெளிவுபடக் கூறுகின்றார்.

திக்குப்பூமியாதி சகலவிளங்குறும் பொருள்கள் இல்லாதபோது வியாபியாயும் சலனமில்லாததாயும் உள்ள சூரியனது பிரகாசம் இருக்குமாயின் அதனது சொரூபம் கைவல்லிய அவத்தையின் மாட்டு ஆன்மசொரூபத்தினது திருஷ்டாந்தம் ஆம்பூத உபமானத்தினுனும் அதன்சொரூபத்தைத் தெளிவு படுத்திக் காட்டுவார், தற்பணமென்றார், அகில அசலாதி பதார்த்தங்களின் பிரதிபிம்பங்களை யடையாம விருக்கும் கண்ணாடி, அக்கண்ணாடியின் கண்ணே தாரண விசேடத்தான் பிரதிபிம்பப் பெருமயற்குத் தக்க விழியின் கூட்டின்மையானே கவரப்பெறாத அகிலப்பிரதிபிம்பமாம், அத்தர்ப்பணத்தின் பால் எத்தகைய தர்ப்பணத்தன்மையோ, அத்தகையதே திருஷ்டாந்தமாம், எத்தகையது அஃதெனின்? கேவலம் தர்ப்பண சொரூபமாயிருப்பதாம். ஒன்றையு முன்னும விருத்தலினாலேயே அவ்விடயப் பார்வையற்றிருப்பச் சாக்ஷியினிடத்தில் அத்த

கைய கேவலத் தன்மையான துண்டாம் என்றறிக, மூவுலகம் நீயாம் என்பனவாய திருசியங்க ளிலாதபோது விமலவடிவமாய திருஷ்டாவிற்கு அத்தகைய கேவலீபாவ மானது உண்டாம். சைலமுதலிய சருவப்பிரதி பிம்பங் களுந் தோற்றுதிருக்குந் தருப்பணத்தில் தருப்பணத் தன் மையானது கேவலந்தருப்பணுன்ம வடிவமா யெப்படி யிருக்கின்றதோ அப்படியே, நீயும் யாமும் உலகமும் பிற வும் ஆகிய திருசியசம்பிரமம் எல்லாம் ஒழிந்தபோது திருஷ்டாவினிடத்திற் றிருசியத்தைக் காணவேண்டுமென் னும் நோக்கம் இலதாகவே திருஷ்டாவினிடத்திற் கேவ லத்தன்மை யிருக்கும்.

இவ்விதமான கைவல்யப் பிராப்தியில் மனமேவிரோ தியாம் ஆகலின் அதனழிவின் பொருட்டுப் பெருமுயற்கி யைச் செய்யவேண்டுமெனக் காட்டற்பொருட்டு அதனது துராத்மத் தன்மையையே விரித்துக் காட்டுகின்றூர்.

காண்பரியமனம் = அசத்தாய மனமெனினுமமையும் அசத்தாகவே யிருந்து சதாகாரத்தைக் காட்டும் என்ப தாம், இந்தத்துவைதமானது தொனிசெய்யும் மலடிமகன் போல அசத்தே சிருஷ்டியின் முன்னுண்டாகவே யில்லை கஞுப்பட்டணம்போல் மனத்திற்ரேற்றும், மனது திரு சியமயமாயழிவு வடிவமாயிருந்து தோடமிதனை யுண்டாக் கும், கனவானது வேறு கனவைத்தோற்றி வைப்பதே போல அசத்தையே சத்தாகாரமாய்த் தோற்றிவைக்கின் றது. அம்மனது சுயமாகவே இஷ்டப்படி விரைவில் தேகத் தைச் சங்கற்பிக்கின்றது, நீண்டபாவனை விஸ்தாரத்தை யுடைய அம்மனதினுனே இவ்விந்திரஜால இலக்குமி விரிக் கப்படுகின்றது: கேவலம் மனதே சஞ்சலசக்தியினுலே எங்கு எப்போழ்து சலிக்கின்றதோ அங்கு அப்போழ்து

விளங்குகின்றது, சுற்றுகின்றது, செல்கின்றது, வாசிக்கின்றது, பிரமிக்கின்றது, மூழ்குகின்றது, கொல்கின்றது, சுயம் சம்சாரதசையிலுற்ற தாழ்வையும், கைவல்ய இலக்கண மேன்மையையும் அடைகின்றது, என்பதாக மயக்கத்தாலே தோற்றுநிற்கும். இங்ஙனம் விசுவத்தின் மூலமான மனப் பொய்மையின் வருணனையின் பிரகரணப் பொருள் துணிவுற்றவழி யதனதிஷ்டான தத்துவத்தையும் அதன் ஆரோபப் பிரகாரத்தையும், அது பொய்யாவதிற் காரணத்தையும் விரிவாக அறியவேண்டுமெனக் கூறுவார் பெருங்கற்பமென்றூர், மகாப்பிரளயம் வரும் காலத்தில் உலகம் சூக்குமமாய் விட்டபடியால் அருத்தக் கிரியை யசமர்த்தத் தன்மையை யடைந்தபோது வருஞ் சருவதிருசிய சிருஷ்டியின் ஆதியில் விக்ஷேபமற்றசாந்தமே எஞ்சியிருந்தது.

அற்றேல் திருசிய அசத்துவம்போலத் திருஷ்டாவிற்கும் அசத்துவமே பொருத்தமாம், "அசத்துத்தான் இதற்கு முன்னிருந்தது, அசத்துமிருந்திலது சத்துமிருந்திலது அப்போது" என்பதாதி சுருதியினுலேயென ஆக்ஷேபிக்க உத்தரங் கூறுகின்றூர்.

சத்தான அத்தமியாத சோதிச்சித்தாய அருக்கனுய், ஆதிமத்தியாந்த ரகித தேவனுய் இன்பமயமாய் நோயற்றுப் பரிபூர்ணமாய் எப்போதும் சர்வக்கிரியா சக்திசம்பன்னனுய்ச் சருவமாய் நித்தியமாய மகேசுரனுய்ப் பரமான்மா விருக்கின்றது.

பரமாத்மா யாவுஞ்செய்து சருவேசுரராயின் காரிய நியமிய சாபேக்ஷத் தன்மையானே சவிகற்பமாம் என ஆசங்கித்துச்சருவ கருத்துருத்துவாதிகளும் அவித்தையாலாவனவே, உண்மையாயோ நிருவிகற்பகமே அதனது சொரூபம் எனக்கருதிக் கூறுகின்றூர்.

எதனினின்றுங் கோசரிக்க முடியாமல் வாக்கானது திரும்புகின்றதோ, யாது ஜீவன்முக்தர்களாற் பிரத்தியக்ஷமாக அனுபவிக்கப் படுகின்றதோ, எதற்கு ஆன்மாமுதலிய பெயர்கள் கற்பிதங்களாமோ அநாரோபித ருபங்களா யுண்டாகவில்லையோ, மற்றோ ஆரோபித தரும ஜன்னியங்களாமோ, விடயமென்பது விவாதமற்றதாம் சருவாதிஷ்டானமான அதன் கண்ணென்றுணர்க, யாதுசாங்கிய திருஷ்டி யுடையவர்கட்குப் புமானாகியும், வேதாந்தவாதிகட்குப் பிரஹ்மமாயும், விஞ்ஞான முணர்ந்தவர்கட்கு ஏகாந்த நிருமலமாய கணிகவிஞ்ஞான மாத்திரமாயும் (கணிகம் = கணகாலமிருந்து கழிவது) யாது சூனியவாதிகட்குச் சூனியமாயும் இருந்து யாது சூரியன் அக்கினிகளையும் விளக்கிவைப்பதாமோ அது சகலபிராணிகட்கும் பிரத்தியக் கான்மாவாம்.

அருக்கன் றேயுபாசகத் தன்மையானே பிராப்தமாம், அதனினும் வேறாய ஜீவனினும் பரமான்மாவிற்குப் பேதத்தை நீக்குகின்றார்.

இங்குமங்குமாகக் கலங்கிக்கொண்டு திரியும் புரியஷ்டக காயத்தைச் செலுத்தும். "கண்முதற் பொறிகளைந் துங் கரும விந்தியங்களைந்தும், உண்மனமாதி நான்கு முயிர்ப்பென்ப தாதியைந்தும், விண்முதற் பூதமைந்தும் விருப்பொடு வினையவித்தை, யெண்முறை யிதனைக் கூறு மெனப் புரியட்டகந்தான்" என்று புரியட்டக சொரூபம் பெரியோர்களால் அருளப்பட்டுளது. சொல்வதும், நினைவதும், உண்மையும், போகிப்பதும், காண்பதும், தொழிற் செய்வதும், எப்போதுமே யதுவாம்; யாதொன் றுலகின் கண்ணே யிருந்தபோதினும், இல்லாதது போலாமோ, யாது தேகத்தின்கண் ணிருந்தபோதினும் அசத்வாபாதக

அவித்தையான் மறைபட்டபடியாற் பாமரதிருஷ்டியானே இல்லாததாமோ, அதனுனே தூரத்ததாமோ, சூரியனிடத்தினின்றும் பிரகாசமான துண்டாவதேபோல எதனினின்றும் இச்சிற்பிரமையான துண்டாகின்றதோ, எதனினின்றும் பிரகாசத்தோடு கூடியிராநின்ற விஷ்ணுமுதலிய தேவதைகள் சூரியனிடத்தி னின்றுங் கிரணங்கள் உண்டாவதேபோல உண்டாகின்றுர்களோ; எதனினின்றும், கடலிலிருந்து குமிழிகள் உண்டாவதேபோல அசேதனமான அநந்தஜகங்க ளுண்டா கின்றனவோ, பெருங்கடலை நதிகள் அடைவன போலத் திருசியக்குழுக்கள் எதனைப் பிரளயத் தடைகின்றனவோ; யாது தீபம்போலத் தன்னையும் பிறவாற்றையும் சுவப்பிரகாசத் தன்மை யுண்மையின் தன்னையும் பிறிதையும் விளக்கிவைக்கும் ஆற்றலினுலே ஒளிர்விக்கின்றதோ தன்னை யொளிர்விக்கின்ற தென்பது அபேதத்திலும் இராகுவின் சிரமென்பதேபோலும் உபசாரமாம். யாதுதத்தம் வியாபாரங்களில் முயன்று கொண்டிருக்கும் கருமேந்திரியங்கள்; ஞனேந்திரியங்கள், பூதசூக்குமங்கள், பிராணன்கள், அவித்தை, காமம் கருமம், அந்தக்கரண மென்னும் புரியஷ்டகத்தை யுள்ளும் வெளியும் தன்னுடைய சித்துவியாப்தியினுனே அலைக்குமோ, சேதனங்கட்குச் சேதனத்தன்மை எதனுலுண்டாமோ, இங்ஙனமே அசேதனங்களின் விசித்திரத் தன்மையின் கண்ணே யாது காரணமாமோ அதுவே பரமான்மாவாம். சருவ பூதங்களுஞ் சாரிதன் பாதமாம், பருவமா மூன்று பாதமமிர்தமாம் என்று மறைகூறுகின்ற எவ்வறிவாம் வாயுவினுலே, சுத்தசிதாகாசத்திற் பிரகிருதியாகிய கொடியானது, மனமாகிய வேருடையதாய்ப் பொறிகளாந் தளிர்கணிறையப் பெற்றுப் பிரஹ்மாண்டங்களாம், நற்கனிகளைத் தந்து நடிக்கும். எச்சின்மணியானது ஒவ்வொரு தேகங்களா

கிய சம்புடங்களில் விளங்கிக்கொண்டிருக்குமோ அதுவே பரமான்மாவாம்.

பரமான்மாவே சரீரத்துட் புகுந்து சமுசாரத்தை யாற்றுவாராயின் அதற்கு யாங்ஙனங் கைவல்லியம் எனச் சங்கித்து உண்மையாக அசம்சாரியாயிருக்கும் அதன்கண் விபரீதபாவனையா லடைவுற்ற அச்சமுசாரத்திற்குத் தத்துவபாவனையினாலே நிவிருத்திகூடலின் பொருந்து கின்றதேயாகுங் கைவல்லியம் என்கின்றார்:—சிருஷ்டி காலத்தில் அவசியம் சிருஷ்டி, பிரளயகாலத்தி லவசியம் பிரளயம், உண்டாக வேண்டுமென்னும் நியமமாகிய நியதி, அதனை வரைந்து கொள்ளும் தேசகாலங்கள், அவையடைவுற்ற வழி விரையாதியி னுள்ளிருக்கும் காரியத்தின்விரை யுப்புதல்வாயிலாய சலனம், பீஜபுடத்தைப் பிளந்து முளை முதலிய வற்றின் வெளிப்போதலாம் அசைவு, அதனினின்றும், பின்றண்டு தளிர்கிளை முதலாய முறையாற் பலபரியந்த வியாபாரமாய கிரியை, என்னுமிம் முறையானே சர்வபாவங்களும் எதனால் விவகார அர்த்தக்கிரியா சமர்த்துடைத்தாஞ் சத்தையை மருவினவோ அதற்கு உலக விலக்கண பரமார்த்த சத்தையே கூறப்படும்; அல்லது அதுவேமாயிக வியோமாதி பாவசிந்தையினாலே வியோமாதி பாவமா யடைவுற்றதாகும், அதனினும் அய லொன்று வியோமாதி சத்தமுடைய தாகாதாம் என்கின்றார்.

உலகப்பெருங் கூட்டத்தை மாயையாற் செய்யினும் உண்மையி லொன்றுஞ் செய்திலதாம். யாது சுத்தஞான மயத்தன்மையோடுகூடியிருத்தலின் விண்ணெண்ணத்தால் விண்ணும், பதார்த்த சிந்தையினாலே பதார்த்தத் தன்மை யுற்றது போலாம்; "உருவ மியாவையுமுன்னியே யுரனு

றும்பெயர்க, டருவதாகிய சாற்றி மெய்யிலகிடுந்தானே" என மறையும் அறைகின்றது, தோற்றல் மறைதல் வடிவமான திரிபுவன தரங்கங்கள் அத்தியந்தம் விஸ்தீர்ணமாய எவ்வத்துவின்கண் ணிலங்குதல் மருப்பூமியிற் கானனீர் இலங்குவது போலுமா மென்றுணர்க. ஜகத்தாரோபப் பிரகாரத்தைக் காட்டி அதனது பொய்மையிற் காரணங் கூறுவார் இத்தனையு மென்றார். எப்போதுமுள்ள தன்னிடத்திற் றன்மாத்திரமா யிருப்பதானே பெரும்பெரும் பிரமாண்டங்களின் அநந்தமான கூட்டத்தில் விசித்திர லீலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்த போதினும் ஒன்றுஞ் செய்பவேயில்லை யாதொரு கிரியையும் கிடையவே கிடையாது எனவே நிருவிகார வுபாதான முடைமையே காரியப் பொய்மையிற் காரணம்.

விரிஞ்சன் முதலாகிய ஜகத்திற்கு மூலமென நிரூபிக்கப்பெற்ற வத்துவினது தத்துவத்தைக்கூறி அதனையறியிற் சகல துக்க நிவிருத்தி யுண்டாமென மறைமுறையே யறைகின்றார்.

நிருவிகாரமாயும், அஸ்தமயமற்ற வறிவாயும், அதனானே சுவஜாதியாதி பேதங்களையும் உதயஸ்திதி முதலியவற்றையும் விட்டிருப்பதாயும் உள்ளது தன்னுடைய சொரூபமேயாம்; உலககாரணமாகிய மாயையும் சிறிதென்னுமாறு பெரிய பிரஹ்ம சொரூபமர்கிய தன்னை யதார்த்தமாக வறிந்தபோழ்து, மூல அஞ்ஞானங் கெடுதலானே அதன் காரியமாகிய அந்தக்கரண தாதாத்மிய அத்தியாச வடிவ இருதயக்கிரந்தி நசிக்கும், அது நாசமாதலினனே அதனை மூலமாகவுடைய எல்லா ஐயமுதலியவையும் சிதையும், இவனது கருமங்கள்யாவும் நசிக்கும் எனமறையும் அறைகின்றது. யாது அளவைகளானே எங்ஙனம் அறி

யப்பெறுகின்றதோ அது அங்ஙனமேயிருக்குமன்றி வேறு ரூபமாகமாட்டாதாம், பிரஹ்மமோ அறியப்பெறுவதில்லை, அதனைச் சத்ரூபமெனத் துணிவான் கூடுதல் யாங்ஙனம்? ஜகமோ அவ்வாறறியப் பெறுவதா யிருப்பதால் அசத்தென்று கூறுதல் யாங்ஙன மேலுமென வினவிய மூன் வினுக்கள் இரண்டில், முதலாவதற்குச் சமாதானஞ்செய்து கொண்டேவந்து, இத்திருசியத்தின் பொய்ம்மை யின்றிப் பிரமதத்துவமானது எத்தகையனுலும் எக் காலத்தும் அறிய முடியவே முடியாதாமென்பது திண்ணமேயாமென முடித்தவழி, சிறிது அதிக விசேடத்தைக்கருதி ஸ்ரீ இராகவர் இரண்டாவது வினவைக் கிளப்பல் ஹேமகாமுனிவரே! பிரஹ்மத்தின்கண் உலக மத்தியஸ்தமாயின் இவ்வாருக லாம்; ஆனுலதுவே சம்பவியாத காரிய மன்ரே: என்னே, திருசியக்கூட்டமாய பிரஹ்மாண்டமான இத்துணையுலகின் நிலைமைக்குப் பொய்ம்மை யெங்ஙனம் உளதாகும்? பரம சூக்குமப் பிரஹ்மத்திற் சின்மாத்திர ரூபத்தன்மை யுண்மையின் இத்துனைப் பிரஹ்மாண்ட விஸ்தார ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசம் பொருந்தாமையின்; ஏனெனின் கடுகின் உதரத்தில் மேருகிரி நுழைதல் எங்ஙனந்தான் முடியும்.

பிரஹ்ம ஞானியரது சமாகம வாயிலாக அத்வைத சாஸ்திரத்தினது நிரந்தர அப்யாசத்தான் அதிசுலபம் அத்வைதஞானம் எனப்பரிகரிக்கின்ருர். உலகில் ஸ்தூலத்தகைமை ஆராய்ச்சியின்முன் னிற்குமாயின் நீ கூறியது சரியாம், அஃதவ் வாருகாதாம், உனக்குலகிலிருக்கும் ஸ்தூலத்தன்மை ஞானம் எம்மால் நாட்கு நாள் ஊகங்களானே சிதிலஞ் செய்யப்படவே யக்கால் நீயாம் கூறியதைத் துணிவாயென ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் உபதேசிக்கின்ருர்.

சில தினம்வரை கிளர்ச்சியின்றிய மனத்தனுகிச் சாது சங்க சற்சாஸ்திரப் பயில்வுட னிருத்தி யென்னின், யாமொரு நொடியில் நினது சித்துருவத்தில் திருசியமெதுவு மில்லாமற் கானனீரை யாராய்ச்சியாற் றுலைத்தல் போற் றுலைத்துவிடுவேம். திருசியமொழியவே திருஷ்டாத் தன்மையும் ஒழிந்துபோம்; கேவலமறிவு மாத்திரம் எஞ்சாநிற்கும், திருசிய மிலதாகவே கேவலம் திருஷ்டா மாத்திரம் இல்லையென்பதாக இல்லை மற்றே இருமையொருமைகளும் இல்லாமலேகும் தத்துவஞானமானது சற்சாஸ்திரத்தினுலேயே யாமல்லாது மற்றென்றினு மாகாதாம் ஆகலின் சாதுசங்க சற்சாஸ்திரபரனு யிருத்தியென்னின் பரமபதத்தை மாதங்களென்பதாக இல்லாமற் சிலதினங்களிற்றுனே அடைவது திண்ணம், ஆனுல் முக்கியமான சாஷ்திரம் யாதாமெனின்? சுபமாகிய இம்மகாராமாயணமேயாம், உத்தமமான இதைக் கேட்டமாத்திரையானே ஞானமுண்டாம், எல்லாவற்றினு மிதுமாத்திரம் எங்ஙனம் உத்தம மாகுமெனின்! எல்லா இதிகாசங்கட்குள்ளு மிது சாரமெனக் கூறப்பெறும், வாக்கிய சந்தர்ப்ப வடிவமாய இதனைச் சிரவணஞ் செய்த மாத்திரையானே கெடாததாய ஜீவன் முக்தத்தன்மையானது அவசியம் முயல்வின்றியே யுதிக்கும், ஆகலின் இதுவே மிகவும் பவித்திரமாம். கனவு முதலியவற்றின்கண்ணிருந்துகொண்டே இது கனவென்றுணரின் கனுமெய்யென்னும் பாவனை யொழிந்து போவதேபோல வுலகமாகிய திருசியமானது இருக்கும்போதே ஆராய்ச்சியினுனே யொழிந்துபோம் ஞானத்திற்குச் சாதகமாகிய ஊகக்கூட்டம் யாவை இந்நூலின் கண்ணே யுளவாமோ அவை பிறநூலின் கண்ணும் உளவாம், யாவை யீண்டிலவோ அவையெதன் கண்ணும் இராவாம், ஆகலினிதனை யறிஞர் சமஸ்த மெய்ஞ்ஞான சாஸ்தி ரதனங்கணி

றைந்த களஞ்சியமென வுணர்வர். அவ்வான்மாவிலேயே சித்தமுடையவர்களும் அதையடையும் முயற்சியாலேயே வாழ்நாளைக் கழிப்பவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் அதனையே போதிப்பவர்களும் அதனையே யெப்போதும் பேசுபவர்களும், அதைக்கொண்டே நித்தியம் சந்தோஷிப்பவர்களும் அதிலேயே இரமிப்பவர்களும், ஆகிய ஞானசாதன சிரவணாதியின்கண் ணயலொருதொழிலு மிடையிலிலாமல் ஒரே நிஷ்டையையுடைய ஆத்மஞான ஆராய்ச்சியுடையோர் தமக்குப் புகன்ற ஜீவன் முக்தத் தன்மையான துண்டாம், அது தேகத்தை விட்ட பின்புண்டாம் தூயமுத்தத் தன்மையேயாம், அயலன்றாம்.

சிரவணாதி பலக்கூறு விரிக்க வுற்றபோது ஜீவன் முக்த விதேகமுக்த இலக்கணங்களை யறிய விரும்பிய ஸ்ரீ இராகவர் வினவல்.

தோற்றமாத்திரத் தானுதல் பரதிருஷ்டி யானுதல் விவகாரத்தோடு கூடியிருந்த போதினும் யாவனுக்குத் தோற்றுநின்ற படியான இவ்வுலகம் தத்துவ திருஷ்டியானே அஸ்தமாகியதாமோ வியோமப் பிரஹ்மம் இருப்பதேயாமோ அவன் வாழும்போதே முக்தன் எனப்படுவன்; எனப்படவே எப்போதும் பிரத்தியக்ஷமாகவே சிதாகாச மிருக்கும், முன்றோன்றுவுலகம் என்பதாயிற்று, விதேக முக்தனுடைய இலக்கணத்தையும், ஜீவன்முக்தனுடைய இலக்கணத்தையும் கூறவேண்டும், கேட்டபின் சாத்திரமாய நேத்திரத்தா லுண்டாம் மதியால் அவ்வாறே யான் முயலவேண்டும் என ஸ்ரீ இராகவர்கூற, ஜீவன்முக்தி வாயிலாகவே விதேகமுக்தி யுண்டாதலின் சொன்முறை தன்னினும் பொருண்முறை வலிதே யென்னும் நியாயம் பற்றி வினவிய முறையைப் பற்றாது முதலிற் சீவன்முக்

தன் இலக்கணமியம்புவாம்; சாஸ்திர நிஷித்தமில்லாத விவ காரவானுயினும், எவனுக்குலகம் உண்மை விழியானே பாதமாதலின் இலய மடைந்ததாய் விண்போலச் சூனிய மாமோ கண்ணுடி நகரம்போலப் புலப்படினும் இல்லாததே யாமோ அவன் ஜீவன்முக்தன் எனப்பெறுவன். தோற்று நின்ற இக்கிரிநதி சமுத்ராதி யுலகம் உணர்வோனது தேகேந்திரிய விவகாரத்தோடுகூட மகாப் பிரளயத்தில் பரமேசுரரால் உபசங்கரிக்கப்பட்டுச்சொரூபம்பொடியாக அஸ்தமாகிப்போம். ஈண்டோ அங்ஙனமன்றும் மற்றோ தேகேந்திரியாதி விவகாரம் இருக்கின்றதேயாம். கிரிநதி யாதிகளோ ஈசுரரால் உபசங்கரிக்கப் படாமையின் முன் போன்றே யிருந்துகொண்டே மற்றைய எல்லாரானும் வெட்டவெளியாக அனுபவிக்கப் படுகின்றனவேயாம். ஜீவன் முக்தனுக்கு அவற்றைக் கவரும் விருத்தியில்லாமை யின் துயிலிற்போல யாவும் அஸ்தமாகியே யிருக்கின்றன. சுயம்பிரகாசமாகி விளங்கும் சிதாகாசம் கேவலம் எஞ்சி நிற்கும், பத்தனுக்குத் துயிலின்கண்ணே அக்காலத்திய விருத்தியபாவ சாமிய மிருந்தபோதினும் வருமதிவிருத்தி விரையிருப்புண்மையின் ஜீவன் முக்தத்தன்மை யின்றும்.

அச்சீவன் முக்தர்களது இலக்கணத்தையே யீண்டு மிரண்டு செய்யுட்களாற் கூறல்.

சுருங்கிய வாதனையனுதலின் சகலவாசனைவிலயமாகச் சீவன் முக்த சம்பவமாதலின் பிராரப்தகரும வேகத் தானே வந்தடைந்தனவாய இராகத்வேஷ பய ஆபாசாதி கட்குத்தக்கபடி எங்ஙனம் வேண்டுமோ அங்ஙனம் நடித்த போதினும் எவ்வறிஞனது உள்ளாத்ம வடிவம் வியோமம் போல அதி நிர்மலமாகத் தெளிந்துளதோ அவன் சீவன் முக்தன். விண்ணுனது நிருமலமாயிருத்தல் போலவே

ஆன்மாவும் இராகாதிமலரகிதம் ஆமெனஅறிந்துகொள்க. எவ்வறிஞனுக்கு யான் கருத்தா என்னும் வகையினதாகப் பாவனைஞானம் உண்டாகாதோ, இந்திரியார்த் தங்களி லிந்திரியங்கள் ஈடுபடுகின்றன யானல்லன், யானே அவற் றின் வியாபார சாக்ஷி அகர்த்தாவாவேன் என்று யாவன் காண்பானே அவனே சீவன்முக்தன். எவனது அந்தக் கரணம் ஆழ்ந்து தாழ்ந்து போவதில்லையோ, அதாவது யான் இந்நிடேதத்தைச் செய்துவிட்டேன் இவ்விதானத் தைச் செய்திலேன் ஆகலின் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்து வேன் என்பதாக எவனதுமதி வதையுறுவதில்லையோ அவனே சீவன்முக்தன், கலாவானுயினும் = அவித்தையி ஞனே அவயவத்தோடு கூடினவனுயினும், நிட்கலன் = உண்மையாக அவயவமற்றவன், சிந்தையா பாசத்தோடு கூட நிகழ்பவனேயாயினும் உண்மையாகச் சிந்தையற்ற வன். அன்னியர் தமதாம் பொருள்களில் விவகரிப்பவனைப் போலத் தண்மையன் தாபமற்றவன் துயரற்றவன், மகிழ்ச் சியற்ற மாண்பிற்கு மிஃதுபலக்கணமாம், அபிமான மில் லாதவனுகிய ஜீவன் முக்தனுக்கு, சமஸ்த அருத்தக் கூட் டங்களினது பெருக்காலுஞ் சுருக்காலும் மகிழ்ச்சியே னும் வாட்டமேனு முண்டாகாதாம், மாலை சந்தனம் பூசைமுதலிய இன்பமுண்டாகிய போதும் சமுசாரிக்கே போலும் மகிழ்ச்சி யுண்டாகாதாம், தனஹானி திக்கா ராதி துக்கமுண்டாகிய போதும் தீனனுகான். இப்போ தியதாய தன்முயற்சி விசேட மில்லாமலே நுகர்வினை கொணர்ந்த முற்பிரவாகத்தில் வந்த பிக்ஷான்னுதிகள் கிடைத்தபடி தேகரக்ஷை, சமாதிதாட்டியத்தான் மாலைசந் தனுதித் தோற்றமின்மையின், ஒரொருகால் எழுந்ததசை யில் தொடக்கத்தோற்ற மேற்படினும் விவேகதாட்டியத் தானே தள்ளுங் கொள்ளும் புத்தியின்மையின் மகிழ்ச்சி

முதலியவற்றின் இன்மை யேற்படும். விழிமுதலிய இந்திரி யங்கள் தத்தமது கோலகங்களிலே யிருத்தலின் உபரதியின் மையின் விழித்திருப்பன், மனோவிருத்திரகிதமா யிருத்த லின் துயிலுற்றோன், இதனானே இந்திரியங்க ளானே பொருட்டொற்ற மென்னும் ஜாக்கிற இலக்கணமில்லாமை யின் சாக்கிரமவனுக்கின்றாம். போதமுளதாய போதினும் உண்டாய பிரஹ்மவித்தாந் தன்மை யபிமானாதியும் போகார்த்தந் தொடங்கிய காமாதியுந் தீதோஷமாம் வாசனைவிருத்தி ரகிதத் தன்மையானே அத்தோட மில்லா மையின் நிர்வாசனத் தன்மையாம், இராகமுதித்த வண் ணம் போஜனாதிப் பிரவிருத்தி, துவேஷமுண்டாகிய பிர காரம் பௌத்த காபாலிகாதி களினின்றும் திரும்புதல் பயமுதித்த அளவு பாம்பு புலியாதிகளி னின்றும் அகலு தல் ஆம். ஆதிசப்தத்தானே மாச்சரியாதி, மாக்சரிய முதித்தமானம் மற்றைய யோகிகளினும் அதிகமதாகச் சமாதியாதி யனுஷ்டானம், எழுந்தசையை யடைந்த போதினும் இத்தகைய ஆசரணம் முற்பயிற்சியானேயடை வுற்றபோது விசிராந்த சித்தனுக்குக் களங்கமியாது மின் மையின் உட்டெளிவுறைந்து நிற்கும். விண்ணின்கண் தூமதூளிமேகாதி கூடினும் பற்றிலா வியற்கையானே அதி சயமாகத் தெளிவுளதாந் தன்மை யாதல்போலும். எப் பிரஹ்ம வித்தின் பாவம் = சத்தை = இயற்கை = ஆத்மா, அகங்காரத்தோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் உள்ளே மறைபடவில்லையோ, எம்மதியில் ஐயமே கிடையாதோ; ஐயமிலதாயவழி மூவுலகவதத்தானும் பந்திக்கப்பட மாட் டான்; என்றால் அன்னிய கருமத்தால் மற்றென்னே யியம்பவேண்டும். உலகத்தில் பந்தமடைந்த புருடன் சாஸ் திரஞ் சாற்றிய கருமம் ஆற்றுபவனாகி யான் கருத்தா வென்னும்போது சிதாத்மா அகங்கிருதமாகும், துறக்

கத்தை யடைவேன் என்னும் மகிழ்ச்சியானே மதிபற்றுறும். செய்யாதவனே விட்டொழித்தேனேயென அகங்கிருதத் தன்மையையும் துறக்கலாப மின்மையால் வாட்ட முதலிய பற்றுகளையும் அடைந்திருப்பன், இங்ஙனம்வேண்டாமென்ற வினைகளிலும் உலகசம்பந்த கருமங்களிலும் பொருத்தமானபடி பொருத்திக்கொள்க, ஜீவன் முக்தனுக்கோ தாதாத்மிய அத்தியாச மில்லாமை யானும் மகிழ்ச்சி முதலியவை யில்லாமையானும் தோடமிரண்டு மில்லையாம். திரஸ்கரித்தல் வைதல் அடித்தல், முதலியவற்றின்கண் முயலாமையின் இவனைநோக்கி யிவ்வுலகமஞ்சாதாம், இதனானே இவன்பால் உலகருக்குத் திரஸ்காராதிப் பிரவிருத்தி யிலதாதலினானும், ஒவ்வொரு துஷ்டன் அங்ஙன் முயன்றபோதினும் இவனுடைய மனத்தில் அத்தகைய விகற்ப முண்டாகாமையானும் இவனும் பயப்படான் என்க. சத்துருமித்துரு மான அவமானாதி விகற்பங்கள் சமுசாரக் கலக்கங்களாம், அவையின்பாலிலவாம், அறுபத்துநாலு கலைஞான முணர்ந்தவனேனும் அவற்றின் அபிமான விவகார மில்லாமையின் கலையிலாத் தன்மையாம். சித்தமானது சொரூபமாக இருந்த போதினும் விருத்தி யுதயமாகாமையின் சித்தமற்ற தன்மையாம். சிந்தையென மூலபாடமாயினே வாதனை வயத்தினாலே ஆத்மத்தியான விருத்தியிருந்த போதினும் லௌகிக விருத்தி யில்லமையின் சிந்தையற்ற தன்மையாம் என்க. அயலாரது இல்லத்தில் விவாக உற்சவாதிகளில் தானே சென்று அவர் தம் பிரீதியின் பொருட்டு அவரது காரியங்களில் தலைப்பட்டு விவகரித்த போதினும் இலாபாலாபங்களில் மகிழ்ச்சி வாட்டவடிவ புத்தி சந்தாபத்தை யடையான்; இங்ஙனம் இம் முக்தன் தன் காரியத்திலும் சீதளனாகியே யிருப்பன்; கேவலம் சந்தாபமில்லா

மையான் மாத்திரம் சீதளத்தன்மை யென்பதாக வின்றும்; மற்றோ பரிபூரண சொரூப அநுசந்தானத்தானும் ஆமென்றுணர்க. "ஆன்மனிலாடியும் ஆன்மனிற் சுகித்தும், தேன்மலி தொழிலனே திகழ்தரும் பிரமவித், தான்மனினிலைத்தோன் ஆரமுதடைந்தோன்" எனமறையருளிய, யாவன் விவகரித்திக் கொண்டிருந்த போதினும் "யான் யாதொன்றுஞ் செய்கின்றிலேன் எனச்சொரூப நிட்டனாகிய யான் றத்துவவித் தெனப்படுவன்" என மிருதியருளிய நெறியானே சிற்சொரூபத்தின் மாட்டே நிட்டையை யடைந்துளானோ அவன் விழித்துக்கொண்டிருந்தபோதினும் தூங்குவோன் போல் நிர்விகாரனே யாவன், அத்தகையன் ஜீவன் முத்தன் எனப்படுவன். கிடைத்ததைக்கொண்டு மகிழாநிற்கும் எவனுடைய முகக்காந்தியானது இன்பத்துன்பங்கள் எய்தியகாலத்தும் விரிதலும் குவிதலுமடைய மாட்டாதோ அவன் ஜீவன்முக்தனெனப்படுவன், யாவன் நிர்விகாரமான தன்பாற்றுயில்பவன்போல இருப்பினும் அவித்தையாம் நித்திரையழிந்தபடியால் தன்பால் விழித்தே யிருப்பனோ தேகேந்திரியாதிகள் பாதிக்கப்படுதலின் பொறிகளால் விடயங்கள் புலப்படும் நனவானது யாவனுக்கில்லையோ; நனவின் வாதனையை நிமித்தமாகக் கொண்டுண்டாம் கனவும் யாவனுக்கு இல்லையோ எவன் வாதனையற்ற மெய்ஞ்ஞான வடிவமாகவே யிருப்பனோ அவன் ஜீவன்முக்தன் எனப்படுகின்றான். இராகத்துவேஷ பயாதிகளின் றொடர்ந்த வடிவமாய்ச் சுழன்று நடனைப்போலத் தக்கதக்கவாறு நடித்துக்கொண் டிருந்தானெனினும் யாவன் உள்ளே விண்போல நிர்மலமறைப்பற்ற ஆன்மாவின்கண் ணிலை பெற்றிருப்பனோ அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகின்றான். விவகரித்துக்கொண் டிருந்தபோதினும் விவகரியாம

யிருந்தபோதினும் அகங்காரத்தோடு கூடாதே தன்மை யாவனுக்குளதோ, அவனதுமதி செய்தேன் செய்யவில்லை யென்னும் அபிமானத்தாற் பற்றுருதோ அவன் சிவன் முக்தனெனப் படுகின்ருன். எச்சிதாத்மாவினுடைய மறைப்பின துபாதி நீக்கத்தானே மூன்றுலகங்களினு டைய பிரளயத்தையும், எதனதுபாதி மறைப்பை யடைந் ததனுனே அவற்றின் முற்சம்பவத்தையும் யாவன் காண் கின்றனனே, தனக்குத்தானே யொப்பானவனு யிருக்கின் றனனே அவனே ஜீவன்முக்தன் எனப்படுகின்ருன், விதே கமுக்தியின் கண்ணேயே எஞ்சுதலில்லாமல் ஆவரணங் ஏகலின் சாக்ஷியாகிய ஈசுரரிடத்திலோ ஆவரணம் இன்மை யினுனும் மேற்கூறிய இரண்டன் கண்ணும் பாதியெனக் கூறியதாகும். எவனைநோக்கி யுலகர் அஞ்சாரோ, யாவன் உலகருக்கஞ்சானே, மகிழ்ச்சி பொருமை பயமேதுவாய அஞ்ஞான அபிமானத் தினின்றும் விடுபட்டுளானே அவன் ஜீவன்முக்தனெனப் படுகின்ருன். சருவசமுசார சத்தியபுத்தியி னின்றுஞ் சாந்தியானவனும் அன்னியர்க ளுடைய பார்வைக்குத் தேக அவயவங்களோடு கூடியவனு யிருந்தபோதினும் வவயவ மற்றவனுவனே யாவுந்தெரிந்த வனுயிருந்தபோதினும் மனமற்றவனு யிருக்கின்றனனே அவன் ஜீவன்முக்தனெனப் படுகின்ருன். யாவன் எல்லா வத்துக்களோடும் விவகரித்துக்கொண் டிருந்தபோதினும் இராகாதி தாபமின்றிக் குளிர்ந்திருக்கின்றனனே, இரா காதி விடயங்களாகிய பதார்த்தங்களிலும் அவற்றின் வடிவமாதலின் நிறைந்திருக்கின்ருனே அவன் ஜீவன்முக்த னெனப் படுகின்ருன்; தள்ளக்கொள்ள முடியாத தன தான்மாவின் கண்ணே அத்தியஸ்த மாயேனும் பொய் யென நிச்சயிக்கப் பட்டதாயேனும் இருக்கும் பொருள் களில் இராகாதி சம்பவித்தல் கூடாதன்றே!

இப்போது முதலில் வினவிய விதேகமுக்த இலக்கணம் கூறத் தொடங்குகின்றார்.

ஜீவன்முக்திப் பதத்தைவிட்டுத் தேகமானது பிராரப்தம் தீர்தலானே காலத்தாற் பீடிக்கும்போது வாயுவானது அசைவின்மையை யடைதல்போல, இச்சீவன்முக்தன் விதேகமுக்தியை யடைகின்றான். அவ்விதேகமுக்தனது சொரூப லக்ஷணத்தைக் கேட்பாயாக, விதேகமுக்தனானவன் வளர்வதுமில்லை குறைவதுமில்லை, நாசமடைவதுமில்லை வெளிப்படுவதுமில்லை வெளிப்படாமலுமில்லை, தூரத்திலு மிருப்பதுமில்லை, நானென்பதுமில்லை, நானல்லனென்பதுமில்லை, மற்றவனென்பதுமில்லை, அவனது தடஸ்தலக்ஷணம், சூரியனாகவிருந்து உலகத்தையொளிர் விக்கின்றான் என்பது முதலவாயப் பெரியவா சிட்டத்தில் விரிவாம். நிச்சலமாயும், கம்பீரமாயும், ஒளியற்றதாயும், இருளற்றதாயும் விஸ்தாரமாயும், பெயரற்றதாயும், வடிவற்றதாயும் இருக்கும். அவாங்மானச் சத்தொன்று சேடித்து நிற்கும் பெயரையும் வடிவையும்நிடேதிக்கில் நாமரூபசூனியவஸ்துவிற்கு உலகத்தில் அத்தியந்தம் பிரசித்தி காணப்பெறுமையின் சூனியத்தன்மையன்றோ வாமெனின்? அது சூனியமாகாதாம், ஆகாதாயின் சூனியமாகாத அதற்கு ஆகாரத்தன்மை திருசியத்தகைமை தரிசனத்தகைமை முதலிவை எஞ்சுதலாமே யெனின்? அது ஆகாரமுடையது மல்ல, திருசியமுமல்ல, தரிசனமுமல்ல அநந்தமாயிருத்தலினானே, பூதபதார்த்தக் கூட்டமுமல்ல, பெயரில்லாதபடியினாலே எவ்வாற்றானும் கூறமுடியாத வடிவதாம், பூரணத்தினும் பூரணவடிவதாம், எப்படி யியம்பமுடியா தெனின்? கேட்குதி! அது சத்துமன்று அசத்துமன்று சதசத்துமன்று காலசம்பந்தமும், காலசம்பந்தமுடையதுமன்று உற்பத்தி

யும் உற்பத்தியுடையதுமன்று, அதுசின்மாத்திரமாயிருப்பதும் திருசியமற்றதும், அந்தமின்றியதும் ஜரையற்றதும் சிவமும்முதலிடைகடையற்றதும்,காரணமற்றதும் நோயற்றதுமாம். எதன் கண்ணே யிந்தவுலகமானது, முத்துக்களை யுட்கொள்ளும் அன்னப்பக்ஷிகள் அதன்பரிணுமமாதலின் முன்னர் முத்துவடிவமாயும் பின்னர் அன்னவடிவமாயும் காணப்பட்ட அவ்விரண்டுந்தொடர்ந்த திரவியம்போலும் சித்திரமயக்க முதலியவற்றே காணப்பட்ட முத்துமய அன்னம்போலும் காணப்படும், யாது அத்தியாரோப திருஷ்டியினுனே யாவுமாமோ, அபவாத திருஷ்டியினுனே யாவுமாகாதோ அத்தெய்வம் வெளிப்பட்டும் வெளிப்படாமலும் இருக்குமவஸ்தை யிரண்டைத்தொடர்ந்து விளங்கும் எங்ஙனம் வாயுவானது ஒருகாற் சலனத்தைவிட்டு நிச்சலரூபமாக இருக்குமோ அங்ஙனம் முக்தாத்மாவும் உபாதியாலாக்கப்பெற்ற சமுசாரத்தைவிட்டுச்சொரூபமாகவேயிருப்பனென்பதாம். ஆண்டு மகிழ்ச்சிவாட்டங்களுமின்றும்அவற்றின்றியாகமுமின்றும்,என்னை, லிங்கதேகத்திற்கு ஈண்டே லீனத்தன்மை யுண்மையின். சத்வாச்சியங்களாய உலகவேதுவாம் அவித்தை மாயைகளை யுபாதிகளாகக் கொண்ட பிராஞ்ஞ ஈசுரர்களின்றும், அசத் வாச்சியங்களாய பூதபௌதிகங்களுமின்றும், தூரத்தல்ல வென்னும் கூற்றுன் மாயாதீதமன்றும், நணித்தல்லவென்றமையானே தூலபுக்குச் சமீபத்திருக்குந் தன்மை நிடேதிக்கப் படுகின்றது, நானல்ல வென்பது சமட்டியுமன்று, பிறனல்லவென்பது வியட்டியுமன்று என்றுணர்த்தும். ஒன்றுமல்ல வென்றமையானே விவகாரயோக்கிய விகற்பம்யாதுமே கிடையாதென்பது பொருளாம், இவ்வித விதேகமுக்தியோடு ஒப்புமை மேன்மைக் கூற்றல் ஜீவன் முக்தியின் கண்ணும் எத்துணை எத்துணை நிர்வி

கற்ப அதிசயமாமோ அத்துணை அத்துணை உத்தமத் தன்மை கண்டுகொள்க.

பெருங்கற்பம் மேவும் போதில் என்பதாதியால் எப் பரமார்த்தசொரூபம் பிரதிபாதிக்கப் பெற்றதோ மீண்டும் விதேகமுத்த ரூபமாகப் பின்னரே யாது நிரூபிக்கப்பெற் றதோ அஃதிதுவென கரதலாமலகம் போலும் விசேடமா யறியும்பொருட்டுப் ஸ்ரீ இராகவர் வினுதல்:—அந்த ஆத் மாவினின்றும் திருசியங்களானவை நீரிற்றிரைமாலைபோல வேறன்றியும் வேறுபோலுண்டாம், காலசம்பந்தியாய அறு வகை விகாரங்களுமாம், அதனுனே திருசியத்தின் றரிசன பலவியாப்தியுண்டாம், அதனுனே இஷ்ட அநிஷ்டங்களின் அடைதல் அகலுதல் விடயங்களாய மநோரத விகற்பங்க ளாம், முறையே அதனது சச்சிதானந்த ரூபத்தன்மையே நிர்வகிக்கின்றதாம் அந்த மூன்றும் அதனது பிரகாசத்தி னுலே ஜகத்தாகவே யிலங்கும் அயலாக உலகங்' கிடையா தாம் அறியப்படாததிற் பொதுவதா யெங்கு நிறைந்திருப் பது சத்தாம், மறைபடாததின் மாத்திர மிருப்பது தரிச னமாம், அவற்றுள் அநுகூலமா யறியத்தக்கதின் மாத்திர மிருப்பது ஆனந்தமாம், இவ்வண்ணம் உட்பட்ட வுபாதி விலக்ஷணமா யிருந்த போதினும் ஒளிரூப இருப்பு ஒரே மாதிரியா யிருக்கும், கருமேந்திரியவுபாதியிற் கிரியையை யும் ஞானேந்திரிய வுபாதியில் ரூபரச கந்த சத்தப் பரிசங் களையும், அந்தக்கரண வுபாதியில் அறிவையும் பிரமாதா வையும் எவ்வடிவமாயிருந்து அறிகின்றனையோ அந்தப் பிரமாதாவினும் வேறாய அவ்வடிவம் பரமான்மாவி னுடைய தேயாம். எவ்விடயவியாப்த விருத்தியினும் வேறாய அ வுருவத்தா லுணர்கின்றாயோ அதுவும் அப்பரமான்மாவே யாம். காண்போன் காட்சி காண்படு பொருள்களி னிடை யிற் சாக்ஷியாக எத்தரிசன முளதோ அதனை யொப்மைப்

பட்ட மனத்தால் உபாதிகளினின்றும் வேறுபடுத்திக் காணும் வகையினுனே நினதுவடிவமென உணர்தியென விதேகமுக்தியின் கூற்றின் பின்னிதவுபதேசஞ் செய்த லும் ஸ்ரீ இராகவர் ஒருமைப்பட்டமனதில் எவ்வடிவத் தானே அஃதபரோக்ஷமா யனுபவித்தல் கூடுமோ அவ்வ சாதாரண ரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென் னும் அவாவுடையவராய் மீண்டும் வினுதல்.

தனது மெய்யுருவத்தில் ஜாதி குணக்கிரியாதி ரகிதத் தன்மையானே சொல்லமுடியாத எச்சத்துருவம் விருத்தி சம்க்ஷயமாகச் சாக்ஷிரூபமாக விருக்கின்றதோ அது அந் தப்பிரஹ்ம வஸ்துவின் சொரூபமெனப்படும். அநந்த மாயும் அறிவாகாரமாயும் பரமார்த்தமாயு மிருக்கும் அத னது ரூபமியாதாம் என்பதை மீண்டும் அடியேனுக்கு நல் லுணர்வு வளர்தற்பொருட்டு மிகத்தெளிவாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும் என்ன; கூறுகின்ருர், மகாப்பிர ளயம்வரும்போது சருவகாரண காரணமும் பரமும் ஆகிய பிரஹ்மமே சேடித்திலங்கும்; அஃதபரோக்ஷமாமாறு கூறக்கேட்பாயாக: சமாதியின்கண்ணே தடைப்படுத்த லால் விருத்திகள் ஒடுங்கியவழி விறகிலாத கனல்போல மனத்தினது சொரூபத்தையுங் கெடுத்துவிடின் இன்னபடி யென வியம்ப வொண்ணுததாய ஸ்வப்பிரகாச சத்துரூபம் யாது எஞ்சாநிற்குமோ அது அந்தப் பரமான்மாவினது வடிவமாம் இவ்வண்ணம் நிருவிகற்ப சமாதியாரம்பத்தில் திருசிய வுலகமில்லை திருசிய மின்மையின் காண்போனுகிய பிரமாதாவும் விலீனமானதேபோற் ருேற்றும் என்னுந் திரிபுடிலய விளக்கமாகிய சாக்ஷிசொரூபமே அந்தப் பர மான்மாவின் வடிவமாம். பெயரிறந்த வத்து = சப்த அகோசரசிவம்.

அந்தப் பரமாத்ம வஸ்துவின் வடிவத்தையே சமாதி நிலையிலும் விவகார அலையிலும் இருக்கும் வண்ணம் அறிவித்தல்.

சமாதியினின்றும், எழுமுன்வருஞ் சிவ இயற்கையதாய அறிவினுக்குத் திருசியத்தைப் பாராத எவ்வடிவமுண்டே, அந்தச் சின்மாத்திர விமலசாந்த வடிவமே அந்தப் பரமாத்மாவின் வடிவமாம். சமாதிமத்திய காலத்திலும் இலங்கா நின்றது பரமான்ம வடிவமேயாமெனினும் அஃததிருக்குமமா யிருத்தலினுனே ஆரூடபதவியை யேற விழைந்து பயின்று கொண்டிருப்பவர்கட்கு அக்கால் அறிந்து கொள்ளுதல் முடியாதாமென முதலிலும் கடையிலும் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஆரூட அனுபவித்தசமாதி மத்தியிலிலங்கும் வடிவத்தானும் அதனைக் காட்டுவார் புலனனுபவித்து மென்றுர். பிரஹ்மாகார அவச்சின்ன அபரோக்ஷ விருத்தி யுடைமையானே சித்தமான திருக்கும்போது பானீர்போலப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே ஏகரசமயமாக மறைபட்டிருத்தலின் சித்தத்தை யநாதரவுசெய்து காற்று முதலியவை மேனியிற்படினும் அந்தப் பரிசாதி யனுபவமின்றியிலங்கு மெவ்வடிவமுண்டோ அதுவே பரமான்மாவினுடைய வடிவமாம். இப்போது யோகப் பயில்விலாருக்கும் எவ்வாறு அனுபவிக்க முடியுமோ அவ்வாறு கூறுவார் முடிவு என்றுர். கனுக்காணுமலும் கொதுகு மூட்டைமுதலான துயருறுத்திக் கெடுக்காமலும் மனமிளைப்பாறுதற் கேதுவாயு மிருக்கின்ற சுழுப்தியே சித்தத்தின் ஜாட்டியமில்லாமல் நீள்காலங் கிடைக்கப்பெறின் ஆங்கிலங்கு முருவமே பிரளயத்திலும் எஞ்சாநிற்கும், ஆகாயத்தின் இரகசியவடிவ சூனியத்தன்மை காற்றின் இரகசியவடிவ உள்ளும் வெளியும் நிறைந்திருக்குந் தன்மை, சிலையின் கனத்தன்மை திருசியத்தினும்

வேறாகித் திருசியமற்றதாகிச் சிதாகாசமா யிருக்கும் பொருளிருப்பின் யாதொரு ரூபமாமோ அவ்வுருவம் பரமாத்மாவிற்காம், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் திருசியத்தையும் சித்தத்தையும் பரித்தியாகஞ் செய்தபோது எந்தஸ்திதியானது எஞ்சா நிற்குமோ அதுவே அதன துருவமாது மென்றறிதி, திருசியமற்று மனமற்று உயிர்கட் கியற்கையாயுளதா யாதொரு நிலையுண்டோ, பரமசாந்த சத்தையாமதுவே அம்முதன்மையான வஸ்துவின் வடிவமாமென்றுணர்தி, திருஷ்டாக்களின் கோடியில் அன்னமயம்வரையான்மாவாக விரிந்த சிற்பிரகாசமானயாது, ஒவ்வொரு கோசவிவேகத்தால் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் ஆனந்தமயத்திற்கு முள்ளே யிருத்தலின் மத்யமாமோ, திருசிய கோடியிலோ மூர்த்தசாரபூத ஆதித்தியப் பிரகாசத்திற்கும், அமூர்த்தசாரபூத ககனத்திற்கும் லிங்க சமஷ்டியான்மாவாகிய அவ்வியாகிருத ஆகாயத்திற்கும், உள்ளானமையானே யாதுமத்யமமாமோ, விழியாதியாலாம் விருத்திகட்கும் உள்ளே விளக்கரூபமா யிருத்தலின் யாதுமத்யமமாமோ, இம்முறையே யானந்த சத்துச் சித்துரூபம் யாதொன்று, பிரசித்தமாமோ அது பிரஹ்மத்தினது ரூபமாம் தைத்திரிய வுபநிடதத்தின் கண்ணே அன்னமயாதி கோசங்கட்குள்ளாக ஆனந்தமய கோசத்தைக் காண்பித்து அதற்குப் பிரியமே சிரம், மோதம் தக்ஷிணபக்ஷம், பிரமோதம் உத்தரபக்ஷம், ஆனந்தம் ஆத்மா, பிரஹ்மபுச்சம் பிரதிஷ்டையென அதற்கு முள்ளாகப் பிரஹ்மம் காட்டப்பட்டது. பிருகதாரண்யகத்தின் கண்ணும் "பிரஹ்மத்திற் கிரண்டு பெருவடிவங்களுண் டுருவமா மூர்த்தமு முயமூர்த்தமுமே" எனத்தொடங்கி "அவ்விம் மூர்த்தத் தினிதரமாகும், எவ்விதுதபிக்கு மெழிலிது ரசமாம், அவ்விவ் வமூர்த்தத் தினறையெவ் விது தான், செவ்விம் மண்டலஞ்